

கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்

செ. சுவாமிநாதன்

Digitized by srujanika@gmail.com
no.latham.org | a.Vinaya.org

இறைவனருள் வல்லபத்தை எடுத்துக் காட்டும்
 ஏற்றமுள்ள புராணங்கள் பதினெட் டாகும் ;
 நிறையன்சேர் அவற்றுள்ளே கந்தன் காதை
 நிகழ்த்துவது சுவைக்கந்த புராணம் ; அந்த
 மறையனைய புராணத்துக் காணு உண்மை
 மற்றைநூல் கனிற்காணல் அரிதாம் என்பர் ;
 துறையுடைய தமிழ்ப்பாவாற் கச்சி யப்பர்
 சுவைகெழும அதைப்பாடி வழங்கி னாரே.

சமயத்தின் உண்மைகளை மனித வாழ்வில்
 தக்கபடி செல்லுகின்ற நெறியைத், தன்மம்
 அமைவுற்றுந் நலம்பெறுதல் அல்லார் வீழ்தல்
 ஆகியஅப் பெருங்கருத்தை, உள்ளே வைத்து
 நமைமயக்கும் செந்தமிழின் கவிதை யாக்கி
 நாயகன்றன் வினையாட்டைப் பாடி யீந்தார் ;
 அமிழ்தெனவே தமிழ்மக்கள் ஆய்ந்து தோய்ந்தே
 அறிவுமூணர்ச் சிபும்பெற்று மகிழ்ந்தார் அம்மா !

அத்தகைய பெருநூலை நன்றும் ஒதி
 ஆழங்கண் டதன்விரிவின் எல்லை கண்டு
 சித்தத்தில் நனிதேக்கிச் சிந்தித் தன்பால்
 திகழ்நயமும் பயனும்நனி தேர்ந்தான் ; இந்தப்
 புத்தகத்தில் இருக்கின்ற பகுதி யெல்லாம்
 புலமையினைச் சிந்தனையின் வளத்தைக் காட்டும் ;
 இத்தகையொன் யாரென்னின் முருகன் தாட்கே
 இதயத்தை யளித்ததன் பால சிங்கன்.

இறைவனடிப் பத்தியினை வளர்க்கும் செல்வன் ;
 என்றுமவ னைக்கணவ னென்னக் கொண்ட
 திறமதனால் மணமாகா மானி யாகத்
 திகழ்வினருள் ; பலபலநூல் கருத்துச் செல்வம்.

(தொடர்ச்சி மேலுரை 3 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்

செ. தனபாலசிங்கன்

உ
கணபதி துணை

கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்

செ. தனபாலசிங்கன், B. A. (Lond.)

பதிப்பகம் :
திருமகள் அழுத்தகம்
சுன்னாகம்

உரிமை நூலாசிரியருக்கு உரியது

உ.

சமர்ப்பணம்

சின்னஞ்சிறு வயதிலே எனக்கு அறிவுநூல்கள் பலவற்றை அறிமுகமாக்கி, தேவார திருவாசகம் முதலாம் அருள்நூல்களைப் பிஞ்சு உள்ளத்திலே ஆழ்ந்து பதிபுறாறு செய்து, எழுத்துலகுக்குள் காலடி எடுத்துவைக்க வழிவகுத்து அனையா விளக்காய் ஒளி தந்தவர் என் மைத்துனர் அமரர் ச. நமசிவாயம்.

சிற்புடை கட்டத் தெரியாத சின்னஞ்சிறு வயதிலே அன்ணையை இழந்த எனக்கு அன்ணையாய் வாய்வழியே சோறு ஊட்டி செவி வழியே ஞானச்சொல் ஏற்றி வளர்த்து எடுத்த சிமாய். என் சகோதரி அமரர் இராஜநாயகி நமசிவாயம்.

இந்நூல் இருவருக்கும் சமர்ப்பணம்.

விலை : ரூபா 10/-

திரு. செ. தனபாலசிங்கன், B. A. (Lond.)

உள்ளுறை

	பக்கம்
அணிந்துரை	vii
வாழ்த்து	xxv
முன்னுரை	xxviii
கந்தபுராணம் கற்பகதரு	1
மன்மதனின் தர்மசங்கடம்	8
பார்வதி திருக்கல்யாணம்	15
நம்முன் நிற்கும் வினாக்கள்	22
காதற் கல்யாணம் விதியின் விளையாட்டு	31
ஒளவையாரின் மூன்று சொற்கள் ...	39
அடாதன செய்தார் படாதன படுவார்	46
நாம் தேடிய சொத்துக்கள்	53
உயிர்ப்பிச்சை தந்தேன் பிழைத்துப் போ!	59
வீரக்குரல் அறக்குரல் ..	70
உண்மையான உறுதியான காதல் ...	80
ஆண்டவன் படைக்க முடியாத பொருள்	89
காலத்தாற் சிதையாத கருத்து ...	97
மகாத்மா ஆகலாம்!	104
ஆம்! இதுதான் விதி!	112
வாழ வழிகாட்டும் ஒரு பாடல் ...	119
மனம் துடித்தது; மானம் தடுத்தது ...	128
நலம் பயக்கும் வளமான போர் ...	134
தெய்வயானை அம்மை திருமணம் ...	144
சர்ச்சை வேண்டாம்	151
அற்புதமான தத்துவங்கள்	161

	பக்கம்
திருநெறியின் சங்கநாதம்	173
உயர்வு தரும் கதை	183
வாழ்வு வளம் பெறும்; உயிர் உரம் பெறும்	191
கடவுளுக்குக் கையூட்டு	200
அழிக்க முடியாதது!	208
காதலினால் கவலை போகும்	221
இது எவ்வளவு அறியாமை!	228
வாழும்; வளரும்	236
நான் யார்?	243
அன்பே சிவம்	249
அறிவுக்குப் பொருந்தும்	256
சிந்தை தெளிந்திடும் செம்மை பிறந்திடும்	263
தோத்திரம்	271

அணிந்துரை

‘கலைமகள்’ ஆசிரியர்,

வாகீச கலாநிதி, வித்துவான்

திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன், M. A., M. O. L.

இந்து மதத்தின் பெருமைக்கு மூலமாகவும், அந்த மதத்திலுள்ள வெவ்வேறு வகை நெறிகளுக்கு ஆதாரமாகவும் இருப்பது வேதம். இன்னது செய்க, இன்னது செய்யற்க என்று விதிகளையும், விலக்குகளையும் சொல்வது அது. அதன் ஆணைகளை ஏற்று நடப்பது நம் கடமை. தலைவன் இடும் ஆணையை அப்படியே ஏற்று நடப்பது போல வேதம் கூறுவதன்படி நடக்க வேண்டும். அதனால் வேதத்தைப் பிரபு ஸம்மிதை என்று சொல்வார்கள்.

வேதத்தில் உள்ள கருத்துக்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, காலத்துக்கு ஏற்ற மாற்றங்களை வகுத்துச் சொல்வது ஸ்மிருதி. அது நண்பனுடைய அறிவுரை போன்றது. அதை ஸுஹ்ருத் ஸம்மிதை என்பார்கள்.

காவியங்கள் வேதக் கருத்துக்களையே சொற்சுவை பொருட்சுவை அமையச் சொல்லும். “அறம் பொருள் இன்பம் வீடடைதல் நூற்பயனே” என்று நூல்களின் பயனை வகுப்பார்கள். வேதம் அந்த நான்கையும் சொல்கிறது. காப்பியமும் அத்தகையதே. ஆனால் கருத்துக்களைக் கதைகளினூடே அமைத்து இலக்கிய இன்பம் உண்டாகச் சொல்லுவதனால் காப்பியத்தை யாவரும் விரும்பிப் படிக்கிறார்கள். மனைவியின் மொழிபோல இனியதாக இருத்தலினால் காவியத்தைக் காந்தா ஸம்மிதை என்பார்கள். சிறுவர்களுக்குச் சொல்லும் கதைகளைப்போல நீதிகளை அமைத்துச் சொல்லுவன புராணங்கள். அவற்றைச் சிசு ஸம்மிதை என்பார்கள்.

வேதத்திலுள்ள கருத்தையே வெவ்வேறு வகையில் புலப்படுத்தி நலம் செய்வதால் இந்த நூல்களையெல்லாம்

உபப்பிரும்மணம் என்று வழங்குவர். இவற்றுள் புராணங்கள் இறைவனுடைய பெருமையையும், பக்தர்களின் மேன்மையையும், அறநெறிச் செல்வோர் இறுதியில் நலம் அடைவதையும், மறநெறிச் செல்வோர் இறுதியில் அழிவதையும் கதைகளின் வடிவிற் கூறுவன. புராணம் என்பதற்குப் பழைமையும் புதுமையும் (புராநவம்) இணைந்தது என்பது பொருள். நிகழ்ச்சிகள் பல காலத்துக்கு முன்பு நடந்தவையாதலால் பழைமையாகவும், உள்ளூறையினால் இக்காலத்தினருக்கும் பயன்படுவதால் புதுமையாகவும் அமையும்.

புராணங்கள் மூன்று வகைப்படும். மகா புராணங்கள், உப புராணங்கள், தல புராணங்கள் என்பவை அவை. மகா புராணங்கள் காந்தம் முதலிய பதினெட்டு. உப புராணங்களும் பதினெட்டு. தல புராணங்களுக்குக் கணக்கே இல்லை. வடமொழியில் உள்ள பதினெண் புராணங்களையும் இயற்றியவர் வியாசபகவான். அவரே வேதங்களை நான்காக வகுத்தவர். இதிகாசங்களில் ஒன்றாகிய பாரதத்தையும், வேதாந்த சூத்திரமாகிய பிரம்ம சூத்திரத்தையும் இயற்றியவர்.

மகா புராணங்களில் பத்து, சிவபெருமான் சிறப்பைச் சொல்பவை; திருமாலின் பெருமையைச் சொல்பவை நான்கு; பிரமன் புகழ் கூறுபவை இரண்டு; அக்கினி புராணம் ஒன்று; சூரியனைப் புகழும் புராணம் ஒன்று. இவற்றில் காந்த புராணம் லட்சம் கிரந்தங்களை உடையது. அதில் எல்லாத் தேவர்களைப் பற்றிய செய்திகளும் பல உண்மைகளும் வருகின்றன. “எந்தப் பொருளும் கந்த புராணத்திலே” என்ற பழமொழி இந்தக் கருத்தையே சொல்கிறது.

“புதுமையில் ஊர்பரன் புராணத் துற்றிடாக்
கதையிலை; அன்னது கணித மின்றரோ”
என்று கந்தபுராணமே சொல்கிறது.

ஸ்கந்தனைப் பற்றியது ஸ்காந்தம். ஸ்காந்த புராணம் சனற்குமார ஸம்ஹிதை, சூத ஸம்ஹிதை, பிரம ஸம்ஹிதை, விஷ்ணு ஸம்ஹிதை, சங்கர ஸம்ஹிதை, சூர ஸம்ஹிதை

என்ற ஆறு ஸம்ஹிதைகள் அடங்கியது. அவற்றுள் சங்கர ஸம்ஹிதை சிவரகசிய கண்டம் முதலிய பன்னிரண்டு கண்டங்களை உடையது. சிவரகசிய கண்டம் ஸம்பவ காண்டம் முதல் உபதேச காண்டம் இறுதியாக ஏழு காண்டங்கள் அமைந்தது. அந்தப் பகுதியே முருகப் பெருமான் திருவவதாரம் முதலியவற்றைச் சொல்வது.

சம்பவ காண்டம் முதலாகத் தட்ச காண்டம் இறுதியாக ஆறு காண்டங்களையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துக் கந்தபுராணம் என்ற பெயரால் வழங்கினார் ஸ்ரீ கச்சியப்ப சிவாசாரியார். கந்தனுடைய புராணம் கந்தபுராணம் எனத் தமிழ் முறையின்படி பெயர் அமைந்தது.

முருகப் பெருமானுடைய திருவருளும், செந்தமிழ்ப் புலமையும் நிரம்பிய ஸ்ரீ கச்சியப்பசிவாசாரியார் இயற்றிய கந்தபுராணம் தமிழில் வழங்கும் சிவபுராணங்களில் தலைமையுடையதாக விளங்குகிறது. சைவ உலகத்தில் சிவபெருமானுடைய திருமுகத்திலுள்ள மூன்று கண்களைப் போல அமைந்தவை கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் என்ற மூன்று புராணங்களும், மூன்றும் மூன்று வகையானவை. கந்தபுராணம் இறைவன் புகழைச் சொல்வது; பெரியபுராணம் தொண்டர் பெருமையைப் பேசுவது; திருவிளையாடற்புராணம் மதுரைத் தலச் சிறப்பை வகுப்பது.

கந்தபுராணத்தின் முதல் காண்டம் உற்பத்திகாண்டம் என்ற பெயருடன் இருக்கிறது; வடமொழியில் ஸம்பவ காண்டம் என வழங்கும். அதில் முருகப்பெருமான் திருவவதாரமும், தாரகன் வதையும், முருகன் திருச்செந்திலை அடைதலும் முதலிய வரலாறுகள் வருகின்றன. அடுத்தது அசுரகாண்டம். அதில் சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களின் பிறப்பும் அவர்கள் பெற்ற வெற்றியும்; அமரர் சிறை புகுதலும் பிறவும் வருகின்றன. மூன்றாவது மகேந்திர காண்டம். சூரனுடைய நகராகிய மகேந்திரத்துக்கு வீரவாகு செல்லுதலையும் அங்கே அவன் செயல்களையும் பிறவற்றையும் விரித்துரைக்கின்றது. நான்காவது யுத்த

காண்டம். முருகப்பெருமான் சூரபன்மனோடு போர் புரிதலும் அசுரர்கள் அழிதலும் பிறவுமாகியவற்றை அந்தக் காண்டம் சொல்கிறது. ஐந்தாவதாகிய தேவ காண்டத்தில் தேவயானை திருமணம் முதலிய வரலாறுகள் வருகின்றன. ஆறுவதாகிய தட்சகாண்டம், தக்கன் வரலாற்றையும், சிவபெருமானுடைய சிறப்பையும், வள்ளியம்மை திருமணத்தையும், பிறவற்றையும் விரிவாகச் சொல்கிறது.

இவ்வாறு அமைந்த ஆறு காண்டங்களும் 10,345 செய்யுட்களால் அமைந்து தமிழ்ச் சுவையையும் இறைவன் அருள் நலங்களையும் புலப்படுத்தி அமைந்துள்ளன, கந்த புராணத்தில்.

தமிழ் நாட்டில் கந்தபுராணத்தைப் படித்து இன்புறுபவர்களைக்காட்டிலும் மிகுதியாக யாழ்ப்பாணத்தில் அந்நூலைப் படித்து இன்புறுபவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதைப் பாராயணம் செய்வோர் பலர். திருக்கோயில்களில் கந்தசஷ்டி விழாவில் பாராயணம் தவறாமல் நடைபெறும். மூலத்தைச் சொல்லி அதன் பொழிப்பைச் சொல்லும் ஒரு வழக்கம் அங்கே இருக்கிறது. அதைப் 'பயன்சொல்லல்' என்கிறார்கள். ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள் கந்தபுராணத்தைப் பதிப்பித்து அளித்ததோடு கந்தபுராணப் படனக் கிரமத்தையும் தெரிய வைத்திருக்கிறார். யாழ்ப்பாணம் பருத்தித்துறை, பிரமஸ்ரீ ச. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரிகள் அவர்கள் சில காண்டங்களுக்கு உரை எழுதி அச்சிட்டிருக்கிறார். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் தட்சகாண்டத்துக்கு உரை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். கந்தபுராணச் சுருக்கம் என்ற நூலொன்று சம்பந்த சரணலயர் என்ற துறவியால் இயற்றப் பெற்றுள்ளது. கந்தபுராணக் கலிவெண்பா என்று அமரர் சி. கே. சுப்பிரமணிய முதலியார் பாடி வெளியிட்டுள்ளார். கவி குஞ்சர பாரதியார் கந்தபுராணக் கீர்த்தனையைப் பாடினார்.

கந்தபுராணத்தைப் பற்றிய தத்துவ விளக்க நூல்களும் ஆராய்ச்சி நூல்களும் தமிழ் நாட்டிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் சில வெளியாகியிருக்கின்றன.

இப்போது என்னுடைய உழுவலன்பராகிய திரு. தனபாலசிங்கனவர்கள் “கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்” என்ற இந்த நூலை எழுதி வெளியிடுகிறார்.

இதில் 33 கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. கந்தபுராணக் கதையைத் தெளிவான முறையில் இந்தக் கட்டுரைகளில் எழுதியுள்ளார். வெறும் கதையாக மட்டும் இருந்தால் ஆசிரியருடைய சிந்தனைக்கு இடம் இல்லாமற் போகும். இதன் ஆசிரியரோ கந்தபுராணத்தைப் படித்து இன்புற்றார்; கதையைத் தெளிந்தார்; கதையினூடே உள்ள கருத்தைச் சிந்தித்தார்; அந்தச் சிந்தனையின் விளைவாகவே இந்தக் கட்டுரைகளை எழுதியிருக்கிறார். புராணம் என்பது கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய தத்துவக் கருவூலம். தத்துவக் கருத்துக்களை விதையாகவும், கதைகளைச் சதையாகவும், கவிச் சுவையைச் சாராகவும் கொண்டமைந்த அற்புதக் கனி கந்தபுராணம். இந்தப் புத்தகத்தில் விதை, சதை, சாறு ஆகிய மூன்றையும்—அதாவது தத்துவக் கருத்து, வரலாறு, கவிச்சுவை என்னும் மூன்றையும் காணலாம்.

கதையைத் தெளிவான நடையிலே சொல்லும் இவ்வாசிரியர் இடையிடையே நின்று அந்தக் கதையின் தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார். பிற நூல்களில் உள்ள வற்றைச் சொல்லி ஒப்பிடுகிறார். தமிழிலும் வடமொழியிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல நூல்களிலிருந்து பலபல மேற்கோள்களைக் காட்டுகிறார்.

தென்முகக் கடவுள் சின் முத்திரையைத் திருக்கரத்திலே தாங்கிக்கொண்டு வீற்றிருக்கிறார். சித்தின் முத்திரை அது. சித் என்பது ஞானம். முத்திரை என்பது அடையாளம். பரத நாட்டியத்தில் கைகளால் பலவகை முத்திரைகளைக் காட்டுவார்கள். அந்த முத்திரைகளுக்குப் பொருள் உண்டு. அவை கலை முத்திரை. தக்ஷணமூர்த்தி காட்டுவதோ ஞான

முத்திரை. மூவிரலை நிமிர்த்தி ஆட்காட்டி விரலையும் கட்டை விரலையும் இணைத்துக் காட்டும் அந்த முத்திரை எதைக் காட்டுகிறது? ஆசிரியர் அதை விளக்கிவிட்டு திருவாணக்காப் புராணத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். அந்த முத்திரை ஞான முத்திரை, அதுவே மோன முத்திரை; வாய் பேசாமல் மௌனமாகக் காட்டிய முத்திரை.

“ அன்றலின் கீழிருந்து மோன ஞானம்
அமைந்த சின்முத் திரைக்கடலே அமர்ஏறே ”

என்று இந்த முத்திரையை மோனஞான முத்திரை என்று தாயுமானவர் கூறுவர்.

சின் முத்திரையை விளக்க வந்த அன்பர் மோன வகை மூன்றென்றும், சமாதி நிலை இன்னதென்றும் விளக்குகிறார். இவற்றைத் தெரிந்து கொள்வதனால் கந்த புராணத்திற் காணும் கதைக்கு விளக்கம் தெரிந்து கொள்வோம்.

இப்படியே இறைவன் பார்வதியை மணந்தருளிய வரலாற்றை அழகுபெறச் சொல்லிவிட்டு, சற்று நின்று அந்தத் திருமணத் தத்துவத்தை விளக்கப் புகுகிறார். திருவாசகம் இந்த விளக்கத்துக்குக் கை கொடுக்கிறது.

இறைவனுடைய அருளே அறத்தைத் தாங்குகிறது. அந்த அறம் உலகத்தை நடத்துகிறது. நன்மை செய்தாருக்கு முடிவில் இன்பமும் அல்லவை செய்தாருக்கு முடிவில் துன்பமும் உண்டாகின்றன. இவ்வாறு விளைய வைப்பது அறமே. அறம் நடுநிலையில் நிற்பதுதான். என்றாலும் அதன் சார்பு தீயவர்க்குத் துன்பமாகவும், நல்லவர்க்கு இன்பமாகவும் பயன்படுகிறது. தருப்பையை அடியிலிருந்து நீவினால் ஒன்றும் நேராது. அதை நுனியிலிருந்து நீவினால் கையைக் கிழித்து விடும். அறத்தின் வழி நடப்பவனுக்கு அது நலத்தைத் தரும். அதை எதிர்த்து மறநெறி செல்பவனுக்கு அதுவே தீங்கைத் தரும். செல்பவனுடைய இயல்பைப் பொறுத்தே இந்த விளைவு உண்டாகிறது.

பூனையின் பல் அதனால் கவ்வப்பெறும் பூனைக் குட்டிக்கு இதமாக இருக்கிறது; ஆனால் அதுவே எலிக்கு வதமாக இருக்கிறது. வெயில் குளிர் காய்பவனுக்கு இதமாக இருக்கிறது; புழுவுக்கு வதமாக இருக்கிறது. வெயில் புழுவுக்கு நச்சுக் கிரணத்தையா வீசுகிறது? புழுவின் வலியின்மை, என்பு இல்லாத குறைபாடு, குளிர் காய்பவனுக்கு இதம் தரும் வெயிலை வதம்தருவதாக அமையச் செய்கிறது.

“என்பி லதனை வெயில்போலக் காய்மே
அன்பி லதனை அறம்.”

என்று திருவள்ளுவர் சொல்கிறார். இந்த உண்மையை அறிந்த வாலி கடைசியில் இராமனைப் பார்த்து, “நின் சரமலால் பிறிது வேறுளதரோ தருமமே!” என்று கூறுகிறான்.

அறமே அல்லாதவரை அழிக்கும் சக்தியாக மாறும் என்ற இந்த உண்மையை இவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். ‘இராமாயணம், பாரதம், கந்தபுராணம் இவற்றைக் கருத்தாகப் படிப்போருக்கு ஒருண்மை புலப்படாமற் போகாது. அழிக்கும் சக்தியாக அறம் மாறுகிறது என்பதுதான் அந்த உண்மை. அழிக்கும் சக்தியாக அறம் மாறுகிறபோது தர்மம் நிலைபெறுகின்றது; அதர்மம் அழிந்து விடுகின்றது’ (பக்கம் 28).

என்றோ நடைபெற்ற சூரசங்காரக் கதையினால் நமக்கு என்ன பயன்? முருகன் சூரபன்மனைத் தன் வேலால் சங்கரித்தான். அதோடு வேலுக்கு வேலை இல்லை. ஆனாலும் இன்று முருகப் பெருமானுக்கு வேலைச் சாத்தி வழிபடுகிறோம்.

“வேலை விளங்கு கையான்” ஆக அவன் இன்றும் எழுந்தருளியிருக்கிறான். வேட்டைக்குப் போகும் ஒருவன் துப்பாக்கியைச் சுமந்துகொண்டு செல்கிறான். துப்பாக்கியைக் கொண்டு வேட்டையாடிவிட்டு வீட்டுக்கு வருகிறான். வந்தவுடன் துப்பாக்கியைப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டுவான். அவ்வாறு செய்யாமல் நடக்கும்போதும், பயணம்

செய்யும்போதும் அந்தத் துப்பாக்கியை ஊன்றிக்கொண்டு சென்றால் உலகம் அவனைத் தெளிவான அறிவோடு இருப்பவனாகக் கருதாது.

முருகன் அசுரர்களைச் சங்காரம் செய்வதற்கு வேலை ஏந்தினான். சங்காரம் ஆன பிறகு அதைப் பாதுகாப்பாக வைக்க வேண்டியதுதானே? எதற்காக அதனை எப்போதும் ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறான்?

இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் ஒரே விடை: “இன்னும் சூரசங்காரம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் இந்தப் போர் நடக்கிறது. ஞான சத்தியாகிய வேலும் அஞ்ஞான சத்தியாகிய அசுரர்களும் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால்தான் முருகன் இன்னும் வேலை ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறான்.”

இந்தக் கருத்தைச் சுருக்கமாக இவ்வாசிரியர் விளக்குகிறார்; சூரபன்மன் என்றோர் அசுரன் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான்; அவன் ஆட்சி இன்றும் நம்மிடையே நிலைபெற்றிருக்கின்றது. சூரனுக்கும், முருகனுக்கும் பெரும் போர் இன்றும் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது. சூரசம் ஹாரம் அன்று போல் இன்றும் இடம் பெறுகின்றது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், “சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களிலும் தேவர் உள்ளிட்ட தக்கப்பிரசாபதியிலும் இந்திரன் இறுதியான பிரமா விஷ்ணுக்களிலும் வள்ளிநாயகி தெய்வநாயகியிலும் வைத்துக்கூறி அருளிய ஆத்ம சரித்திரமே கந்த புராணம்.” அது சாசுவதமானது! (ப. 30)

இதை நினைப்பூட்டிக் கொள்ளவே நாம் பல முறை கந்தபுராணம் படிக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு நாளும் சூரசங்கார விழாவை நடத்தித் தரிசிக்க வேண்டும்; உலகியல் வாழ்வில் அது முடியாத காரியமாதலின் ஆண்டுக்கு ஒரு முறையாவது நடத்திப் பார்க்கிறோம்.

இப்படியே பலபல தத்துவ மணிகளை இந்த நூலில் இடையிலே பதித்திருக்கிறார் இவ்வாசிரியர். சூரன், தாருகன், சிங்கமுகன் என்பவர்கள் மும்மலத்தின் உருவ

கங்கள் என்றும் (ப. 140), வள்ளி திருமணம் பசு, பதியோடு இணையும் கதையைக் குறிப்பதென்றும் (ப. 247-252) விளக்குகிறார்.

மன்மத சங்கார தத்துவத்தையும் (ப. 14), விநாயக தத்துவத்தையும் (ப. 168), ஓங்காரத் தத்துவத்தையும் (ப. 224) அங்கங்கே விளக்குகிறார்.

இப்படித் தத்துவத்தை விளக்கும்போது சிவஞான சித்தியாரைச் சான்றாக அழைக்கிறார்; திருமூலரைச் சாட்சியாக நிறுத்துகிறார்; தேவார திருவாசகங்களை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். இராம கிருஷ்ணரும், விவேகானந்தரும், காந்தியடிகளும், மார்க்கஸ் ஓளரேலியசும், “ இவர் சொல்வது சரிதான் ” என்று தலையை ஆட்டுகிறார்கள்.

இலக்கியம் பற்றிய கருத்துக்களும், பிற இலக்கியத்திலுள்ள செய்திகளை ஒப்புமை காட்டும் பகுதிகளும் இவருடைய இலக்கிய அறிவைப் புலப்படுத்துகின்றன. ‘எது இலக்கியம்?’ என்று ஒரு வினவை எழுப்பி, ஹட்ஸனும், எமர்சனும் சொல்வதை எடுத்துக்காட்டி மனித வாழ்வை மேம்படுத்துவதற்கு இலக்கியங்கள் உதவ வேண்டும் என்று முத்தாய்ப்பு வைக்கிறார். ‘இலக்கியம் நம்மை இன்புறுத்துவதுடன் அமையாது மனிதனின் உண்மை இயல்பையும் அறிவுறுத்தி, வாழ வழி காட்டுகிறது’ (ப. 22). ‘‘ தர்மம் குன்றி அதர்மம் மேலோங்கினால் இறைவன் உருக்கொள்வான்; அன்றேல், இயற்கை சீறி எழும் என்று காட்டியது நம்முடைய சமய இலக்கியம் ’’ (ப. 23) என்பவற்றைக் காண்க. பின்னும் ஓரிடத்தில், ‘ஆத்மாக்களை மகாத்மாக்கள் ஆக்குவது இலக்கியம். கந்தபுராணத்தின் உட்பொருளும் இதுதான். நேர்மை என்ற நேர்கோட்டிலே, செம்மை சார்ந்த செந்நெறியிலே செல்ல வேண்டிய மக்கள் அறத்தை மறந்த காரணத்தினால் வழிதவறும்போது, நல்ல நினைவையும் அறிவையும் உணர்வையும் ஊட்டி, நேர்மை என்ற நெறியிலே அழைத்துச் செல்வன, நல்ல இலக்கியங்கள் (ப. 30) என்னும்போது அந்தக் கருத்துப் பின்னும் தெளிவாக விளங்குகிறது.

'இலக்கியம் இலக்கிய இன்ப நுகர்ச்சிக்காகவே' என்ற கட்சி மேல்நாட்டில் தோன்றியதுண்டு. ஆனால் அந்தக் கட்சி இப்போது வரவர வலிமை இழந்து வருகிறது. நம்முடைய நாட்டில் கலையாலும், இலக்கியமாலும் வாழ்க்கைக்குப் பயன்பட வேண்டும் என்ற நியதியே தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகிறது. இதனை இந்த அன்பர் பல இடங்களில் நினைப்பூட்டிக்கொண்டே செல்கிறார்.

வீரவாகுவின் தூதைப்பற்றிச் சொல்லும்போது காதல் தூதுகளையும், மோதல் தூதுகளையும் பற்றிப் பல செய்திகளை விரித்துரைக்கிறார். காதலால் தூதுவிடும் மரபைப் பல எடுத்துக்காட்டுக்களால் விளக்குவதோடு போர் மூன்று வதற்கு முன்விடும் புறப்பொருள் தூதையும், இராமாயண, பாரத இதிகாசங்களிலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகிறார் (பக். 67, 71). தேவயானை திருமணம் கற்புத் திருமணம் என்றும் வள்ளிநாயகியின் திருமணம் களவுத் திருமணம் என்றும் சொல்கிறார் (ப. 149). சங்ககால நூல்களிலும் பிற பழைய நூல்களிலும் கடவுளரைப்பற்றி வரும் கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் தருகிறார் (ப. 237). பல இடங்களில் கந்தபுராணத்தில் வரும் நிகழ்ச்சிகளோடு ஒத்த நிகழ்ச்சிகளை இராமாயணத்திலிருந்து எடுத்துக்காட்டுகிறார். அவ்விடங்களில் கம்பனுடைய கவிதையை நுகர வைக்கிறார். சில இடங்களிற் பாரதக் கதைகள் ஒப்புமையாகக் காட்டப் பெறுகின்றன.

பிரம்மசரியத்தின் இன்றியமையாமை (ப. 12), அறத்தின் பெருமை (ப. 45), ஊழின் வலிமை (ப. 57, 58), உண்ணா விரதத்தின் சிறப்பு (ப. 200) என்பவற்றை அங்கங்கே இணைத்துப் புலப்படுத்துகிறார். காந்தியடிகள், மெய்கண்டார், இனையான்குடிமாற நாயனார் போன்ற பெருமக்களின் வாழ்க்கையை உதாரணமாகக் காட்டுகிறார்.

இவர் சொல்லும் சில கருத்துக்கள் ஆழ்ந்து சிந்தித்து இன்புறுவதற்குரியன. துன்பம் இறைவன் அருளும் வரப்பிரசாதம் (ப. 6); சமய வாதியாகாமல் சமய வாணராக வேண்டும் (ப. 160); பணத்தினால் இறைவனையும் ஏமாற்ற

நினைப்பது அறியாமை (ப. 183); இன்னும் பலபல மணித் துணுக்குகளை இடையிடையே காணலாம்.

இந்த நூலில் சங்க நூல்கள் முதல் இராமலிங்கர் பாடல் வரை இடையிடையே ஒளி வீசிக் கருத்தைத் தெளிவாக்குகின்றன. வடமொழிக் காந்தமும், உபநிடதமும் காட்சி அளிக்கின்றன. சமய நூல்களும், இலக்கிய நூல்களும் அங்கங்கே வந்து நிற்கின்றன.

எதைச் சொன்னாலும் தெளிவாகச் சொல்லத் தெரிந்தவர் இவர். விஞ்ஞானம் என்றும், பகுத்தறிவு என்றும், புரட்சி என்றும் சொல்லிக்கொண்டு வாதமிடும் போலி வாதங்களுக்கு ஏற்ற விடைகளை இவர் தருகிறார். விரிவான கல்வியும், ஆழமான சிந்தனைத் திறனும், அழகாக எழுதும் ஆற்றலும், உண்மையான பக்தியும் இணைந்த உள்ளம் படைத்தவர் அன்பர் தனபாலசிங்கன் என்பதை இந்த நூலைப் படித்தவர்கள் நன்கு உணர்வார்கள்.

‘இவருடைய வாழ்வு நீளட்டும்; வலிமை பெறட்டும்; இவருடைய பேரூ இன்னும் இத்தகைய பயனுள்ள நூல்களை எழுதிக் குவிக்கட்டும்!’ என்று வாழ்த்துகிறேன்.

‘காந்தமலை’
சென்னை 28.

கி. வா. ஜகந்நாதன்
11-12-75.

உ
முருகா

அணிந்துரை

திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

புராணம் என்ற சொல்லுக்குப் பழைமை என்பது பொருள். புராதனம் என்ற சொல் புராணம் என்று மருவியது. வேதங்களிலே உள்ள நுண்ணிய பொருள்களை விரித்துக் காட்டுவது புராணம்.

புராணங்கள் பதினெட்டு. இவைகளின் மொத்த கிரந்த எண் நான்கு லட்சம். இதில் கந்தபுராணம் மட்டும் ஒரு லட்சம் கிரந்த எண்ணிக்கையுடையது.

நன்றி கொன்றவன் எத்துணைப் பெரிய ஆற்றல் படைத் தவனாயினும் அழிந்து படுவான் என்ற நுண்ணிய கருத்தினைத் திண்ணியமாக எடுத்துக் காட்டுவது கந்தபுராணம் என உணர்க. இது முதல்வன் புராணம் எனப்படும்.

ஒன்றொரு பயன்தனை உதவி னோர்மனம்
கன்றிட ஒருவினை கருநிச் செய்வரேல்
புன்றெழில் அவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடும் அல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ.
என்பது கந்தபுராணத் திருவிருத்தம்.

சூரபன்மன் நன்றி கொன்ற தீவினையால் குலத்துடன் அழிந்தான். ஆகவே கந்த புராணத்தின் உயிர்நாடி நன்றி மறக்கக்கூடாது என்பதாகும்.

கந்தன் என்ற சொல்லுக்குப் பகைவருடைய பராக்கிரமத்தை வற்றச் செய்கின்றவன் என்று பொருள்.

“சத்ருண் சோஷயதீதி ஸ்கந்த:”
என்றது நிகண்டு.

மற்ற நூல்களில் பகைவனைக் கொன்றுவிட்டதாகச் செய்தி வரும். கந்தபுராணத்தில் எம்பெருமான் சூரபன்மனைக் கொல்லவில்லை. அசுர குணத்தை அழித்து அவனை மயிலும் சேவலும் ஆகச் செய்து ஆட்கொண்டருளினார்.

எத்துணைப் பாவம் செய்தோரும் முருகப் பெருமானுடைய திருமுன் சென்றவுடன் அவர்களின் தீவினை ஒழிந்து தூயவராகிச் சிவகதி பெறுவார்கள். நூற்றெட்டு யுகங்களாக ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆண்டு அளவற்ற கொடுமைகள் செய்த சூரபன்மன், சண்முகநாதன் சந்நிதியை அடைந்து நற்பதம் பெற்றான்.

தீயவை புரிந்தா ரேனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றுல்
தூயவ ராகி மேலைத் தொல்கதி அடைவர் என்கை
ஆயவும் வேண்டும் கொல்லோ அடுசமர் இந்நாட் செய்த
மாயையின் மகனும் அன்றோ வரம்பிலா அருள்பெற்றுய்ந்தான்.

தூய்மை இல்லாத கழிவு நீர் கடலை அடைந்து கடல் நீராக மாறுவதுபோல், பாவ ஆன்மாக்கள் பரம தயா நிதியாகிய முருகன் என்ற ஆனந்த வாரிதியை அடைந்தவுடன் தூயவராகி முத்தி பெறுவர்.

மும்மல நீக்கத்தை உணர்த்துவது கந்தபுராணம் என உணர்க. சூரபன்மன்—ஆணவமலம்; சிங்கமுகன்—கன்ம மலம்; தாரகாசுரன்—மாயாமலம்; வேல்—சிவஞானம்.

அறிவுக்கு மூன்று இலக்கணம் உண்டு. ஆழம், விசாலம், கூர்மை.

வேலின் அடிப்பகுதி ஆழமாக உளது; இடைப்பகுதி விசாலமாக உளது; நுனிப்பகுதி கூர்மையாக உளது.

வேதங்கள் ஐயா எனஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே.

— சீவபுராணம்

இந்தச் சிவஞானத்தால் மும்மல வலிமையை அழித்தார் முருகவேள். சூரபன்மன் முருகனுக்கு மயிலும் சேவலும் ஆனான். சிங்கமுகன் உமாதேவியாருக்குச் சிம்ம வாகனம் ஆனான். தாரகன் ஐயானுக்கு யானை வாகனம் ஆனான்.

'உள்ளது சிதையாது' என்ற சத்காரிய வாதப்படி மும் மலங்களும் வலிகெட்டு நின்றன என உணர்க. மலங்களைக் கெடுத்து சமதமாதி நற்குணங்களாகிய தேவரை வாழ வைத்தான் குகேசன்.

இத்தகைய பலப்பல நுண்கருத்துக்களை உடையது கந்த புராணம். ஞானநூல் பயிற்சி உடையார்க்கே இது விளங்கும்.

இதனை வடமொழியில் முனியரசராகிய வியாச முனிவர் கூறினார். வேதசிவாகமங்களின் கரை கண்டவராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியார் தமிழிற் கூறியருளினார். வானோரும் போற்றும் இந்நூலை ஏனோரும் எளிதில் ஓதி உய்வு பெறும் பொருட்டு.

'கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்'

என்று எழுதினார் உயர்திரு. செ. தனபாலசிங்கன்.

கந்த புராணம் கூறுவதை வசனரூபத்தில் எத்தனையோ நூலாசிரியர்கள் எத்தனை எத்தனையோ முறைகளில் எழுதி இருக்கிறார்கள். அவர்களிற் சிலர் தமது வசனநடையில் வெற்றி கண்டிருப்பார்கள். இன்னும் சிலர் கதைசொல்லும் பாங்கில் மேலோங்கி நிற்பர். வேறும் சிலர் புராணத்திற் பொதிந்த தத்துவங்களை விளக்குவதிற்தம் திறமை காட்டி இருப்பர். ஆனால், அன்பர் தனபாலசிங்கன் 'கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்' என்ற இந்த நூலில் இவை அனைத்திலுமே வெற்றியடைந்திருக்கிறார். இனிய கனியமுதம் போன்ற செஞ்சொற்களைத் தொகுத்து மிகவும் அருமையாக எழுதித் தமிழுலகுக்கு உதவி இருக்கிறார். ஆற்றோட்டம் போன்ற சரளமான வசனநடையும், மூலநூலுக்கு முரணில்லாத வகையிற் சொல்லப்படும் கதைப்பாங்கும், ஆங்காங்கே கச்சியப்பசுவாமிகள் பொதிந்து வைத்துள்ள சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளங்க வைக்கும் முறையும், இவைகளுக்கு அடியிலே இழையோடும் பக்திநயமும் அன்பரின் முதிர்ந்த அறிவையும் ஆராய்ச்சிப்புலமையையும் ஆய்வுத் திறனையும் பக்தி அனுபவத்தையும் காட்டி நிற்கின்றன. இதனைப் படிப்பார்க்குப் பல

பல அறங்கள் தெளிவுபடும். இதனை அன்புடன் படிப்பவர் சிந்தை தெளிந்து கந்தவேளை எந்தவேளையும் மறவாது செந்தண்மை பெறுவார்.

அன்பர் தனபாலசிங்கன் பல அறிவு நூல்களைப் படைத்து அக்குமணி மாலையாகத் தெய்வ நலம் கமழும் சைவ உலகுக்கு வழங்கி உள்ளார். இவைகளுள் நாயகமணியாகத் திகழ்வது 'கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்'.

திரு. தனபாலசிங்கன் அவர்களின் திருத்தொண்டு வாழ்க!

இதனைப் படிப்பவர் உய்க!

கந்த புராணக் கனியமுதச் சிந்தனைகள்
செந்தமிழில் தீட்டிச் சிறப்புறவே--தந்தனனால்
சீரார் தனபால சிங்கன் திருவருளால்
நேராக வாழ்க நிலைத்து.

அன்பன்

கிருபானந்தவாரி

அணிந்துரை

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

கச்சியப்பரின் கந்தபுராணம் மாருதப்பிரவல்லி காலத்தது; தமிழரசர்களாகிய ஆரியசக்கரவர்த்திகளுக்கு முந்தியது; கம்பருக்கு ஒரு நூற்றாண்டு மூத்தது.

ஆரியசக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் அவர்களின் தூண்டுதலால் ஆலயந்தோறும் கந்தபுராணபடனம் நல்ல முறையில் நடந்ததினால் ஆண்பெண் இருபாலாரின் உதிரத்திலும் ஊறிக் கருப்பத்தில் உள்ள சிசுக்களிலும் கலந்தது. கந்தபுராண உதிரத்தில் தோன்றிய ஆறுமுக நாவலரால் கந்தபுராணபடனம் உச்சநிலை எய்தியது.

காலப்போக்கில் கந்தபுராணபடனம் அருகத் தொடங்கியது. ஆத்மிகத்தைப் பெருக்கிக் கவலையைப் போக்கும் அருமருந்தாகிய கந்தபுராணத்தைப் பழையபடி தொடங்கலாமோ என்றால் இந்தச் சினிமாக் காலத்தில் கேட்பார் யாரோ! கோயில்களில் தூண்களுக்குத்தான் செவி வருவிக்க வேண்டியதாயிருக்கும். கைகண்ட மருந்தாகிய கந்தபுராணத்தைக் கைவிட்டு வேறு என்ன செய்வது? சிந்தனையாளர் சிந்திப்பாராயினர்.

திரு. செ. தனபாலசிங்கன் B. A. அவர்கள் கந்தபுராண அருமருந்தை அருந்துவதற்குத் தக்க அநுபான சாதனங்களைத் தேடுவாராயினர். அவருக்கு வாய்த்த அநுபான சாதனம் 'தினகரன்' வாரமலர்.

திரு. தனபாலசிங்கன் சாதாரண ஜனநாயகக் காற்றின் மோதல்களினால் நிலை பெயராதவர். அவர் நாடும் வழி மகாமுனிவரர் சென்ற வழி. உபநிடதங்களும், கீதையும் அவரது உயிர்ப்பு. திருமுறைகளிலும், சமய சாத்திரங்களிலும் அவருக்கு உள்ள ஆராமை மிகப் பெரியது.

அவர் வைதிக சைவ பொக்கிஷமான கந்தபுராண மகாசமுத்திரத்தில் முழுகி அருமந்த முத்துக்களை வாரி வழங்கிக் குதூகலிக்க வைப்பது மக்களின் தவப் பயனேயாம்.

கந்தபுராணக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பாகிய 'கந்தபுராணச் சிந்தனைகளின்' நுழைவாய்தலில் உவமிக்க இயலாததொரு கற்பகதரு நிழல் செய்கின்றது. 'கந்தபுராணம்

கற்பகத்ரு' என்பது முதற் கட்டுரை. அது வைதிக சைவத்தின் மூலவேராய் மிளர்கின்றது. கற்பகத்ரு என்றதும் வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தலாம் என்னும் துணிபு பிறந்து அதனை அணுகும் நிலை தலைப்படுகின்றது. சுவர்க்க கற்பகத்ரு இதற்கு எம்மாத்திரம்! இது இம்மை மறுமை வீடு ஆகிய மும்மையும் பயக்கும் நவீன கற்பகத்ரு என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. ஒவ்வொருவரும் தத்தம் குறைகளைப் போக்குதற்கும் வேண்டத் தகுவதை வேண்டித் தவம் இருத்தற்கும் வழிசெய்வது இக்கற்பகத்ரு.

இதன் நிழலில் இணைபிரிந்தறியாத இரு முத்துக்கள் பிரிந்து தவம் இருப்பதொரு காட்சியைக் காண்கின்றோம். இப்பிரிவைப் பிரியாப்பிரிவு என்பர். சத்தியின்றிச் சிவம் இல்லை; சிவம் இன்றிச் சத்தி இல்லை. சத்தியும் சிவமும் இணைபிரியாத முத்துக்கள்.

சிருட்டி ஆரம்பங்கள் சத்தி சிவம் ஒன்றுபட்டுத் தோற்றரவு அளிக்கும் திருக்கல்யாண வைபவமாயிருக்கும். திருக்கல்யாணம் சிருட்டிக்கு ஒம்படு நிலையாம்.

ஒம்படு நிலையில் ஓங்கார மூர்த்தியாகிய விநாயகப் பெருமான் தோன்றி அருள்வர். ஓங்காரம் வேத முதல். வேதம் அறிவு. அறிவுத் தெய்வம் விநாயகர். தமிழ் அன்பு; அன்புத் தெய்வம் தமிழ்முருகன்; தம்பி.

அறிவுத் தெய்வம் முன்னே எதிர்கொண்டு வர, தமிழ்முருகன் தமையனை முன்னிட்டு அன்பினைந்திணைக்களவியல் நெறியில், குறவள்ளி (ஐம்புல வேடரை அகன்று) பின்தொடரச் செல்லும் காட்சி, மனம் வாக்குக்கு அதீதமானதொரு கந்தபுராணத் தனிப் பெரும் காட்சி.

முதற் காட்சி தவக் காட்சி. இடைக் காட்சிகள் அநேகம். அவை விரிக்கிற பெருகும். நுழை வாய்தல் வழியே சென்று காண்பார் காண்க.

காட்சிகள் அனைத்தும் வைதிக சைவ—வேதாந்த சித்தாந்த—தத்துவ ஞானப் புதையல்கள்.

திரு. செ. தனபாலசிங்கன் அவர்களுக்குச் சிதம்பர சப்பிரமணியப் பெருமானின் திருவருள் பெருகுக.

அவர்கள் கைகள் மேன்மேலும் தத்துவ ஞானப் புதையல்களை வாரி வழங்கி வண்மை செய்க.

சி. கணபதிப்பிள்ளை

அணிந்துரை

திரு. ரா. கணபதி

ஆடியார்கள் உச்சிமிசை வைத்துப் பணிவதும், அறிஞர்கள் மெச்சிக் கொண்டாடுவதும், கலாரசிகர்கள் இச்சித்துச் சுவைப்பதுமான கச்சியப்பரின் கந்த புராணத்தைச் செந்தமிழ் வசனத்தில் அழகுடன், ஆழத்துடன், அழுத்தத்துடன் உட்பொருள் விளக்கங்களோடு அளித்துள்ளார் அன்பர் தனபாலசிங்கன் அவர்கள். கதைப்பகுதி ரத்தினச் சருக்கமாக உள்ளது. கருத்து விளக்கங்கள் அருமை. ஆசிரியரது ஆழ்ந்த பக்தியும், தேர்ந்த புலமையும், சமய மரபுகளில் அவரது கூர்ந்த ஈடுபாடும், உலகில் ஆஸ்திகம் பெருகவேண்டும் என்பதில் அன்றாடைய அன்புத் தாபமும் சேர்ந்து இப்பயனுள்ள நூலைப் படைத்துள்ளன. நூலாசிரியரும் வாசகரும் இகபர நலன் பொழி குகபர குருவின் திரு வருளில் தினைத்தின்புறுவாராக!

சென்னை-53

ரா. கணபதி

ராசுள, ஆவணி, சக்ல ஷஷ்டி

வாழ்த்து

திரு. கி. வா. ஜகந்நாதன்

இறைவனருள் வல்லபத்தை எடுத்துக் காட்டும்
 ஏற்றமுள்ள புராணங்கள் பதினேட் டாகும் ;
 நிறையன்சேர் அவற்றுள்ளே கந்தன் காதை
 நிகழ்த்துவது சுவைக்கந்த புராணம் ; அந்த
 மறையனைய புராணத்துக் காணு உண்மை
 மற்றைநூல் களிர்காணல் அரிதாம் என்பர் ;
 துறையுடைய தமிழ்ப்பாவாற் கச்சி யப்பர்
 சுவைகெழும் அதைப்பாடி வழங்கி னாரே. 1

சமயத்தின் உண்மைகளை, மனித வாழ்வில்
 தக்கபடி செல்லுகின்ற நெறியைத், தன்மம்
 அமைவுற்றார் நலம்பெறுதல் அல்லார் வீழ்தல்
 ஆகியஅப் பெருங்கருத்தை, உள்ளே வைத்து
 நமைமயக்கும் செந்தமிழின் கவிதை யாக்கி
 நாயகன்றன் விளையாட்டைப் பாடி யீந்தார் ;
 அமிழ்தெனவே தமிழ்மக்கள் ஆய்ந்து தோய்ந்தே
 அறிவும்உணர்ச் சியும்பெற்று மகிழ்ந்தார் அம்மா ! 2

அத்தகைய பெருநூலை நன்றாய் ஒதி
 ஆழங்கண் டதன்விரிவின் எல்லை கண்டு
 சித்தத்தில் நனிதேக்கிச் சிந்தித் தன்பால்
 திகழ்நயமும் பயனும்நனி தேர்ந்தான் ; இந்தப்

புத்தகத்தில் இருக்கின்ற பகுதி யெல்லாம்
 புலமையினைச் சிந்தனையின் வளத்தைக் காட்டும் ;
 இத்தகையோன் யாரென்னின் முருகன் தாட்கே
 இதயத்தை யளித்ததன பால சிங்கன்.

கடல்குழும் இலங்கையினில் யாழ்ப்பா ணத்திற்
 கந்தன்வடி வேலுருவிற் காட்சி நல்கும்
 இடமாகும் உரும்பராய்த் தலத்தோன் ; என்பால்
 இணையில்லா அன்புடையோன் ; என்னைக் கொண்டே
 அடைவாகப் பிரபந்தம் பலவும் அந்த
 அழகனுக்குப் புனைந்திடவே வைத்தான் ; யான்சொல்
 நடையாரும் சொற்பொழிவு பலவுங் கேட்டான் ;
 நானேழுதம் நூல்பலவும் படித்துத் தேர்ந்தான். 4

இறைவனடிப் பத்தியினை வளர்க்கும் செல்வன் ;
 என்றமவ னைக்கணவ னென்னக் கொண்ட
 திறமதனால் மணமாகா மாணி யாகத்
 திகழ்கின்றான் ; பலபலநூல் கருத்துச் செல்வம்,
 அறவமுதம், தத்துவத்தின் அணிகள் என்ன
 அளித்துள்ளான் ; இந்நூலிற் கதையை ஓதும்
 முறைசொல்கோ ? தத்துவத்தின் விளக்கம் சொல்கோ ?
 முத்தமிழின் நயம்சொல்கோ ? யாவும் உண்டே ! 5

‘புராணத்தில் என்னவுண்டு ? பழைமைப் பித்தர்
 புரட்டதுவாம்’ எனச்சொல்லு மவர்கள் கூட
 வீராவுமன்பி னொடுபடித்தால் விளக்கம் கண்டு,
 ‘மெய்ம்மைஇவர் சொல்வதிந்தப் படிவி ளக்கின்
 பராவுவம்நாம் புராணங்கள் தம்மை’ என்று
 பகரும்வகை கட்டுரைகள் எழுதி யுள்ளான் ;
 குராவணியும் குமரேசன் அருளின் முழக்கி
 குதுகலிப்பார் முருகனடி யார்கள் ஓதின். 6

கருத்துவளம், உவமைசொல்லும் பாங்கு, காதை
 காட்டுகின்ற உட்கருத்தைச் சொல்லும் தன்மை
 அருத்தியொடும் சமயநூற் கருத்தைச் சார்த்தி
 அருமையாய் விளக்குகின்ற ஆழம் யாரும்
 பொருத்தமென இசைகின்ற வகையில் கேள்வி
 போட்டதற்கு விடைசொல்லும் ஆற்றல், எல்லாம்
 திருத்தமுற இதன்கண்ணே காண வாகும்;
 சிந்தனைக்குப் பெருவிருந்தாய்த் திகழும் இந்நூல். 7

தனபால சிங்களெனும் அன்பன் முன்னால்
 தருநூல்கள் பலவுண்டு; மற்ற வற்றின்
 கனமான பொருளெல்லாம் சொல்லி யுள்ளான்;
 கவிச்சுவையைக் காட்டியுள்ளான்; எனினும் இந்நூல்
 தனியான பெருமைகொளும்; தொடர்ச்சி யாகச்
 சாற்றுகின்ற கதையென்னும் பந்தர் பற்றி
 இனியனவாம் பலகனியை ஈனும் பாங்கை
 இதன்கண்ணே பார்க்கின்றோம்; எனவே மேலாம். 8

வேலுடைய திருக்கரத்து முருகன் அன்பில்
 வீறிநிற்கும் தனபால சிங்கள் இன்னும்
 நூல்பலவும் தரல்வேண்டும்; கந்தன் செய்யும்
 நோன்மையுறும் பேருளால் வலிமை சேர்ந்து
 சால்புடைய உடல்உளத்தைப் பெற்று வாழ்க!
 சலியாத நிலையினிலே நிமிர்ந்து வாழ்க!
 ஏலுமரு மைகொண்ட இந்த நூல்தான்
 எத்தமிழர் கரத்தினிலும் இலங்கி வாழ்க 9

கி. வா. ஜகந்நாதன்

11-12-75.

முன்னுரை

சூரசங்காரம், பாரதப்போர், இராம இராவண யுத்தம் இன்றும் நிகழ்ந்துகொண்டுதான் இருக்கின்றன. தர்மத்துக்கும் அதர்மத்துக்கும், நீதிக்கும் அநீதிக்கும், ஆத்திகத்துக்கும் நாத்திகத்துக்கும், நன்மைக்கும் தீமைக்கும் அன்று போர் நிகழ்ந்தது; இன்றும் நிகழ்கிறது; இனிமேலும் நிகழும்! இந்தப் போர்களுக்கு உலகம் களபூமி; இன்னும், நம்முடைய உடம்பே சில சமயம் பெரும்போர் நிகழும் குருக்ஷேத்திரமாகி விடுகின்றது. அறியாமையின் வடிவமாகிய மகிஷாசுரன் என்ற எருமைஅரக்கனை வென்று வெற்றி வாகை சூடிய மகாசக்தியாகிய கொற்றவைக் கடவுளை மனிதன் வழிபடக் கற்ற நாள் தொடங்கிப் பெரும்போர் நிகழ்ந்துகொண்டே வருகின்றது. அறியாமை மீது அம்பு போட்ட கதைகள் ஆயிரம்! ஆயிரம்!!

“பாரதா, எப்பொழுதெல்லாம் அறம் நலிந்து மறம் மேல் எழுகின்றதோ, அப்பொழுதெல்லாம் என்னை நான் பிறப்பித்துக் கொள்கின்றேன்.”

“நல்லாரைக் காப்பதற்கும் பொல்லாரை நாசம் செய்வதற்கும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்கும் யுகம் தோறும் நான் அவதரிக்கின்றேன்.”

என்ற இந்தக் கீதோபதேசம் இராமாயணம், பாரதம், கந்தபுராணம் என்ற நூல்களிலே இழையோடுகின்றது. இராவணன், துரியோதனன், சூரன் அதர்மத்தின் பிண்டமாக இருந்தார்கள். தர்மத்தை நிலைநாட்டி அதர்மத்தை ஒழித்துவிடப் பெரும் போர் எழுந்தது. அதர்மம் ஒழிந்தது. தர்மம் தலைகாத்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், இராமாயணம், பாரதம், கந்தபுராணம் என்பன ஆரம்பத்தில் தீமை பெற்ற வெற்றியையும் ஈற்றில் அது பெற்ற

தோல்வியையும், நன்மை தொடக்கத்தில் அடைந்த கொடுமையையும் முடிவில் அடைந்த பெருமையையும் எடுத்துச் சொல்கின்றன.

புராணக் கதைகள் வெறும் கதைகள் ஆகா. கதைகளின் பொருள் ஆழம் ஆராய்ச்சிக்கு அதீதமானது. இவற்றுக்குத் தத்துவார்த்தம் கூறும் முயற்சி பண்டு தொடர்ந்த நம் நாட்டில் இருந்து வருகின்றது. உள்ளம் இக்கதைகளால் ஓர் ஆறுதல் அடைகின்றது.

வேதத்தில் 'சத்யம் வத' என்று ஒரு விதி இருக்கின்றது. அவ்விதியைக் கதாரூபமாக்கி யாவருக்கும் விளக்குகின்றது அரிச்சந்திரன் வரலாறு. 'தர்மம் சர' என்ற வேதவாக்கியத்துக்கு மகாபாரதம், கந்தபுராணம் போன்ற நூல்கள் விளக்கமாகின்றன. 'மாத்ரு தேவோ பவ; பித்ரு தேவோ பவ' என்பவற்றுக்கு ஸ்ரீராமனின் சரித்திரம் அற்புதமான பாஷ்யமாக அமையவில்லையா? ஆத்ம விருத்திக்காக வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட விஷயங்கள் எல்லாம் சுவாரசியமான முறையில் பிரசாரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

'பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவலகால வகையினுனே' என்ற நன்னூலைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவேண்டும். தொன்மைமிகு சிறப்புக்கள் அனைத்தையும் தள்ளிவிட்டுப் புத்துலகையும் புதிய கருத்துக்களையும் படைத்துவிட முடியாது. மகோன்னத இலட்சியங்களுக்கு உட்பட்ட பாரம்பரியத்தின் அசைக்கவும் அழிக்கவும் முடியாத கோட்பாடுகளின் தொடர்ச்சியாகத்தான் புதிய சமுதாயம் மலரும்; மலரவேண்டும். இந்த அரிய சங்கிலித் தொடர்ச்சியை அறுத்துத் தள்ளிவிட்டு ஒரு புத்தம் புதிய சமுதாயத்தையோ நாகரிக உலகத்தையோ படைத்து விடலாம் என்று சொல்வது அறிவுடைமையாகாது.

நாகரிக மோகம் நாகரிக அவலமாகிவிடக் கூடாது. நாகரிக சமுதாயத்துக்கு அத்திவாரம் இறைவனே! ஒரு நாடு இலௌகிகத்தில் செழிப்பு அடைந்திருந்தாலும் கூட

முற்றாக நாகரிக வாழ்வை அந்நாடு பெற்றுவிட்டதாகச் சொல்லிவிட முடியாது. ஆன்மிக முயற்சி, அறநெறி, புலன் அடக்கம், பரோபகார சிந்தனை, தயாள மனப்பான்மை, ஒத்துழைப்பு இவை இன்றி நாகரிகம் இல்லை.

நம் மூதாதையர்களேவிட நாம் அறிஞர்கள் என்று கருதுகின்ற நிலை இருந்தால் அது மாறியாக வேண்டும்; நம் முன்னோர்களிடம் இருந்த தெய்வ நம்பிக்கை, அன்பு, கடமை உணர்ச்சி, பணிவு, தியாகம், பொறுமை என்ற இன்றோரன்ன தெய்விகப் பண்புகள் நம்மிடையே இன்று போதிய அளவு இல்லாததால்தான் நம் வாழ்விலே அமைதி இல்லை. பழைய இதிகாசங்கள் நல்வாழ்வுக்கு வழிகாட்டுவன. சமுதாயத்துக்கு அவை கைவிளக்கு. நீண்ட நெடுங்காலமாக அநுபவ பூர்வமாகப் பயன் தந்து வரும் சமய விளக்கு நம்முடைய கையிலே ஒளிவிட்டுக்கொண்டு இருக்கின்றது. அதன் ஒளி கொண்டு களி கண்டு நல்வழி நடப்போம்.

தன்னை அறிந்தவன் புண்ணிய ஆத்மா. தன் நல்வாழ்வு கருதி ஒருவன் பிறர்க்குத் தீமை செய்யாதிருப்பானேயானால் அதைவிட வேறு என்ன தர்மம் வேண்டும்? இக்கருத்தையே,

தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றுந்
துன்னற்க தீவினைப் பால்.

எனப் பொய்யாமொழி பேசுகிறது. தன்னை அறியாத நிலையிலேயே அதர்மம் வளர்கிறது. தர்மம் நிலைகுலைகிறது. சூரன் தன்னை அறியவில்லை; தன்னைத் தந்த தலைவனை அறியவில்லை. அதனாற் சூரன் போர் ஆரம்பமாகின்றது.

கந்தபுராணம் இன்றோரன்ன அரிய பெரிய தத்துவக் கருத்துக்களை எல்லாம் தன்னகத்தே கொண்ட கற்பகதரு; அது மகா சமுத்திரம்; பக்திச் சுவை நலம் பாரிக்கும் பெருநூல்; இன்ப அன்பினை இடையறாது விளைவிக்கும் ஏற்றம் கொண்ட திருநூல்; புன்னெறி அதனிற செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறி ஒழுகச் செய்யும்

திவ்விய நூல்; செந்தமிழ்ச் சைவசித்தாந்தம் துள்ளி விளை யாடும் அருள் நூல்; தமிழ்நாட்டுக்கும் தமிழ்மொழிக்கும் தனிப் பேரரணுகத் திகழும் விறல் நூல்; நவையறு காட்சி நல்கி மெய்ப்பொருளைக் காட்டி அப்பொருளுக்கு அடிமையாக்கி இருவினை போக்கிப் பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங்கயங்களில் தலைக்கூட்டும் தனி நூல்; வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடதத் துச்சியில் விரித்த போதக் காட்சிக்கும் எட்டாத, பாசஞானம் பசுஞானம் என்பனவற்றால் காண முடியாத முன்னவனின் திருவருளை முழங்கும் மறைநூல். இப் பெருநூலினால் மலம் அடங்கும்; மனம் கரையும்; அருள் முகிழ்க்கும்.

இந்நூலில் இடம்பெற்ற கட்டுரைகளை ஏறத்தாழ மூன்றாண்டுகள் வரையில் 'தினகரன்' வாரமஞ்சரியில் எழுதிவந்தேன். பத்திரிகைப் பரவையில் வெளிவந்தன. நூல்வடிவு பெறும்போது மாற்றம் பெறவேண்டும்; பெற்றே வருகின்றன. சில கருத்துக்கள் தெளிவாக விளங்குவதற்காக மீண்டும் மீண்டும் வரலாம். அவற்றைக் கூறியது கூறல் எனக் கொள்ளாதிருக்குமாறு செந்தமிழ் அறிஞர்களை வேண்டிக் கொள்கின்றேன்.

கால வெள்ளத்தை எதிர்த்து நின்று கலையின் பெருமையைக் காண்பவர்—ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர்க்கு அமைய வேண்டிய நலன்கள் அத்தனையும் அமைந்தவர்—தினகரன் ஆசிரியர் திரு. இ. சிவகுருநாதன். துணை ஆசிரியர் திரு. M. R. சுப்பிரமணியம் விளம்பரம் விரும்பாத முதுதமிழ்ப்புலவர்; மிக மிக அடக்கமானவர். இக் கட்டுரைகளை விரைந்து வெளியிட இருவரும் உறுதுணையாக இருந்தனர்.

இந்நூல் அச்சாகும்போது மிகவும் ஆர்வத்துடன் ஒப்பு நோக்கிப் பேருதவி புரிந்தவர் திரு. மு. வைத்தியலிங்கம். அவர் ஆராய்ச்சி அறிவும் படைப்புத் திறனும் பண்பும் புலமையும் கவிபாடும் திறனும் சாந்தமும் நிதானமும் நிரம்பியவர்.

கடலும் கறையாலும் காலமும் இரைகொண்ட முது தமிழ்க் காப்பியங்களை மீட்டு அளித்ததால் மட்டும் அன்றி ஜகந்நாதன் என்னும் தமிழ்நாதனைத் தலைமாணுக்கனாகப் பெற்றதாலும் பெருமைக்கு உரியவரானார் மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமிநாதையர். ஆம்! கி. வா. ஜ. நடமாடும் இலக்கியக் களஞ்சியம். ஜகந்நாதன் என்ற திருவாளன் தமிழ்நாடு கண்ட பெருவாழ்வு. எளியேனுக்கும் கி. வா. ஜ. ஐயா அவர்களுக்கும் உள்ள சம்பந்தம் பழைய சம்பந்தம். அவர் உதவும் அணிந்துரை இந்நூலுக்கு அணிகலம்.

நாவலர் என்றால் ஆறுமுக நாவலர். பண்டிதமணி என்றால் திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களையே குறிக்கும். அவர் சைவம் அறிந்த தமிழ் மூதறிஞர். அந்த ஞானத்தந்தையின் அணிந்துரை இந்நூலினை ஒரு படி உயர்த்தி இருக்கின்றது.

ஆலயங்கள் வேண்டாம்; அபிஷேகங்கள் வேண்டாம் என்ற நாத்திகத்தின் மத்தியிலே ஆத்திகத்தின் குரலைச் செம்மையாகவும் செழுமையாகவும் எழுப்புகிறார் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார். அந்த முத்தமிழ்க் கலாவிற்பன்னர் சொல்லும் பொருளும் ஒன்றெனக் காட்டும் கட்டுரையாளர். அவர் பேச்சு அமுதப்பிரவாகம். மூச்சு முருகன் திருநாமம். அப் பெரியாரின் அணிந்துரை நூலுக்கு ஏற்றம்! எளியேனுக்குப் பெருமை!!

திரு. ரா. கணபதியின் மணியான எழுத்தைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம் அறியும். ஒரு நாட்டின் விதியை மக்கள் சமுதாயத்தின் எதிர்காலத்தை அப்பழுக்கற்ற ஓர் எழுத்தாளன் உருவாக்க முடியும். இந்தப் பெருண்மை அவரின் எழுத்துக்களிலே துள்ளி விளையாடுகிறது. திரு. ரா. கணபதி இந்நூலுக்கு அணிந்துரையைத் தரும்போது தீட்டிய சில வசனங்கள் இந்நூலுக்கு ஏற்றம் தருகின்றன. இதோ அவர் வாசகங்கள்:

“நூல்கள் படிப்பவர் உள்ளத்தை ஈர்த்து மீண்டும் மீண்டும் படிக்கத் தூண்டும் பண்பு வாய்ந்தவையாய் அமைந்து இருத்தல் வேண்டும். சிறந்த நூல்களுக்கு அணிந்துரையே வேண்டுவதில்லை என்பது எளியேன் கருத்து. தங்கள் நூல், அறிவு வளமும் பக்தி நலனும் ஒருசேர்ந்து உருவாகி உள்ளது. எனவே தங்கள் தணியா வேட்கைக்கும் அன்புக் கட்டளைக்கும் அமைந்து நல்ல நூல்களுக்கு அணிந்துரையே தேவை இல்லை என்ற என் கருத்தை முற்றாக மாற்றிக்கொண்டு என் இதயத்தே எழுகின்ற உண்மைக் கருத்துக்களில் ஒரு சிலவற்றை எடுத்துச் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை.”

எளியேன் எழுத்துக்களை வேண்டியபோதெல்லாம் அச்சவாகனம் ஏற்ற கலாநிதி நமசிவாயம், சோபனா எதிர்மன்னசிங்கம் ஆகிய இரு செல்விகள் அருந்துணைபுரிந்து வருகின்றார்கள்.

இந்நூலினை அழகுமிகு பொலிவுடன் அச்சிட்ட பெருமை சுன்னாகம் திருமகள் அழுத்தகத்தார்க்கு உரியது. அழுத்தக முதல்வர் திரு. மு. சபாரத்தினம் செய்வன திருந்தச் செய்யும் செம்மல்; அச்சமைப்பு முதல்வர் திரு. செ. சின்னத்துரை செந்தமிழ் அறிந்த சீர்சால் புலவர். அன்னாரின் ஆற்றல் சொல்லில் அடங்காது. திரு. ஆ. முத்தையாவின் புத்தக அமைப்பின் ஆற்றலை இந்நூலினைப் பார்க்கிறபோது தெரியவில்லையா?

கந்தபுராணம் பற்றிச் சில கட்டுரைகளை எழுத வேண்டும் என்று அன்பர்கள் பலர் வேண்டினர். ‘தினகரன்’ ஆசிரியர் திரு. இ. சிவகுருநாதன் அவற்றை வார மஞ்சரியில் வெளியிட வழங்கும்படி கேட்டார்கள். ‘ஆகட்டும்’ என்று ஒப்புக்கொண்டேன். கந்தபுராணத்தைப் பயிலத் தலைப்பட்டேன். பெரும்புதையல் கிடைத்த வியப்பு! திருவருளால் ‘சிந்தனைகள்’ பல தோன்றின. கட்டுரைகளை எழுதத் தொடங்கினேன். படித்த நண்பர்கள் பாராட்டினார்கள்; தொடர்ந்து எழுதும்படி ஆர்வமுடன் வேண்டி

னார்கள். தொடர்ந்து வெளிவந்த கட்டுரைகள் இப்போது 'கந்தபுராணச் சிந்தனைகள்' என்ற நூலாக உருப்பெறுவதைப் பார்க்கும்போது 'என்செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை' என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

என் உளக் கோயிலில் நீங்காது உறைந்து நின்று கட்டுரைகளை எழுதவும், தொகுத்து நூலாக்கவும் ஒளி தந்து களி தந்து திருவருளை வழங்கிய முருகப்பெருமான் இனிமேலும் எளியேனை வழிப்படுத்தி அருள்வானாக.

நூலெழுத லாம்அவற்றைப் பரப்பிடலாம்;
பலநூலின் நுட்பம் பேசி
ஒலிமும்மக் கள்மகிழ்ச்சி தனைப்பெறலாம்;
பலர்நட்பால் உள்ளம் தண்மை
மேலிடஇன் பம்பெறலாம்; இவற்றிலே
என்னபயன்? வேற்கைக் கந்தன்
காலிடநம் உளம்கொடுத்துச் சாந்தியினில்
இன்புறுதல் கடப்பா டன்றே?

என்றும் சிலபோது எண்ணத் தோன்றுகின்றது. எல்லாம் முருகன் திருவருள்!

எல்லோர்க்கும் அன்புகனிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

வணக்கம்.

சே. தனபாலசீங்கன்

17, 55ஆம் ஒழுங்கை
வெள்ளவத்தை
ஸ்ரீலங்கா.

கந்தபுராணம் கற்பகதரு

அநாதிமலமுத்தர் அம்மை அப்பன் சிவபிரான் எழுந்தருள்பெறும் பேறுபெற்று ஏற்றமும் தோற்றமும் வாய்ந்தது திருக்கயிலாயமலை. அம்மலையிலே உயர்வு ஒப்பு இல்லாத செம்பொற்றிருக்கோயிலிலே சர்வான்மாக்களுக்கும் அருள் செய்யும்பொருட்டு உலக மாதாவாகிய உமை அம்மையோடும் எழுந்தருளி இருக்கின்றார் சிவபிரான். தேவரும் முனிவரும் மற்றும் யாவரும் அங்கே வந்து இறைவனை ஏத்துகிறார்கள்; போற்றுகிறார்கள். சிவபிரானோடு அமர்ந்திருந்த உமை அம்மை விரைந்தெழுந்து, “ எல்லா அறிவும் எல்லாத் தொழிலும் எல்லா முதன்மையும் உடைய பரமபதியே, நின்னை இகழ்ந்த தக்கனிடத்தே வளர்ந்தேன். தாக்ஷாயினி என்னும் பெயரையும் பெற்றேன். இனி, அப்பெயரையும் அவனிடத்தே வளர்ந்த இந்த உடையும் தரித்தற்கு அஞ்சுகின்றேன். விட்டு ஒழிப்பேன். ஆணை தருக ” என்று வேண்டுகின்றாள். “ நமது சக்தியே, நல்லது சொன்னாய். இமயமலை அரசன் உன்னைத் தன் மகளாகப் பெற்று எனக்குக் கர்தலோடு கடிமணம் புரிய வேண்டிக் கடுத்தவம் செய்கின்றான். நீ குழந்தை வடிவுடன் அவனைச் சென்று அடைவாயாக. ஐந்து வயது நிரம்பியவுடன் என்னை நோக்கித் தவம் செய்யக் கடவாய். நாம் வந்து நின்னைத் திருமணம் செய்து இக்கயிலைமலைக்கு அழைத்து வருவோம் ” என்று அருளுகின்றார் சிவபிரான்.

மலைமகள் மாதவம் :

தலைவனைப் பிரிய நேர்ந்த துன்பம்—தக்கன் வழியாக வந்த சிறுமை தீர்ந்தது என்ற இன்பம்—இரண்டும் ஒரு சேர உமை அம்மை இமயமலைக்கு எழுந்தருளி வருகின்றாள். உமை அம்மையை மகளாகவும் ஈசனை மருமகனாகவும் அடைய மெய்த்தவம் இயற்றும் மலை அரசன் கண்ணெதிரே மலர்ந்த தாமரைமலரின் மேல் அகிலாண்டகோடி ஈன்ற

அன்னை பசுங் குழந்தை வடிவத்திலே தோன்றுகின்றாள். பார்க்கின்றான் பர்வதராஜன். தடக்கையால் எடுத்துத் தலையின்மேல் தாங்குகின்றான். விரைந்து சென்று மேனை என்னும் தன் மனைவியிடம் கொடுக்கின்றான். மன்னுயிரையும் மாநிலத்தையும் ஈன்று வளர்க்கும் அன்னை வளர்கின்றாள். ஐந்து வயது கழிகின்றது. இறைவனை நோக்கித் தவம் செய்யத் தலைப்படுகின்றாள். தன் கருத்தை மலைஅரசனுக்குச் சொல்கின்றாள். “ அம்மா, நான் சொல்வதைக் கேள். தவத்தின் கடுமையை நின் திருமேனி தாங்கமாட்டாது. உனக்கு வயது ஐந்துதானே. இந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடு ” என்று வேண்டுகின்றான் அரசன். “ யாவரே ஆயினும் ஈசனால் காக்கப்படுவதன்றித் தம்மாலும் பிறராலும் காக்கப்படுவதில்லை. இது முடிந்த முடிபு; முற்றிலும் உண்மை. நான் தவம் செய்வேன் என்று பேசிய திறனும் அப்பெருமானுடைய பேரருளேயாகும். மாறாது விடை தரல் வேண்டும் ” என்று பேருண்மை பேசுகிறாள் பிராட்டி.

ஈசனே காப்ப னல்லால் யாரையும் பிறரால் தம்மால் ஆசறப் போற்ற லாகா ததுதுணி வாகும் ஈண்டுப் பேசிய திறனும் அன்னை பேரருள் மருதி என்ன நேசமோ டியைந்திட்டன்னை நினைந்தநோன் பியற்று கென்றான்.

மலைஅரசன் மனம் இயைகின்றான். இமயமலையின் ஒரு பாகத்தே தவச்சாலை எழுப்புகின்றான். பணிப்பெண்கள் பலரோடும் பார்வதி தவச்சாலையைச் சென்று அடைகின்றாள். அருந்தவம் ஆரம்பமாகின்றது.

நால்வருக்கு அருளுதல்:

இஃதீவ்வாறாக, கல்லால நீழலிலே தகழிணைமூர் த்தியாக எழுந்தருளியிருந்த சிவபிரானிடத்தே வேதநூற் பொருளைப் பெற்ற சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் எனப் பெயரிய முனிவர்கள் தமக்கு மெய்யறிவு வராத காரணத்தினால் பின்னரும் தவம் செய்கின்றார்கள். “ அருட்பெருங்கடலே, பொருட்பெருங் கடலாகிய வேதத்தின்

சாகைகளினால் மலைப்புற்றோம். அஞ்ஞானத்தில் அகப்பட்டு அறிவு தளர்ந்தோம். கரையேற்றத் திருவுளம் இரங்கவேண்டும்” என்று வேண்டுகின்றார்கள். “உங்கள் அறிவு ஒருமைப்பட்டு அடங்கும் வண்ணம் ஞானநூலை உணர்த்துகின்றோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார் இறைவன்.

பாடம் ஆரம்பமாகின்றது. சிவாகமத்தின் பாதங்களாகிய சரியை, கிரியை, யோகம் என்னும் மூன்றையும் நால்வர்க்கும் எடுத்து ஒதுகின்றார் எம்பிரான். முனிவர்கள், ‘மனோலயத்துக்குரிய ஞான பாதத்தையும் போதிக்க வேண்டும்’ என்று கேட்கின்றார்கள். ஞானம் நாவினால் நவிலற்பாலதன்று என்ற கருத்தினால் தமது திருமார்பின்கண் ஒரு திருக்கரத்தைச் சேர்த்து மெளனமுத்திரையைக் காட்டுகின்றார் இறைவன். யாதொரு செயலும் இன்றி யோகம் செய்வார்போல் ஒரு கணப்பொழுது காட்சி அளிக்கின்றார். மெய்யறிவு, நூல்களின் அளவிற்றன்று என்ற பேருண்மையை முனிவர்கள் அறிகின்றார்கள். மனஒடுக்கம் வந்து சேர்கின்றது. மண்ணிலும் விண்ணிலும் மற்றும் பாதலம் முதலிய உலகங்களிலுமுள்ள உயிர்களுமே ஒருமைப்பாடு அடைந்து சிற்றின்ப உணர்ச்சி அற்று இருக்கின்றன. உலகவளர்ச்சியே தடைப்பட்டு விடுகின்றது.

நீருமால் அறிவுரை :

சூரபன்மன் மகன் பானுகோபன் விண்ணுலகத்தை எரித்தமை, தேவர்களையும் சயந்தனையும் சிறை வைத்தமை எல்லாம் அறிந்து இந்திரன் எம்பிரானை நோக்கித் தவம் செய்கின்றான். இறைவன் எழுந்தருளுகின்றான்.

மெய்ம்மைய தகன்ற தக்கன் வேள்வியி னிருந்த பாவம் நும்மிடை இருந்த தற்றால் நோதக வுழந்திர் மேளுள் நம்மிடை ஒருசேய் வந்து நணுகிவெஞ் சூரைக் காதி இம்மென உம்மைக் காப்பன் எனப்புகன் றிறைவன் போனான்.

தேவர்கள் செய்த தவறு தெரிகின்றது. இறைவன் நீக்குமாற்றையும் சொல்லி மறைகின்றான். “இறைவன்

கயிலையில் அமர்ந்திருக்கின்றான். உமையவள் இமயமலையில் இருக்கின்றாள். இந்நிலையில் இருவருக்கும் ஒரு சேய் உதிப்பது எவ்வாறு'' என்று சிந்திக்கிறான் இந்திரன். பிரமதேவனிடம் செல்கின்றான். இறைவன் தன்பால் எழுந்தருளியதையும் யோசனையையும் விளக்கிக் கூறுகின்றான். '' இறைவன் யோசனையில் இருப்பது நம்முடைய துன்பங்களை எல்லாம் நீக்குதற் பொருட்டேயாகும். குரபன்மனைக் கொண்டு நமக்குச் சொல்லொணாத் துன்பம் செய்கின்றான். ஆம்! அதுவும் நம்முடைய தீவினைகளை ஒழிக்கும் பொருட்டேயாகும். நமக்கு வரும் துன்பங்கள் நம் வாழ்வைச் செப்பனிட ஆண்டவன் அருளும் வரப்பிரசாதமாகும்.''

பெற்றிடும் குரவ ரானோர் பிள்ளைகள் தம்பால் நோயொன்றுற்றிடிந் பிறரைக் கொண்டும் உறுதுயர் செய்து தீர்ப்பார் மற்றவர் தம்பால்ன்போ வன்களோ அதுபோல் நம்பால் பற்றிய பவங்கள் தீர்ப்பான் பரமனும் இவைகள் செய்தான்.

'' நாம் எல்லோரும் திருமாலிடம் செல்வோம்'' என்று பிரமன் வழிப்படுத்துகின்றான். திருமாலிடம் சென்று எல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்கின்றார்கள். '' பெருமான் முனிவர்க்கு ஞானயோகம் உணர்த்தும் மௌன நிலையை விட்டு பார்வதியை மணம்புரிந்தால் படைப்புத் தொழில் நிறைவேறும். குமரன் ஒருவன் தோன்றினால் குரன்குலம் வேரோடு அழியும். அதற்கு ஒரே ஒரு வழி உண்டு. மாநிலத்தை மயக்கி மலர்க்கணை தொடுக்கும் மன்மதனை அனுப்பினால் ஈசன் மௌனம் நீங்கும். உமையை மணந்து உலகம் உய்யத் திருக்குமரன் வருவான்'' என்று நல்ல வழி சொல்கின்றார் நானிலம் அளந்த பெருமாள்.

தத்துவப் பொருள் :

இங்கே சொல்லப்பட்டனவற்றின் தத்துவப் பொருளைப் பார்ப்போம். தக்ஷிணமூர்த்தியின் வலது கையிலே சின்முத்திரையைக் காண்கின்றோம்; சைவ சித்தாந்தத்திற் கூறப்படும் ஐந்து பொருள்களை ஐந்து

விரல்கள் காட்டுகின்றன. பெருவிரல் இறைவன். சுட்டு விரல் உயிர். நடுவிரல் ஆணவம். மோதிரவிரல் மாயை. சிறுவிரல் கன்மம். ஆணவத்தோடு கூடி இருக்கும் உயிர் தன்முயற்சியால் ஆணவத்தை விட்டு இறைவன் திருவடிப்பேற்றை அடைகின்றது. இதனைக் காட்டித் தருகின்றது சின்முத்திரை. இதனை வடமொழியில் தத்வமசி என்றும் தமிழில் அவன் தானாதல் (சிவஞானபோதம் 10ஆம் சூத்திரம்) என்றும் சொல்லலாம்.

மும்மலம் வேறுபட் டொழிய மொய்த்துயிர்
அம்மலர்த் தாள்நிழல் அடங்கும் உண்மையை
கைம்மலர்க் காட்சியிற் கதுவ நல்கிய
செம்மலை அலதுளஞ் சிந்தி யாதரோ.

என்பது திருவானைக்காப் புராணம்.

திருவடிப் பேருணர்வின் முத்திரை, மோனமாகிய திருவடி ஞானத்துள் மூழ்குதலாகும். 'மோனம் என்பது ஞான வரம்பு' என்பது நாம் அறிந்ததே! மூன்று கரணங்களில் ஒன்றாகிய வாக்கு முதலில் அடங்கினால் ஏனைய இரண்டு கரணங்களும் செயல் அடங்கிநிற்கும். மூன்று கரணங்களும் செயல் ஒழிந்து நிற்பது முழுமோனம். உடம்பு செயல் ஒழிந்து நிற்பது காஷ்ட மெளனம். (காஷ்டம் — கட்டை, உடம்பு.) வாய்பேசாத மெளனம் வாங் மெளனம். மனம் அலைவு அற்று இருத்தல் மனோமெளனம். இம் மூன்றிலும் மனோமெளனம் சிறந்தது. மூன்று கரணங்களும் இயங்காமல் நிற்கும் நிலை நிர்விகற்ப சமாதி. மூன்று கரணங்களும் இயங்குவதைப்போலத் தோற்றினாலும் மனம் அடங்கி நிற்கும் நிலை சகச சமாதி. இந்த நிலையில் நிற்பவர்கள் சகச நிஷ்டர்கள். இத்தகைய நிலை கிடைத்ததை அருணகிரியார் 'சும்மா இரு சொல் அற என்றலுமே அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே' என்று பாடுவார். ஜீவபோதம் கழன்று சாதனவகைகள் அற்றுப்போகும் நிலை வரைக்கும் கருவி கரணங்களோடு சாதன வகைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும். ஜீவபோதம் அற்ற நிலையில் எனது அற்று இருக்கும் காட்சி தோன்றும்.

அண்டமெலாம் கண்ணாகக் கொள்ளும் காண்டற்(கு)

அனுத்துணையும் கூடாஎன் றனந்த வேதம்
விண்டலறி ஒலமிட்டுப் புலம்ப மோன

வெளிக்குள்வெளி யாய்நிறைந்து விளங்கும் ஒன்றே
கண்டவடி வாய்அகண்ட மயமாய் எங்கும்

கலந்துநின்ற பெருங்கருணைக் கடவு ளேஎம்
சண்டவினைத் தொடக்கறச்சின் மயத்தைக் காட்டும்
சற்குருவே சிவகுருவே சாந்தத் தேவே.

— இராமலிங்க சுவாமிகள்

நமக்கு வருகின்ற துன்பங்கள் நம்மைச் செப்பனிடு
வதற்கு ஆண்டவன் அருளுகின்ற வரப்பிரசாதம்; இறை
வன் யாதாயினும் ஓர் உயிர் அறியாமையினால் செல்வழி
செல்லாது தடுமாறுங்கால் தடுத்தாட் கொள்வான்.
இறைவன் எவர்மேலும் சிற்றம் கொள்வதில்லை; தாய்
சேயைக் கண்டிப்பது அன்பின் செயல்.

தந்தைதாய் பெற்ற தத்தம்

புதல்வர்கள் தம்சொல் ஆற்றின்

வந்திடா விடின் உறுக்கி

வளாரினால் அடித்துத் தீய

பந்தமும் இடுவர் எல்லாம்

பார்த்திடிற் பரிவே யாகும்

இந்தநீர் முறைமை அன்றே

ஈசனார் முனிவும் என்றும்.

என்று சித்தியார் இதற்குச் சான்று சொல்லவில்லையா?
ஒரு பிறவிக்குத் தாயாகித் தந்தையாகி வந்தவர்கள் தம்
குழந்தைகள் வாழவேண்டும் என்று தண்டனை தந்து
வழிப்படுத்துவார்கள் என்றால் ஒவ்வொரு பிறவியையும்
நமக்குத் தந்து ஈடேற்றத் திருவுளம் கொள்ளும்
அம்மை அப்பன் தண்டனை அளித்து ஆட்கொள்வதில்
வியப்பு ஒன்றும் இல்லையே! இது இறைவனின் மறக்
கருணை. குரபன்மனைக் கொண்டு தேவர்களுக்குச் சொல்
லொணாத் துயர் விளைவித்தமை அவனின் பரங்கருணைத்
திருவினையாடல்.

கற்பகதரு :

கலியுகம் பிறப்பதற்கு முன் கலியுகம் பிறக்கப் போகிறதே என்று கலங்குகிறார்கள் முனிவர்கள். செய்வதறியாது திகைக்கிறார்கள். வியாச முனிவரிடம் ஒரு வினாவைக் கேட்கிறார்கள். “இனி, கலியுகம் பிறக்கும், தர்மம் குன்றி அதர்மம் மேலோங்கும். கலியின் கொடுமையை நாம் எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறோம்” என்பதுதான் அந்த வினா. முனிபுங்கவர்கள் எழுப்பிய வினாவுக்கு வேத வியாசர் உடனடியாக விடை சொல்கிறார்:

“கந்தப்பெருமானுடைய இணையற்றகீர்த்தி கலியுகத்தில் வருகின்ற பாவங்களை எல்லாம் போக்க வல்லது.”

இந்த விடை எல்லோர்க்கும் பரம திருப்தியைக் கொடுக்கிறது; சாந்தி அடைகிறார்கள். கலியுக வரதராம் அப்பெருமானின் சரிதமே கலியுகத்தின் வெப்பத்தைத் தணிக்கும் பெருநிழல். அது கற்பக நிழல்.

கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்தே வேலோடு முன்தோன்றி அருள் சுரக்கும் பெருமான் முருகன் கண்கண்ட தெய்வம். அவனுடைய அழியா அழகும் அடங்கா ஆற்றலும் அடியார்க்கு அருளும் அருமையும் சொல்லில் அடங்கா. கந்தபுராணம் புன்னெறி அதனில் செல்லும் போக்கினை விலக்கும்; மேலாம் நன்னெறி ஒழுகச் செய்யும்; நவையறு காட்சி நல்கும். மெய்ப்பொருளுக்கு அடிமையாக்கி இருவினை நீக்கிப் பன்னிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங்கயங்களில் தலைக்கூட்டும்.

இந்திர ராகிப் பார்மேல் இன்பமுற் றினிது மேவிச் சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி அதனிற் சேர்வர் அந்தமில் அவுணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த செவ்வேற் கந்தவேள் புராணம் தன்னைக் காதலித் தோது வோரே.

கந்தவேள் புராணம் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினையும் பயப்பது. அது கற்பகதரு!

மன்மதனின் தர்மசங்கடம்

ஒருநாள் பெரியவர் ஒருவருக்குப் பெரியதொரு தர்ம சங்கடம் ஏற்பட்டது. சீதேவியும் மூதேவியும் அவரை வழிமறித்துத் தங்களுக்குள் யார் அழகு மிக்கவள் என்று கேட்டார்கள். பெரியவருக்குத் தர்மசங்கடமான நிலை. இருவரும் சகோதரிகள். சீதேவி மகாலட்சுமி; அவளுக்கு மிஞ்சின அழகு இருக்கவே இருக்காது. மூதேவிக்கு மிஞ்சின அவலட்சணமும் இருக்கவே இருக்காது. இது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால் பெரியவர், பாவம், அதனைச் சொல்லத் தயங்கினார். ஏன்? மூதேவியை 'அழகு இல்லை' என்று சொன்னால் பெரியவரைப் பிடித்துக்கொள்வாள்; சீதேவியை அழகு இல்லை என்றால் அவரைவிட்டு விலகி விடுவாள். பெரியவர் நல்ல சமயோசிதபுத்தி படைத்தவர். சீதேவிக்கும் மூதேவிக்கும் ஒரு போட்டி ஏற்படுத்தினார். "நீங்கள் இருவரும் சிறிது தூரம் நடந்து திரும்பி வாருங்கள். அப்போதுதான் உங்கள் அழகை மட்டிடலாம்." சகோதரிகள் இந்தப் போட்டியை மனப் பூர்வமாக ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வாறு நடந்து காட்டிப்பின் திரும்பி வந்தார்கள். பெரியவரும் ஏதோ ஒரு முடிபுக்கு வந்தவர்போல் காட்டித் தீர்ப்பைக் கூறிவிட்டார். இதுதான் தீர்ப்பு! "சீதேவி, நீ போகும்போது சகிக்கவில்லை; வரும்பொழுது அழகியாய்த்தான் இருக்கிறாய்; மூதேவி, நீ போகும்பொழுதே அழகியாய் இருக்கிறாய்" என்று சாதுரியமாகச் சொல்லிவிட்டார். இருவருக்கும் பரம திருப்தி.

தர்மசங்கடம் :

பெரியவரைப்போலே நமக்கும் வாழ்க்கையில் பல தடவையும் தர்மசங்கடமான நிலை வருவதுண்டு. தர்ம சங்கடம் என்றால் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்ட கடமைகளில் எதனைச் செய்வது, என்ன சொல்வது என்று நிச்சயமாக விளங்காமல் திகைக்கும் நிலை. இன்னும் இதனை விளக்கமாகச் சொன்னால், நாம் செய்யவேண்டிய

தர்மத்துக்குத் தடையான நிலை வருவது தர்மசங்கடம். அறிவு தொழிற்படாத நிலையில் அதர்மம் மேலோங்கும். தர்மம் மறைந்துவிடும். செய்யத்தக்கது எது, செய்யத் தகாதது எது என்ற போராட்டத்தில் நல்லறிவு தொழிற்பட வேண்டும். இந்நிலையில் தர்மத்தை நிலைபெறச் செய்வதுதான் அறிவறிந்த மக்கள் செயல்.

“நன்மையும் தீமையும் நாடி நலம்புரிந்த
தன்மையான் ஆளப் படும்”.

என்பது பொய்யாமொழி. அது நெஞ்சாரச் சிந்திக்க வேண்டியது. தர்மசங்கடமான நிலை நல்லவர்களுக்கே அடிக்கடி வருகிறது. அயோக்கியர்களுக்கு இந்தச் சங்கடம் இல்லை. பாரதக் கதையிலே பீஷ்மர், விதுரன், உதிட்டிரன், கர்ணன் என்போர்க்குத் தர்மசங்கடமான நிலை ஏற்பட்டது. இராமாயணத்திலே தசரதன், கும்பகர்ணன், மாரீசன், பரதன், இலட்சுமணன் இவர்களுக்குத் தர்மசங்கடங்கள் நேர்ந்தன.

மன்மதன் மறுத்தல் :

பிரமதேவன் மன்மதனை அழைக்கிறான். ‘ஐயனே, நீ திருக்கைலாய மலைக்குச் சென்று சிவனின் மௌன நிலையைக் குலைத்துப் பார்வதியைத் திருமணம் செய்யுமாறு பூங்களை செலுத்துவாயாக’ என்று வேண்டுகின்றான். மன்மதன் திடுக்கிட்டு இரு காதுகளையும் இறுகப் பொத்திக் கொண்டு சொல்கின்றான்: “அறிவுடைப் பெரியோர்கள் தம்மிடம் வந்தவர்களுக்கு நல்லவழி சொல்வார்கள். அவ்வாறாகத் தங்களிடம் வந்த எனக்கு இக் கொடிய வார்த்தைகளைச் சொல்ல வேண்டுமா? இறைவன் விருப்பு வெறுப்பு அற்றவன்; அவனை மலர்க்களை என்ன செய்யும்? அப்பெருமான் முப்புரங்களைச் சிரித்து எரித்தார். மார்க்கண்டேயரின் உயிரை உண்ண வந்த கூற்றுவனை உதைத்து உயிரைப் போக்கினார். நீரும் திருமாலும், ‘நானே பரம்பொருள், நானே பரம்பொருள்’ என்று கர்வம்

கொண்டபோது உம்முடைய நடுத்தலை போன நினைவு இல்லையா? சலந்தரன் முதலான அவுணர்களின் கதி நீர் அறிந்ததுதானே! உம்முடைய மகன் தக்கன் செய்த வேள்வியில் தக்கனும் தேவர்களும் வீரபத்திரக் கடவுளினால் பட்டபாட்டை நீர்தான் கண்ணால் கண்டீரே! பாற்கடல் நஞ்சைப் பரிவுடன் உண்டு பரமசிவன் தன் பேராற்றலைக் காட்டவில்லையா? விண்ணில் அடங்காது வீறு கொண்டெழுந்த கங்கையைத் தன் சடையில் சங்கரன் அடக்கவில்லையா? அவன் நரசிங்கத்தின் வயிற்றினைக் கிழித்தான். யானே, புலி என்பவற்றின் தோலை உரித்தான். ஆணவம் கொள்வோரின் ஆற்றலை அழிப்பதுதானே அவன் திருவிளையாடல். அப்பெருமானுடைய நெற்றிக் கண்ணின் ஒரு பொறியினால் உலகமே அழிந்துபடும். என் கரும்பு வில்லும் மலர்க் கணையும் அவனை என்ன செய்யும்? என்னால் முடியவே முடியாது." என்று மறுத்துவிடுகிறான் மன்மதன்.

“தாங்க முடியாத துன்பம் காரணமாக உற்றோர் தமக்கு உதவி செய்யும்படி கேட்டால் மறுத்தல் செம்மையாகுமா? கேளாமல் முன்வந்து உதவுதல் தலையாயார் கடன். கேட்டபின் செய்தல் இடையாயார் தன்மை. கேட்டபோது முன் மறுத்துப் பின் செய்தல் கடையாயார் தன்மை. விருத்திராகரனைக் கொல்லும் பொருட்டு இந்திரன் சென்று இரக்கத் ததீசிமுனிவர் தம் முதுகெலும்பைக் கொடுத்துத் தம் புகழ் நிறுவினாரே! கொடிய நஞ்சை இறைவன் எதற்காக உண்டான்? சிந்தித்துப் பார். உதவி செய்ய விரும்புவர்கள் சாவையும் துன்பத்தையும் பொருட்படுத்துவார்களா? புகழ் ஒன்றுதானே பயன்.

உய்கை பொருளா ஒருவர்க்கும் ஒருதவி
செய்கை இலனேல் சிறியோன் கழித்தபகல்
வைகல் அதுவோ வறிதே அவன்வாழ்க்கை
பொய்கை மலர்ந்தகொட்டி போலும் பொலிந்துளதே.
என்றெல்லாம் குறை இரக்கிறார் பிரமதேவன்.

“என்னால் இது முடியவே முடியாது” என்று சொல்லி விடுகின்றான் மன்மதன்: “இனி மறுப்பாயாயின் உனக்குச் சாபம் இடுவேம்” என்று சினக்கின்றான் பிரமன்.

விதியின் செய்கை:

மன்மதன் மகா நல்லவன். அவனுக்குத் தர்ம சங்கடமான நிலை ஏற்படுகின்றது. இறைவனிடம் சென்று மலர்க்கணை ஏவி மனம் திருப்ப முயன்றால் சாவே பரிசாகும்; இறைவனிடம் செல்லாமல் இருந்தால் சாபம் பரிசாகும்; சாபத்தைப்பெற்று அழிவதிலும் இறைவன் திருமுன்பு சென்று அழிவது மேல் என்ற முடிபுக்கு வருகின்றான் மன்மதன். “இது விதியின் செய்கை. விதியை யாவரே கடக்க வல்லார்? எல்லாம் சிவன் செயல். அவன் திருவுள்ளம் எப்படியோ அப்படியே நடக்கட்டும்” என்று சிந்தையைத் தேற்றுகின்றான். தன் மனைவியாகிய இரதியையும் தேற்றுகின்றான். புட்ப பாணங்கள் இட்ட தூணியை முதுகிலே கட்டுகின்றான். மாந்தளிராகிய உடைவாளை அரையிலே கட்டுகின்றான். கரும்பு வில்லைக் கையிலே எடுக்கின்றான். குயில்கள் காகளமாகவும் (ஊதுசின்னம்) கடல்கள் முரசமாகவும் ஒலிக்கின்றன. திரைகள் சாமரமாக அசைந்து செல்கின்றன. மற்சக்கொடி மேலெழுந்து செல்கின்றது. சந்திரன் குடையாக நிழற்றுகின்றான். கிளிகளாகிய குதிரைகள் பூண்ட தென்றலாகிய தேரிலே இரதியோடு ஏறி அமருகின்றான். துர்ச்சகுனங்கள் தோன்றுகின்றன; கைலைமலையை நோக்கிச் செல்கின்றான். செங்கையில் மழுவேந்திய சிவன்மேல் தன் ஆவி அகத்ததோ புறத்ததோ என்ற நிலையில் குறி வைக்கின்றான். ஐந்து மலரம்புகளை ஐயன்மீது விடுகின்றான். கண் விழித்துப் பார்க்கின்றான் கண்ணுதற் கடவுள். விதியை யாராலும் வெல்ல முடியாதே! கண்ணிலிருந்து எழுந்த நெருப்பு காமவேளைச் சுடுகின்றது. இறந்துவிடுகின்றான் மன்மதன். இரதிதேவி புலம்புகின்றாள்.

தேவர்கள் செய்வது அறியாது தடுமாறுகிறார்கள். “மங்கையை மணந்து எங்களைக் காக்கவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பினால் மதியீனர்களாகிய நாம் மன்மதனை அனுப்பினோம். அவன் மேனி நீராகியது. சிவன் ஞான மோனத்தில் இருந்தால் எமக்கு இரங்கி அருளுவார் யாவர்?” என்று ஓலம் இடுகின்றார்கள். சிவன் அப்போது அபயம் அளிக்கின்றான். ‘மங்கையை மணந்து துன்பம் துடைப்போம்’ என்று விடை வருகின்றது. இரதியை நோக்கி அருள்கூர்ந்து, “பார்வதி தேவியை மணம் செய்யும் பொழுது உன் கணவனைத் தருவோம்” என்று அவளுக்கும் அபயம் தருகின்றான். இதிரே இருந்த சனகாதி முனிவர்களுக்கும், “ஞானபோதம் வெறும்சொற்களில் அடங்கமாட்டாது. இவ்வாறு மௌன நிலையில் இருந்து நம்மைச் சிந்தித்தலேயாகும்.” என்ற உண்மையை உணர்த்துகிறார்.

பிரம்மசரியம் :

மனிதப் பிறவியின் மகத்துவத்தை எண்ணி, அதனை மேலான இலட்சியத்தை அடைவதற்குப் பயன்படுத்துவது அறிவுடைமை. இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ; ஏது வருமோ? இப்பிறவி நமக்குக் கிடைத்தது ஞானத்தைப் பெறுவதற்கே என்பதை நாம் நன்றாக உணரவேண்டும். மனத்தகத்தே பிரம்மசரியம் என்ற உயர் ஒழுக்கம் வாய்க்கப் பெறுமேயானால், ஞானநிலை தானே வந்தெய்தும். விந்துவை விரயம் செய்யாது வீரியத்தை வளர்ப்பது பிரம்மசரியம். விளக்கமாகச் சொன்னால், பிரம்ம வித்தையை ஒதி உணர விரும்புவன் மேற்கொள்ளவேண்டிய வாழ்க்கை பிரம்மசரியம். பாரமார்த்திக வாழ்விலேயானாலும் சரி, இவ்வுலக வாழ்விலேயானாலும் சரி, ஒருவன் வெற்றி அடையவேண்டுமானால் விந்துவினால் ஏற்படும் வீரியம் அவனிடம் இருக்க வேண்டும். வீரியத்தை விரயம் செய்யாது காப்பவனுடைய உடல் நலம்பெறுகின்றது. உள்ளமும் ஆத்ம ஞானத்தைப் பெறுகின்றது. அவன் அறிவுக்குப் பரப்பிரம்மத்தின் தோற்றம்

கிட்டுகின்றது. ஆண்களிடத்தும் பெண்களிடத்தும் கருவை உண்டாக்கக்கூடிய திரவம் தெள்ளி எடுத்த இரத்தத் துளிகளிலிருந்து உண்டாகின்றது. தூய வாழ்வு மேற்கொண்டவர்களுக்கு இத்திரவம் மீண்டும் இரத்தத்தோடு சேர்கின்றது. இவ்வாறு இரத்தத்தோடு அத்திரவம் கலப்பதனால் கூர்மையான அறிவும் ஒழுங்கான நாடியும் திடமான தசையும் வந்து வாய்க்கின்றன. தூய்மையான வாழ்வு வாழ்கின்றவன் ஆண்மையும் உறுதியும் தைரியமும் வீரமும் படைத்தவனாக விளங்குகின்றான். வீரியத்தை வீரயம் செய்பவன் அறிவு மழுங்கி, உடல் திட்பம் குன்றி, வாழ்க்கைக்குத் தகுதி அற்றவனாகி விடுகின்றான்.

பிரம்மசரியம், கிருகஸ்தம், வானப்பிரஸ்தம், சந்நியாசம் என்ற நான்கு ஆச்சிரமங்களுக்கும் பிரம்மசரியமே அடிப்படையானது. வாழ்க்கை முழுவதுமே ஒருவன் பிரம்மசரியத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இல்லறத்தான் வீரியத்தை வீரயம் செய்யாது காத்ததனாலேயே இவ்வுலகத்தில் மகான்கள் தோன்றியிருக்கிறார்கள். பிரம்மசரியத்திலேயே ஒருவன் சந்நியாசியாக வாழ முடியும். முறையாக மூன்று ஆச்சிரமங்களிலும் இருந்துதான் சந்நியாசத்தை மேற்கொள்ளவேண்டும் என்ற நியதி இல்லை. பிரம்மசரியத்தை அனுட்டிப்பவனுடைய உள்ளத்திலிருந்து காமம் அகல்கின்றது. காமம் அகன்ற உள்ளத்திலிருந்து சம்ஸ்காரங்கள் மறைகின்றன. அப்போது தூய பக்தி நிலைபெறுகின்றது. இதயத்தில் இறை ஒளி வந்து கிட்டுகின்றது. இறை ஒளி பெற்றவன் எக்காரியத்தையும் வெற்றியுடன் சாதிப்பான். வாழ்வின் வெற்றி, வழுவாத பிரம்மசரியத்திலேயே தங்கி இருக்கின்றது.

எனவே, தூய்மையான இல்லற வாழ்க்கைக்குப் பிரம்மசரியம் இன்றியமையாதது என்பதைக் காட்ட இறைவனே இல்லற வாழ்க்கையைத் தொடங்குமுன் காமதகனம் செய்து காட்டி இருக்கின்றான். அவனை நினைக்கின்றபோது

“காமம் அகற்றிய தூயனடி — சிவ
காம செளந்தரி நேயனடி
மாமறை ஒதுசெவ் வாயனடி — மணி
மன்றெனும் ஞானவா காயனடி.”

என்று இராமலிங்க சுவாமிகளுடன் சேர்ந்து நாமும் பாடத்
தோன்றுகிறது அல்லவா?

மன்மதனை மகேஸ்வரன் எரித்தான் என்ற தத்துவம்
காட்டித்தருவதுதான் என்ன? ஞானத்தினால் காமக்கனல்
சாம்பராகும் என்ற பெரிய தத்துவத்தைச் சிவபிரான்
மன்மதன் வாயிலாக உலகுக்குக் காட்டினான். அப்
பெருமான் என்றைக்கும் நல்ல பிரம்மசாரி! அவன்
ஞானாகரன். ‘எல்லாம் சிவன் செயல்; அவன்
திருவுள்ளம் எப்படியோ அப்படியே நடக்கட்டும்’ என்று
மன்மதன் சொல்லியவை நமக்கும் வாழ்வில் அமைதியைத்
தருவன.

பார்வதி திருக்கல்யாணம்

பார்வதி தேவியின் உள்ளக்காதலை உலகம் அறிய வேண்டும் என்று திருவுளம் கொள்கின்றான் எம்பிரான் : காவி உடுத்துத் தாழ்சடை வைத்துக் கமண்டலம் எடுத்து விருத்த வேதியனாகவே புறப்பட்டு விடுகின்றான். அம்பாளின் தவச்சாலையைச் சென்று அடைகின்றான். வந்த காரியம் வினவுகிறார்கள் வாசல் காத்துநின்ற வனிதையர்கள். “மலை அரசன் மகளின் மாண்புமிகு தவம்பற்றி அறிய வந்தோம்” என்று விடைவருகிறது. உள்ளே போகிறார் வேதியர். “பேரழகு அழிகிறது; அங்கம் வற்றி உருக்குலைகிறது; அருந்தவம் எதற்காக?” என்று கேட்கிறார். தோழி விசயையை விடை கூறும்படி பார்வதி கண்காட்டுகிறாள். “மன்னுயிர்க்கு உயிராகிய இறைவனை மணாளாகப் பெற இவள் மெய்த்தவம் மேற்கொண்டாள்” என்று மங்கையின் தோழி மறுமொழி சொல்கின்றாள். முதியவர் சிரிக்கிறார். “படைக்கும் பிரமனும் காக்கும் திருமாலும் காணமுடியாத கடவுள் இந்தப் பேதைப் பெண் செய்யும் தவத்துக்காக ஓடிவந்து விடுவானா? வந்தாலும் இவளை மணம் புரிவானா? கட்டழகையும் உடல் நலத்தையும் பாழாக்கிவிட வேண்டாம்” என்று ஏளனமாகப் பேசுகிறார். “தவத்தினை விட்டுவிடப் போவதில்லை: நிறைவேறு விட்டால் உயிரையே விட்டுவிடுவேன். நீ பித்துக்கொண்டு பிதற்றுகின்றாய்” என்று சீறிச் சினக்கின்றாள் உமையவள். “பெண்ணணங்கே, நீ சிவனுடைய வளத்தின் இயல்பை அறியவில்லை. அவன் உடுப்பது தோலாடை; உண்பது நஞ்சு; எடுப்பது கபாலம்; ஏறுவது வெள்ளேறு; அணிவது அரவு, எலும்பு; தலைமலை பன்றிக்கொம்பு. அவன் ஆட்டம் சுடுகாட்டில்; அவன் தாயுமிலி, தந்தையிலி, தான்தனியன். அவன் உனக்கு உகந்த மணாளானா? இந்த எண்ணத்தையே விட்டு விடு அம்மா” என்று சொல்கிறார் விருத்த வேதியர்.

“அபசாரம், அபசாரம்; நீ வயதிலே பெரியவர் என்ற அளவில் மரியாதையாக இருந்தேன். நீ கொண்ட சிவவேடத்தை இப்போது நான் அறிகின்றேன். நீ இங்கே நின்றால் தகாது” என்று கடிந்து உரைக்கிறார் பார்வதி. “நான் வந்த காரியத்தை இனிச் சொல்லி விடுகிறேன். உன்னை முறையாகத் திருமணம் செய்யவே வந்தேன்” என்கிறார் வேதியர். “போ என்றால் இவன் போகமாட்டான். நானே இவ் விடத்தைவிட்டுப் போய் விடுகின்றேன்” என்று எழுந்து செல்கின்றார் எம்பிராட்டி.

சிவதீசனம்:

மலைமகளின் மாதவத்தை மெச்சி மழவிடைமேல் காட்சி தருகிறார் எம்பிரான். நற்றவம் புரிந்த நங்கை நாயகனைக் காண்கின்றார்.

“தொலைவறு பகவன் வான்மீத் தோன்றலும் துளங்கி நாணி மலைமகள் கண்டு பல்கால் வணங்கியஞ் சலியாற் போற்றி அலகிலா உணர்வால் எட்டா ஆதிநின் மாயை தேறேன் புலனிலாச் சிறியேன் நின்னை இகழ்ந்தவா பொறுத்தி என்ருள்.”

“அறிவினால் அறிய முடியாத ஆண்டவனே, மதியிலேன் நின் மாயாவிலாசம் அறியாது பேசினேன். பொறுத்தருள வேண்டும்” என்று உள்ளம் உருகப் பேசுகிறார். “பெண்ணே நீ பேசிய அனைத்தும் துதி மொழிகள்; வேறல்ல; தவம் செய்து இன்னும் வருந்தாதே; நாளை மணம்புரிய வருவோம்” என்று கூறி மறைகிறார் மறைகாண முதல்வன்.

இங்ஙனம் இறைவன் அம்மைக்கு அருள்புரிந்து கைலையங்கிரியினை அடைந்து சப்த ரிஷிகளை மனத்திலே நினைக்கிறார். அவர்களும் விரைந்து கைலையை அடைகிறார்கள். “இமயமலை அரசனிடம் சென்று உமையவளை எனக்குத் தாரைவார்த்துத் தரும்படி கேட்டு வாருங்கள்” என்று கட்டளை இடுகிறார். சப்தரிஷிகளும் மலை அரசன் மாளிகைக்குச் சென்று வந்த காரியத்தைச் சொல்கின்றார்கள். மன்னனும் மனம் இசைகின்றான். தன்னையுமே அடிமையாகத் தருவதாகச் சொல்லிவிடுகிறான். மலை அரசன் மனம் இசைந்த செய்தியை ஈசனிடம் போந்து எடுத்து உரைக்கின்றார்கள் சப்தரிஷிகள்.

திருக்கல்யாணம் :

மலைஅரசனின் மாநகரை மணவிழாவுக்கு உகந்த பொன்னுலகமாக்கி விடுகின்றான் தேவதச்சன். எங்கும் தூதர்கள் செல்கின்றார்கள். எல்லோரும் இமயமலைக்கு வருகின்றார்கள். இமயமலை நடுக்கமுறுகின்றது; பூவுலகத்தின் வடதலை தாழ்கிறது. தென்தலை உயர்கிறது. அகத்திய முனிவரை அழைத்து வரும்படி ஆணை பிறக்கிறது. தமிழ் முனிவன் வருகிறார். “தென்னாட்டில் போந்து பொதியமலையில் அமர்க” என்று அனுப்புகிறார் ஆண்டவன். பொதியமலையில் அமர்கிறார் முனிவன். வடதலை தென்தலை சமனாகின்றன; ஆன்மாக்களின் அல்லலும் நீங்குகின்றது.

திருமண நன்னாள் பங்குனி உத்தரம். அந்த நன்னாளிலே கொற்றவை காவல் செய்ய, இந்திராணி அடைப்பை ஏந்த, கங்கை முதலாம் நங்கையர் கவரி வீச, காளிகள் குடை பிடிக்க, கலைமகள் பாட்டிசைக்க, திருமகள் கையைப் பற்றிக் கொண்டு மணச்சாலையை அடைகிறாள் உமையவள். அரியணையில் தன்பக்கல் அமருமாறு ஆண்டவன் பணிக்கிறார். இறைவன் மருங்கே அமர்கின்றாள் எம்பிராட்டி. “என் புதல்வியாகிய உமைஅம்மையை உமக்கு அன்புடன் தந்தோம்”, என்று சிவன் திருவடிகளை வணங்கி, இமவான் தாராதத்தம் செய்கின்றான். பிரமதேவன் சிவனை வணங்கி, “நிலவுலகத்தினும் விண்ணுலகத்தினும் உள்ளவர்கள் யாவரும் தங்கள் தங்களுக்கு அடுத்த திருமணச் சடங்கைச் செய்யும் வண்ணம் சர்வலோகத்துக்கும் நாயகனாகிய தாங்கள் நடாத்தியருளல் வேண்டும். ஆகவே திருமணச் சடங்கை முற்றுவிக்கும் பொருட்டுக் கட்டளை தந்தருள்க” என்று வேண்டுகின்றார். ஈசனும் இசைகின்றான். திருமண வேள்விச் சடங்குகளை எல்லாம் திறம்பட நான்முகன் நடாத்தி முடிக்கிறார். முன்னரே ஐந்துற்றேழு கோடி பூதங்கள் சூழ வந்த மூத்தபிள்ளை விநாயகப் பெருமான் அங்கே எழுந்தருளி இருக்கிறார். எல்லோரும் திருவருள் நலன் பெறுகின்றார்கள்.

மன்மதன் எழுதல் :

அப்பொழுது தாபத நிலையளாகிய இரதி தன் கணவனின் உயிர்ப்பிச்சையைக் கேட்கிறாள். வினைப் பயனை அவரவர்களுக்கு அருளும் ஈசன் அருள் புரிகின்றான். மன்மதன் எழுகின்றான். " நம் கண்அழலால் உடலம் பொடியாகி அப்பொழுதே போய்விட்டது. ஆயினும், இரதி வேண்டுகிறாள். ஆகவே, அவளுக்கு மட்டும் உருவத்துடன் நீ விளங்குவாயாக. ஏனைத் தேவர்க்கும் யாவர்க்கும் அநங்கைய் இருந்து நின் ஆட்சியை நடாத்துவாயாக" எனத் திருவாய் மலர்ந்து அருள்கின்றார் இறைவன். காமனும் இரதியும் கலக்கம் நீங்குகின்றார்கள். இறைவனும் உமையாளுடன் இடபாருடராய் இமயத்தை விட்டுக் கைலாயத்துக்குப் புறப்படுகின்றார்.

திருக்கல்யாண தத்துவம் :

மலைஅரசன் பொற்பாவை வாள்நுதலாள் பெண் திருவை இறைவன் உலகறியத் தீவேட்டுத் திருமணம் புரிந்தான். இந்தத் திருக்கல்யாணத்தை ஆண்டாண்டு தோறும் நம்முடைய ஆலயங்களிலே கொண்டாடுகின்றோம்.

தென்பால் உகந்தாடும் தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
பெண்பால் உகந்தான் பெரும்பித்தன் காணோம
பெண்பால் உகந்திலனேற பேதாய் இருநிலத்தோர்
விண்பால் யோகெய்தி விடுவர்காண் சாழலோ.

என்பது திருவாசகம்.

இறைவன் சிவனும் சத்தியுமாய் நின்று உயிர்களை இயக்காவிடில் உயிர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாய் இன்பம் துய்க்க மாட்டா. அம்மையை எம்பிரான் தீ முன்னிலையில் சடங்குகள் பல இயற்றித் திருமணம் புரிந்தான். உலகத் தவர்கள் அறியும் வண்ணம் இங்ஙனம் செய்தருளியது உலகோர் பொருட்டேயாகும். திருமணம் தவத்தால் பெறும் திருவருள் வாழ்வு. அது உடலோம்பும் கேளிக் கைக் கூத்து ஆகாது. திருமணம் திருவடிப் பேறெய்துவ

தற்குச் செந்தமிழ்ச் சைவச் செந்நெறி காட்டும் வழி. உமை அம்மையார் தக்கன் மகளாக இருந்தபோது தக்கன் சிவனையும் தன்னையும் இகழ்ந்த காரணத்தினால் அந்த உடலை நீக்குகிறான். மலை அரசன் தவப் பேற்றினால் இமயமலைச் சாரலில் குழந்தையாகச் சென்று கிடக்கிறான். இமவானால் எடுக்கப்பெற்று வளர்ந்து பருவம் எய்துகின்றான். காண்பார் வருந்தும்படி தானும் வருந்தி இறைவனை மணக்க வேண்டிப் பெருந்தவம் மேற்கொள்கின்றான். ஈற்றில் இறைவனை மணந்து கொள்கின்றான்: இதனால் மெய்த் தவத்தினால் சிறுமைகள் நீங்குமாறு தெரிகின்றது. இறைவன் பேரருளின் திறன் விளங்குகிறது: அன்பின் ஐந்திணை வளஞ் சிறக்கின்றது. இவ்வுண்மை நினைப்பினை ஆண்டாண்டு நினைப்பூட்டுவதே ஆண்டு தோறும் திருக்கோயில் திருவிழாக்களில் இறைவன் கொள்ளும் திருமண விழாவாகும். அம்மை தவம் புரிந்து திருமணம் புரிந்து நமக்கு வழி காட்டினான் என்பதை நாவுக்கரசரே பாடிக் காட்டுகிறார்.

பெருந்திரு இமவான் பெற்ற பெண்கொடி பிரிந்த பின்னை வருந்துவான் தவங்கள் செய்ய மாமணம் புணர்ந்து மன்னும் அருந்திரு மேளி தன்பால் அங்கொரு பாக மாகத் திருந்திட வைத்தார் சேறைச் செந்நெறிச் செல்வ னரே.
(திருந்திட—நானிலம் நன்மையுற)

உமா மகேஸ்வரன், அர்த்தநாரீஸ்வரன் என்ற மூர்த்தங்கள் அன்னையின் தவப்பேறு. உலகைப் படைக்க இறைவனால் இவை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டவை. அர்த்தநாரீஸ்வர வடிவம் மிக மிகப் பழமையானது. இதனைத் திருவாசகத்திலே மாணிக்கவாசகர் ' தொன்மைக்கோலம் ' என்று பாடுவார். குடம் முதலிய பொருள்கள் குயவன் முதலியோரை நிமித்த காரணமாகக் கொண்டாற்போல் உலகம் சிவத்தையும் சத்தியையும் நிமித்த காரணமாகக் கொண்டது. சிவமும் சத்தியும் நிமித்த காரணம் என்பதனைக் காட்டிக் கொள்ளுவதற்கே அஃறிணை உயர்திணைப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆண் பெண் என்னும்

அடையாளப் பாகுபாடு அமைந்து கிடப்பது சிந்தனைக்குச் சீரிய விருந்து. கணவனுக்குச் செம்பாதிமாகத் திகழ்பவள் மனைவி (Better Half). இவ்வாறு கணவனும் மனைவியும் இயைந்து வாழ்தல் வேண்டும் என்பதற்காகவே இறைவன் திருமணத்தை விதித்தருளினான். ஆற்றைக் கடக்க ஓடத் திணை உதவிய ஓடக்காரன் தானும் நம்மோடு வருதல் போலத் திருமணத்தை விதித்தருளிய இறைவன் தானும் திருமணம் செய்துகொண்டு நமக்கு நல்வழி காட்டித் தெளிவும் தருகின்றான்.

மலையரையன் பொற்பாவை வாணுதலாள் பெண்திருவை
உலகறியத் தீவேட்டான் என்னுமது என்னேடி
உலகறியத் தீவேளா தொழிந்தனனேல் உலகனைத்துங்
கலைநவீன்ற பொருள்களெல்லாம் கலங்கிடும்காண் சாழலோ.

இறைவன் தீ முன்னிலையில் திருமணம் புரிந்து காட்டி இராவிட்டால் உலகமே மணம் புரிந்து மனையறம் புரந்து நன்னெறித் தவ ஒழுக்கம் கைக்கொள்ளாது — உலகியல் வீட்டியல் நிலவ உரைக்கும் நூற் பொருள்களை மேற்கொள்ளாது தலை தடுமாறி இருக்கும் என்று திருவாசகம் அறுதியிட்டுச் சொல்லிவிடுகிறது. சிவஞானசித்தியார்,

போகியாய் இருந்து யிர்க்கும் போகத்தைப் புரிதல் ஓரார்
யோகியாய் யோக முத்தி உதவுதல் அதுவும் ஓரார்
வேகியா னுற்போல் செய்த வினையினை வீட்டல் ஓரார்
ணகியாய் மூட ரெல்லாம் உம்பரின் ஒருவன் என்பார்.

எனப் பாடி இக்கருத்தினை இன்னும் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

திருக்கல்யாணம், திருப்பள்ளியறை முதலிய விழாக்களால் அம்மைக்கும் அப்பனுக்கும் உள்ள உறவு, கணவன் மனைவி போன்றதென்று எண்ணி இடர்ப்படலாகாது. காம நுகர்ச்சி இல்லாத இறைவன் உலகில் இவ்வாழ்க்கை நடாத்தற்கு நடித்துக் காட்டும் நடிப்பே இறைவன் திருக்

கல்யாணம். நம்முடைய திருமணம் திருவடி சேர்ப்பிக்கும் வாயில். இந்நிலைக்கு இறைவன் கொள்ளும் திருவுள்ள நோக்கத்தினையே இறைவன் திருமணம் எனப் பெரியோர் நமக்குச் சொல்லி வைத்தார்கள். பெற்றோர் இல்லை யாயின் பிள்ளைகள் இல்லை என்றாற்போலே, எம்பிரான் திருவுளக் குறிப்பு ஆண் பெண் எனக் குறித்திராவிடின் உலகமே இல்லா தொழிந்துவிடும். நம்மைப்போன்று சிவபிரான் மாயா காரிய ஆண் பெண் உருவாய் மணம் புரிந்து வாழ்வது என்பது ஒன்றில்லை.

மின்னிடைச் செந்துவர் வாய்க்கருங்கண்
 வெண்ணகைப் பண்ணமர் மென்மொழியீர்
 என்னுடை யாரமு தெங்களப்பன்
 எம்பெரு மான்இம வான்மகட்டுத்
 தன்னுடைக் கேள்வன் மகன்தகப்பன்
 தமையன்எம் ஐயன் தாள்கள்பாடிப்
 பொன்னுடைப் பூண்முலை மங்கைநல்லீர்
 பொற்றிருச் சுண்ணம் இடித்துநாமே.

— திருவாசகம்

வாயும் மனமும் கடந்த மனோன்மணி
 பேயும் கணமும் பெரிதுடைப் பெண்பிள்ளை
 ஆயும் அறிவும் கடந்த அரனுக்குத்
 தாயும் மகனும்நற் தாரமு மாமே.

— திருமந்திரம்

நம்முள் நிற்கும் விஞ்ஞானங்கள்

எது இலக்கியம்?

இலக்கியம் மிகச் சிறந்த கலை. செய்யுள்நடை கொண்டும் உரைநடை கொண்டும் செம்மை சான்ற செல்வர்கள் இயற்றியன இலக்கியம். வானநூல், பொருளாதாரம், வரலாறு, தத்துவம் என்பனவும் இலக்கியங்களாகுமா என்ற ஒரு கேள்வி எழலாம். அவையும் இலக்கியங்களே. இலக்கியம் வேறு, சாத்திரம் வேறு என்று வரையறுத்துக் கூற முடியாது. இலக்கியத்தை ஆராய்ப்புகும்போது அங்கே சமயம், தத்துவம், வரலாறு, வானநூல் முதலிய சாத்திரங்களும் தோத்திரங்களும் இடம் பெற்றிருப்பதைப் பார்க்கலாம். ஒரு மொழியின் வாயிலாக வாழ்க்கையை எடுத்துக் காட்டுவது இலக்கியம். 1 (Literature is thus fundamentally an expression of life through the medium of language). சிறப்பாகச் சொன்னால், சிறந்த கருத்துக்கள் பொதிந்த பதிவேடு இலக்கியமாகும். 2 (Literature is a record of best thoughts). இலக்கியம் இயற்கையின் எழில் நலத்தையும் இறைவனின் அருள் நலத்தையும் மக்களுக்கு நினைவூட்டி அறிவினைக் கூர்மையாக்கி நல்லாற்றுப்படுத்தும் நெறியாக அன்றும் இன்றும் நின்று நிலைபெறுகின்றது. இலக்கியம், 'பாவஞ் சக்தியின் பெரும் விளையாட்டு; அநுபவ நிலையில் அது பயன்தரத் தக்கது அன்று' என்று கருதுகின்ற நிலை மாறியாக வேண்டும். மனித இயல்பை உள்ளவாறு உணர்வது இலக்கியத்தின் பயன். இலக்கியம் நம்மை இன்புறுத்துவதுடன் அமையாது மனிதனின் உண்மை இயல்பையும் அறிவுறுத்தி வாழ வழிகாட்டுகின்றது.

மனித சமுதாயத்துக்கு அடிப்படையாக உள்ள இலட்சியங்கள் அழிவில்லாத இலக்கியங்களினால் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. உலக வரலாற்றையே மாற்றி

1. Hudson

2. Emerson

அமைப்பதில் மற்ற எல்லாக் கலைகளையும்விட இலக்கியம் ஆற்றல் மிக்கது. உணர்ச்சி ஊற்றெடுக்கும் இலக்கியம் மூளையை மட்டும் அல்லாமல் எண்ணத்தால் நினைவால் வாழுகின்ற வாழ்வையே நடாத்திக்கொண்டிருக்கின்றது. தர்மம் தலைகாக்கும் என்ற ஓர் இலட்சியம் செந்தமிழ்ச் சைவத் திருநாட்டின் உயிர் நாடியாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. இலக்கியங்கள் இதனைப் பிரதிபலித்துக் காட்டி இருக்கின்றன. தர்மம் குன்றி அதர்மம் மேலோங்கினால் இறைவன் உருக்கொள்வான்; அன்றேல், இயற்கை சீறி எழும் என்று காட்டியது நம்முடைய சமய இலக்கியம்.

ஆறுமுக ஐயன் :

பார்வதி தேவியாரது திருமணம் நிகழ்ந்து பலநாள்கள் கழிந்தும் இறைவன் குமரனைத் தந்து அருளாதது எல்லோர்க்கும் கவலைக்கு இடமாகிறது. திருமால், இந்திரன், திசைமுகன், திக்குப்பாலகர் முதலாம் வானோர்கள் மேருமலையில் ஏங்கிய நிலையில் ஒன்று கூடி இருக்கிறார்கள். இறைவன் நம்மை இன்னமும் சோதிக்க வேண்டுமா என்று கலங்குகிறார்கள்.

இவறலும் இகலும் இன்றி யார்க்கும்ஓர் பெற்றித் தாகி அவரவர் வினைகள் நாடி அதற்படு பொருளை நல்கும் சிவனையாம் வெறுத்தல் குற்றம் சிறந்தனோன் பியற்றி டாதே தவறுசெய் தனம்என் றெம்மை நோவதே தக்க தென்றார்.

தேவர்கள் சிவபெருமானைச் சென்றடைந்து “எம் பிரானே, குரனால் பெருந்துயருறுகிறோம்; வகை தெரியாது வாடி வருந்துகிறோம். நாம் படும் துயர் நீங்க, வேதமும் கடந்து நின்ற விமலனே, குமரன் ஒருவனை நீ தரல் வேண்டும்” என்று வேண்டுகிறார்கள்.

ஆதியும் நடுவும் ஈறும் அருவமும் உருவும் ஒப்பும் ஏதுவும் வரவும் போக்கும் இன்பமும் துன்பும் இன்றி வேதமும் கடந்து நின்ற விமலஓர் குமரன் தன்னை நீதரல் வேண்டும் நிற்பால் நின்னையே நிகர்க்க என்றார்.

“கொடிய அசுரரைக் கொன்றொழிக்கக் குமரனைத் தருகின்றோம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளுகின்றார் இறைவன். ஐந்து முகத்தோடு அதோ முகத்தையும் கூட்டி ஆறுமுகங்களிலும் அமைந்த நெற்றிக்கண் ஒவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு நெருப்புப் பொறியைத் தோற்றுவிக்கின்றார். வாயுதேவனும் அங்கித்தேவனும் அவற்றைக் கங்கையிலே விடுகின்றார்கள். கங்கை அவற்றைச் சரவணப் பொய்கையிலே கொண்டு சேர்க்கின்றார்.

அருவமும் உருவும் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி ஆகக் கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன் விரண்டும் கொண்டே ஒருதிரு முருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய.

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல் நிறைவுடன் யாண்டும் ஆகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவணத்தின் வெறிகமழ் கமலப் போதில் வீற்றிருந் தருளி னானே.

அருவமாகவும் உருவமாகவும் ஆதியாகவும் அநாதியாகவும் ஒன்றாகவும் பலவாகவும் நின்ற அருட்பெரும் சோதி தனிப்பெருங் கருணையுடன் ஆறுமுகமும் பன்னிரு கரமும் கொண்டு திருமுருகனாக வருகின்றான். மறைகளின் முடிவால், வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொணாமல் நிறைவுடன் யாண்டுமாகி நின்றிடும் நிமலமூர்த்தி அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவணப் பொய்கையில் வீற்றிருந்து அருளுகின்றான். பின்னர், வெவ்வேறாக ஆறு குழந்தைகளாகத் திருவுருக் கொள்கின்றார். கார்த்திகைப் பெண்கள் பாலமுதம் ஊட்டி வளர்க்கின்றார்கள். குழந்தைகள் அறுவரும் திருவிளையாடல்கள் பல புரிகின்றார்கள். அண்டர்நாயகன் அகிலாண்டகோடி ஈன்ற அன்னையுடன் சரவணப் பொய்கையைச் சென்று அடைகின்றார். எம்பிராட்டி சரவணப் பொய்கையில் இறங்கி ஆறு உருவங்களையும் அன்புடன் அணைத்து எடுக்கவே ஆறுமுகமும்

பன்னிரு கரமும் கொண்ட ஒரு திருவுருவம் தோன்றுகிறது. அந்தம் அற்ற ஆறு உருவமும் ஒன்றாகவே, கந்தன் என்றே பேர் பெறுகின்றான் பெரும் பெயர் முருகன்!

முருகவேள் பெருமை:

அங்கே முருகவேள் பெருமையைப் பேசுகின்றான் ஈசன். இதோ முதல்வன் மொழிந்த வாசகங்கள்: “உமையே, நமது நெற்றிக் கண்ணில் தோன்றிய குமரனைக் கங்கைசரவணப் பொய்கையிற் சேர்த்தமையால் நம் குமரன் காங்கேயன்; சரவணப் பொய்கையில் குழந்தையாய் வளர்ந்தமையால் அவன் சரவணபவன்; கார்த்திகைப் பெண்கள் பாலமுதம் ஊட்டினார்களே, அதனால் அவன் கார்த்திகேயன்; ஆறு உருவங்களையும் நீ ஒன்றாகத் திரட்டிச் சேர்த்தமையால் அவன் கந்தன்; நம்முடைய ஆறுமுகங்களும் கந்தனுடைய முகங்கள். தாரகப்பிரமமாயுள்ள ஆறெழுத்தும் முருகனுக்கு ஆறெழுத்து மந்திரங்கள். ஆதலால் அறுமுகன் நம்முடைய சக்தி. அவனுக்கும் நமக்கும் வேறுபாடில்லை. அவன் அங்கு இங்கு எதைபடி எங்கும் நிறைந்தவன். குழந்தை போல் இருப்பினும் முற்றறிவு உடையவன். வழிபடுவோர்க்குச் செல்வமும், ஞானமும், சிறப்பும், வீடும் அருள வல்லவன். அவன் பிரமனைப் பிரணவப் பொருள் கேட்டுத் தலையிற் குட்டிச் சிறை செய்வான்; படைப்புத் தொழிலையும் தானே செய்வான். தாரகன், சிங்கன், சூரன் முதலாம் அசுரரைக் கொன்றெழுதித்துத் தேவர் துயர் தீர்ப்பான்.”

ஈங்கனம் நமது கண்ணின் எய்திய குமரன் கங்கை தாங்கினள் கொண்டு சென்று சரவணத் தீடுத லாலே காங்கேயன் எனப்பேர் பெற்றான் காமர்பூஞ் சரவணத்தின் பாங்கரில் வருத லாலே சரவண பவன்என் றானான்.

தாயென ஆரல் போந்து தனங்கொள்பால் அருத்த லாலே ஏயதோர் கார்த்தி கேயன் என்றொரு தொல்பேர் பெற்றான் சேயவன் வடிவம் ஆறும் திரட்டிநீ ஒன்றிச் செய்தாய் ஆயத னாலே கந்த னெனும் நாமம் பெற்றான்.

நன்முகம் இருமுன் றுண்டால் நமக்கவை தாமே கந்தன்
தன்முக மாகி உற்ற தாரகப் பிரம மாகி

முன்மொழி கின்ற நந்தம் முவிரன் டெழுத்து மொன்றும்
உன்மகன் நாமத் தோரா றெழுத்தென உற்ற அன்றே.

ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும்
பேதக மன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான்
ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான் சீரும்
போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்.

மேலினி அனைய செவ்வேள் விரிஞ்சனேச் சருதிக் கெல்லாம்
மூலம தாகி நின்ற மொழிப்பொருள் வினவி அன்னான்
மாலுறச் சென்னி தாக்கி வன்சிறைப் படுத்தித் தானே
ஞாலமன் னுயிரை எல்லாம் நல்கியே நண்ணும் பன்னான்.

தாரகன் தன்னைச் சீயத் தடம்பெரு முகத்தி னானேச்
சூரபன் மாவை ஏனே அவுணரைத் தொலைவு செய்தே
ஆரணன் மகவான் ஏனே அமரர்கள் இடுக்கண் நீக்கிப்
பேரருள் புரிவன் நின்சேய் பின்னர்நீ காண்டி என்றான்.

மைந்தன் சிறப்புக்களைக் கேட்டு மனமகிழ்கின்றான்
உமையவள். முருகன் திருவிளையாடல்கள் நீண்டோடுகின்
றன. அதனால் வானவர்கள் வருந்துகின்றார்கள். இந்திரனும்
மற்றைத் தேவர்கள் எல்லாரும் கந்தப்பெருமானுடன்
போர்செய்யத் தொடங்குகிறார்கள். சூரியன், இந்திரன்,
சந்திரன், வருணன், வாயு, இயமன், அக்கினி எல்லோ
ருமே இறந்துபடுகின்றார்கள். வியாழபெருமான் வேண்டு
கோளால் எல்லோரும் உயிர் பெற்றெழும் வண்ணம்
முருகன் திரு வருள் பெருகுகின்றது. நாரத முனி வ
ருடைய வேள்வியில் எழுந்த ஆட்டுக் கடாவை
முருகன் அடக்கி வாகனமாக்குகின்றான். பிரமனுக்குப்
பிரணவப் பொருள் தெரியாத காரணத்தினால் நான்கு
தலைகளும் குலுங்கக் குட்டிச் சிறைக் கோட்டத்தில் அடைக்
கின்றான். படைப்புத் தொழிலையும் மேற்கொள்கின்றான்.
திருமால் முதலியோர் இறைவனிடம் முறையிடுகின்றார்கள்.
பிரமதேவனின் சிறைவாசத்தை நீக்கும் பொருட்டு

இறைவனே வேண்டுகின்றான். சிறைவாசம் நீங்குகின்றது. பிரணவம் என்னும் ஒங்காரத்தின் உட்பொருளை ஞான நாயகனாகிய ஈசன் மைந்தனிடம் கேட்டு மகிழ்கின்றான். அகரர்களால் வன்மையற்று வருந்தி ஒடுங்கிய இந்திரன் கைலை மலைக்குச் சென்று ஈசனிடம் தன் மைந்தன் சயந்தனும் எண்ணிறந்த வானவரும் சிறை இருக்கும் நிலையைச் சொல்லிக் காத்தருள வேண்டுகின்றான். "முருகா, உலகம் நிலைகுலைகின்றது. வானவர் வருந்துகிறார்கள். சூரனையும் அவன் குலத்தையும் வேரறக் களைந்து சுவர்க்கலோகத்தின் ஆட்சியை மீண்டும் இந்திரனுக்குக் கொடுத்து இங்கு வந்து சேர்வாயாக" என வாழ்த்தி ஒப்பற்ற வேலாயுதத்தை ஒரு திருமுருகன் கையில் கொடுத்து வழி அனுப்புகிறார் ஈசன்.

ஆயதற் பின்னர் ஏவில்மு தண்டத்து
ஐம்பெரும் பூதமும் அடுவது
ஏயபல் லுயிரும் ஒருதலை முடிப்பது
ஏவர்மேல் விடுக்கினும் அவர்தம்
மாயிரும் திறலும் வரங்களும் சிந்தி
மன்னுயிர் உண்டதெப் படைக்கும்
நாயக மாவது ஒருதனிச் சுடர்வேல்
நல்கியே மதலைகைக் கொடுத்தான்.

நம்முன் நிற்கும் வினாக்கள் :

'ஒரு திருமுருகன் வந்து ஆங்கு உதித்தனன் உலகம் உய்ய' என்ற இடத்திலே இலக்கியம் தொடங்குகின்றது. 'ஷட்வக்த்ரம் த்வாதச புஜம் அஷ்டாதச விலோசனம் ரூபம் அங்கீக்ருதம் சுபம் லோகாநாம்' என்று பேசுகிறது வடமொழி ஸ்காந்தம். உருவம் இல்லாத அருட்பெருஞ் சோதியாம் இறைவன் ஆறுமுகம், பன்னிரண்டு தோள், பதினெட்டுக் கண் கொண்ட அருள் உருவத்தை உலகம் உய்யும்பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டான் என்பது இதன் பொருள். பகவான் கீதையிலே சொல்கிறான்: "பாரதா, எப்பொழுதெல்லாம் அறம் அழிந்து மறம் மேல் எழுகிறதோ அப்பொழுதெல்லாம் என்னை நான் பிறப்பித்துக் கொள்

கிறேன்; நல்லாரைக் காப்பதற்கும் கெட்டவரை அழித்தற்கும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுதற்கும் யுகந்தோறும் நான் அவதரிக்கிறேன்”.

குரபன்மன் என்றோர் அரசன் வாழ்ந்தானா? ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகங்கள் அரசாண்ட அந்தச் குரனுக்கும் பரம்பொருளாம் முருகனுக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது எந்த ஆண்டில் என்ற இன்றோரன்ன வினாக்கள் இன்று நம்முன் நிற்கின்றன. முருகனுடைய அழியா அழகையும் அடங்கா ஆற்றலையும் வேலின் வலிமையையும் அடியார்க்கருளும் அருமையையும் காட்டிய கச்சியப்பர், வான்சுமந்த தேவரை மீன் சுமக்க வைத்து வன்சிறையில் அடைத்து அரசாண்ட குரனையும் ஆயிரம் தலையுடைய சிங்க முகனையும் யானைமுகம் உடைய தாரகனையும் ஆட்டு முகத்தினளாகிய அசமுகியையும் கந்தபுராணத்திலே காட்டுகிறார். நல்ல கலைஞன், பாத்திரங்களைப் படைக்கின்ற போது நன்மையையும், தீமையையும் படைத்துத் தீமைக்கு அழிவையும் நன்மைக்கு வெற்றியையும் ஈட்டித் தருகின்றான். நன்மை தீமை ஆகிய இரண்டு பண்புகளும் அவற்றுக்கு எனக் குறிக்கப்பட்ட ஓர் எல்லையில் நிற்கும் அளவும் போராட்டம் இல்லை. ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் இடையே முரண்பாடு தோன்றுகிறது. ஒன்று மற்றொன்றை அழித்து விட்டுத் தானே ஆட்சி செய்யவேண்டும் என்று தலைப்படுகின்றபோது போர் தொடங்குகின்றது.

இராமாயணம், பாரதம், கந்தபுராணம் இவற்றைக் கருத்தாகப் படிப்போர்க்கு ஒருண்மை புலப்படாமல் போகாது. அழிக்கும் சத்தியாக அறம் மாறுகிறது என்பது தான் அந்த உண்மை. அழிக்கும் சத்தியாக அறம் மாறுகிற போது தர்மம் நிலைபெறுகின்றது. அதர்மம் அழிந்து விடுகின்றது. மனிதனாய் பிறந்த ஒவ்வொருவனும் நன்மை தீமை என்ற இரண்டு பண்புகளும் கலந்தவனே தவிர, ஒருவனை முற்றிலும் நன்மையாளன் என்றோ

அல்லது முற்றிலும் தீமையே உருவெடுத்தவன் என்றே சொல்லிவிட முடியாது. மனிதனிடத்திலே தீய குணங்களாகிய அகர சம்பத்தும் தேவ சம்பத்தாகிய நல்ல குணங்களும் இருப்பதைப்போல, நாட்டிலேயும் நல்லனவும் தீயனவும் இடம்பெறுகின்றன. அவை முரண்படும்போது அங்கே இடர் ஏற்படுகின்றது. உடலைப் பிணியாகிய பகை தீண்டுவதுபோல மனத்தைத் தீய நினைவுகளாகிய பகையும் அறிவை மயக்கமாகிய பகையும் வந்து கெடுத்துவிடுவதையும் நாம் பார்க்கின்றோம்.

சூரன் வரம் பெற்றவன். அவன் நன்மையும் தீமையும் கலந்த வீரன். முருகனைப் பால்மணம் மாறூப் பச்சினங் குழந்தை என்றே மால்கொண்ட சூரன் மதிக்கிறான். முருகன் சிறிதளவு ஞான உணர்ச்சியைக் கொடுக்கிறான். சூரன் மெய் அரும்பி விதிர்விதிர்க்கிறது. முருகன்மேல் அன்பு பெருகின்றது. அண்ணலைத் தாழ்ந்து பணிந்து பரவுதல் முறைமை என்று ஓர்ந்து உண்மை தெளிகின்றான். முருகன் திருவடிகளைத் தொழுவதற்குக் கை எழுகின்றது. தலை தாழ்கின்றது. துதி செய்ய நாக்குத் துடிக்கின்றது. பேரின்பப் பெருவாழ்வு வாழ்வதற்கு நெஞ்சம் அவாவுகின்றது. ஆனால்.....? மானம் தடுக்கின்றது. ஆணவம் தலை எடுக்கின்றது. அப்போது முருகன் திருவிளையாடல் தொடங்குகின்றது. சுந்தரச் சுடர்வேல் மூர்த்தி சூரனுக்கு அருள் புரிகின்றான். சூரன் மும்மலங்களும் ஒழியப்பெற்று, செவ்வேள் சேவடி சேர்கின்றான்.

சூரன் எப்போது அறம் துறந்து மானத்தைப் பெரிதாகக் கொண்டாலே அப்போது அவன் வாழ்வில் தோல்வி புகலாயிற்று. சூரன் சாகவில்லை; அவன் சாகமுடியாது. சூரனுடைய ஆணவம் செத்தது. அதர்மம் அழிந்தது. பரம்பொருளுடன் அவனுக்கு இருந்த தொடர்பு மிகமிக விசாலமானது. பரம்பொருளே அதர்மத்தை அழிப்பதற்காக நேரிலே வருகின்றான் என்றால் சூரன் பெருமையைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

அண்ணலார் சூமரன் மேனி அடிமுதல் முடியின் காறும்
எண்ணிலா ஊழி காலம் எத்திறம் நோக்கி னாலும்
கண்ணினால் அடங்கா துன்னிற் கருத்தினால் அடங்கா தென்பால்
நண்ணினான் அமருக் கென்கை அருளென நாட்ட லாமே.

‘வேறு எந்த வகையிலும் என்பால் அருள்பாலிக்க முடியாது என்றல்லவா முருகன் அமர் செய்ய நண்ணினான். இதுதான் அவனுடைய பேரருள்’ என்று சூரனே கூறுகின்றான். தீமை நீங்குகின்றபோது பரம்பொருளிடத்திலே ஐக்கியமாகின்ற நிலையும் இங்கே தெரிகின்றது.

வீறுக்களுக்கு விடைகள்:

ஆத்மாக்களை மகாத்மாக்களாக்குவது இலக்கியம். கந்தபுராணத்தின் உட்பொருளும் இதுதான். நேர்மை என்ற நேர்கோட்டிலே, செம்மை சார்ந்த செந்நெறியிலே செல்லவேண்டிய மக்கள் அறத்தை மறந்த காரணத்தினால் வழி தவறும்போது நல்ல நினைவையும் அறிவையும் உணர்வையும் ஊட்டி, நேர்மை என்ற நெறியிலே நம்மை அழைத்துச் செல்வன நல்ல இலக்கியங்கள். நம்முடைய சமய இலக்கியங்கள் அனைத்திலும் கடவுள் நெறி—அறவுணர்வு—அருள் ஒழுக்கம் உயிர்நிலையாக அமைந்து கிடக்கின்றன. அவை தனி மனிதனுக்கும் சமுதாயத்துக்கும் அடிப்படையான வாழ்க்கை வகைகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் சொல்வதனால் காலம் கடந்து இடம் கடந்து நிற்கின்றன. இன்றும் புதுப்பொலிவுடன் வாழ்கின்றன.

சூரபன்மன் என்றோர் அரசன் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான்; அவன் ஆட்சி இன்றும் நம்மிடையே நிலை பெற்றிருக்கின்றது. சூரனுக்கும் முருகனுக்கும் பெரும் போர் இன்றும் நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. சூரசம்ஹாரம் அன்றுபோல் இன்றும் இடம் பெறுகின்றது; சுருக்கமாகச் சொன்னால், ‘சூரபன்மன் முதலிய அசுரர்களிலும் தேவர் உள்ளிட்ட தக்கப்பிரசாபதியிலும் இந்திரன் இறுதியான பிரமாவிஷ்ணுக்களிலும் வள்ளிநாயகி தெய்வநாயகியிலும் வைத்துக் கூறி அருளிய ஆத்ம சரித்திரமே கந்தபுராணம்.’ அது சாசுவதமானது.

காதற் கல்யாணம் விதியின் விளையாட்டு

காதல் விளைப்பயன் :

காளைப்பருவத்து இளைஞன் ஒருவன் கன்னிப்பருவத்து நங்கை ஒருத்தியுடன் பெற்றோரும் மற்றோரும் அறியாமல் கூடி மகிழ்தல் அறத்தின் பாற்பட்டதா? இப்படிக்கட்ட விழ்ந்து வாழ்தல் அறநெறி என்று நம்முடைய இலக்கியம் சொல்கின்றது. ஆம்; அது வியப்பாக இருக்கலாம்! மணமாகாத ஆடவனுக்கும் நங்கைக்கும் ஏற்படுகின்ற காதல் ஊழ்வினையினாலேயே உண்டாகும். இருவரும் கணவன் மனைவியாகவேண்டும் என்ற தலைவிதி இருந்தால் தானே காதல் பிறக்கும். காதலுக்குக் காரணம் ஊழ்வினை என்று தொல்காப்பியரே சொல்லிவிடுகின்றார். இதோ தொல்காப்பியக் களவியல் சூத்திரம்:

ஒன்றே வேறே என்றுஇரு பால்வயின்
ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்
ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப
மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை இன்றே.

பிறப்புத் தோறும் ஒன்றுபட்டு, நல்வினைக்கண்ணே நிகழ்ந்த ஊழினது ஆணையினால், பிறப்பால் உருவத்தால் குணத்தால் ஒத்த தலைவனும் தலைவியும் எதிர்ப்படுவார்கள். தலைவன், தலைவியை விட ஒருவேளை உயர்ந்த நிலையில் இருந்தாலும் குற்றம் இல்லை. எனவே, காதற் கல்யாணம் விதியின் விளையாட்டுத்தானே!

அன்பிற் சிறந்த காதலர் இருவர் தம்முள் கூடி வாழ்கின்றபோது, ஒருவர் பிரிந்தால் மற்றவருக்கு வாழ்வே இல்லை என்ற அளவுக்கு உறவு வளர்கின்றது. 'உடம்புக்கும் உயிருக்கும் எவ்வளவு உறவு இருக்கிறதோ அவ்வளவு உறவு எனக்கும் என் காதலிக்கும்; உயிர்க்கு வாழ்க்கை என்பது எத்தகையதோ அத்தகைய உறவு உடையவள் என் காதலி.

அவள் பிரிவு உயிருக்குச் சாக்காடு எப்படியோ, அப்படித் தான் உள்ளது' என்று காதலன் உணர்கின்ற நிலையிலே உண்மைக்காதல் வளர்ந்தால், அது அறத்தின்பாற்பட்டது. முற்றிய காதல் முழு வாழ்வுக்கு — இல்லறத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றது. இல்லறத்தின் பயன் தன்னலத்தை ஒழித்து வாழ்தலாகும். இல்லற வாழ்வு தன்னலமற்ற தூயவாழ்வு. தன்னல வடிவமாக இருந்தவன் பிறர் நலம் பேணும் பெருந்தகையாக மாறுகின்றபோது, அன்பும் காதலும் போய், அங்கே அருள் என்ற புதிய ஒளி தோன்றுகின்றது. அப்போது இல்லறம் நல்லறமாகி விடுகின்றது. எனவே மனத்துக்கண் மாசில்லாத ஒருவனும் ஒருத்தியும் கருத் தொருமித்து இவ்வாழ்வில் ஈடுபடுவது நல்லறம் என்பதில் ஆட்சேபனையே இல்லை.

அந்தக் காலத்திலே காதல், காமம் என்ற சொற்களுக்கு ஒரே பொருள்தான் இருந்தது. இந்தக் காலத்திலே காதல் வேறு, காமம் வேறுகிவிட்டது: காதல் உள்ளம் பற்றிய கவர்ச்சி. காமம் உடல் பற்றி எழுகின்ற ஆசை. காதல் தன்னலம் அற்றது. காமம் தன்னலமானது. மணவாழ்வு தொடங்கும்போது, காதல் காமம் என்ற இரண்டையும் பிரித்தறிய முடியாது. நாள் ஆக ஆக நல்ல பண்புடைய கணவன் மனைவியர்களுக்கு இடையே காதல் வளர, காமம் மறையும். நல்ல பண்பு இல்லாத கணவனுக்கும் மனைவிக்கும் இடையே காமம் தலைதூக்கும். காதல் செழித்து வளராது. காமம் கண்ணில்லாதது. காமமும் கள்ளும் ஒரே தன்மை உடையன. காமத்தையும் கள்ளையும் விரும்பியவர்களுடைய அறிவை முதலில் அவை பற்றிக்கொண்டு வீழ்ச்சிப்படிக்கு அழைத்துச் செல்லும். உலகத்திலே நன்மையும் தீமையும் எங்கும் எப்போதும் இருக்கத்தான் செய்யும். நன்மையைத் தருவதும் தீமையைப் பயப்பதும் நன்மையினதும் தீமையினதும் இயற்கை அல்ல. இவை இரண்டையும் பயன்படுத்தும் மனிதனின் அறிவுக்குத் தக்கவாறு நன்மை நல்ல செயல்களைச் செய்யத் தூண்டுகின்றது. தீமை தீயனவற்றைச்

செய்ய ஏவி, படுகுழியில் தள்ளி விழுத்திவிடுகின்றது. எனவே மனிதனின் அறிவு,

“சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொரிஇ
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு.”

என்ற பொய்யாமொழிக்கு அமைந்தால் காதலும் ஒன்று தான்; காமமும் ஒன்றுதான்.

தாரகன் சங்காரம் :

திருமுருகன் படை திரண்டு எழுகின்றது. நூரூயிரத்து ஒன்பது வீரர்களும் பெருந் திறல் பெற்ற அசுரர் குலத்தை வேரோடு அறுக்க விரைந்து செல்கின்றார்கள். முனிவரும் தேவரும் முறையாக வருகிறார்கள். பூதப்படை வீரர்களும் தத்தம் தலைவர்களோடு சண்முகப்பெருமானை அடைந்து ஆரவாரிக்கின்றார்கள். கைலாய மலையை நீங்கி, கந்த வேள் நிலவுலகத்துக்கு வருகிறார். கிரௌஞ்சம் வழியில் ஓங்கி நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. “இது கிரௌஞ்சம்; இதன் அருகில் உள்ள மாயமா நகரில் சூரன் தம்பியாகிய தாரகன் வாழ்கின்றான். அவன் யானைமுகம் கொண்டவன்; திருமாலின் நேமிப்படையைப் பொன்னூரமாகப் பூண்டவன். இவனை முதலிலே அழிக்க வேண்டும்” என்று முருகன் மலரடி தொழுது நாரதர் வேண்டுகின்றார்; அருகே நின்ற வீரவாகு தேவரை நோக்கி, “தாரகனைச் சங்காரம் செய்வாயாக; உன்னால் முடியாவிட்டால் நாம் அவனைக் கொன்றெழிப்போம்” என்று பணித்து அருள்கின்றார் முருகன். பூதப்படைகள் நகரத்தின் உள்ளே செல்கின்றன. போர் தொடங்குகின்றது. தாரகன் சீற்றம் கொண்டு, ஆரவாரித்து எழுகின்றான்; பூதப் பெரும் படையைக் கொண்டு குவிக்கின்றான். பூதகணத் தலைவர்கள் சிதறி ஓடுகின்றார்கள். ‘இதோ உன் உயிரை உண்பேன்’ என்று வீரமொழி பேசுகின்றார் வீரவாகு தேவர். மாயா மந்திரத்தை மனத்திலே நினைக்கின்றான் தாரகன். அதன் பயனாக எண்ணிறந்த வடிவங்களை எடுக்கின்றான். வீரப் பெரும்படை ஒன்றினை விடுத்து மாயையை விலக்குகிறார் வீரவாகுதேவர்.

தாரகன் புறங்காட்டி ஓடுகின்றான். கிரௌஞ்ச மலையின் குகை ஒன்றின் உள்ளே ஒளித்துக்கொள்கின்றான். மயக்கம் தரும் உறக்கத்தை அம்மலை தந்து வீரவாகு தேவரையும் மற்றைய வீரர்களையும் மயக்குகின்றது. தாரகன் மாற்றாரை உற்று நோக்கி ஒழிந்தார் என்று மனம் மகிழ்ந்து மலையின்மீது தோன்றுகின்றான்.

நாரதர் வாயிலாக நிகழ்ந்ததை அறிகின்றார் முருகப் பெருமான். "தாரகனை வேற்படை தடிந்து ஒழிக்கும்" என்று அருளிப் போர்க்களத்துக்குப் புறப்படுகின்றார்.

முழுமதி அன்ன ஆறு முகங்களும் முந்நான் காகும் விழிகளின் அருளும் வேலும் வேறுபடையின் சீரும் அழகிய கரம் ராறும் அணிமணித் தண்டை ஆர்க்கும் செழுமலர் அடியுங் கண்டான் அவன்தவம் செம்பற் பாற்றே.

தாரகன் புண்ணியம் செய்தவன்; முருகப் பெருமானை நேரிலே பார்க்கின்றான். இவன் கற்பனை கடந்த முழுமுதற் கடவுள்தானே என்று சிந்திக்கின்றான். கந்தப் பெருமானை நோக்கி, "திருமாலுக்கும் பிரமனுக்கும் இந்திரனுக்கும் எமக்கும் போர் நிகழக் காரணம் உண்டு. சிவனுக்கும் எனக்கும் அமர் நிகழ்வதற்குக் காரணம் யாதும் இல்லை. இஃதிவ்வாருக குமரா, நீ எதற்காகப் போர்க்கோலம் கொண்டாய்?" என்று வினவுகிறான் தாரகன். "உயிர்கள் செய்யும் நன்மைக்கும் தீமைக்கும் நீதி வழங்கும் ஈசன் உங்கள் கொடுமையை ஒழிக்கத் திருவுளம் கொண்டு என்னை அனுப்பினார்." "பச்சிளங் குழந்தையே, என்னை வென்ற வர்கள் யாரும் இல்லை" என்று ஏளனமாகப் பேசுகின்றான் தாரகன். போர் தொடங்குகின்றது. தாரகனின் வலிய சேனை அழிகின்றது. பரமசிவன் அளித்த பாசபதாத் திரத்தைச் சீற்றத்தோடு செலுத்துகின்றான் தாரகன்.

கந்தவேள் அனையது கண்டு தந்தையைச் சிந்தையில் உன்னியோர் செங்கை நீட்டியே அந்தவெம் படையினை அருளில் பற்றினான் தந்தவன் வாங்கிய தன்மை என்னவே.

தந்தையை மனத்தில் நினைத்து, திருக்கரத்தை நீட்டித் தந்தவன் வாங்கிய தன்மை என்னக் கந்தவேள் பாசபதாத்திரத்தைப் பற்றிக் கொள்கின்றார். அளவிறந்த மாயா வடிவங்களைக் கொண்டு கிரௌஞ்ச மலையுடன் கலந்து நிற்கின்றான் தாரகன். வேலாயுதத்தை நோக்கி, “தாரகனையும் அவன் கிரௌஞ்சத்தையும் பிளந்து உயிருண்டு பூதர்களையும் நூரூயிர்த்து ஒன்பது வீரர்களையும் மீட்டுவருக” என்று கூறி விடுக்கிறார் முருகப்பெருமான். துள்ளி வருகிறது வேல்! தாரகன் உயிரை மாய்த்து மாய மலையில் மயங்கிக் கிடந்த வீரரை எழுப்பிவிட்டு. ஆகாய கங்கையிற் படிந்து, முருகவேள் திருக்கரத்தில் முன்போல் சென்று அமர்கின்றது அந்த வேல்.

வானவர் முருகனைப் போற்றுகிறார்கள். தாரகன் மனைவி செளரி புலம்புகின்றாள். மைந்தன் அகரேந்திரன் கலங்கி அழுகின்றான். சூரபன்மனுக்குத் தந்தை இறந்த செய்தியைச் சொல்ல, மகேந்திர நகருக்கு விரைகின்றான். வேற்படையினால் கிரௌஞ்ச மலையையும் தாரகனையும் முருகன் அழித்த செய்தியைச் சொல்கின்றான். சூரன் சினக்கின்றான். போருக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாகின்றான். அமோகன் என்னும் அமைச்சன் அறிவுரை சொல்கின்றான்: “ஒரு காலத்தில் வலியவர் விதியின் சதியினால் வன்மை இழப்பர். மெலியவர் வீரராகவும் விளங்குவர். ஆகவே மாற்றான் வலி அறிந்து படைகொண்டு செல்வாயாக.” அமைச்சன் அறிவுரைக்கு அமைந்து பூதப் படையின் பெருக்கம் அறிய ஒற்றரை அனுப்புகிறான் சூரன்.

முருகன் சிவபதிகளை வணங்குதல் :

சிவபதிகளாம், திருக்கேதாரம், திருக்காசி, திருப்பருப்பதம், திருவேங்கடமலை, திருக்காளத்தி, திருவாலங்காடு, திருக்காஞ்சி, திருவண்ணாமலை, திருவெண்ணைய நல்லூர், விருத்தாசலம், சிதம்பரம் என்பனவற்றைத் தரிசித்து, காவிரி ஆற்றின் கரையை அடைகின்றார் முருகப்பெருமான்;

பின்பு மண்ணி ஆற்றங் கரையை அடைந்து குமாரபுரி என்னும் திருநகரை அமைத்து அங்கே எழுந்தருளி இருக்கிறார். (குமாரபுரி — திருச்சேய்ஞலூர்.)

காம நோய்:

இந்திரன் தாரகன் இறந்ததை நினைந்து மகிழ்ந்து இருக்கையில் வன தேவதை ஒன்று சீகாழியிலிருந்து அவனிடம் வருகிறது. முன்னாலில் இந்திரன் தன்னிடம் ஒப்புவித்த இந்திராணியின் ஆபரணங்களை இந்திரனிடம் திருப்பிக் கொடுக்கிறது. நகைகளைப் பார்க்கின்றான் இந்திரன். நெய் சொரிய வளரும் நெருப்பைப்போல் அவனிடத்திலே காமக்கனல் மூண்டெரிகிறது. தப்புதற்கு வழியின்றித் துடித்துப் பதைத்துப் புரண்டு வருந்துகிறான். “அந்தோ, சண்முகப் பெருமானுடன் இருக்கும் இச்சமயத்திலும் இந்நோய் வந்ததே! இது என்ன பேதைமை” என்று வருந்தி, குமாரச்சுடவுள் திருமுன்னிலையில் சென்று அவரைத் தொழுகின்றான்.

திமை உள்ளன யாவையும் தந்திடும் சிறப்பும் தோமில் செல்வமும் கெடுக்கும்நல் உணர்வினைத் தொலைக்கும் ஏம நன்னெறி தடுத்திருள் உய்த்திடும் இதனால் காமம் அன்றியே ஒருபகை உண்டுகொல் கருதில்.

இந்திரனுக்கு நல்லறிவு தொழிற்படுகிறது. காம நோய் விலகுகிறது.

காமம் மிகமிகப் பொல்லாதது. காமத்தினால் வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான் புகழையும் அறிவையும் இந்திரப் பெரும் பதத்தையும் பலியிட்டவன் இராவணன். அவன் முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்றுடைய பெருந்தவமும் உடையவன். “நாசம் வந்துற்றகாலே நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்” என்று பேசிய வீரன். அவன் வீரம் இராமன் வீரத்துக்குக் குறைந்தது அன்று. ‘இன்றுளார் நாளை மாள்வர்; புகழுக்கும் இறுதியுண்டோ’ என்று புகழையே போற்றியவன் சீதையின் கால்களிலே வீழ்ந்து

தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றான். விண்ணும் மண்ணும் அதிர வெறியாட்டம் ஆடி விரோதிகளை விரட்டி அடிக்கும் வீரன் வேல்விழியான் சீதைமுன் வீழ்ந்து கிடக்கின்றான். அப்போது அவனுடைய வீரமும் புகழும் காற்றிலே பறக்கின்றன. 'எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய் எனக் கொடுத்த வரமும் ஏனைத் திக்கோடும் உலகனைத்தும் செருக்கடந்த புயவலியும்' காமத்துக்குத் தலைவணங்குகின்றன. காமக்கனலினால் மன உரம் நீங்குகின்றது. உடல் இன்பமாகிய ஒருவகை இம்மை இன்பத்தை விரும்புகின்றான். மானத்தையும் வீரத்தையும் புகழையும் மறந்துவிடுகின்றான். காரணம் தன் இயல்பான அறிவைக் காமத்தினால் இழந்துவிட்டிருந்தமையேயாகும்; தனக்கு உட்பகை எனக் கண்ட காமத்தை அவன் தன் மனமாகிய சிறையிலே அன்று அடைத்து வைத்திருந்தானே யாகில் இராமாயணமே வேறொரு முடிபை எடுத்திருக்கும்!

ஆசைகளுள் மிகக் கொடியது காமம்; அதனைக் கடிதற் பொருட்டு கச்சியப்படும் கந்தபுராணத்திலே இந்திரனுடைய நிலையை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றார். காம உணர்ச்சி காதலித்தோரை அன்றி அவருடைய ஆபரணம் முதலியவற்றைக் காணும்போதும் பெருக்கு எடுத்து ஓடும்; முதலில் இன்பமாகத் தோற்றி முடிவில் துன்பமாக அது மாறும். காமத்தை விலக்க வேண்டுமாயின் நல்ல பொருளிலே காதல் செல்லவேண்டும். அந்தப் பெரும் பொருள் குமாரக் கடவுளுடைய திருவடியே என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

தமிழ்க் கவிதைகளிலேயும் காப்பியங்களிலேயும் உள்ள சிறப்பை எவ்வாறு நுகர்தல் வேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதற்குக் கச்சியப்பர் காமத்தை இந்திரன்மேல் ஏற்றிச் சொல்கிறார். காம உணர்ச்சி மனிதனுக்கு இயற்கையாய் அமைந்த உணர்ச்சிகள் அத்தனையிலும் மிகவும் வன்மை வாய்ந்தது. காமத்தை அறிவாகிய வாஸ்கொண்டு அறுத்தெறிய வேண்டும்.

காமம் வளமார்ந்த சொல் :

வள்ளுவர் காலத்திலே வளமார்ந்த சொல்லாகக் காமம் கருதப்பட்டது. அறம் பொருள் இன்பம் என்ற முப்பாலே விரித்தெழுதிய வள்ளுவர் இன்பப் பகுதிக்குக் காமம் என்றே பெயரிட்டார். காமம் என்பது வட சொல். இன்பம் என்னும் பொருள் அதற்கு உண்டு. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் என்று உறுதிப் பொருள்களை வடமொழியாளர் அழைப்பார்கள். இத் தொடருக்குச் சரியான தமிழ் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பதாகும். காலப்போக்கிலே காமம் என்ற சொல் நெறியல்லா நெறியில் பெறும் இன்பத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. காமி, காமுகன் என்று தூர்த்தன் ஒருவனையே இன்று நாம் அழைக்கின்றோம்.

களவு இயலிலே எதிர்ப்படும் திறனும் காரணமும் சொல்லவந்த தொல்காப்பியர், 'நல்வினைக்கண்ணே நிகழ்ந்த ஊழின் ஆணை காரணமாகப் பிறப்பு முதலிய பத்துக் குணங்களினாலும் ஒன்று பட்ட கிழவனும் கிழத்தியும் எதிர்ப்படுவர்' என்று சொல்கின்றார்; விதியின் வினையாட்டினால் இருவரும் இணைந்து வாழ்வார்கள் என்ற தெய்வ சங்கற்பத்தையே சொல்லிவிடுகிறார். விதியின் வினையாட்டைச் சொல்கின்ற தொல்காப்பியர் காதலைத் தெய்விகமாக எண்ணினார். காமம் என்ற சொல்லுக்கு நாம் இன்று கொடுக்கும் பொருள் தொல்காப்பியர் அறியாதது!

ஒளவையாரின் மூன்று சொற்கள்

கூடவுள் இல்லை என்று சொல்பவர்கள் அன்றும் இருந்தார்கள்; இன்றும் இருக்கிறார்கள்; இனியும் இருப்பார்கள். ஆனால் தர்மம் இல்லை என்று சொல்பவர்கள் என்றைக்கும் இருந்ததில்லை; இருக்கப்போவதும் இல்லை.

மாரீசன் அறவுரை :

சீதையின் செம்மையைச் சூர்ப்பனகையிடம் கேட்டு அறிகின்றான் இராவணன். அவன் ஆயிரம் மறைப்பொருள் உணர்ந்து அறிவு அமைந்தவன்; வெள்ளியங்கிரியினை விடையின் பாகனோடு அள்ளி விண்டொட எடுத்த வீரன். அவன் சீதையை இதயமாம் சிறையில் வைக்கின்றான்; பிறர்மனை நயத்தல் என்னும் தீமை அப்பொழுது அவனிடத்திலே குடிகொள்கின்றது. அது அவனை வீழ்ச்சிப்படிக்கு அழைத்துச் செல்லப் போகின்றது என்பதை அவன் அப்போது உணரவில்லை. மாரீசன் உணர்கின்றான். அரக்கன் மாரீசன் அறத்தின் திறத்தினை நன்குணர்ந்த மகாஞானி. இராமன்,

அறம்தலை நிறுத்தி வேதம் அருள்கரந்து அறைந்த நீதித்திறம்தெரிந்து உலகம் பூணச் செந்நெறி செலுத்தித் தீயோர் இறந்துஉக நூறித் தக்கோர் இடர்துடைத்து ஏக, ஈண்டுப் பிறந்தனன் தன்பொன் பாதம் ஏத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான்.

என்பதை அறிந்தவன் மாரீசன். ஆன்ம பலம் கொண்ட இராவணன், சீதைபால் கொண்ட பெருங்காமம் காரணமாக இராமன் கையால் அழிந்துபடப் போகின்றான் என்பதை அறிந்து அறவுரை சொல்ல வருகின்றான்: “வேதங்களை ஒதிப் பயின்று தெளிந்த நல்லறிவு கைவந்த அறிஞனே, மூவுலகையும் ஒரு குடைக்கீழ் அரசு செய்யும் பெரும்பெறு பெற்று இருக்கிறாய்; இப்பெரும் பெற்றினை ஐம்புலன் அடக்கி அருமையான தவம் பல

புரிந்து பெற்றாய் அன்றித் தீவினைபுரிந்து பெற்றாய் இல்லை. அறத்தினையும் அறத்தைச் சார்ந்த தவத்தினையும் செய்ததன் காரணமாக அன்றே, இன்று நீ இந்தப் பேறு பெற்றாய். இப்போது அறம் அல்லாதது செய்து, வீணே அழிவின் வாசற்படிக்கு வருவது அறிவுடைமையாகுமா?"

திறத்திற னாலே செய்தவம் முற்றித் திருவுற்றாய்
மறத்திற னாலே சொல்லுதி சொல்லாய் மறைவல்லோய்
அறத்திற னாலே எய்தினே அன்றே அதுநீயும்
புறத்திற னாலே பின்னும் இழக்கப் புகுவாயோ.

அறத்தினது இறுதி வாழ்நாளுக்கு இறுதி என்பதை முன்னோடியாக அறிந்து மொழிகின்றான் மாரீசன். விதியாரை விட்டது?

காசிபர் உபதேசம் :

முருகப் பெருமான் தாம் அறியாதார் போலச் சூரனுடைய வரலாற்றைச் சொல்லும்படி இந்திரனைக் கேட்கின்றார். வாக்கில் வல்ல வியாழபகவானே, இந்திரன் அன்போடு நோக்கி, "நீர் இவைகளைச் சொல்லி அருளும்" என்கின்றான். கதை நீண்டோடுகின்றது. காசிப முனிவருடைய புதல்வர்கள் அறுபத்தாறு கோடி அசுரர்கள்; அன்னவர்க்கு அரசன் அசுரேந்திரன். அவன் மங்கலகேசி என்னும் அரக்கியை மணந்து, சுரசை என்ற புதல்வியைப் பெற்றெடுக்கின்றான்; அசுரர் குலகுரு சுக்கிரன் மங்கைக்கு மாயா வித்தைகளைக் கற்பிக்கின்றான். மாயா வித்தையில் மங்கை திறமை பெறுகின்றாள். அதனால் அவளுக்கு மாயை என்றே பெயர் வந்து அமைகின்றது. மாயை ஒரு நாள் காசிபமுனிவரின் தவச்சாலையைச் சென்று அடைகின்றாள். காசிபமுனி மாயையைக் கண்களிப்பக் காண்கின்றார். மையலிலே தாழ்கின்றார். மாயையிடம் மகா வீரனும் சூரன் தோன்றுகின்றான். அவனுக்குப் பின் ஆயிரம் தலை உடைய சிங்கமுகனும் யானைமுகமுடைய தாரகனும் ஆட்டு முகத்தினளாகிய அசமுகியும் பிறக்கின்றார்கள்.

காசிபமுனிவர் தன் குழந்தைகளுக்குப் பாடம்சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றார். சைவசித்தாந்த போதனை தொடங்குகின்றது. "பிள்ளைகளே, கேளுங்கள் :

சான்றவர் ஆய்ந்திடத் தக்க ஆம்பொருள்
மூன்றுள மறைஎலாம் மொழிய நின்றன
ஆன்றதோர் தொல்பதி ஆரு யிர்த்தொகை
வான்றிகழ் தளைஎன வகுப்பர் அன்னவே.

சான்றோர் ஆராய்கின்ற பொருள்கள் மூன்று. அவற்றை வேதங்களும் எடுத்துப் பேசுகின்றன. நித்திய ராய் வியாபகராய் ஞானானந்தமூர்த்தியாய் உயிர்களின் பொருட்டுப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களையும் செய்யும் சிவ பிரானே பதி எனப்படுவர். வேண்டுதல் வேண்டாமை இல்லாத சிவபிரானுடைய இலக்கணத்தைச் சொல்லுதல் யார்க்கும் அரிது. ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலங்களாகிய பாசங்களினாலே பந்திக்கப்பட்ட உயிர்கள் அளவிறந்தன. அநாதியாய் உள்ளன. தாம்தாம் செய்த நல்வினை, தீவினைகளுக்கு ஏற்ப அவை தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் என்னும் எழுவகைத் தோற்றத்தை உடையனவாம். அவை பிறக்குமுன் கருப்பத்திலும் அழியும். பிறந்தபின்னும் அழியும். சில நாளிருந்தும் அழியும். காளைப் பருவத்திலும் அழியும். மூப்பிலும் அழியும். இறந்த உயிர்களும் பிறந்த உயிர்களும் இவ்வளவை உடையன எனக் கணக்கிட முடியாதன. கல்வியும் வீரமும் செல்வமும் நீர்க்குமிழிபோல் நிலை இல்லாதன.

தருமம்என் றொருபொருள் உளது தாவினா
இருமையின் இன்பமும் எளிதின் ஆக்குமால்
அருமையின் வரும்பொருள் ஆகும் அன்னதும்
ஒருமையி னோர்க்கலால் உணர்தற் கொண்ணுமோ.

தருமமே போற்றிடின் அன்பு சார்ந்திடும்
 அருள்எனும் குழவியும் அணையும் ஆங்கவை
 வருவழித் தவம்எனும் மாட்சி எய்துமேல்
 தெருளுறும் அவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்.

சேர்ந்துழிப் பிறவியும் தீரும் தொன்மையாய்ச்
 சார்ந்திடும் மூவகைத் தனையும் நீங்கிடும்
 பேர்ந்திடல் அரியதோர் பேரின் பந்தனை
 ஆர்ந்திடும் அதன்பரி சறைதற் கேயுமோ.

தர்மம் என்றொரு பொருள் உண்டு. அது இம்மை
 மறுமையாகிய இருமை இன்பத்தையும் எளிதிற் பயப்பது.
 அது மிகச் சிறந்த பொருள்; அதனை ஓர் உயிர் செய்யு
 மாயின், அதனால் அன்பும் அருளும் உண்டாகும். அவை
 உண்டானால் தவம் உண்டாகும். தவம் உண்டானால் உயிர்
 சிவபிரானை அடையும். அவ்வாறு அடையின் பிறவிக்குக்
 காரணமான மலங்களினின்றும் நீங்கிப் பேரின்பத்தை
 அனுபவிக்கும். ஆகவே தவம்போல் உயர்ந்தது வேறென்
 றில்லை. ஐம்பொறிகளை அடக்கித் தவம் செய்து முத்தி
 இன்பத்தைப் பெற்றவர் சிலர். இம்மை இன்பத்தைப்
 பெற்றவர் சிலர். இருமை இன்பத்தையும் பெற்றவர்
 சிலர். தம்மை ஒறுத்துத் தவம் செய்தமையாலன்றோ
 ஒரு சிலர் தேவர்களாயினர். தவம் செய்து முத்தி
 பெற்றவர்களைக் கணக்கிட முடியாது; தவத்தினைச்
 செய்யாது பிற உயிர்களுக்குத் துன்பம் செய்யும் தீவினை
 யாளர்களுக்கு இருமை இன்பமும் இல்லை. அவர்கள்
 மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து உழல்வார்கள். இவ்வுண்மையினை
 அறிந்திருப்பினும் பூமியிலுள்ளோர் கொலை, களவு முதலிய
 பாவங்களினின்றும் நீங்குகின்றிலர். அதனால் முத்தி
 இன்பம் இன்றி ஜனன மரணத் துன்பங்களை அடைகின்
 றனர். இருமை இன்பத்துக்கும் ஏதுவாக உள்ள தவத்
 துக்கு நிகர் தவமேயாகும். ஆதலால், பிள்ளைகளே,
 நீங்கள் தருமத்தைச் செய்யுங்கள். பாவத்தை விலக்
 குங்கள். சிவபிரானை எண்ணிப் பெருந்தவம் இயற்றுங்கள்.

தவம் செய்வோர் நல்வாழ்வு பெறுவர்: அடைந்தாரைக் காப்பர். பகைவரை அழிப்பர். விரும்பியன அடைவர்: நித்தராய் இருப்பர்.”

தர்மம் என்ற பொருள் :

சுருதி, மிருதி முதலிய நூல்களில் விதிக்கப்பட்டது தர்மம்: அது புன்னெறி அதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னெறி ஒழுகச் செய்யும். விலக்கியன ஒழிதல் தர்மத்தின் பூர்வ பாகம்: விதித்தன செய்தல் தர்மத்தின் உத்தரபாகம்.

ஈன்றாள் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

இது தர்மத்தின் பூர்வபாகம்:

தவம்செய்வார் தங்கருமம் செய்வார்மற் றல்லார்
அவம்செய்வார் ஆசையுட் பட்டு.

இது தர்மத்தின் உத்தரபாகம்.

மனைவி மக்கள் சுற்றமும், மற்றுள செல்வமும் ஒரு நாள் மண்ணோடு மண்ணாய்ப் போகும். ஆனால் தர்மம் என்றும் அழியாது. தர்மம் இருக்கும் இடத்திலே இறைவன் இருக்கின்றான். தர்மம் இல்லாத இடத்திலே அவன் இல்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், தர்மமே இறைவன். இறைவனே தர்மம். இதனை மனத்துட் கொண்ட புத்தர்பிரான் தமது முச்சரண துதியிலே ‘தர்மம் சரணம் கச்சாமி’ என்று நம்மை எல்லாம் தர்மத்திடம் சரண புகச் சொல்கின்றார். அகிலாண்ட கோடி ஈன்ற அன்னையாம் பராசக்தியைத் தர்மசம்வர்த்தினி, அறப்பெரும் செல்வி என்றுதானே நம்முடைய பெரியோர்கள் சொல்கிறார்கள்.

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது.

என்ற பொய்யாமொழியும் அறவாழ்வின் நிறைவைச் சொல்கின்றது. அறத்தைச் சார்ந்து அறவாழ்வு வாழ்கின்ற

ஒருவன் பிறவிப் பெருங் கடலை நீந்திவிடுவான். அறத்தைச் சாரும் அளவுக்கு மனிதன் அறக்கடவுளுக்கு அருகிலே செல்கின்றான்; வாழ்க்கையுடன் பின்னிப் பிணைந்து இருப்பது அறம். அதற்கு எல்லையே இல்லை. 'சுறில் நல்லறம்' என்று கம்பரே பாடுவார்.

காசிப முனிவர் நல்ல ஞானி. 'அரன்றன் பாதம் மறந்து செய் அறங்கள் எல்லாம் வீண் செயல்' என்ற சித்தியார் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அரக்கர் செய்கின்ற தவம் தர்ம சிந்தனையே இல்லாத தவம். தர்மம் இடம் பெறாத பக்தி பக்தி அன்று; தர்மம் இல்லாத தவமும் தவம் அன்று. அருளுக்கு ஆதார பீடம் தர்மம். இவற்றைக் காசிபர் அறிந்தவர். எதிர்காலம் உணர்ந்த அவர், 'பிள்ளைகளே, நீங்கள் எதிர்காலத்திலே பெருமக்களாக வாழவேண்டும் என்று விரும்பினால் தர்மத்தின் வழியிலே அடி எடுத்து வைக்கவேண்டும்' என்று பாடத்தை நடாத்துகின்றார். தர்மத்தினால் இம்மையிலும் இன்பம் அனுபவிக்கலாம், மறுமையிலும் இன்பம் அனுபவிக்கலாம். இருமையிலும் இன்பம் தருகின்ற பண்டம் தர்மம் என்று சூரனாதியோர்க்குச் சொல்கின்ற பாடம் எல்லோர்க்கும் நல்ல பாடம்தானே!

மூன்று சொற்கள் :

பொங்காரவேலையில் வேலைவிட்ட முருகப்பெருமானின் திருவருள் அடியார்க்கு எங்காயினும் வந்து துணை செய்யும். அதுபோலே நாம் செய்த அறம் நமக்கு உதவும் பொருட்டு ஒருநாள் தப்பாமல் வரும்.

காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே
என்ற நினைவும்,
இளமையும் நில்லா யாக்கையும் நில்லா
வளவிய வான்பெரும் செல்வமும் நில்லா
புத்தேள் உலகம் புதல்வரும் தாரார்
மிக்க அறமே விழுத்துணை ஆவது
என்ற தெளிவும்,
பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே
என்ற முடிவும்,

ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வாய் எல்லாம் செயல்.

அன்றறிவாம் என்ஔ தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றும்கால் பொன்றுத் துணை

என்ற அறக்கட்டளையும்

இரத்தக் குழாய்களில் ஓடி இருதயத்தில் அடிக்கவேண்டும் :

உயிர் உடம்பைவிட்டுச் செல்லும் மரண யாத்திரை தனிவழி. அது பயந்த தனி வெளி. நம்முடைய உடம்பின் நிழல் வெய்யிற்கு ஒதுங்க நமக்கு உதவாது. அது போலவே நாம் அரிதிற் தேடிய பொருள் ஒன்றும் இறுதி நாளில் மரண யாத்திரையை மேற்கொள்ளும்போது உடன் வாராது; வாராது; வாராது. நாம் செய்த அறத்தினாலும் புண்ணியம் தனிவழியில் — தனி வெளியில் உடன்வரும்; வந்து உதவும்.

எந்தத் தர்மத்தைச் சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் பல்வகை நூல்களிற் சொல்கின்றனவோ, அவற்றை எல்லாம் குழந்தைகளுக்கு மூன்று சொற்களிலே சொல்கின்றாள் நந்தமிழ் மூதாட்டி ஒளவையார். 'அறம் செய விரும்பு' என்று அகர வரிசைப் பாட்டை அவள் தொடங்குவது அற்புதம்! அற்புதம்!! தொட்டிற் பழக்கம் கடுகாடு மட்டும் என்பதை அறிந்த அந்தப் பெருமாட்டி குழந்தை உள்ளத்திலே நல்ல விதையைப் போட்டால் செழித்து வளரும் என்பதை அறியாமலா இருப்பாள்? 'காடு வாவா என்கின்றது; வீடு போபோ என்கின்றது' என்ற நிலையிலே அறம் செய விரும்பு என்றால், அது புறக்குடத்திலே வார்த்த நீராகவே முடியும். அறம் அகர வரிசைப் பாட்டிலே தொடங்க வேண்டும். அறம் செய விரும்பு என்ற அகரவரிசைப் பாடம் முடிந்தபின் வெளியே வருகின்ற குழந்தை இரண்டு சதத்தைக் குருட்டுப் பிச்சைக்காரனுக்குப் போடுவான்; வளர்ந்து வந்தபின் இரண்டு இலட்சம் ரூபாவைத் தர்மத்துக்கு எழுதி வைப்பான்!

அடாதன செய்தார் படாதன படுவார்

காசிபரின் உபதேசம் தொடர்கின்றது :

மார்க்கண்டேயர் கதை :

“நல்ல பழுத்த மனத்தவர் மிருகண்டு முனிவர். அவர் மக்கட் பேற்றை விரும்பி ஓராண்டு தவம் இருக்கிறார். எம்பெருமான் காட்சி தருகின்றான். ‘மக்கட் பேற்றைத் தந்து அருள்க’ என்று வேண்டுகின்றார் மிருகண்டு முனிவர். “கெட்ட இயல்புடையான், அறிவு சிறிதும் இல்லான், ஊமையும் குருடும் முடமும் செவிடுமாய் வயசு நூறினும் வருந்துவோனாக ஒரு மகன் வேண்டுமா? அல்லது நல்ல அழகும் அறிவும் உறுப்புக் குறைவின்மையும் நோயின்மையும் நம்மிடத்துப் பேரன்பும் கொண்டு பதினாறுண்டு மட்டும் சீவித்து இருக்கும் ஒரு புதல்வன் வேண்டுமா?” என்று கேட்கிறார் இறைவன். “வயசு குறைவாகினும் எம்பெருமானே, உம்மிடத்து அன்புடையவனாய், அறிவு மிக்கவனாய், உடற்குற்றம் சிறிதும் இல்லாதவனாய் உள்ள புதல்வனே வேண்டும்” என்கின்றார் மிருகண்டு முனிவர்.

பங்குனி மாசத்திலே இரேவதி நட்சத்திரத்திலே மிதுன இலக்கினத்திலே வெள்ளி வியாழன் உச்சத்தானத்திலே ஆண் குழந்தை பிறக்கிறது. மறுவற்ற நிங்கள்போல் இருந்த குழந்தைக்கு மார்க்கண்டேயர் என்று பெயர் இருக்கின்றார்கள். குழந்தை வளர்கிறது. சகலகலா வல்லுநராகின்றார் மார்க்கண்டேயர். வயசு பதினாறு நிரம்புகின்றது. தாய் தந்தையர் அழுது வருந்துகிறார்கள். காரணம் கேட்கின்றார் மார்க்கண்டேயர். முன்னாளில் சிவபிரான் சொல்லியன அறிகின்றார். சிவனைப் போற்றிக் கூற்றுவன் ஆற்றலை மாற்றுவேன் என்று புறப்படுகின்றார் மார்க்கண்டேயர். காசியிலுள்ள மணிகன்றிகை என்னும் சிவாலயத்தை அடைகின்றார். திருந்திய தவத்தை மேற்கொள்கின்றார், காலன் கைப்படாது கடைத்தேற வேண்டும் என்று

பிரார்த்திக்கின்றார். அஞ்சேல் என்று அபயம் அளித்துச் சேவடியைச் சென்னியில் வைக்கின்றான் இறைவன்.

யமதூதன் வருகின்றான். மார்க்கண்டேயருடைய சிவ வழிபாட்டைக் கண்டு அணுக முடியாமல் அஞ்சித் திரும்புகின்றான்; யமன் நேரில் உயிரைப் பறிக்கப் புறப்பட்டு வருகின்றான். பாசத்தை வீசிப் பற்றி இழுக்கின்றான். தேவர்கள் தியங்குகின்றார்கள். ஈசனைத் துதித்து இணையடி போற்றி நிற்கும் மார்க்கண்டேயரை யமபாசம் என்ன செய்யும்? மதம் கொண்ட யமன், மைந்தன் உயிர் வாங்க நினைந்தான் என்று திருவுளங் கொண்டு சீற்றம் மேலிட உந்தி உதைக்கின்றார் இறைவன். கூற்றுவன் வீழ்கின்றான். இறந்தே படுகின்றான். “மைந்தனே, நம்மைப் போற்றிப் பூசனைபுரிந்தாய். அந்தமற்ற ஆயுளை உனக்குத் தந்தோம்.” என்று திருவாய் மலர்ந்து மறைகின்றான் மறைகாணு முதல்வன். விலக்கலாகாத விதியைக் கடக்கிறார் மார்க்கண்டேயர். தாய் தந்தையரைச் சென்றடைகின்றார். எல்லோரும் இன்புற்றிருக்கின்றார்கள்: யமன் இன்மையால் உலகிலே இறந்து படுவார் இல்லாது ஒழிகின்றார்கள். நிலமகள் பாரம் தாங்க முடியாது வருந்துகின்றான். தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய இறைவன் திருவருளால் யமன் உயிர் பெற்றெழுகின்றான்”.

“பிள்ளைகளே, இது மெய்யான சரித்திரம். கூற்றுவன் ஆற்றலைத் தவத்தினால் மாற்றிய பெருங்கதை. ஆகவே நீவிரும் தவம் புரியுங்கள்.”

மாயையின் உபதேசம்:

இவற்றைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மாயை கையைத் தட்டிச் சிரிக்கின்றாள்: காசிபர் உபதேசம் மாயைக்குப் பிடிக்கவில்லை.

மறைதெரி முனிவநீ வாய்மை யாகிய
உறுதியை மொழிந்தனை உயர்ந்த வீடுறும்
அறிவுடை முனிவரர்க் கன்றி நாமருள்
சிறுவருக்கு இத்திறம் செப்ப லாகுமோ.

நன்பெரும் செல்வமும் நவையில் கொற்றமும்
இன்பமும் அழிவிலா திருக்கும் ஆயுளும்
மன்பெருஞ் சீர்த்தியும் மறுவில் வாழ்க்கையும்
அன்புடை இனையவர் அடைதல் வேண்டுமால்.

“நீ வேதங்களை உணர்ந்த மகாரிஷி. வேத உண்மைகளை இந்தப் பச்சிளங் குழந்தைகளுக்குச் சொல்லலாமா? நமது குழந்தைகள் செல்வம் செல்வாக்குடன் இனிது வாழவேண்டும்.

மாயை தன் புதல்வர்களை நோக்கி, “இம் முனிவர் கூறியது உண்மை; ஆயினும் அது உங்களுக்கு ஆவதன்று. நான் சொல்வேன், கேளுங்கள் :

உலகில் உயிர்களுக்கெல்லாம் பெருமை அளிக்கும் பொருள்கள் இரண்டு. ஒன்று கல்வி; மற்றொன்று செல்வம். இவற்றில் கல்வியிலும் செல்வமே சிறந்தது. செல்வம் கலைஞானத்தையும் மேன்மையையும் அளிக்கும்; அறத்தையும் புகழையும் ஈட்டும்; வெற்றியும் பிறவும் கூட்டும். செல்வத்திற் சிறந்தது வேறொன்று இல்லை. எனவே அருமை மைந்தர்களே, ஈசனைப் போற்றி வேள்வியைச் செய்வீர்களாக.”

சூரன் வரம் பெறுதல் :

வேள்வி ஆரம்பமாகின்றது. ஆயிரத்தெட்டு வேள்விக் குழிகளிலும் தீ மூட்டி வேள்வி விமரிசையாக நடக்கிறது. வேள்வித் தீ மிக்கெழுந்து திக்கெலாம் பரவுகின்றது. தேவர்கள், முனிவர்கள் அஞ்சி நடுங்குகின்றார்கள். இறைவன் எழுந்தருளி வாராது இருக்கின்றார். சூரனும் சளைக்கவில்லை. விண்ணிற் சென்று வானினால் தன் உடற் சதைகளை அரிந்து வேள்வித்தீயிற் சிந்துகின்றான். குருதியை நெய்ப்போலச் சொரிகின்றான். உடலிலுள்ள சதைகள் அரிய அரிய முன்போல் வளர்கின்றன. இறைவன் எழுந்தருளி வராமை குறித்து வருந்துகின்றான். வச்சிரத்தூணின் மேல் ஏறிக் குதித்து வேள்வித்தீயில் விழுந்து எரிகின்றான்.

வேள்விச்சாலை அழகைச்சாலையாக மாறுகின்றது. இந்திரன் முதலாம் தேவர்கள் மகிழ்ச்சி எய்துகின்றார்கள். சிங்கமுகன் தன் ஆயிரம் தலைகளையும் வாளினால் அறுத்து வேள்விக்குண்டத்துள் எறிகின்றான். தாரகனும் தன் தலையை அறுத்து வேள்வித் தீயில் இடுகின்றான். எல்லாத் தலைகளும் மீண்டும் மீண்டும் வளர்கின்றன. இறைவன் ஒரு கிழப்பார்ப்பானாக மாறுவேடம் பூண்டு வருகின்றார். திருவருள் நலன் பெருகுகின்றது. சூரபன்மன் உயிர் பெற்று எழுகின்றான். சிவனும் தன் பார்ப்பனக் கோலத்தை மாற்றி எருதினமீது உமாதேவியோடு தோன்றி அருள்கின்றார். 'வேண்டும் வரம் யாது?' எனக் கேட்கின்றார். "அண்டங்கள் அனைத்துக்கும் நான் அரசனாதல் வேண்டும். அவற்றைக் காக்கும் ஆஞ்ஞாசக்கரம் வேண்டும். அண்டங்கள் தோறும் செல்வதற்கு மனோ வேகம் உடைய வாகனங்கள் வேண்டும். அழியாத உடல் வேண்டும். திருமால் முதலியோர் தொடுக்கும் போரை வெல்ல வெம்படைகள் வேண்டும். அழிவின்றி என்றும் நான் வாழவேண்டும்" என்று வேண்டுகிறான் சூரன்.

'பிருதுவியில் உள்ள ஆயிரகோடி அண்டங்களுள் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களை நூற்றெட்டு யுகம் ஆளுக, என்று வரம் தந்து இந்திரனாலம் என்னும் தேரையும் வழங்குகின்றார். அவ்வண்டங்களை என்றும் பாதுகாக்கும் படி ஓர் ஆஞ்ஞாசக்கரத்தையும் அளிக்கின்றார். சிங்க வாகனத்தையும் கொடுத்து வானவர்க்கும் மேலவனும் இருக்கும் தகுதியையும் அருள்கின்றார். தேவர்களையும் அசுரர்களையும் மற்றையோர்களையும் வெற்றிகொள்ளும் வலிமையையும் பாசுபதப் படைக்கலம் முதலிய தெய்வப் படைக்கலங்களையும் எந்நாளும் அழியாமல் இருக்கும் வச்சிர யாக்கையையும் ஈந்தருள்கின்றார். பதினாயிரகோடி வெள்ளம் என்னும் எண்ணைக்கொண்ட நால்வகைச் சேனைகளையும் உண்டாக்கிக் கொடுக்கின்றார் எம்பிரான்.

சூரனுடைய தம்பியர்களும் இறைவனுடைய திருவடிகளை வணங்குகிறார்கள். "நீங்களும் உங்கள் தமயனுக்குத் தோள்கள் போலப் பொருந்தி வீரத்துடன் நூற்றெட்டு யுகம் சிறப்போடு வாழுதிர். உங்கள் மூவரையும் நம்முடைய

சத்தி ஒன்றே அல்லாமல் வேறுயாவர் வெல்லுபவர்'' என்று அவர்களுக்கும் திருவருள் செய்து மறைந்தருள்கின்றார்.

சுக்கிராசாரியர் உபதேசம் :

சூரன் வரம்பெற்று வருதலை அறிந்த சுக்கிராசாரியர் சூரனை எதிர்கொண்டு அழைக்கின்றார். அடிபணிகிறான் சூரன். அன்புடன் சொல்கின்றார் சுக்கிராசாரியர் :

தருமம் செய்க தவறுள பாவமாம்
கருமம் செய்யற்க என்பர் கருத்திலார்
இருமை தன்னைபும் யாவர்செய் தாலும்மேல்
வருவ தொன்றிலை மாயம்வித் தாகுமோ.

உற்றதோர் மேன்மை நாடி உன்னைநீ பிரமம் என்றே தெற்றெனத் தெளிதி மற்றத் திசைமுகன் முதலோர் தம்மைப் பற்றலை மேலோர் என்று பணியலை இமையோர் உங்கள் செற்றலர் அவரை வல்லே செய்யுமதி திருவும் சிந்தி.

கொலையொடு களவு காமம் குறித்திடும் வஞ்ச மெல்லாம் நிலையெனப் புரிதி அற்றால் நினக்குமேல் வருந்தி தொன்றும் இலைஅவை செய்தி டாயேல் இறைவநீ விரும்பிற் றெல்லாம் உலகிடை ஒருங்கு நண்ணு உனக்குஎவர் வெருவும் நீரார்.

“ புண்ணியம் செய்யத் தக்கது; பாவம் செய்யத் தகாதது என்பதெல்லாம் வீண் கதை. எதனையும் எவரும் செய்யலாம். அதனால் வரக்கடவது ஒன்றும் இல்லை. உனது மேன்மையை உணர்ந்து நீயே பிரமம் என்று தெற்றெனத் தெளிக. பிரமன் முதலிய தேவர்களை மேலோர் என எண்ணற்க. வானவர் நின்குலப் பகைவர். அவர்களை வன்சிறையில் இடுக. இந்திரனை விலங்கினுற் பிணித்துக் கொடுமைகள் பல செய்திடுக. முனிவரையும் தேவரையும் திக்குப் பாலகரையும் ஏவல் கொண்டிடுக. கொலை, களவு, காமம், வஞ்சனை எல்லாம் செய்திடுக. அதனாற் கேடொன்றும் இல்லை. அவ்விதம் செய்யாவிடில் நீ கருதியன கைகூடா; சிவன் தந்த அண்டங்கள் ஆயிரத் தெட்டையும் சேனையோடு சென்று கண்டு உன் அரசு உரிமையை நிலைநாட்டித் திக்கெல்லாம் புகழ் இவ்வண்டத் தில் வீற்றிருப்பாயாக.”

தலை எழுத்து:

உண்மையான இன்ப வாழ்வுக்கு ஒரு காரணம் இருக்கத்தானே வேண்டும். அறத்தின் ஆட்சி வாழ்க்கையை நிர்ணயிக்கின்றது. நாளை வாய்வு என்ற மரம் செழித்து வளர வேண்டுமானால் நல்ல வித்து விதைத்து வளர்க்கப்பட வேண்டும். இன்றுள்ள வாழ்க்கையைத் திடீரென்று அமைத்துவிட முடியாது. நேற்றுவரை அமைந்த வாழ்க்கையின் அடிப்படையில் இன்றைய வாழ்வு அமைந்திருக்கின்றது. நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே இட்ட வித்து இன்றைய வாழ்வாகிய மரமாக வளர்கின்றது. விதைக்கும்போது கவலைப்படாமல் இருந்துவிட்டு அறுக்கும் போது கவலைப்பட்டால் ஆவதொன்றும் இல்லை. ஒருவன் செய்யும் செயல் விளைந்து நன்மை அல்லது தீமையை அவனுக்கே செய்கின்றது. தன் குடும்பம் வாழவேண்டும் என்று திருடன் எண்ணுகிறான். திருடிய பொருள்களால் அவன் பெறும் நன்மை பெரிது என்று நம்புகிறான். சட்டம் தண்டனை விதிக்கின்றது. குடும்பம் நலிகின்றது. உண்மை வழியை—நிலையான நல்வழியை நாளைக்குப் பார்த்துக் கொள்ளலாம்; இன்று எடுத்த கருமத்தை நிறைவேற்றி விட வேண்டும் என்றால், கிடைக்கும் வெற்றி நின்று நிலைக்காது. அறநாட்டம் இல்லாத எந்தக் கருமமும் வெற்றி பெற்றதை நாம் உலக வரலாற்றில் கண்டு அறியோம்; கேட்டு அறியோம்.

நல்ல செயல் நன்மையே பயக்கும்; தீய செயல் தீமையே பயக்கும். இதனை உணர்வது அறிவின் பயன். ஊழ் என்பது சுர்மநியதி. நல்வினையானாலும் சரி, தீவினையானாலும் சரி, வினை செய்தவனைச் சென்று அடையும். நாம் எழுதின எழுத்தே நம் தலை எழுத்து. பணிக்குத் தகுந்த பயன் கிடைக்காமல் போகாது. பிறருக்குத் துன்பம் இழைக்கும் செயல்கள் நமக்குத் துன்பம் விளைவிக்கும். ஒருவனைக் கெடுத்தால் நாம் கெடுவோம். பகைவர்களிடமிருந்து ஓடித்தப்பலாம். ஆனால், செய்த செயலின் விளைவு நம்மைத் துரத்திக்கொண்டு வரும்போது தப்பி ஓடிவிட முடியாது; செல்லும் இடம்எல்லாம் அதுவும் பின்தொடர்ந்தே வரும். ஒருவனுக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை மறந்தும் எண்ணக்கூடாது. எண்ணினால் அறம் என்ற இறைமை எண்ணியவனுக்குக் கேடு சூழும்.

“நீ உன் நன்மையை விரும்புகின்றாயா; இல்லையா? நீ வாழ வேண்டும் என்று விரும்பினால் எந்தப் பாவச் செயலையும் செய்யாதே. மற்றவர்களுக்கு வருகின்ற நன்மை தீமையைப் பற்றி நீ விரும்பினாலென்ன, விரும்பாவிட்டாலென்ன உன் நன்மையை விரும்பினால் தீவினை என்று சொல்லப்படும் எதையும் செய்யாதிருப்பாயாக” என்று அறக்கட்டளை இடுகிறார் திருவள்ளுவர். இதோ அந்த நல்ல திருக்குறள் :

தன்னைத்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்.

இயற்கையின் நியதி:

மார்க்கண்டேயரும் தவம் செய்தார். சூரனும் தவம் செய்தான். மார்க்கண்டேயரின் தவம் சிவனடியே சிந்திக்கும் திருப்பெருகு சிவஞானத் தவம்; சூரன் தவம் தன்னைத்தான் காதலியாத தவம். அழியாத உடல் வேண்டும் என்றான் சூரன். அமரத்துவம் வேண்டும் என்றார் மார்க்கண்டேயர். வரம்பெற்ற சூரனின் வச்சிரமேனி நின்று நிலைக்கவில்லை. மாசற்ற பூசனை புரிந்த மார்க்கண்டேயர் மரணமிலாப் பெருவாழ்வு எய்தினார்.

போத நாயகன் பரம்பொருள் நாயகன் பொருவில்
வேத நாயகன் சிவனருள் நாயகன் விண்ணோர்க்
காதி நாயகன் அறுமுக நாயகன் அமலச்
சோதி நாயகன் அன்றியார் சூரனைத் தொலைப்பார்.

என்ற அளவுக்கு வரம் பெற்றவன் சூரன். எனினும், அற நாட்டம் இல்லாததால் — பிறன்கேடு சூழ்ந்ததால் — தன்னைத்தான் காதலியாததால் ஒருநாள் அவன் வாழ்வும் அழிந்தே போகும். அவன் செய்தவினை அவனைத் தேடிப் பிடிக்கும். பணிக்குத் தகுந்த பலன் அவனுக்குக் கிடைக்காமலா போகும்? நேருக்கு நேராக நிமலனைக் கண்ட அவன் தவம் பெரிது! பெரிது!! ஆனாலும் வினைப்பயன் விட்டகலாது ஒறுக்கும். இது இயற்கையின் நியதி. இயற்கை வேறு, ஊழ் வேறு, தெய்வம் வேறு அல்ல. உலகத்திலே அறம் நிலவவேண்டும் என்பதற்குச் சூரன் கதையைவிட வேறு என்ன சொல்ல இருக்கிறது?

அடாதன செய்தார் படாதன படுவார் என்று நம் முன்னோர்கள் சும்மா சொல்வார்களா?

நாம் தேடிய சொத்துக்கள்

ஊழின் ஆற்றலை உணர்ந்தவர்கள் மிகச்சிலர். நல்லன வற்றைத்தான் செய்ய முடியவில்லை என்றாலும் தீயன வற்றையாவது செய்யாதிருக்கப் பழகுவது நல்லது. நின்று பயன் தரும் அறத்தின் ஆட்சி முறையை நாம் உணர வேண்டும். ஆனால் உணர்கின்ற பொறுமை பலருக்கும் இல்லை. அதனால் தீமை வளர்கின்றது; நன்மை தேய்கின்றது; தீமை செய்பவர்கள் தயங்காமலே செய்கின்றார்கள். செய்ததன்மேல் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து தப்பிக்கொள்ளவும் முற்படுகின்றார்கள். ஒருவன் ஐம்பதியாயிரம் ரூபாவை அநியாயமாகத் தேடிவிட்டு ஐயாயிரம் ரூபாவைச் செலவுசெய்து கும்பாபிஷேகம் செய்கின்றான். இதனால் அவன் தன்னைத்தான் ஏமாற்றிக்கொள்கின்றானே தவிர ஊழை ஏமாற்ற முடியாது.

தீவினை உருத்து வந்து கோலத்தைக் காட்டாமல் போகாது. அறுசுவை உணவை இல்லாள் அமர்ந்து ஊட்ட ஆனந்தமாக அருந்தி வாழ்ந்த ஒருவர், ஊழ்வினை உருத்து வந்து ஊட்டுவதால் கைப்பொருள் இழந்து தரித்திரமயப் பிறர் வாயில்தோறும் சென்று இரக்கும் காட்சி அறத்தின் ஆட்சி!

அறுசுவை உண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட மறுசுவை நீக்கி உண்டாரும்—வறிஞராய்ச் சென்றிரப்பர் ஓர்இடத்துக் கூழ்எனின் செல்வமொன்று உண்டாக வைக்கற்பாற்று அன்று.

என்றுதானே நாலடியார் நமக்குச் சொல்கின்றது.

உண்மையை உணர்ந்து ஊழை மதிக்கத் தொடங்கினால் உலகத்திலே தீமை மெல்லமெல்ல விலகும். அறம் வளரும்.

சூனின் கொடுங்கோல் :

'கொலையொடு களவு காமம் குறித்திடும் வஞ்சம் எல்லாம் நிலையெனப் புரிதி' என்று எந்தச் சுக்கிராசாரியர்

போதித்தாரோ அந்தச் சக்கிராசாரியர் இறைவன் கொடுத்த ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் படைகளோடு சென்று பார்த்து ஆங்காங்கு செய்யவேண்டியவைகளையும் செய்து வரும்படி சூரனை வழிப்படுத்துகின்றார். அவுணப் படை அளகாபுரிக்குப் புறப்படுகின்றது. சூபேரன் சூரபன்மனுக்கு அடியவனாகின்றான். தீக்கடவுளுடன் போர் ஆரம்பமாகின்றது. தாரகனுக்கு முன்வந்து தலை வணங்குகின்றான் தீக்கடவுள். யமன், நிருதி, ஆதிசேடன் எல்லோரும் பணிகின்றார்கள். என் திசையும் புகழை நாட்டிய சூரன் படை பாற்கடலுக்குள் செல்கின்றது. திருமாலின் ஆழிப்படை தாரகன் கழுத்தில் பதக்கமாகின்றது. நான் முகன் சூரனுடைய வரவை அறிந்து நடுக்கமுறுகின்றான். 'மகாராஜனே, நீ என் மகன் காசிப முனிவருடைய புதல்வன். ஆதலால் நான் உனக்குப் பாட்டன். உன்னுடைய புகழ் என்னுடைய புகழ்' என்று பல உபசாரங்களைச் சொல்கின்றார் பிரமன். இவ்வாறே அண்டங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சென்று திக்குவிசயத்தை முடித்துக் கொண்டு திரும்புகின்றான் சூரன்.

சூரனுக்குத் திருமணம் நிகழ்கின்றது. பதுமகோமளே மணமகளாகின்றாள். விபுதை சிங்கமுகனுக்கும் செளரி தாரகனுக்கும் வாழ்க்கைப்படுகிறார்கள். துர்க்குணன், தருமகோபன், துன்முகன், சங்கபாலன், வக்கிரபாலன், மகிடன் முதலியவர்களை அமைச்சர்களாகக் கொண்டு சூரபன்மன் அரசு ஆரம்பமாகின்றது. வானவர்களின் ஈனப் பணியும் தொடங்குகின்றது. அலைகடலில் சென்று அங்குள்ள மீன்களை அள்ளிவரப் பணிக்கின்றான் சூரன். தேனூர்ந்த கற்பகத்தின் திருநிழலில் வாழ்ந்த வானவர்கள் மீனைச் சுமந்து ஈனர்கள் ஆகின்றார்கள்.

ஏனம் பசுமான் இரலை மறைபடுத்த
 ஊனும் வடியும் ஒலிகடலில் உள்ளபல
 மீனும் சுமந்து விறல்அசுரர்க் கேவல்செய்து
 மானம் சூலைந்து மறந்தோம் மறைகளும்மே.

மையார் களத்தார் வரம்பெற்ற சூரனுக்குச்
செய்யாத ஏவல்எலாம் செய்தோம் நெறிநீதி
எய்யாத மானம் இவைஎல்லாம் தானிழந்தோம்
ஐயா மிகவும் அலுத்தோம் அலுத்தோமே.

என்று கதறி, நடுங்கி, மயங்கி, மனத்தால் குறுகி வாடு
கின்றார்கள் தேவர்கள். சூரனுக்குப் பானுகோபன்,
அக்கினிமுகன், இரணியன், வச்சிரவாகு என்னும்
புதல்வர்கள் தோன்றுகின்றார்கள். சிங்கமுகனுக்கு அதி
சூரனும் நூற்றுவரும் தோன்றுகின்றார்கள். தாரகனுக்கு
அசுரேந்திரன் என்ற சற்புத்திரன் பிறக்கின்றான். சூரன்
முதலிய மூவருடன் பிறந்த அசமுகி என்பான் முறையற்ற
வாழ்வினால் நிறை அழிகின்றான்.

சூரன் அரசு எல்லோர்க்கும் சொல்லொணாத் துன்பம்
தருகின்றது. இந்திரனைச் சிறைசெய்து இந்திரரணியைக்
கைப்பற்றக் கருதுகின்றான் சூரன். ஒன்பது கோடி அசுர
மாதர்கள் வருகின்றார்கள். இந்திரனும் சசியும் பூவுலகத்
துக்கு ஓடி மறைகிறார்கள்.

இந்திரன் மைந்தன் சயந்தன் வருந்துகின்றான். நாரத
முனிவர் தேற்றுகிறார்: “முற்றும் உணர்ந்தவர்கள் இன்பம்
வந்து அடைந்தபோது இனிதென மகிழமாட்டார். துன்பம்
வந்துற்றபோது துளங்கிச் சோரவும் மாட்டார். இன்பமும்
துன்பமும் இவ்வுடலுக்குப் பொருந்தியனவாகும். இரண்
டும் முன்னை வினைப்பயன்; செல்வர் வறியவராவர்;
சிறியோர் பெரியர் ஆவர்; பெரியோர் சிறியராவர்;
உலகத்தியற்கை இது. அமரர் தாழ்வும் அசுரர் வாழ்வும்
நிலைநிற்கமாட்டா”.

திங்குவந் தடையு மாறும் நன்மைதான் சேரு மாறும்
தாங்களசெய் வினையி னாலே தத்தமக் காய அல்லால்
ஆங்கவை பிறரால் வாரா அமுதநஞ் சிரண்டி னுக்கும்
ஓங்கிய சுவையின் பேதம் உதவினார் சிலரும் உண்டோ.

இன்பம தடைந்த காலை இனிதென மகிழ்ச்சி எய்தார்
 துன்பம துற்ற போதும் துண்ணெனத் துளங்கிச் சோரார்
 இன்பமும் துன்பம் தானும் இவ்வுடற் கியைந்த என்றே
 முன்புறு தொடர்பை ஓர்வார் முழுவதும் உணர்ந்த நீரார்.

வறியவர் செல்வ ராவர் செல்வர்பின் வறிய ராவர்
 சிறியவர் உயர்ந்தோர் ஆவர் உயர்ந்துளோர் சிறியர் ஆவர்
 முறைமுறை நிகழும் ஈது முன்னேஊழ் வினையே கண்டாய்
 எறிகதிர் வழங்கும் ஞாலத் தியற்கையும் இனைய தன்றே.

சயந்தன் ஒருவாறு மனத்தெளிவு பெறுகின்றான். இந்திரன் நந்தவனம் சுந்தரப் பொலிவை இழக்கின்றது. “வாசவனே, வருந்தாதே. இப்பதியில் நதி ஒன்று வந்து வாடிய சோலைக்கு வளம் அளிக்கும்” என்று திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுளின் ஆகாயவாணி கேட்கிறது. காவிரியைக் கமண்டலத்துள் கொண்டு செல்கின்றார் அகத்தியர். மலையாக நின்று மலைக்க வைக்கின்றான் கிரௌஞ்சன். கமண்டலத்திலுள்ளநீரை அள்ளித் தெளித்து அவன் மாயத்தைப் போக்குகின்றார் அகத்தியர். விந்த மலையின் அகந்தையையும் அழிக்கின்றார் அகத்தியர். வில்வலனும் வாதாவியும் அழிந்து படுகின்றார்கள். விநாயகர் காகமாய்ச் சென்று காவிரியைக் கவிழ்க்கின்றார். காவிரி பெருகித் தண்மை உற்றுத் தழைக்கின்றது நந்தவனம்.

கையற்ற அசுமுகி:

ஐயனார் காவலில் இந்திராணி இருக்கின்றார். அங்கே வருகின்றார் அசுமுகி. சூரனுக்கு வாழ்க்கைப்படும்படி இந்திராணியைக் கேட்கின்றார். இந்திராணி துயருற்றுத் துடிக்கிறார். அசுமுகி இந்திராணியைப் பிடிக்கின்றார். ஐயனாரின் படைத்தலைவராகிய மகாகாளர் அசுமுகியின் தலையைப்பற்றி இழுத்து இந்திராணியைத் தொட்ட கையைத் துண்டிக்கின்றார். அருகே நின்ற துன்முகியின் கையும் குருதி பொங்கிப் பெருக வாளுக்கு இரையாகின்றது. கையற்ற அசுமுகி வஞ்சினம் பேசிக்கொண்டு சூரனிடம்

விரைந்து செல்கின்றாள். “கரம் இழந்தேன்; கதி இழந்தேன்; பெண்ணாய்ப் பிறந்து பெற்ற பயன் இதுதானா!” என்று சூரன் அடிகளில் அரசமன்றத்தில் வீழ்ந்து அலறுகின்றாள். “என்னை உணராமல் உன் கரத்தைத் துணித்தவர் யாவர்?” என்று இடிபோல் முழங்குகின்றான் சூரன். நடந்ததைச் சொல்கின்றான் அசமுகி. பொங்கி எழுகின்றான் சூரன். மகன் பானுகோபன் படைகொண்டு செல்கின்றான். இந்திரன் மகன் சயந்தன் பானுகோபனை எதிர்க்கின்றான். அமரர் சேனையும் அசுரர் சேனையும் பெரும் படை கொண்டு கடும் போர் புரிகின்றன. வானவரும் சயந்தனும் சிறைப்படுகின்றார்கள். எக்காலத்திலும் அழியாத வானுலகம் அழிகின்றது. வானவர்கோமான் வறியனாகின்றான். விண்ணக வாழ்வும் வறியாய்ப் போகின்றது. செல்வம் தன் பெயருக்கேற்பச் செல்லும் தன்மை உடையதுதானே!

ஊழியின் அன்றி என்றும் ஒழிவுருத் துறக்க மூதூர் பூழிய தான் தன்றே புரந்தரன் வறியன் போனான் வீழ்ந்து சிறையின் உற்றார் மிக்கவர் என்றால் யாரும் வாழிய செல்வம் தன்னை நிலையென மதிக்க லாமோ?

(மிக்கவர்—தேவர்)

ஊழின் வலிமை:

ஊழை நாம் மதிக்க வேண்டும். உலகப் போக்கின் இயல்பை நன்றாக உணரவேண்டும். நேற்றைய வாழ்வின் தொடர்பையும் நானைய வாழ்வின் அமைப்பையும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இன்றைய வாழ்வுக்குக் கடந்த கால வாழ்வு எவ்வளவு தொடர்பாக அமைந்திருக்கிறது என்பதையும் சிந்தனையைச் சீர்ப்படுத்திப் பார்க்க வேண்டும். நேற்றுவரை அமைந்த வாழ்க்கையின் அடிப்படையிலே இன்றைய வாழ்வு அமைகின்றது. ஒரு மரம் செழித்து வளர்ந்திருப்பதை நாம் பார்க்கின்றோம். இட்ட வித்து நல்லதாக இருந்தமை, இளம் பயிராக இருந்த போது வேனி இட்டுக் காத்தமை. வேண்டிய பசளை இட்டு வளர்த்தமை என்ற இன்றோரன்ன காரணங்களால் அது செழித்து வளர்ந்தது. அதேபோல, நானைய வாழ்வு என்ற மரம் செழிக்க வேண்டுமானால் நல்ல விதை இடப்பட

வேண்டும். நல்ல பழக்கங்கள் என்ற காவல் இருக்க வேண்டும். நல்லெண்ணமாம் நல்ல பசளை போதிய அளவு இடப்பட வேண்டும். அறிவுச் செல்வமாக இருந்தாலும் சரி, மற்றெந்தச் செல்வமாக இருந்தாலும் சரி, முன்னேவினையின் தொடர்பாகவே அமையும்.

பெரிய ஆற்று வெள்ளத்தின் வழியே தனக்கென ஒரு செயலும் இன்றிச் செல்கின்ற தெப்பம்போல, உயிர் ஊழ்வினையின் வழியே நடைபெற்றுச் செல்லும் என்று கணியன் பூங்குன்றனார் என்ற சங்கச் சான்றோர் பாடுகிறார். இதோ அவர் பாடல் ;

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்
தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலும் தணிதலும் அவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே; வாழ்தல்
இனிதென மகிழ்ந்தன்றும் இலமே; முனிவின்
இன்னு தென்றலும் இலமே; மின்னொடு
வானம் தண்துளி தலைஇ ஆளுது
கல்பொருது இரங்கும் மல்லல்பேர் யாற்று
நீர்வழிப் படுஉம் புனைபோல் ஆருயிர்
முறைவழிப் படுஉம் என்பது நிறுவோர்
காட்சியின் தெளிந்தனம் ஆகலின் மாட்சியின்
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே
சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே.

நன்மைக்குக் காரணமான ஊழ் நிற்கும்போது, அது ஆகூழ்—நல்வினை; தீமைக்குக் காரணமான ஊழ் நிற்கும் போது அது போகூழ்—தீவினை; செல்வத்துக்குக் காரணமான ஊழால் முயற்சி உண்டாகும். வறுமைக்குக் காரணமான ஊழால் சோம்பல் உண்டாகும். பொருள் இழப்பதற்குக் காரணமான ஊழ் அறிவைக் கெடுத்துப் பேதைப் படுத்தும். பொருள் சேர்வதற்குக் காரணமான ஊழ் அறிவை விரிவாக்கும்.

வாழ்க்கையில் காணும் எழுச்சி, வீழ்ச்சி, ஆக்கம், கேடு, உயர்வு, தாழ்வு, நன்மை, தீமை, இன்பம், துன்பம், செல்வம், வறுமை எல்லாம் ஊழின் வலிமையால் உண்டாவன. இவை எல்லாம் நாம் தேடிய சொத்துக்கள். தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா!

உயிர்ப்பிச்சை தந்தேன் பிழைத்துப் போ!

வண்டுவிடு தூது :

பருவமங்கை ஒருத்தியை ஆடவன் ஒருவன் சந்திக்கின்றான். அந்த மங்கையும் ஆடவனும் அதற்கு முன்னர் சந்திக்கவே இல்லை. ஆனால் இந்தச் சந்திப்பு இப்போது எப்படி ஏற்பட்டது? 'பால்வரை தெய்வம்' என்று கூறப்படும் விதிதான் அவர்களைக் கூட்டுவித்தது. அண்ணலும் நோக்குகிறான். அவளும் நோக்குகிறாள். இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்துகின்றார்கள். இந்த மங்கை நல்லாள் இதற்கு முன்னர் எத்தனை எத்தனை ஆடவர்களைப் பார்த்திருக்கிறாள். அவனும் எத்தனையோ பெண்மணிகளைப் பார்த்திருக்கிறான். ஆனால் அங்கெல்லாம் எழாத ஒரு காதல், இங்கே எழுந்திருக்கிறது; விதி கூட்டி விடுகிறது.

காதலன் பொருள் காரணமாகப் பிரிகின்றான். பொருள் தேடப் போனவன் மீண்டு வருவதற்கு நாள்கள் பல செல்கின்றன. எத்தனை துன்பம் வந்தாலும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவருக்கு ஒருவர் துணையாக இருந்து வாழும் வாழ்வே அமைதி நிலவும் இன்ப வாழ்வாகும். தனித்த வாழ்வு வெறுமை தட்டாமல் போகாது. இணைபிரியாமல் கூடி இருப்போரது வாழ்க்கையே வாழ்க்கை. கழிந்த இளமை திரும்ப வாராது! விரகதாபம் மேலெழும்போது எப்படியாவது தன் நிலையைக் காதலனுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் காதலிக்கு உண்டாகிறது. பிரிவுத் துன்பத்தினால் வாடும் காதலி கண்ட கண்ட பொருள்களை எல்லாம் பார்த்துப் பேசுவது இயற்கை. பொங்கிவரும் துயரத்தை ஆற்றிக்கொள்ள இது ஒரு வழி. 'காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவி' என்று இத்தகைய பேச்சைச் சொல்வார்கள்.

அருகிலே இருக்கும் பொய்கையிலே ஆணும் பெண்ணுமாகிய வண்டுகள் தேனை உண்டு மகிழ்வதைப் பார்க்கிறாள்

அந்தக் காதலி. பெடை வண்டோடு சேர்ந்து ஆண்வண்டு நுகரும் இன்பத்தை எண்ணிப்பார்க்கிறாள். தன் விரக நிலையை அந்த ஆண் வண்டைப் பார்த்து வாயைத் திறந்து சொல்கின்றாள். பசித்துச் சாப்பிட்டவன் மற்றவர் பசியை உணர்வது போல, ஒன்றுபட்ட வாழ்வு வாழும் அந்த வண்டுக்குத்தானே அந்த அருமை தெரியும். இந்நிலையில் வண்டைத் தூதுவிடுவதை நாம் நம்முடைய இலக்கியங்களிலே படிக்கிறோம். இது விரகதாபம் மேலிடும்போது விடும் ஒரு தூது.

சூரபன்மனின் வலிமை:

தேவர்கள் 'ஐயோ, ஐயோ' என்று கதறவும் 'அலுத்தோம், அலுத்தோம்' என்று அங்கம் குலையவும் சிறை வைக்கிறான் சூரன்; இந்திரனையும் இந்திரானியையும் நகரத்தையே விட்டுத் துரத்திவிடுகின்றான். அவர்களுடைய குமாரன் சயந்தனையும் அகலாத சிறையில் அடைக்கின்றான்.

'சூரபன்மனைப்போல் வேறு யாரும் தவம் செய்ததே இல்லை; சிவபிரான் சூரபன்மனுக்கு வரம் கொடுத்தது போல் பிறர்க்கு வரம் கொடுக்கவும் இல்லை' என்று சொல்லும் அளவுக்கு வரம் பெற்றவன் சூரன். மேலாகிய வளங்களை எல்லாம் பெற்றும் நெடுங்காலம் வாழும் வழியை அவன் நினைக்கவில்லை. அது அவன் தலைவிதி!

சூரபன்மனுடைய ஆணையை விட்டுணுவும் பிரமாவும் தேவர்களும் முனிவர்களும் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களிலும் உள்ள ஏனைய உயிர்களும் கடக்க முடியாது என்றால், அவன் வலிமையைச் சொல்ல நாம் யார்? இத்தனை வளங்களையும் பெற்ற இந்தச் சூரனுக்கு இருந்த ஒரே ஒரு மிடுக்கு, எவர்க்கும் மேலாம் பரமசிவன் முன்னே வரத்தைக் கொடுத்துப் பின்னே வந்து தன்னைக் கொல்ல மாட்டார் என்பதாகும். இவை எல்லாவற்றையும் நன்கு உணர்கின்றார் வியாழகுரு. அவர் சுப்பிரமணியப் பெருமானிடம் வருகின்றார். "பெருமானே, சூரனையும்

அவன் தம்பிமார்களையும் புத்திரர்களையும் சங்கரிக்க வேண்டும். பிரமா விட்டுணு முதலாம் உலக பாலகர்களுடைய பதங்களை அவரவர்களுக்கு வழங்கி நம்மைக் காத்தருள வேண்டும்'' என்று வேண்டுகின்றார்.

கந்தவேள் வீரவாகுவைத் தூதனுப்புதல் :

''உண்மையில், பிரமா முதலிய தேவர்களையும் முனிவர்களையும் போல அவுணர் கூட்டத்தாரும் சிவபிரானுக்குப் புத்திரராம் முறைமையை உடையவர்கள் அன்றோ! ஆயினும், கொடியரை அழித்தல் நீதிநூன்முறையாம்; தரும நெறியும் அஃதே. இது துணிபே ஆயினும் சூரனையும் சுற்றத்தாரையும் நாம் கொல்லுதல் முறைஅன்று. தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விட்டு உய்யும்படி தேர்ந்த ஓர் ஒற்றனை விரைவில் அனுப்புவோம். அந்த ஒற்றன் சொல்லைக் கேட்டுச் சூரபன்மன் வானவர்களை வன்சிறையினின்றும் விடுவானாயின் அவன் அழியாமல் இன்னும் வாழ்க. மறுத்தானாயின் அவனைக் கொன்றொழிப்போம். இதுவே தர்மநெறி'' என்று திருவுளம் கொள்கின்றார் முருகப் பெருமான். இதனை அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களுக்கும் அப்படியே சொல்லிவிடுகின்றார். எல்லோரும் அங்ஙனம் செய்தலே தருமநெறி என்கின்றார்கள். வீரமகேந்திரத்துக்குச் சென்று வெற்றியுடன் மீளவல்லவர் வீரவாகு தேவரே என்ற முடிவுக்கும் எல்லோரும் வருகின்றார்கள். ''வீரவாகுவே, நீ விரைந்து வீரமகேந்திரத்துக்குப் போய்ச் சூரபன்மனை அணுகி தேவர்களைச் சிறை விடுத்து இந்திர பாக்கியத்தோடு பல்லாண்டு பல்லாண்டு வாழ்வாயாக என்று அவனுக்குச் சொல்லுதி; அவன் மறுத்தானாயின் அவுணனே உன்னைக் குலத்தோடு கொன்றொழிக்க நாமே பகைகொண்டு வருவோம் என்றும் சொல். இஃது உண்மை என்றும் கூறி வருக'' எனக் கட்டளையிட்டருள்கின்றார் முருகவேள். ''ஐயனே, தேவரீர் அருளிய எல்லாம் சொல்லி வருவேன்'' என்று தொழுது வணங்கிப் புறப்படுகிறார் வீரவாகுதேவர்.

கந்தவேள் சயந்தனுக்குக் காட்சி அளித்தல் :

வானவரும் சயந்தனும் சிறை இருந்த நிலையைப் பார்க்கிறார் முருகதூதனும் வீரவாகு தேவர். மரகதமணியாற் செய்த அழகு ஒழுகு ஓவியம் மாசடைந்தாற் போலவும் நீலோற்பலப் பூமாலை வாடி உலர்ந்தாற் போலவும் சயந்தன் பொலிவு இழந்து சிறை இருக்கிறான். "அறம் என்னைத் துறந்ததோ? மறத்தின் கொடுமை நிறைந்ததோ? மாதவம் தேய்ந்ததோ? நன்மை அருகிற்றோ? தீமை பெருகிற்றோ? மறையும் மறைந்ததோ? இறைவனும் இல்லையோ? யானைக்கும் கரிக்குருவிக்கும் நாரைக்கும் பாம்புக்கும் சிலந்திக்கும் அருள்தந்த பெருமானே, என்னையும் ஏனைய தேவர்களையும் காத்தருளமாட்டாயோ? சிவனே, உயிர்க்கு உயிராம் பெருமானே, ஏழையைக் காக்க எழுந்தருளி வரவேண்டும்; வரவேண்டும்" என்று புலம்பி நடுங்குதுயர் பெருக உணர்வு இழந்து இறந்தாரைப்போல் சாய்கின்றான் சயந்தன்.

சிறைக் கோட்டத்தில் மயங்கிக் கிடக்கும் சயந்தனுக்குத் திருவருள்புரியக் கனவிலே வருகிறார் கந்தவேள்.

வீறு கேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலம்இடம் வரதம்
ஏறு பங்கயம் மணிமழுத் தண்டுவில் இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமுகம் கொண்டுவேள் அடைந்தான்.

வலப்புறமுள்ள ஆறு திருக்கரங்களில் வீரக்கொடியும் வச்சிரப் படையும் அங்குசமும் அம்பும் அயில்வேலும் அபயமும் கொண்டு இடப்புறத் திருக்கரங்களில் வரதமும் கமலமும் மணியும் மழுவும் கதையும் வில்லும் ஏந்தி கந்தவேள் காட்சி தருகிறார். சயந்தன் மனக்கண்ணால் கண்டு வணங்குகிறான். "பெருமானே, நீ மலரவனும் மாயவனும் அல்லன்; சிவனும் அல்லன்; என்னை ஆட்கொள்ளவந்த நீ யார்?" என்று விண்ணப்பிக்கிறான்.

"யாம் சிவகுமாரன். உன் தந்தை இந்திரன், தன் குறையையும் தேவர்படு துயரையும் சொன்னான்;

எல்லோர்க்கும் வாழ்வு தருவதற்காக அளவு இல்லாத சேனையோடு இந்நிலவுலகுக்கு வந்தோம். கிரௌஞ்சம் என்னும் மலையையும் தாரகனையும் அழித்தோம். பின்பு திருச்செந்தூர் வந்தடைந்தோம். அரியும் பிரமனும் உன் தந்தையும் நம்மிடத்தில் உள்ளார். உன் தாய்-மகாமேரு மலையில் இருக்கிறாள். இற்றைநாட் கழிந்தபின் நானே செந்திலம்பதியை விட்டுப் புறப்பட்டு இங்கு வருவோம். பத்து நாள்களில் அசுரரின் பரந்த சேனையையும் சூரனையும் அழித்திடுவோம். தேவரையும் உன்னையும் சிறைமீட்டுச் செல்வங்கனையெல்லாம் தருவோம். துயர்தீர்க" எனத் தேற்றி மறைகிறார் முருகவேள். மெய்யம்மயிர் சிலிர்க்க கண்ணீர் வடிய ஆறுமுகப் பெருமானைப் போற்றித் தொழுதுகொண்டு இருக்கிறான் சயந்தன்.

வீரவாகு சயந்தனைக் காண்டல் :

வீரவாகுதேவர் காவலர்களுக்கு மந்திரத்தினால் மயக்கத்தை வரச்செய்து சிறைக்கூடத்துக்குள்ளே செல்கின்றார்; சயந்தன்முன் சென்று, "நான் ஆறுமுகன் தம்பி; வீரவாகு என்னும் பெயருடையேன். உங்களைச் சிறையினின்றும் விடும்பொருட்டுச் சூரனிடம் சொல்லும்படி முருகப் பெருமான் என்னைத் தூதனாக அனுப்பினார்" என்று தான் வந்த காரணத்தைச் சொல்கின்றார். சயந்தனும் தேவர்களும் "எங்கள் துன்பம் இனி விரைவில் ஒழியும்" என்ற பெரு நம்பிக்கையினால் மகிழ்ச்சி அடைகின்றார்கள். இந்திரனும் இந்திரானியும் விண்ணுலகினின்றும் மறைந்தது முதல் அன்றுவரை உள்ள அத்தனை செய்திகளையும் வீரவாகுதேவர் விரிவாக எடுத்துச் சொல்கின்றார். முருகன் பெருமையையும் சொல்கின்றார்:

தன்னிகர் இன்றி மேலாய்த் தற்பர ஒளியாய் யாரும்
உன்னரும் பரமாய் நின்ற ஒருவனே முகங்கள் ஆறும்
பன்னிரு புயமும் கொண்டு பாலகன் போன்று கந்தன்
என்னுமோர் பெயரும் எய்தி யாவரும் காண வந்தான்.

"பரம்பொருளே பாலகன்போல் எல்லாரும் காணக் கந்தன் என்று ஒரு பேரும் பெற்று வந்தார். தக்கன்

வேள்வியில் அவிப்பாகம் உண்ட உங்கள் தீவினை இன்னமும் தீரவில்லை. அதனாலேயே வருந்துகின்றீர்கள். முருகன் கைவேல் எழுகடலையும் எண்ணிறந்த மலைகளையும் நிலஉலகங்களையும் கீழ்மேல் நின்ற பதினான்கு உலகங்களையும் மற்றும் உள்ள அண்டங்களையும் நொடிப் பொழுதில் அழிக்க வல்லது. சூரனை அவுணரோடும் தொலைப்பது அவ்வேலினுக்கு ஒரு வினையாட்டாகும். நானைக்கே படைகளுடன் புறப்படுவார் முருகவேள்.” இவ்வாறெல்லாம் சொல்லக் கேட்ட தேவர்களும் சயந்தனும் ஒருவாறு துன்பம் நீங்கி இருக்கிறார்கள். சிறைக்களம் விட்டுப் புறப்படுகிறார் வீரவாகுதேவர். வானின்வழியே விரைந்து சென்று சூரனின் மாளிகையின் வளத்தைக் கண்ணும் மனமும் பொருந்தக் காண்கிறார்.

வீரவாகு தூதுரைத்தல் :

சூரபன்மன் அரியாசனத்தில் இருக்கும் அத்தாணி மண்டபத்தைச் சென்று அடைகின்றார். அட்ட ஐகவரியங்களுடன் ஆனந்தம் பொங்கித் ததும்பி வழிய இருக்கும் சூரனைப் பார்க்கின்றார் வீரவாகுதேவர். “சுப்பிரமணியப் பெருமானின் தூதுவன் நான். சூரனுக்குக் கீழே எளிய மையத் தாழ்ந்த நிலையில் நிற்கல் எம்பிரானுடைய பெருமைக்குத் தாழ்வாகும்; அவன் இருக்கும் அரியாசனத்தில் ஒருபக்கத்தில் இருப்பதும் பெருமை இல்லை. இவனோடு ஒருங்கிருத்தல் மகா பாவம்” என்றெல்லாம் எண்ணித் திருமுருகன் திருவடியைத் தியானிக்கின்றார். ஆயிரகோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு அவைக்களத்திலே இரத்தின சிங்காசனம் வருகின்றது. அகம் மகிழ்ந்து அதன்மேல் ஏறி வீற்றிருக்கிறார் வீரவாகுதேவர்.

அரசவையில் இருந்தோர் அஞ்சி நடுங்குகின்றார்கள்; அவறிப் புலம்புகின்றார்கள். சூரபன்மன் தன்னுடைய சிங்காசனத்தின் மீது எத்துணை உயர்ச்சியோடு இருக்கிறானோ அத்துணை உயர்ச்சியோடு வீரவாகு தேவரும் தன்னுடைய சிங்காசனத்திலே வீற்றிருக்கின்றார். சூரனுக்குக் கோபம் குமுறிக்கொண்டு வருகின்றது. “பேதையே, நீ ஒரு பித்தன் போலும். சிற்றறிவுடையோர் செய்யும் சித்தினை

நம்முன்னே காட்டுகின்றாய். சித்தர்களும் திருமால் முதலாம் தேவர்களும் இத்தகைய வித்தைகளைத் தத்தம் இடங்களில் காட்டுவார்கள். நம்முன் காட்டிடக் கலங்குவார்கள். பேதாய், இதனை அரிய வித்தை என்று எண்ணுகிறாயா? நீ செய்த இந்த ஆடலை இந் நகரத்தில் பெண்களும் செய்வார்; கருவில் இருக்கும் குழந்தையும் செய்யும்; விலங்குகளும் செய்யும்; உணர்வில்லாத மலைகளும் செய்யும்.

உரைசெய் இந்நகர் மகளிரும் செய்வர்ஊன் முற்றக் கருவின் உள்ளூறு குழவியும் செய்திடும் கருத்தில் வரைக ளும்செயும் மாக்களும் செய்யும்மற் றதனால் அரிய தன்றரோ பேதைநீ புரிந்திடும் ஆடல்.

என் வாளினால் உன் சிரசைத் துணித்திருப்பேன். நீ வந்த காரியம் இன்னதென்று அறிவதற்கு முன் உன்னைக் கொல்லக்கூடாது என்று காலம் தாழ்த்தினேன். இந்திரன் எனக்குப் பயந்து ஒளித்து ஓடினான். விட்டுணு இதனை நினைத்தலும் செய்யான். பிரமன் ஆசிரசொல்லித் திரிகின்றான். இவர்களுக்கு முதல்வராம் இறைவன் என்னிடம் வரவேமாட்டார். இஃதிவ்வாறாக, இவ்வளவு துணிவுடன் வந்த நீ யாவன்? சொல்லுதி" என்கிறான் சூரன்.

புரந்த ரன்குறை அயன்முதல் அமரர்தம் புன்மை வருந்தும் வானவர் சிறையெலாம் நீக்கிற் றவர்தந் திருந்து தொல்லிறை உதவுவான் செந்திமா நகர்வந் திருந்த ஆதியம் பண்ணவன் அடியனேன் யானே.

"தேவர் சிறைமீட்கச் செல்வக் குமரன் சுப்பிரமணியப் பெருமான் திருச்செந்தூருக்கு எழுந்தருளி வந்திருக்கின்றார். அவருடைய சேனைத் தலைவராய் வந்துள்ளோர் இலக்கத் தொன்பதினமர். அவர்களுள் யானொருவன், நந்தி கணத்தைச் சார்ந்தோன். வீரவாகு என் பெயர். தாரகனும் உன் தம்பியையும் கிரௌஞ்ச மலையையும் கொன்றொழித்த கொற்ற வேற்படை தாங்கிய அறுமுகப்பெருமான் உன்னிடத்திலே வைத்த அருட்பெருங் கருணையினால் என்னைத்

தூதாக அனுப்பி இருக்கிறார்'' என வந்த காரியம் சொல் கிறார் வீரவாகுதேவர்.

''அப்படியா, உன்னைத் தூதாக விடுத்த காரணம் என்ன? சொல்லுதி'' எனக் கேட்கிறான் சூரன்.

''சூரபன்மனே, உன் தந்தை காசிபர் தேவர்களுக்கும் தந்தை என்ற உறவு முறையில் உள்ளவர். எனவே, தேவர்களை நீ சிறை செய்வது அறன் ஆகுமா? வேத நெறியை விடுத்தாய். அற்ப பதவியைப் பெரிதாக எண்ணுகின்றாய். மன்னனுக்கு ஒரு நீதி நெறி உண்டு. அச் செந் நெறியில் நிற்பதுதான் அரசதருமம்.

தாதை ஆகியோன் காசிபன் ஆங்கவன் தனயன் ஆத லால்உனக் கமரரைச் சிறைசெய்வ தறவே வேத மார்க்கமும் பிழைத்தனை சிறுபொருள் விழைந்தாய் நீதி ஷால்உல களிப்பதே அரசர்தம் நெறியே.

நீ தேவரைச் சிறை செய்தது அறத்தின்பாற்படமாட்டாது. கொலை களவுகள் செய்து மேலோர்களைச் சினந்து துன்பம் செய்யும் தீயோர் பழியைச்சுமந்து அழிவர். எழுமையிலும் துன்பத்தில் ஆழ்வர். இம்மையில் செல்வம் எல்லாம் இழந்து துயருழந்து இறப்பர். மறுமையிலும் கடுநரகில் அழுந்துவர். தீமை நன்மைகளைப் பிறர்க்குச் செய்வாராயின் அவை தமக்கும் உடனே வரும். தாரகனுடைய உயிரைக் குடித்த வேற்படை உன்னையும் கண்டதுண்டமாக்கும். ஆறுமுகப் பெருமான் அறநெறியைக் கருதி உன்னைத் தண்டம் செய்யாது இத்துணையும் காலந் தாழ்த்தினார். எம்பெருமான் நினக்குத் தந்தருளிய நீண்ட ஆயுளையும் நிறைந்த செல்வத்தையும் புன்னெறி அதனில் செல்லும் போக்கினில் அவமாக்காதே. தேவர்களுடைய சிறையை விடுத்துத் தருமநெறியில் வாழ்வாயாக. அறம் போற்றி அரசு புரிவாயாக. அவ்வாறு செய்யாதொழிந்தால் ஆறுமுகப் பெருமான் வீறுமுகம் கொண்டு உன்னைச் சங்கரிப்பார். இது நிச்சயம். இவற்றினை உனக்குச் சொல்லும்படி என்னை உன்னிடம் தூதாக அனுப்பினார். நீ தேவர்களுடைய சிறையை

நீக்கி வளங்களையெல்லாம் தரும நெறியால் அனுபவித்து வாழ்க, வாழ்க" என வீரவாகுதேவர் அறிவுரை சொல்கின்றார்.

சூரபன்மனுக்குக் கோபம் மூண்டெழுகின்றது: தீப் பொறி பறக்கும் கண்ணுடன் கையோடு கையைத் தட்டிச் சிரித்துச் சொல்கின்றான் :

"ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் வென்று ஏக சக்கராதிபதியாக இருக்கும் எனக்கு இன்னமும் சின்னவனும் முருகன் இவ்வாறுகிய புத்திகளைச் சொல்வான். தேவர்கள் அவுணர் குலத்தை வருத்தித் துன்பம் செய்தார்கள். ஆதலால் யான் தேவர்களுடைய செல்வத்தைக் கெடுத்துக் குற்றேவல் செய்வித்தேன். பிரமகற்பத்தில் சமுத்திரம் உலகங்களை மூடினும் தேவர்களைச் சிறையினின்றும் விடேன். வச்சிர யாக்கையை யும் வேறு வரங்களையும் சிவ பிரான் எனக்கு ஈந்த முறையைப் பின்பு யாவர் தவிர்ப்பார்? தாரகனைக் கொன்றபோது போருக்கு வர எண்ணினேன். பால்மணம் மாறும் பாலகனோடு போர் செய்தல் பழுதாம் என்று என்னைத் தடுத்தார்கள். சிவபிரானுடைய கண்ணில் நேற்று வந்த அந்தப் பாலகனோ என் எதிர் நிற்பான்? இனிப் பலவற்றைச் சொல்லி என்ன? ஒப்பற்ற வலியை யுடைய சூரன் என்று ஒரு பேரைப் படைத்த யான் சிறையை விடுவேனா? விடமாட்டேன். நீ பேதையாதலின் தூதனாய் வந்தனை. உயிர்ப்பிச்சை தந்தேன்; பிழைத்துப் போ!"

தர்மத்தை நீடிநாட்டும் தூது :

அறிவு அற்ற சடப்பொருள்களும் தூது சென்றிருக்கின்றன. அறிவுப் பிழம்பாம் ஆண்டவனும் தூது நடந்திருக்கின்றான். பரவையாரிடத்திலே பரமசிவனும் துரியோதனனிடத்திலே பரந்தாமனும் தூது நடந்திருக்கிறார்கள். இன்பத் தமிழையே ஒரு புலவர் தூது அனுப்பி இருக்கிறார்: இன்னொரு புலவர் எப்பொருளிலும் நம்பிக்கை இழந்து தன் நெஞ்சையே தூது போகக் கெஞ்சிக் கேட்டு இருக்கிறார். சம்பந்தர், அப்பர் போன்றவர்களே தூது சொல்லி அனுப்பி இருக்கின்றார்கள்.

சம்பந்தப்பெருமான் திருத்தோணிபுர நாதனுக்கு வண்டு ஒன்றினைத் தூதாக அனுப்பும் தேவாரம் இதோ :

வண்தரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப் பெடையினொடும்
ஒண்தரங்க இசைபாடும் அளிஅரசே ஒளிமதியத்
துண்டர்அங்கப் பூண்மார்பர் திருத்தோணி புரத்துறையும்
பண்டரங்கர்க் கென்நிலைமை பரிந்தொருகால் பகராயே.

இறைவனாகிய தலைவனின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்து இடையறாப் பேரன்பாம் வண்டைத் தூது அனுப்புகின்றார் சம்பந்தப்பெருமான்.

'அமுத பிள்ளை பால் குடிக்கும்' என்பதை நன்றாக அறிந்தவர் அப்பர் சுவாமிகள். அவர் சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை ஒன்றினைத் தூது விடுகிறார். அந்தப் பச்சைக்கிளி, பாலூட்டி வளர்த்த கிளி. இதோ ஓது பைங்கிளிக்கு ஒன்பால் அமுது ஊட்டி, தூது விடுத்த திருமருகல் தேவாரம் :

ஓது பைங்கிளிக்கு ஒன்பால் அமுதுஊட்டிப்
பாது காத்துப் பலபல கற்பித்து
மாது தான்மரு கற்பெரு மானுக்குத்
தூது சொல்ல விடத்தான் தொடங்குமே.

சத்திமுத்தப் புலவர் வறுமையின் பிடியில் வாடி வதங்கியவர். அவர் தன் மனைவியிடம் நாரை ஒன்றினைத் தூது விடுகிறார். கல்நெஞ்சம் கரைந்துருகும் அவர் பாடல் காதலால் எழவில்லை; வறுமையின் பிடியிலிருந்து எழுகின்றது.

நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்குபிளந் தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயும்நின் மனைவியும் தென்திசைக் குமரியாடி
வட திசைக் கேசுவீ ராயின்
எம்முர்ச் சத்திமுத்த வாவிபுட் தங்கி
நனைசுவர்க் கூரைக் கனைகுரற் பல்லி
பாடுபார்த் திருக்கும்எம் மனைவியைக் கண்டு
எங்கோன் மாறன் வழிநி கூடலில்
ஆடை இன்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
காலது கொண்டு மேலது தழீஇப்
பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழை யாளனைக் கண்டனம் எனுமே.

வற்றூத காதலால் வடை, மோதகம் முதலியவற்றையும் தூது செல்லுமாறு வேண்டி இருக்கிறார்கள். வடையை யும் மோதகத்தையும் தூதாக விடுத்த பாடல்களை இங்கே நாம் படியாமல் இருக்கமுடியாது.

*கயவதனக் கணபதிதான் காதலுடன் கையேந்தும் நயமுடைய மோதகமே நான்சொல்லும் குறைமுடிப்பாய் செய்யும்னையில் உயர்உரும்பைச் சிதம்பரசுப் பிரமணியன் உயும்வகைகள் மால்தீர்க்க உறுமாறே உரையாயே.

'மோதகமே, நீ தூது போய்வா' என்று தூது விடுத்த இந்தப் பாடலில் கணபதிக்கும் ஒரு வணக்கத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லிவிடுகிறார்.

*வட்டவடி வாய்த்துடையும் வாய்த்துநுள் தற்கினிதாய் நட்டவடை யேதொழுது நான்சொல்லும்வீண் ணப்பம்கேள் சிட்டர்தொழும் பதிஉரும்பைச் சிதம்பரசுப் பிரமணியன் மட்டலரும் கடம்பலங்கல் வாங்கிவந்து தருவாயே.

'வடையே, நீ தூது போய்வா' என்று தூது விடுத்த இந்தப் பாடலில் வடையின் சுவை தெரிகிறது; காதலும் கனிகிறது.

தர்மத்தை நிலைநாட்ட எழுந்த புராண இதிகாசங்களிலே தூது இன்றியமையாத கட்டமாக இடம் பெறுகின்றது. துரியோதனனிடம் கண்ணபரமாத்மா தூது சென்றமையும், இராவணனிடம் அநுமனும் அங்கதனும் தூது சென்றமையும், சூரபத்மனிடம் வீரவாகுதேவர் தூது சென்றமையும் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்கேயாகும்.

* 'கலைமகள்' ஆசிரியர், திரு. சி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் உரும்பராய் சிதம்பர சுப்பிரமணியசுவாமி மேல் ஆராதகாதல் அளப்பரிதாக ஒங்கப் பத்துப் பிரபந்தங்கள் பாடினார். அப் பிரபந்தங்களுள் தூதுமாலையும் ஒன்று. இவ்விரு பாடல்களும் அப்புக் கதம்பத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டன.

வீரக்குரல் அறக்குரல்

தூது செல்லும் அங்கதன்:

வானரப் படைகள் இலங்கையின் வாயில் களை வளைத்துக் கொள்கின்றன. இராமபிரான் யுத்தகளத்துக்குப் புறப்படுகிறார். யுத்தகளம் வந்த இராமபிரான் இராவணன் வந்திருக்கிறானா என்று அங்கும் இங்கும் பார்க்கிறார். இராவணனைக் காணவில்லை. 'நாம் போர் செய்ய வந்திருக்கிறோம். இப்போதாவது இராவணனுக்கு நல்ல புத்தி சொல்லிப் பார்ப்போம்' என்று சிந்திக்கிறார் இராமபிரான். அருகே இருந்த விபீஷணனைப் பார்த்துச் சொல்கின்றார்: "விபீஷணா, இராவணனிடம் ஒரு தூதனை அனுப்புவோம். செருக்கினால் தலை கால் தெரியாமல் வாழ்கின்ற இராவணன் சீதையைச் சிறைநீக்கி விட்டால் அவன் பல்லாண்டு வாழ்க. இதுதான் யுத்த தர்மம்".

விபீஷணனும் சுக்கிரீவனும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் தம்பி இலக்குவன் சினக்கிறான். சீற்றமே வடிவாகிறான்: 'இராவணன், தேவர் முனிவர் யாவார்க்கும் இடுக்கண் செய்தவன்; அண்ணியைக் கவர்ந்து சென்ற அயோக்கியன்; பெரியப்பன் சடாயுவைக் கொன்றவன். இந்தக் கொடியவனிடம் தூது அனுப்பவேண்டுமா? இவனைக் கொல்வதே தர்மம்' எனக் கொதித்தெழுகின்றான் இலக்குவன். 'தம்பி, அரச குலத்தில் வந்த நாம் யுத்த தர்மத்தை மறக்கலாமா? தூது அனுப்புவதே நம் கடன்' என்று கடமையைச் சொல்கின்றார் இராமர். ஒருவாறு இசைகின்றான் இலக்குவன்.

யாரைத் தூது அனுப்பலாம் என்ற கேள்வி எழுகின்றது: அநுமனை இரண்டாம் முறையாக இலங்கைக்கு அனுப்புவது நியாயம் அல்லவே. அநுமனைத் தவிர அங்கதன் ஒருவனை இலங்கைக்குச் சென்று மீண்டு வரக்கூடியவன் என்ற முடிவுக்கு எல்லோரும் வருகிறார்கள். 'சிறை இருக்கும் செல்வி சீதையைச் சிறை நீக்கி நிலவுலகில் பல்லாண்டு வாழ்க; அன்றேல் போர்க்களத்தில் உன்னுயிர்

போவது உறுதி என்று இராவணனிடம் சொல். சீதையைச் சிறை விடமாட்டேன் என்று அவன் சொன்னால், படையுடன் பகைகொண்டு வருவோம் என்றும் சொல்' இப்படி இராமபிரான் ஆணை பிறக்கிறது அங்கதனுக்கு. அங்கதன் தூது நடக்கிறான்.

மகாவீரனாக, மகா பராக்கிரமசாலியாக இருக்கும் இராவணனைப் பார்க்கிறான் அங்கதன்.

'யார் நீ, வந்த காரியம் என்ன? சிவன், திருமால் கூட என்னுடைய ஆணை இல்லாமல் இலங்கைக்குள் வர முடியாது. இஃதிவ்வாறாக, உத்தரவு இல்லாமல் உள்ளே பிரவேசித்த உன்னைச் சும்மாவிட முடியாது' என்று கர்ச்சிக்கிறான் இராவணன். உன்னைத் தன் வாலிலே கட்டிக் கொண்டு ஆகாய வீதியிலே பறந்த வாலியைப் பற்றி உனக்கு நினைவு இருக்கிறதா? அந்த வாலியின் மைந்தன் நான். என் பெயர் அங்கதன். ஏக சக்கராதிபதி, சீதை கணவன், தெய்வநாயகன், வேதநாயகன், மேல் நின்ற விதிக்கு நாயகன் இராமபிரானுடைய தூதுவன் நான்' என்று வீரமாக விடை தருகிறான் அங்கதன். 'என் நண்பன் வாலியின் புதல்வனா நீ; நல்லது; குரங்குகளுக்கு அரசனாக உன்னை ஆக்குகிறேன். கேவலம், அந்த இராமனிடம் போகவேண்டாம்' என்று நல்ல புத்தி சொல்வது போல் சொல்கின்றான் இராவணன். 'ஆசை காட்டி என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்பது உன் நினைவாக இருக்கலாம்; அது நடவாத காரியம். இராவண, இராமபிரானுக்கு நீ பெருந் தீங்கு செய்திருக்கிறாய், அப்படி இருந்தும் அவர் நின்னிடத்திலே கருணை காட்டுகிறார், சீதையைச் சிறைநீக்கிப் பல்லாண்டு வாழ்வாயாக. அன்றேல், போர்க்களத்துக்குப் புறப்படு என்று உனக்குச் சொல்லுமாறு இராமபிரான் என்னை உன்னிடம் தூதாக அனுப்பினார்.' இராவணன் கடும் கோபம் கொள்கின்றான். 'இந்தக் குரங்கைப் பிடியுங்கள்' என்று கட்டளை பிறக்கிறது. நான்கு அரக்கர்கள் அங்கதன் மீது பாய்கிறார்கள். எல்லோரையும் கொன்று வீசி எறிகின்றான் அங்கதன். திரும்பி வந்து இராமபிரான் திருவடி

களைப் பணிகின்றான். 'சுவாமி, இராவணனுடைய பத்துத் தலைகளும் பூமியில் உருண்டாலன்றி அவன் சீதாபிராட்டி மேல் வைத்த ஆசையை விடவே மாட்டான்' என்ற முடிவையும் சொல்லி விடுகின்றான்.

இராமன் பெருமையையும் தரும நெறியையும் உள்ள படி அறிந்துகொள்ள முடியாத இராவணன் முடிவு நாம் அறிந்ததே!

வீரவாகுவின் கட்டுரை :

முருகன் பெருமை சூரனுக்கு எப்படித் தெரியும்? அவனுக்குச் சொல்லவேண்டும் என்று சிந்திக்கிறார் வீரவாகு தேவர். பேசத் தொடங்குகிறார்: "கீழ் மகனே, கேட்பாய். ஆறுமுகப் பெருமானுடைய பெருமையை நீ அறிந்திலை. ஈசனே தன் திருவிளையாடல் காரணமாகக் குழந்தையாய்த் திருஅவதாரம் செய்திருக்கிறார். ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களுக்கும் படைக்கலங்களையும் முன்னே உனக்குக் கொடுத்த சிவபெருமானே திருமுருகனாக அவதாரம் செய்தார் என்றால் வரத்தைத் தந்த அவர் அதனை மாற்றுவது அரிதோ!

மண்ண ளந்திடு மாயனும் வனசமே லவனும்
எண்ண ரும்பகல் தேடியும் காண்கிலா திருந்த
பண்ண வன்நுதல் விழியிடைப் பரஞ்சுடர் உருவாய்
உண்ணி றைந்தபே ரருளிஞன் மதலையாய் உதித்தான்.

முன்ன வார்க்குமுன் னைவோர் தமக்குமுற் பட்டுத்
தன்னை நேரிலா தீசனும் தனிப்பெயர் தாங்கி
இன்னு யிர்க்குயி ராய்அரு உருவமாய் எவர்க்கும்
அன்னை தாதையாய் இருந்திடும் பரமனே அவன்காண்.

ஈசனே அவன் ஆடலால் மதலை ஆ யினன்காண்
ஆசி லாஅவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ
பேசில் ஆங்கவன் பரனெடு பேதகன் அல்லன்
தேச லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.

புதம் ஐந்தினூட் கீழ்நிலைத் தாகிய புவிபுள்
 ஒது கின்றபல் அண்டத்தின் ஓராயிரத் தெட்டும்
 கோதில் ஆக்கமும் படைகளும் உனக்குமுன் கொடுத்த
 ஆதி ஈசனே அவன்எனின் மாற்றுவ தரிதோ.

பிரணவம், ஸ்ரீ பஞ்சாட்சரம், நான்கு வேதங்கள், இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்கள், மற்றைக் கலைஞானங்கள், இவற்றின் உணர்வாகிய ஞானங்கள் எல்லாம் குமாரக் கடவுளுடைய ஒப்பில்லாத திருமேனியாம்; அவருக்கு எங்கும் திருமுகங்கள். எங்கும் திருக்கண்கள், எங்கும் திருச் செவிகள், எங்கும் திருக்கரங்கள், எங்கும் திருவடிகள், எங்கும் திருமேனி.

எங்க னும்பணி வதனங்கள் எங்கனும் விழிகள்
 எங்க னும்திருக் கேள்விகள் எங்கனும் கரங்கள்
 எங்க னும்திருக் கழலடி எங்கனும் வடிவம்
 எங்க னும்செறிந் தருள்செயும் அறுமுகத் திறைக்கே.

பிரணவம் சண்முகக் கடவுளுடைய திருமுகங்களுள் ஒன்று. சிவன், விட்டுணு, பிரமா, திக்குப் பாலகர், முச்சுடர்கள், முனிவர்கள், தேவர்கள் எல்லோரும் அவரே. இருவினைப் பயனைக் கூட்டுபவர் அவர். இருவினை ஒப்பு உண்டாகிய காலத்தில் மோட்சத்தைக் கொடுப்பவர் அவர். காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள், காட்டுவான் ஆகிய திறங்கள் எல்லாம் அவர்.

ஈட்டும் மன்னுயிர் எவற்றிற்கும் இருவினைப் பயனைக்
 கூட்டு வானவன் ஆங்கவை துலையெனக் கூடிள்
 வேட்ட மேனிலைக் கதிபுரி வானவன் மேலாய்க்
 காட்டு வான்முதல் திறமெலாம் ஆங்கவன் கண்டாய்.

பாலகர், விருத்தர், சிறியர், பெரியர் இவ்வாறு வேறு பல திருவுருவங்களைக் கொண்டு விளங்கும் அப்பெருமானுடைய ஆணையின்றி ஓரணுவும் அசையாது. அவர் எல்லாமாய், அல்லவுமாய், அருவமுமாய், உருவமுமாய், புதியவராய், பழையவராய், அநாதியாய், பல்வேறு

வடிவங்களையும் கொள்வர். அவருடைய ஓர் உரோமத்திலிருந்து அளவிறந்த பல்வேறு அண்டங்கள்தோன்றும். ஆன்மகோடிகளும் எல்லா அண்டங்களும் சிருட்டி காலத்தில் அவருடைய திருமேனியிலுள்ள உரோமத்தினின்றும் பிறக்கும்; சங்கார காலத்தில் ஒடுங்கும். அவருடைய விசுவ ரூபத்தை நீ கண்டிலை. அவரை நீ பாலகன் என்று இகழ்கின்றாய். துட்டரைச் சங்கரித்து, தேவர் துயர் நீக்க அவர் திருவுருக் கொண்டுள்ளார். எம்பிரானுடைய ஒரு வேற்படையன் வாழ்நாள், வலிமை, வரம், சுற்றம் எல்லாவற்றையும் அழிக்கப்போகின்றது. கல்வி இல்லாச் சிறியோய், எம்பிரானைப் பாலன் என்று இகழ்ந்த உன்னுடைய கொடிய நாவை வெட்டி, உன் உயிரைப் போக்கி இருப்பேன். அது நம்மைத் தூது அனுப்பிய கடவுளுடைய ஆணை அன்று.

நொய்ய சொற்களால் எந்தையை இகழ்ந்தனை நொடிப்பின் வெய்ய நாத்துமித் துன்னுயிர் வாங்குவம் விடுத்த ஐயன் ஆணை அன் ருதலின் அளித்தனம் அதனால் உய்தி இப்பகல் வேற்படைக் குண்டியாய் உறைவோய்.

இன்னும் ஓர் உறுதியைச் சொல்கின்றேன். நீயும் உன் சுற்றமும் அழியாமல் உய்யவேண்டுமானால் தேவர் சிறையை நீக்குக. போரைத் தவிருதி. சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய திருவடிகளே சரணம் சரணம் என்று போற்றி வாழ்வாயாக'' என்றெல்லாம் வீரவாகுதேவர் கட்டுரை கூறுகின்றார்.

வீரவாகு தேவரின் வெற்றிப்பேர் :

சூரன் வாழத்தெரியாதவன். வேற்படையின் ஆற்றலையும் வடிவேலனின் வீரத்தினையும் அறிந்துகொள்ள அவன் தலை எழுத்து விடவில்லை.

''பாலகன் அனுப்பிய தூதுவனைக் கொல்லல் பாவம் என்று பேசாது இருந்தேன். அந்தப் பாலகன் இறைமைக் குணத்தில் குறைவு படாதிருக்கும் கடவுளாக இருந்தாலும் இருக்கட்டும். யாவர்க்கும் முதல்வன் ஆயினும் ஆகுக. நான் அஞ்சப் போவதில்லை. தேவர்களுடைய சிறையைக்

கனவிலும் விட நினைவேன். வீரர்களே, இவனைப் பிடித்துச் சிறையில் இடுதிர்'' எனக் கட்டளை இடுகின்றான் சூரன்: வீரர்கள் ஆயிரவர் வீரவாகுதேவரைப் பிடிப்பதற்கு வருகிறார்கள். வீரவாகுதேவர் விரைவில் எழுகின்றார்: அவர்களுடைய ஆயிரங்குடிகளையும் ஒரு கையாற் பிடித்து அவைக்களத்தில் அடித்துக்கொண்டு உடல்களைச் சூரபன்மனுக்கு முன்னே எறிகிறார்.

''குமரவேளின் வேற்படை இனி உன்னைச் சங்கரித்தல் நிச்சயம்; அதுவரையும் ஐம்பலன்களாலும் அநுபவிக்க விரும்புகின்ற பல போகங்களையும் அநுபவித்து இரு: நான் போய்வருகின்றேன்'' என்று சொல்லிப் புறப் படுகின்றார் வீரவாகுதேவர். அவர் வீற்றிருந்த சிங்காசனமும் மாயம் என்று சொல்லும்படி மேலே எழுந்து வானத்திற் சென்று மறைகின்றது.

சதமுகன் என்னும் அசுரன் நூராயிர வீரரோடும் எண்ணிறந்த படைக்கலங்களோடும் வீரவாகுதேவரைப் பற்றிப் பிடிக்க வருகின்றான். வீரவாகுதேவர் இருபதினாயிரம் முடிகளையுடைய ஒரு மலையைப் பிடுங்கி எறிகிறார். அவுண மறவர்கள் அழிந்துபடுகிறார்கள். சதமுகனைக் காலால் உதைத்து வாய்வழியே குருதி பொங்கிவர மிதிக்கிறார்; நூறு தலைகளையும் நொடிப்பொழுதில் துவைத்து அவன் உயிரை முடிக்கிறார் வீரவாகுதேவர்.

வீரவாகுதேவர் சூரபன்மனுடைய அவைக்களத்தையும் அழிக்க எண்ணுகிறார். முருகவேள் திருவடியைப் போற்றுகின்றார். திருவருளால் தோள்கள் திக்கை அளக்க, முடிவானுலகத்தை முட்ட, அடிகள் நில உலகத்தை அளக்க நெடியதோர் உருவம்கொண்டு நிற்கிறார். சூரபன்மனுடைய அரண்மனைக்காவலாளர் ஐம்பது வெள்ளம் அவுணர்களையும் அழிக்கிறார். அரண்மனைக்கு முன்னே இருந்த பெரிய செய்குன்றைப் பிடுங்கி அத்தாணி மண்டபத்தின்மீது வீசி எறிகிறார். அம்மண்டபத்தின் பெரும்பகுதி இடிந்து விழுகிறது: நகரில் உள்ள வளங்கள் எல்லாவற்றையும் அழிக்கிறார்;

வீரமகேந்திரபுரம் சிறப்பு இழந்து அழிகின்றது. அவுணமறவர்கள் ஆயிரம் தோளுடைய வீரர்களும் அழிந்து படுகிறார்கள். மைந்தன் வச்சிரவாகு போருக்கு எழுகின்றான். வீரவாகுதேவர் தம்முடைய வாட்படையை எடுத்து வச்சிரவாகுவைக் கொன்று வீழ்த்துகிறார். யாளிமுகன் வாட்படையுடன் வீரவாகுதேவரை எதிர்க்கிறான், அவனுடைய இரண்டாயிரம் கைகளையும் வெட்டி வீழ்த்துகிறார். வீரவாகுதேவரைப் பிடிக்கும்படி ஆயிரம் துதிக் கைகளையும் நீட்டுகிறான் யாளிமுகன். அவனுடைய ஆயிரம் தலைகளையும் அறுத்துத் தள்ளுகிறார் வீரவாகுதேவர்.

வீரவாகுதேவர் செந்தின்மாநகரைச் சேர்தல் :

வெற்றிப் போரை நிகழ்த்தியபின் வீரவாகுதேவர் கடலைக் கடந்து திருச்செந்தின்மாநகருக்கு வருகிறார். முருகனுடைய திருவடித்தாமரைகளை மும்முறை வணங்குகிறார். "ஐயனே, வானவரைச் சிறையினின்றும் விட மாட்டேன் என்று சூரன் வெகுண்டு கூறினான். சூரபன்மனுடைய நகரத்துக்குச் சென்ற பொழுதும் மீண்டபொழுதும் என்னைத் தடுத்தோரை எல்லாம் தேவரீருடைய திருவடித் திறத்தால் கொலை செய்து வந்தேன்" என்று நடந்த செயல் எல்லாவற்றையும் சொல்கிறார் வீரவாகு தேவர்.

"தேவர்களுடைய சிறையை நீக்கி, சுகமாய் இருக்குதி என்று சூரபன்மனுக்குத் தூதுவனை அனுப்பிச் சொல்லு வித்தோம். இறத்தலே அவனுக்கு உறுதியாதலின் தேவர்களுடைய சிறையை விடோம் என்று கூறினான். யாம் நாளைக்கு அவனோடு போர் செய்யப் புறப்படுவோம்" என்று எல்லோருக்கும் சொல்லி அருள்கின்றார் முருகப்பெருமான். 'நம்முடைய துன்பம் நீங்கியது' என்று தேவர்களும் மகிழ்ச்சி அடைகின்றார்கள்;

விரக்குரல் அறக்குரல் :

முறை திறம்பாது அரசாண்ட மன்னர்கள் மாறுபட்ட அரசர்களோடு அறநெறி நின்று அறப்போர் தொடுத்த

திருக்கின்றூர்கள். தர்மத்தின் வழிநின்ற அரசர்கள் போரிடும் காலத்திலும் அறநெறி போற்றி வாழ்ந்திருக்கின்றார்கள்.

ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்மரண் சேர்மின்என
அறத்தாறு நுவலும் பூடகை மறத்திற்
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடிவிசம்பு நிழற்றும்
எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முந்நீர் விழவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே.

— புறநானூறு

‘நாம் போர் தொடுக்கப்போவதால் பசுக்களும் பசுவினது இயல்பையுடைய பார்ப்பாரும் பெண்டிரும் பிணி உடையவர்களும் பிதிர்க்கடன் இறுக்கும் புதல்வர்களைப் பெறாதவர்களும் உடனே பாதுகாப்பான இடத்தைச் சென்று அடையவேண்டும்’ என்று எச்சரித்துப் பறை அறைவிக்கும் பண்புக்கு நாம் தலைவணங்காமல் இருக்க முடியாது.

அறநெறி பிழையாது போர் இட்ட மன்னர்கள் வெம்போர் விலக்கும் விழுமிய கருத்துடன் மாற்றாரோடு போர் தொடங்குவதற்கு முன்னரே மதிநலம்மிக்க தூதுவரை நீதி சொல்லித் தூது அனுப்பி இருக்கிறார்கள். தூதுவரைத் துன்புறுத்துவது ஆகாது என்றும் அரச நீதி முழங்கி இருக்கிறது.

கொல்லுமின் இவளைஎன்று அரக்கன் கூறிய எல்லையில் தூதரை எறிதல் என்பது புல்லிது பழியொடும் புணரும் போர்த்தொழில் வெல்லலாம் பின்னர் என்றுஇடை விலக்கினான்.

மாதரைக் கோறலும் மறத்து நீங்கிய
ஆதரைக் கோறலும் அழிவு செய்யினும்
தூதரைக் கோறலும் தூய்தன் றும்என
ஏதுவில் சிறந்தன எடுத்துக் காட்டினான்.

என்று கம்பனே குரல் எழுப்பி இருக்கிறான்.

தூது போக்கி நீதி கிடைக்காதபோது அறநெறி நின்ற அரசர்கள் வேறு என்ன செய்வார்கள்? அறப்போர் தொடுத்திருக்கிறார்கள். செந்நெறி தவறி, சீர்முறை விலகி, மாற்றான் நின்றநிலையிலே வெம்போர் தொடுத்த கதைகள் பல. வணங்காமுடி மன்னன் மீது படை எடுக்க முன்னரே தூது அனுப்பிக் கும்போர் விலக்கக் கருதி இருக்கின்றான் தருமராசன். இணையில்லா வீரனும் இராமன் இலங்கை வேந்தனுடைய புயவலிமையையும் படைவலிமையையும் கண்டு பயந்து தூது விட்டான் அல்லன். வெள்ளியங்கிரியை விடையோடு எடுத்த இராவணன் படை இழந்து, குடை இழந்து, நடை இழந்து நிற்கிறான்.

ஆள்ஐ யாஉனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை ஆயின கண்டனை இன்றுபோய்ப் போர்க்கு
நாளை வாஎன நல்கினன் நாகுஇளங் கழுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.

‘இன்று போய் நாளை வா’ என உயிர்ப்பிச்சை கொடுக்கின்றான் இராமன். அருள் நிறைந்த ஆண்மையோடு இவ்வாறு விடை கொடுத்த இராமன் மாற்றானுக்கு அஞ்சித் தூது விடுத்தான் அல்லன். கும்போரால் மலை எனக் குவியும் கொலையையும் கொடுமையையும் விலக்கக் கருதிய விழுமிய கருத்தினால் தூது விடுத்தான். செம்மை நெறி தவறிய துரியோதனனிடத்துக் கண்ணபிரானே கால் நோகத் தூது சென்றமையும் அறத்தை வலியுறுத்துவதற்கே யாகும். தூது அனுப்ப விரும்பிய தருமபிரானுக்கு இடித்துரைக்கும் வீமன், ‘அரவு உயர்த்தோன் கொடுமையினும் முரசுயர்த்தோய் உனது அருளுக்கு அஞ்சினேனே’ என்று பொங்கி எழுகின்றான். இந்தப் பண்பின் விளைவு அருள் என்றே பாடுகின்றார் வில்லிபுத்தூரர்.

அறநெறிநின்று தூது அனுப்பும் சீரிய பண்புக்கு முருகப் பெருமான் அடி எடுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றார். வெம்போர் விலக்க வீரவாகுதேவரைத் தூது அனுப்பி அந்த விழுமிய பண்பைக் காட்டி இருக்கிறார். 'நாங்கள் படை கொண்டு வருகிறோம்; போர் மூளப் போகின்றது. இருந்தும், அறத்தை மறந்துவிடவில்லை. பகைவன் கொடுமை செய்தாலும் பகை நாட்டில் நல்லவர்களும் இருக்கிறார்கள். அந்த நல்லவர்களை அழிக்கலாமா? மாற்றானே நல்லவனாக வரவேண்டும்' என்று செல்வழி காட்டுவதுதானே அறப்பண்பு. சுருக்கமாகச் சொன்னால், நம்முடைய கந்தபுராணத்திலே, இராமாயணத்திலே, பாரதத்திலே வீரக்குரல் எழுகின்றது. அறக்குரலும் முழங்குகின்றது. அந்த வீரக்குரல் அறக்குரல்:

உண்மையான உறுதியான காதல்

அஹிம்சா பரமோ தம்:

நன்றாக ஆழ்ந்து சிந்தித்துப் பார்த்தால், இராமாயணத்திலும், பாரதத்திலும், கந்தபுராணத்திலும் ஓர் உண்மை ஒளிவிட்டுக்கொண்டிருப்பது நமக்குத் தெரியும்.

உலகத்திலே மனிதன் வாழ்வாங்கு வாழவேண்டும் என்ற திருவருட் குறிப்பினால் விலங்குகளுக்கு இல்லாத அறிவு ஒன்றை மனிதனுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றான் இறைவன். பெறற்கு அரிய பேராகிய அறிவைக்கொண்டு வாழ்வாங்கு வாழ வழிதேட வேண்டும். காலத்தை வீணாகக் கழித்துவிட்டவர்களையும் மெல்ல மெல்ல நற்செயல்களில் செலுத்துவதற்குப் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று பதமாக வழி கற்பிக்கின்றது.

பல்சான் றீரே, பல்சான் றீரே
கயல்முள் அன்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்
பயன்இல் மூப்பின் பல்சான் றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கடுந்திறல் ஒருவன்
பினிக்கும் காலே இரங்குவீர் மாதோ
நல்லது செய்தல் ஆற்றீர் ஆயினும்
அல்லது செய்தல் ஓம்புமின் அதுதான்
எல்லாரும் உவப்பது அன்றியும்
நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியுமா ரதுவே.

‘விரைவில் கூற்றுவன் வருவான் என்பது உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவன் வந்து உங்களைப் பாசக் கயிற்றுற் கட்டிக்கொண்டு போகும்பொழுது நீங்கள் மனம் உடைந்து வருந்துவீர்கள். நீங்கள் உங்கள் காலத்தை நற்செயல்கள் செய்வதில் கழிக்கவில்லை. இனிமேலாவது ஒன்று செய்யலாம். நல்லது செய்தல் உங்களுக்கு முடியாவிட்டாலும் நல்லது அல்லாததாவது செய்தலை நீக்கிக் கொள்ளுங்கள். அதுவே எல்லாரும் மகிழக்கூடியது: மேலும், நல்லனவற்றைச் செய்யும் நெறியில் அது செலுத்தினாலும் செலுத்தும்.’

இன்பமாக வாழவேண்டும் என்று எல்லோரும் விரும்புவது இயற்கை. ஆனால் அதற்குரிய வழியைத் தேடிக்கொள்வதில்லை. வழி இதுதான். தீமை செய்ய நெஞ்சம் முற்படுமானால், 'நான் இதனால் கெடப் போகின்றேன்' என்பதனை ஒவ்வொருவரும் நன்றாக அறியவேண்டும்; அறிந்து அந்தச் செயல் எவ்வளவுதான் நன்மையைத் தருவதாக இருந்தாலும் அதனை விலக்கிவிடவேண்டும். ஒருவன் தான் வாழவேண்டும் என்று விரும்பினால், சொல்லால், செயலால், எண்ணத்தால் பிறருக்குத் தீமை வராத வாழ்க்கை நடாத்திப் பழகவேண்டும். தன் நன்மைக்காகப் பிறருக்குத் தீமை செய்யாதிருப்பது ஒரு தனிச் சுயநலம். அது விரும்பத்தக்க சுயநலம். அது மனிதனை மனிதனாக, மனிதருக்குள் மாணிக்கமாக ஆக்கிவிடுகிறது. இந்தச் சுயநலம் வேண்டும் என்றே வள்ளுவர் சொல்கின்றார், இதோ அந்தச் சுயநலத் திருக்குறள்:

தன்னேத்தான் காதலன் ஆயின் எனைத்தொன்றும்
துன்னற்க தீவினைப் பால்.

'தன்னேத்தான் ஒருவன் விரும்பிக் காத்துக்கொள்ள வேண்டுமானால், தீவினையாகிய பகுதி எத்துணையும் சிறியது ஒன்றாயினும் பிறர்மாட்டுச் செய்யாது ஒழிக' என்பது இதன் பொருள். சுயநலமாவது தன் கருமத்திற் கண்ணுங்கருத்துமாக இருத்தல். நாம் இங்கே குறிப்பிடும் சுயநலம் சுவதர்மம். இன்னும் சிறப்பாகச் சொன்னால், 'அஹிம்சா பரமோ தர்ம: ' என்று எதனை வேதம் விதந்து பாராட்டுகிறதோ, அதுதான் இந்தச் சுயநலம். எவன் தன் கருமத்திற் கண்ணுங்கருத்துமாக இருக்கிறானோ அவனே தவம் செய்பவன் என்று வள்ளுவரே இந்தச் சுயநலத்தைப் பாராட்டுகின்றார்.

வீபீஷணன் உபதேசம் :

அண்ணன் இராவணன்; தம்பி வீபீஷணன். அண்ணனைப் பார்த்து நல்ல புத்தி சொல்கின்றான் தம்பி. "அண்ணா, இந்த இலங்கையைக் குரங்கு எரித்துவிட்டதாக எண்ணுகிறீர்களா? இல்லவே இல்லை. சீதா பிராட்டியின்

சீரிய கற்பே இலங்கையைச் சுட்டு எரித்தது. மனிதன் கெடுவது மண்ணைசையினாலும் பெண்ணைசையினாலும் என்பதை மறந்து விடாதே. உன்னுடைய மங்காத புகழ் பெண்ணொருத்தியினால் மாண்டு மடியப் போகின்றது. பிறர்மனை நயந்து பெருவாழ்வு வாழ்ந்தவர்களை நாம் கேட்டறியோம். நீ தவஞ் செய்து பெருவரங்கள் பெற்ற காலத்தில் மனிதர்களினால் அழிவு நேரக்கூடாது என்று வரம் வேண்டவில்லை. அதனற்றானே கார்த்தவீரியார்ச்சுனனிடம் நீ தோல்வி எய்தினாய். கயிலை மலையை நீ தூக்கியபொழுது விலங்கு ஒன்று உன்னை வெல்லும் என்று நந்தி தேவர் சாபம் கொடுத்தார். அதற்குச் சான்றாக வாலி உன்னை அழிக்கப் பார்த்தான். நல்ல வேளை தப்பினாய். முன்னர் வேதபதிபால் நீ தகாதது செய்தாய். அதன் பயனாய் அவள் தீக்குளிக்கின்ற போது 'மறு பிறப்பில் உன் அழிவுக்கு நான் காரணமாவேன்' என்று கூறி இறந்தாள். அவள்தானே சீதையாய்த் தோன்றி இருக்கிறாள். சீதையைச் சிறைவைத்த நின் செய்கையினால் இலங்கையே அழிந்துபடப் போகின்றது. இராமன் வில் சாதாரண வில் ஆகாது. அந்த வில்லி லிருந்து கிளம்பிய ஒரே ஒரு பாணம் வாலியின் உயிரைக் குடித்ததை நீ அறிவாய். சீதையைச் சிறை விடு. பழி பாவத்துக்கு ஆளாகாதே.''

இராவணன் சிரிக்கின்றான். 'விபீஷண, இந்த மனிதர்களினால் நான் மாண்டு மடிவேன் என்று எண்ணுகின்றாயா? வாலியை இராமன் கொன்றதாக வானளாவப் புகழ்கின்றாய்; வாலியோடு நேருக்குநேர் நின்று இராமன் போர் புரிந்தானா? மறைந்திருந்து அம்பு தொடுத்த மர்மம் உனக்குத் தெரியாதா? திருமால் இராமனாக வந்திருக்கின்றான் என்றாய், அந்தத் திருமால் எத்தனை முறை எனக்குப் பயந்து ஓடியவன் தெரியுமா? திருமால் என்ன! சிவபிரானே எனக்குப் பயந்தவர் என்பதை நீ அறிய மாட்டாயா? நீ போருக்குப் போகவேண்டாம். நானே போருக்குப் புறப்படுகின்றேன்.''

“அண்ணா, அகந்தையின் சிகரத்தில் நீ நிற்கின்றாய்; நல்ல வார்த்தைகள் நின் செவியில் ஏறமாட்டா. நான் என்ற அகந்தையினால் அழிந்தவர்கள் பலர். இரணியன் எதனால் அழிந்து ஒழிந்தான்?”

“அடே, விபீஷணா, அந்தப் படுபாவி — தந்தையைக் கொன்ற பாதகன் கதையைச் சொல்கின்றாயா? அந்த அயோக்கியன் தந்தையின் ஆட்சியைக் கைப்பற்றியதுபோல நீயும் இந்த ஆட்சியைக் கைப்பற்றலாம் என்பது தானே உன் நினைவு. உன் சூழ்ச்சியை நான் அறிவேன். உன்னை வாளுக்கு இரையாக்கி இருப்பேன். உடன் பிறந்தானைக் கொன்றேன் என்று உலகம் பழிக்கும். அதனால் விட்டு விடுகின்றேன்: ஓடிப் பிழைத்துக்கொள்” என்று வானை ஒங்குகின்றான் இராவணன். இராமபிரானே தஞ்சம் என்று இராமனைச் சென்று அடைகின்றான் விபீஷணன். நல்ல புத்தி கேளாத இராவணன் அழிவுப்பாதையில் சென்றுகொண்டிருக்கின்றான்.

சிங்கள உபதேசம்:

அண்ணன் சூரனுக்கு அறிவுரை சொல்ல வருகின்றான் தம்பி சிங்கமுகன். “அரசே, மந்திரத் தலைவரும், படைத் தலைவரும் தத்தம் வீரம் பேசினரே அன்றி அறிவுரை கூறினார் அல்லர். வானவரை மீன் சுமக்கக் கட்டளை இட்டாய். வானுலக மன்னனை வன்சிறையில் வைத்தாய். அந்நாளில் சிறை புகுந்த வானவரை இந்நாள்வரை சிறை இருக்கச் செய்தாய். அறிவு குன்றி அடாதன செய்யத் தலைப்பட்ட நின்னை ஓறுக்கவே அறுமுகன் போருக்கு எழுந்திருக்கிறான். ‘எத்திறத்தவரும் உங்களை வெல்ல மாட்டார்; நமது சத்தியே வென்றிடும்’ என்று ஈசன் தந்த வரத்தின் தன்மையை எண்ணிப்பார். அவ் வரத்தின் திறத்தினாலன்றோ முருகன் விடுத்த வடிவேல், தாரகன் உயிரைக் குடித்தது. குரவர்கள், பாலகர்கள், பெண்கள், தவத்தினர், பார்ப்பனர், பெரியோர் இவர்களைத் தண்டித்தவர் நரகத்தில் அழுந்துவர். ஐயனே, என் அண்ணாவே, தேவர்களுடைய சிறையை நீக்குவாயாகின்

முருகக்கடவுள் போர் செய்ய எண்ணார். நமது குற்றத்தை யும் திருவுள்ளத்தில் கொள்ளார். நானைக்கே கயிலையை நோக்கிக் கடிதே செல்வார். சிறையை இன்னும் விடாதிருப்பாயேயானால் குமாரக்கடவுள் நம்முடைய குலம் எல்லாம் தொலையும்படி சங்கரித்து உன்னையும் கொல்வார்”.

சூரன் சிரிக்கின்றான். பற்களால் இதழைக் கடிக்கின்றான்.

“என் தம்பியே, சிவபிரான், ‘நம்முடைய சத்தியே அல்லாமல் பிறர் உங்களை வெல்லமாட்டார்’ என்று சொன்னாலும் சத்தியும் சிவனும் பேதமோ? வரத்தைக் கொடுத்த அவர் தாமே எம்மைக் கொல்லுவார் என்பது பிழை. சத்தி வெல்லும் என்று அவர் கூறினார் என்பது ஒரு சொல் வழக்கு. அஃது உண்மை அன்று.

“வானவரை வன்சிறையில் வைத்தேன். திருமால் பிரமன் முதலியோரே அதுகண்டும் செயல்அற்று இருக்கின்றார்கள். இஃதிவ்வாறாக, பாலகன் ஒருவனா அழிவற்ற என் உயிரைப் போக்க வல்லவன்? தாரகன் நம்மைப் போல் அழியா வரம் பெற்றவன் அல்லன். அதனால் அவன் அழிந்தான். ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் தனி அரசு செய்யும் நான் அழிவு அற்றவன். நீ அறிவில்லாதவன்.

எண்ணி லாததோர் பாலகன் எனவெல்லவன் என்கை விண்ணில் ஆதவன் தன்னையோர் கனியென வெஃகிக் கண்ணி லாதவன் காட்டிடக் கையிலா தவன்போய் உண்ணி லாதபேர் ஆசையால் பற்றுமா ரெக்கும்.

“இந்தச் சிறுபாலகன் எனனை வெல்ல முடியும் என்று நீ நினைக்கின்றாய் போலும்! அது கண்ணில்லாதவன் விண்ணில் உள்ள சூரியனை ஒரு பழம் என்று காட்டக் கையில்லாதவன் ஆசையால் அப்பழத்தைப் பற்றும் தன்மையை ஒக்கும்” என்று சினக்கிரன் சூரன்.

சிங்கமுகன், “நன்று நன்று, ஐயனே இன்னமும் நான் ஒன்று சொல்வேன்; கோபம் கொள்ளற்க” என்று மேலும் பேசத் தொடங்குகின்றான்.

“ஐயனே, யாவார்க்கும் மேலாம் ஈசன், செந்நிறத் திருமேனி, ஆறு திருமுகம், பன்னிரு திருப்புயம் கொண்டு ஞானவடிவாம் முருகனை எதற்காகத் தோற்றுவித்தான்? வரத்தைக் கொடுத்த தாமே உன்னை அழிப்பது முறை அன்று என்ற பெருங் கருத்தினால்! மானுடரிலும், விலங்குகளிலும், பகழிகளிலும், மற்ற யோனிகளிலும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு ஈடாகப் பிறந்துமூலும் உயிர்களைப்போல் அத்திருக்குமாரரை எண்ணாதே. வேதங்களினாலும் அறியப் படாத சிற்பர வஸ்துவாகிய தலைவரைப் பாலகன் என்றாய். சிறிய ஆலம் வித்தில் பெரிய விருகும் யாவும் ஒடுங்கி இருந்து தோன்றியவாறு போல எல்லாப் பொருளும் மேலை நாள் அவரிடத்திருந்து தோன்றின.

அருவும் ஆகுவன் உருவமும் ஆகுவன் அருவும் உருவும் இல்லதோர் தன்மையும் ஆகுவன் ஊழின் கருமம் ஆகுவன் நிமித்தமும் ஆகுவன் கண்டாய் பரமன் ஆடலை யாவரே பகர்ந்திடற் பாலார்.

வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த போதக் காட்சிக்கும் காணலன் புதியரில் புதியன் மூதக் கார்க்குமு தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய் ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்.

ஞானம் தான்உரு வாகிய நாயகன் இயல்பை யானும் நீயுமாய் இசைத்துமென் ருலஃ தெளிதோ மோனம் தீர்கலா முனிவரும் தேற்றிலர் முழுதும் தானும் காண்கிலன் இன்னமும் தன்பெரும் தலைமை.

“அவர் அருவமாகுவர்; உருவமாகுவர்; அருவுருவமும் ஆகுவர். நிமித்த காரணமும் செயப்படுபொருளும் அவரே! அவர் வேத உபநிடத ஞானத்திற்கும் காணுதற்கு அரியவர்; புதியர்க்குப் புதியவர்; மூத்தவர்க்கு மூத்தவர்; முடிவுக்கு முடிவாய், ஆதிக்கு ஆதியாய், உயிருக்கு உயிராய் நின்ற நிருமலர். ஞானம்தான் உருவாகிய அப்பெருமான் இயல்பை நீயும் நானுமா சொல்ல வல்லேம்! மோனநிலை நீங்காத பரமஞானிகளுக்கும் அவர் பெருமை தெரியாது. தம்முடைய பெருந்தன்மையைத்

தாமும் இன்னமும் முழுதுங் காண்கிலர். காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள், காட்டுவான் என்னும் நான்கும் ஐம்பொறிகளும் இரு வினைகளும் காலமும் இடமும் பயனுமாய் நின்றவர் அப்பரம்பொருள். அவர் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து அப்பாற்பட்டு நிற்கும் தனி முதல்வர். பிருதிவி முதல் சுத்தமாயை வரையும் உள்ள அண்டங்கள், அங்குள்ள உயிர்கள், உயிரில் பொருள்கள் எல்லாம் அவரே! அவருடைய மாயையை யாவர் கடந்தவர்? பிருதிவி அண்டம் ஆயிரத்து எட்டைப் பெற்றேம் என்றாய். இப்பிருதிவி அண்டங்களோ அளவில்லாதன. மற்றைத் தத்துவங்களில் உள்ள அண்டங்களைக் கேட்பா யாயின் மருளுவாய். அப்பு அண்டம் முதல் சுத்த மாயா தத்துவ அண்டம் ஈரூக அளவில்லாத அண்டங்கள் உள்ளன. ஒவ்வோர் அண்டத்திலும் உள்ள புவனங்களின் பெருமையை யார் அறிவார்? இத்தன்மையினவாகிய அண்டங்கள் அநந்த கோடியையும் ஓரிமைப் பொழுதில் உண்டாக்க, அழிக்க வல்ல ஒப்பில்லாத பெருமான், உன்னோடு போர் செய்யும் திருவிளையாடல் காரணமாகச் செந்திற்பதியில் வந்திருக்கிறார். வச்சிர யாக்கையைப் பெற்றோம் என்றாய். இருவினைக்கீடாக உடம்பெடுத்த உயிர்கள் இறக்காமல் இருக்க முடியாது. நீயா அழிவுறாது இருப்பாய்? உன் வச்சிர யாக்கையும் பிருதிவி சம்பந்தமானது. எனவே அதுவும் அழிந்தொழியும்.

வான்செய் தேவரை நீ அலைக் கின்றதை மதியா ஊன்செய் கின்றபல் உயிருக்கும் உயிரதாம் ஒருவன் தான்செய் கின்றதொல் வரத்தினைத் தான்தவிர்த திடுமேல் ஏன்செய் தாய்என வினவியே நிறுவுவார் எவரே.

“தாம் தந்த வரத்தைத் தாமே தவிர்ப்பாராயின் ஏன் செய்தீர் என்று கேட்கவும் இங்ஙனம் செய்க என்று அவருக்குக் கற்பிக்கவும் ஒருவர் இருக்கிறாரா? கேடுபடாது இன்னும் வாழ்வாய் என்று இவற்றைச் சொன்னேன். தேவர்களைச் சிறையினின்றும் நீக்குதி” என்கிறான் அறிஞரில் அறிஞமை சிங்கமுகாகரன்.

சூரனின் தற்புகழ்ச்சி :

தம்பி பேசிய வாசகம் தமையன் சூரனுக்குப் பெருஞ் சினத்தை வருவிக்கின்றது.

காற்றில் தள்ளுண்டு நெருப்பினில் சூண்டு கங்கை
ஆற்றில் தாக்குண்டு சரவணம் புக்கலை யுண்டு
வேற்றுப் பேர்முலை உண்டழு தேவினை யாடும்
நேற்றைப் பாலனை யோபரம் பொருளென நினைந்தாய்.

“நீ பேசிய பாலகன் காற்றிலே பிறந்தவன்; நெருப்பிலே காய்ந்தவன்; கங்கை ஆற்றிலே மிதந்தவன்; சரவணப் பொய்கையிலே கிடந்தவன்; பல மாதரிடம் பால் உண்டு விளையாடியவன். இந்த நேற்றைப் பாலகனையா பரம்பொருள் என்று நினைந்தாய்? கதிரவன் ஒருவனே எண்ணற்றகுடங்களில் உள்ள நீர்தோறும் உருவங் காட்டினுற்போல பிரமம் ஒன்றே உயிர் என்னும் பெயரைப்பெற்றுக் கணக்கற்ற வடிவங்களைக் கொண்டு பற்பல தொழில்களைச் செய்யும். குடம் உடைந்தபோது குடாகாயம் ஆகாயத்தோடு சேர்ந்தாற்போல் பலவகை உருவங்கள் அழிந்தபோது பிரமம் ஒன்றே எஞ்சும். பலவகை அணிகலன்களும் பொன் என்னும் ஓர் உலோகமாய் அமைதல்போல உயிர்கள் எல்லாம் பிரமம் ஒன்றில் அடங்கும். உயிர்கள் எல்லாம் ஒன்றே; அறுமுகனும் பிரமம்; நானும் பிரமம். நான் அழிவு அற்ற பெரியோன். அறுமுகன் சிறியோன். எனவே, அவனை வெல்லுதல் நிச்சயம். சிவபிரான் வந்தாலும் எதிர்த்துப் போர் செய்வேன். நீ வீரம் இழந்து மானம் துறந்து தேவர்களுக்கு நன்மை தேடுபவனாக இருக்கின்றாய். அசுரரின் மேன்மையை அழிக்கப் பிறந்தாய். சதுரக்கள்ளியின் கிளைகளைப் போலத் தலைகளையும் கைகளையும் சுமந்து இளைத்தாய். சிங்கம் பகை வந்தால் சீறியெழும். நீ சிங்கத்தலை பெற்றதும் வீணோ! நான் எல்லோரையும் வென்று வருகின்றேன். நீ உன்னுடைய நகரத்துக்குச் செல்” என்கின்றான் சூரன்.

காதலின் கால்கோள் :

சிங்கன் சிந்திக்கின்றான். 'அறிவு இல்லார்க்கு உரைப்பவர் அவரிலும் பேதையர். தேன் மழையைச் சொரிந்து வளர்த்தாலும் காஞ்சிரங்காய் கைப்பு ஒழியாது? அறிவில்லாதவனுடைய மனம் தெளியும்படி உபதேசிப்பது இத்தன்மையதே. விலக்க முடியாத விதியை யாவரே விலக்க வல்லார்?

ஆவது விதியெனின் அனைத்தும் ஆயிடும்
போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்
தேவருக் காயினும் தீர்க்கத் தக்கதோ
ஏவரும் அறியொண ஈசற் கல்லதே.

'ஆகும் விதி இருந்தால் எல்லாம் ஆகும். அழியும் விதி இருந்தால் எல்லாம் அழியும். வானவராலும் ஊழ்வினையை ஒழிக்க முடியாது. சூரன் இறக்கும் காலம் அணுகியது. எல்லோரும் அழியப் போகின்றார்கள். சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய வேற்படையினால் என் தமையன் இறந்து படுவதற்கு முன்னம் நான் இறப்பதே முறை' என்றெல்லாம் எண்ணுகிறான். சூரன் அடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கி, "பிழை பொறுத்தருள்க. பகைவர்மீது இதோ போர் செய்யப் புறப்படுகின்றேன். விடை தருக" என்று வேண்டுகின்றான்.

சூரன் அகமகிழ்ந்து, "நீ பகைவர்களாகிய விலங்குகளைக் கொல்லுகின்ற ஒரு சிங்கம் அல்லவா! உன் ஊருக்குச் சென்று படைகளைத் திரட்டி ஆயத்தமாக இருக்குதி; சிவகுமாரன் போருக்கு வந்தால் உன்னை அழைப்பேன்; அப்போது வருக" என்கின்றான்.

இராவணன் இறந்துபட்டது, துரியோதனன் மாண்டது, சூரன் அழிந்தது தன்னைத்தான் காதலிக்காததனால் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். இவர்கள் தம்மைத் தாமே காதலித்துத் தமக்கும் பிறர்க்கும் தீங்கு வராத வழியில் நடந்திருப்பார்களேயானால் இவர்களின் வாழ்வு வளம் பெற்றிருக்கும். எனவே, காதலின் கால்கோள் தன்னைத்தான் காதலிப்பதாக இருக்க வேண்டும். அதுவே உண்மையான காதல், உறுதியான காதல்.

ஆண்டவன் படைக்கமுடியாத பொருள்

ஒரு பிச்சைக்காரன்; நல்ல மெய்ஞ்ஞானி, விரித்த செஞ்சடை; செவ்வாயில் சிரிப்பு; பவளம்போல் மேனியில் பால் வெண்ணீறு; கழுத்தில் கனகாபரணம்; இடையில் பன்னகாபரணம்; காலில் பாதுகை, வீரக்கழல்; நல்ல திருமேனி; சடாமகுடம் ஜோதிமயம்; ஒரு கையில் கபாலம். மறு கையில் துடி. இன்றேரன்ன அலங்காரங்களுடன் அவன் புறப்படுகின்றான்; வீதிஓரம் வந்துகொண்டிருக்கிறான். அவனைப் பார்த்தால் யார்தான் பிச்சைஇடத் தயங்குவார்கள். அவனுடைய பேரெழிலிலே எல்லோரும் மயங்குகிறார்கள், வழக்கம்போல அவர்கள் கேட்கிறார்கள்: 'பிச்சையாக என்ன பெற்றுக்கொள்கின்றாய்?' 'என்னிடம் இல்லாதது எதுவும் இல்லை. ஆனால் ஆண்டவன் படை யாத—படைக்க முடியாத பொருள் ஒன்று உண்டு; அதனை மனிதன் படைத்திருக்கின்றான். அதுமட்டும் என்னிடத்தில் இல்லை. அப்பொருளையே பிச்சை கேட்டுப் புறப்பட்டு இருக்கின்றேன்' என்று ஒரு புதிரைக் கிளப்புகின்றான் பிச்சைக்காரன். யாருக்கும் ஒன்றுமே புரியவில்லை. 'பிச்சைக்காரன் பித்தன்' என்றே முடிவு கட்டி விடுகிறார்கள்.

துடி முழக்கிப் பெரிய ஒலியை எழுப்பி மக்களைக் கூவி அழைக்கின்றான் பிச்சைக்காரன். பிச்சை கிடைப்பதாக இல்லை. அடுத்த கிராமத்துக்கே வந்து விடுகின்றான். அங்கேயும் அவன் பேரெழிலைக் கண்டு 'தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்' என்ற நிலையிலே ஆடவரும் மகளி ரும் வைத்தகண் வாங்காமலே பார்த்துக்கொண்டு அசையாமல் நிற்கின்றார்கள். 'யாரேனும் பிச்சை இட முடியுமா' என்ற பெருங்குரல் பிச்சைக்காரனின் வாயிலிருந்து வருகின்றது. 'பிச்சையாக என்ன பெற்றுக்கொள்கின்றாய்' என்று அங்கேயும் அந்த வினா எழுகின்றது. ஆண்டவன் படைக்காத பொருள்—படைக்கமுடியாத பொருள் ஒன்று

இருக்கிறது. அப்பொருளையே பிச்சை கேட்டுப் புறப்பட்டு இருக்கின்றேன்' என்று பிச்சைக்காரன் விடை சொல்கின்றான். 'பிச்சைக்காரன் பித்தன்' என்று பேசிக்கொண்டு எல்லோரும் போய்விடுகிறார்கள்.

பிச்சைக்காரனும் சளைக்கவில்லை. சிறு பறை முழக்கிப் பெரு ஒலி எழுப்பிப் பிச்சை கேட்கிறான். பலன் கிடையாததை உணர்கின்றான். அடுத்த கிராமத்துக்கு வருகின்றான். 'இக்கிராம மக்களின் உள்ளுணர்வைத் தட்டி எழுப்புவோம்' என்று எண்ணுகின்றான். துடியை எறிகின்றான்; வீணையைக் கையில் ஏந்திப் பண்ணார்ந்த கீதம் பாடித் தன் காரியத்தைச் சாதிக்கலாம் என்று சிந்திக்கின்றான். அங்கேயும் பிச்சை இடுவார் யாரும் இல்லை. பிச்சைக்காரன் பித்தன் என்ற பேச்சே அங்கும் எழுகின்றது. துடியின் முழக்கத்தினாலும், வீணையின் இன்னிசையினாலும் காரியத்தைச் சாதிக்க முடியவில்லையே என்று அவன் சோர்ந்து விடவில்லை. கபாலம் ஏந்திய கையுடன் ஊர் ஊராகத் திரிகின்றான். பிச்சைக்காரனின் பயணம் நீண்டு கொண்டே போகின்றது. யாரும் பிச்சை இடுவதாக இல்லை.

பானுகோபன் போர் :

முருகவேள் ஈராயிரம் பூதவெள்ளம் தொடர்ந்துவர வீரமகேந்திரபுரம் வருகிறார். "எம்பிரானே, சூரபன்மனுடைய ஊரில் கொடியவர்கள் பலர் இருத்தலால் அங்கே செல்லுதல் முறை அன்று. அதற்கு அடுத்த எல்லையாகிய இங்கே பாசறையை அமைப்போம்" என்று பிரமா, விட்டுணு, இந்திரன் என்போர் வேண்டிக்கொள்கின்றார்கள். முருகப்பெருமானும் இசைவைத் தெரிவிக்கிறார். தேவதச்சன் பாடிவிடு அமைக்கின்றான். பாடிவிட்டுக்கு ஏமகூடம் என்று நாமம் சூட்டுகின்றார்கள். ஏமகூடத்தில் பூதவீரர் புடைசூழ வீற்றிருக்கின்றார் முருகவேள். சூரன் அதனை அறிகின்றான்.

மகன் பானுகோபன், தந்தை சூரன் ஆணையைச் சிரமேற் கொண்டு போருக்குப் புறப்படுகின்றான். போர்

எழுகின்றது. வீரவாகுதேவர் வில்லைக் கையில் எடுத்துக் குமரவேள் திருவடியைப் போற்றிப் பானுகோபனை எதிர்க்கிறார். வீரவாகுவின் அம்புகள் பள்ளத்தில் பாயும் வெள்ளம் போல விரைந்து ஆயிரம் கோடி தலைகளை அறுத்து வீழ்த்துகின்றன. மாயம் வினைக்கும் மோகப் படையைக் கையில் எடுக்கின்றான் பானுகோபன். 'வீரவாகுவையும் அவன்தன் சேனையையும் பற்றி அறிவைக் கெடுத்துக் கொண்டு வருக' என்று சொல்லி அதனை விடுக்கின்றான். ஆலகாலம்போல் மோகப்படை எங்கும் மண்டி எல்லோர் அறிவையும் கெடுக்கின்றது. அறுமுகன் இதனை அறிகின்றார்; 'மாற்றான் விடுத்த மோகப் படையின் வன்மையைக் கெடுத்து வருக' என்று அமோகப் பெரும் படையை விடுக்கின்றார். மோகப் படை விரைந்து பின்வாங்குகின்றது. எல்லோருடைய மயக்கமும் தெளிகின்றது. "தெய்வப் படைகளை எடுத்து வருவேன். அன்றேல், சிவப்படை எடுக்கும் வீரவாகுவினால் என்னுயிர் போய்விடும்" என்று தன் நகர் நோக்கித் திரும்புகின்றான் பானுகோபன்.

முருகப்பெருமான் தரிசனம் :

மைந்தன் அடைந்த வசையை அறிகின்றான் குரன். போருக்குப் புறப்படுகின்றான். அழிவற்ற வீரவாகு, அவர் தம்பியர் எட்டு வீரர்கள், நூறாயிரவர், பூதகணங்கள் புடைசூழ முருகவேளும் போர்க்களத்தை அடைகின்றார். பெரும்போர் ஆரம்பமாகின்றது; அயன் அஞ்சுகிறார். திருமால் துளங்குகிறார். இந்திரன் அயர்கிறான். கூற்றுவன் கலங்குகிறான். நல்லறம் நடுங்குகிறது. மன்னுயிர் எல்லாம் நிலை தடுமாறுகின்றன. குரனும் வீரவாகுவும் விற்போர் தொடுக்கிறார்கள். வீரவாகுவின் வில் முறிகின்றது. வேற்படையை எடுத்து வீசுகிறார் வீரவாகு. அது குரன் மார்பில் பட்டு ஓடிகிறது. தண்டாயுதத்தை எடுத்து வீரவாகுவின் மேல் வீசுகிறான் குரன். வீரவாகுவின் மார்பு இரு கூறுகிறது. பெருகிய குருதியுடனும் பிளந்த மார்புடனும் வீரவாகு உடல் சோர்ந்து விழுகிறார்.

அப்பொழுது குமரவேள் தோன்றுகிறார். குமரவேளைப் பார்க்கின்றான் சூரன்.

முண்டகம் மலர்ந்த தன்ன முவிரு முகமும் கண்ணும்
குண்டல நிரையும் செம்பொன் மவுலியும் கோல மார்பும்
எண்டரு கரம்சர் ஆறும் இலங்கெழிற் படைகள் யாவும்
தண்டையும் சிலம்பும் ஆர்க்கும் சரணமும் தெரியக் கண்டான்.

எஞ்சலில் அடிணர் செம்மல் இங்ஙனம் அமர தாற்றித்
துஞ்சிலென் தொலைவுற றுலென் தூயவால் அறிவின் மிக்கோர்
நெஞ்சினும் அளத்தற் கொண்ணு நிருமலக் குமர முர்த்தி
செஞ்சுடர் வடிவங் கண்டு தீவினை நீங்கி உயந்தான்.

பூவுலகு அண்டம் எல்லாம் புரந்திடும் சூரன் தன்னைத்
தீவினை யாளன் என்றே செப்புவர் சிறப்பின் மிக்க
முவிரு முகத்து வள்ளல் முன்னர்வந் தெய்தப் பெற்றான்
ஆஇவன் தவத்திற்கன்றி அறத்திற்கும் முதல்வன் அன்றே.

இன்னமும் முனிவர் தேவர் யாவரும் இனையன் என்றே
உன்னரும் தலைமைத் தாகும் ஒருதனிக் குமரன் தன்னைத்
தன்இரு விழியாற் கண்டான் தானவர்க் கிறைவன் என்றால்
அன்னவன் தவத்தின் பேற்றை ஆர்அறிந் துரைக்கற் பாலார்.

செந்தாமரை மலர்ந்தால் ஒத்த திருமுகங்கள் ஆறு,
திருக்கண்கள் பன்னிரண்டு, குண்டல நிரைகள், செம்பொற்
கிரீடம், திருமார்பு, திருக்கரங்கள் பன்னிரண்டு, அவை
களில் விளங்காநின்ற படைக்கலங்கள், தண்டையும்
சிலம்பும் ஒலிக்கும் சரணை விந்தங்கள் எல்லாம் தெரிகின்
றன. சூரன் முன்னாளிலே தவம் செய்தமையும், பூமியிலே
அழிவின்றிப் பலயுகம் வாழ்ந்தமையும், அறுமுகப் பெருமா
னுடைய பேரழகுத் திருவுருவத்தைத் தரிசித்துப் பெரு
வாழ்வு அடைதற்கன்றோ! சூரன் மெய்ஞ்ஞானிகள் மனத்
தாலும் அளவிடுதற்கு அரிய நிர்மலராகிய குமாரக் கடவு
ளுடைய திருவுருவத்தைத் தரிசித்துத் தீவினை நீங்கி உயந்
தான். அவன் போர் செய்து முருகக்கடவுளால் இறந்

தால் என்ன! தோற்றால் என்ன! அவனைத் தீவினையாளன் என்று அறியாதவர் சொல்வர். அறுமுகப் பெருமான் தன் முன் எழுந்தருளி வரப்பெற்ற பெருமை அவனுக்கு உரியது. தவத்துக்கும் அன்றி அறத்துக்கும் இவனே முதல்வன். முனிவரும் தேவரும் மற்றை யாவரும் இத்தன்மையினர் என்று நினைத்தற்கு அரிய தனிமுதல்வராம் குமாரக் கடவுளைச் சூரன் தன் இரண்டு கண்களாலும் தரிசித்தான் என்றால் அவனுடைய தவத்தின் பேற்றை யாரே சொல்ல வல்லார்! போரைச் செய்பவர்போல எழுந்தருளிச் சூரன் தன் இரு கண்களாலும் தரிசிக்கும்படி திருவுருவத்தைக் காட்டி அவனுக்கு அருள் செய்தார். சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய மாயைத் திருவினையாடலை என்னென்போம்!

“பூதப்படை அழிந்தது. வீரவாகு உயிர் ஒழிந்தான். நீ ஒரு பாலகனா என்னோடு போர் பொருது வெற்றி அடைகுதி? நிறைந்த செல்வங்களையுடைய என் வரத்தின் இயல்பை நீ நினைத்திலை. என் அறியாத ஆக்கம், பெருவலி, வெற்றியின் பெருக்கம், படைத்திறம், போரின் ஊக்கம் இவற்றை நீ அறியமாட்டாய். உன்னை என் வில்லினால் இமைப் பொழுதில் அழிக்கிறேன் பார்” என்று பொங்கி எழுகின்றான் சூரன்.

“வெற்றியும் வலிமையும் வீரமும் வரமும் உடையோம் என்று அகந்தை கொள்ளாதே. நீ அறியாமையை உடையை. சிவபிரானுடைய நெற்றிக் கண்ணில் உண்டாகும் ஒரு சிறு பொறி அன்றோ உலகங்கள் எல்லாவற்றையும் அழிப்பது. நூற்றெட்டு யுகந்தோறும் செல்வத்தோடு இனிதாக இருந்த நினைப்பாலிற் புகுந்த உறையைப் போல் இதோ அழிக்கின்றேன்” என்று சொல்லி அருள்கின்றார் முருகப்பெருமான். வில்லை வளைக்கிறான் சூரன். தெய்வப் படைக்கலமாம் சக்கராயுதத்தை விடுக்கின்றார் அறுமுகப் பெருமான். அசுரர் சேனை அழிகிறது. தேர் இழந்து, வில் இழந்து, வீரன் என்னும் பேர் இழந்து, படை இழந்து, அணி இழந்து, முடி இழந்து, குடை இழந்து, தனியராய் நிற்கிறான் சூரன். பாலகன் வலிமை நன்று

நன்று என்று நகைத்துப் பிரம்மாஸ்திரத்தை எடுத்து முருகன்மேல் விடுகிறான் சூரன். வேற்படையை விடுக்கிறான் வேலவன். பிரம்மாஸ்திரத்தை விழுங்குகிறது வேற்படை. திரிபுரம் எரித்த விரிசடைக் கடவுள் கொடுத்த மெய்ப்படையைக் கையில் எடுத்து, அர்ச்சனை செய்து விடுகிறான் சூரன். சிவப்படையைப் பார்க்கிறார் முருகவேள்; 'இது என் தந்தையின் படை' என்று கொடுத்தவர் வாங்கும் தன்மைபோலச் செங்கை நீட்டி அப்படையைப் பற்றிக்கொள்கின்றார்.

அசுரனைப் பார்த்து அறுமுகப் பெருமான் சொல்கிறார்: "சூரபன்மனே, சயந்தனையும் தேவர்களையும் சிறையினின்றும் நீக்கிவிடு என்று தூதனை அனுப்பினோம். கேட்டாய் இல்லை. தாரகனைக் கொன்ற நெடுவேலினால் உன்னையும் சங்கரிப்போம் என்று வந்தோம், ஆனால், இன்று உன்பால் நிறைந்து நின்ற பெருஞ்சேனை, வில்வலி, தெய்வப் படைக்கலங்கள் எல்லாம் இழந்து வறியவளாய் நிற்கின்றாய்; நிராயுதனாய் நிற்கின்ற உன்னைக் கொன்றால் பழியாய் முடியும் என்று தரும நெறியினால் காலம் தாழ்த்துப் பொறுத்து இருக்கின்றோம். உன்னைக் கொல்லுதல் ஒரு பொருளும் அன்று; அரிதும் அன்று. பல பேசிப் பயன் என்ன? வானவரை வன்சிறையினின்றும் விட்டுவிடு. அதனை மறுப்பின் உன்னை விரைந்து கொல்வோம். உன் கருத்து என்ன?" என வினாவுகிறார் முருகவேள்.

'என் பலவீனத்தை அறிந்தவன்போல, தேவர் சிறையை விடுகதி என்கிறானே இப்பாலகன். சிறுபிள்ளைத்தனத்தினால் இவ்வாறு சொன்னான். படைக்கலம் அற்ற என்முன் எண்ணிறந்த காலம் நின்று போர் புரிந்தாலும் இப்பாலகன் என்னைக் கொல்ல வல்லனோ? சாகா வரம்பெற்ற என் வெற்றியும் வீரமும் இவன் அறியாதன. இவன் என் படைகளை அழிக்கலாம்; அழியா வரத்தை அழிக்க முடியாதே! போருக்கேற்ற சேனை திரட்டிப் பின் வந்து போர் செய்து இவனை வெற்றி கொள்வேன். இது வசையன்று' என்று நினைந்து மாயாமந்திரத்தை உச்சரித்து மறைந்து மகேந்திர மாளிகையைச் சென்று அடைகிறான் சூரன்.

மறைந்து சென்ற அவன் செய்கையை முருகன் உணர் கின்றான். “இன்னும் தீயனாகிய இவன் மனம் திரும்பினால் உய்வான்” என்னும் திருவருளால் பொறுத்திருக்கிறார் சுப்பிரமணியப் பெருமான்.

ஆண்டவன் படையாத பொருள் :

பிச்சைக்குப் புறப்பட்டவன் கேட்ட பொருள் ஆண்ட வன் படையாத பொருள்—படைக்க முடியாத பொருள். கொடுத்தவர் யாரும் இல்லை. இன்னிசை எழுப்பிப் பிச்சைகேட்டு, மக்களைத் தன்பக்கம் இழுக்கும் முயற்சியில் முனைந்தவனுக்கு வெற்றியே இல்லை. ஏன்? உலகம் பிச்சையிடும் நிலையில் இல்லையே! அன்னபூரணி ஒருத்தி வீட்டிலே இருக்க, அவன் ஆண்டியாகிப் பிச்சைக்குப் புறப்படுகின்றான் என்றால் இதில் ஏதோ மர்மம் இருக்கத் தானே வேண்டும். பிச்சைக்காரனும் கால் நோக நடந்து கொண்டே வருகின்றான்: அவன் பிச்சையாகக் கேட்கும் பொருள் ஆண்டவன் படையாதது; படைக்க முடியாதது: அது மனிதன் படைத்த பொருள்.

மன்னனுக்கு மதி அமைச்சராக இருந்த மணிவாசகர் பிச்சைக்காரனுக்குப் பிச்சை இடுகிறார். அவர் போட்ட பிச்சை இதோ!

வான்கெட்டு மாருதம் மாய்ந்து அழல்நீர் மண்கெடிலும் தான்கெட்டல் இன்றிச் சலிப்பறியாத தன்மையனுக்கு ஊன்கெட்டு உயிர்கெட்டு உணர்வுகெட்டுள்ள உள்ளமும்போய் நான்கெட்ட வாயாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ.

ஆம்! ஆண்டவன் படையாத பொருள் ஆணவம். அதைக் காத்து அளிப்பவன் மனிதன். அந்தப் பிச்சைக் காரன் ஆண்டவன். ஊர் ஊராய்ப் பலிக்கு உழலும் இந்த அற்புத மூர்த்தி பிச்சை கேட்கிறான். நம் ஆண வத்தை அவனது கபாலத்திலே போட்டு அருள் நிறைந்த வர்களாக நாம் மாறிவிடவேண்டும் என்பது அவன் திருவுள்ளம்!

ஆணவத்தை நீக்கி அறிவுடே ஐவகையாக்
காணவத்தைக் கப்பாலேக் காணுநாள் எந்நாளோ

என்று தாயுமானவருடன் சேர்ந்து நாமும் குரல் எழுப்ப
வேண்டும். முருகப் பெருமான் எத்தனை முறை குரனுடைய
ஆணவத்தைப் பிச்சைகேட்டான். போட்டானா பிச்சை?
வாழத் தெரியாத குரன் பிச்சை போடவில்லை. இதைவிட
முருகனின் அளப்பெரும் கருணைக்கு வேறு என்ன சான்று
வேண்டும்!

* ஆண்டவன் படைக்க முடியாத பொருள் ஆணவம்!

* ஆணவம் அநாதியாகவே உள்ளது. ஆனால் மனிதன் அதனை எடுத்துப்
படைத்து அல்லோலகல்லோலப்படுகின்றான்.

காலத்தாற் சிதையாத கருத்து

சந்திரனிலே முதன்முதல் ஆம்ஸ்ரோங் கால்வைத்து நடமாடிய சாதனை மனித சமுதாயத்துக்கு மாபெரும் வெற்றி; இதை யாரும் மறுக்கமுடியாது. செல்வம் கொழிக்கும் அமெரிக்க நாட்டினர் தம்முடைய சீரான மூளைப்பலத்தினால் இந்தச் செயற்கரிய சாதனையை நிறைவேற்றினார்கள். சந்திரனில் காலடி வைத்த செய்தி மனித சமுதாயத்தையே திடுக்கிடச் செய்தது. அகில உலகமுமே ஆம்ஸ்ரோங், அல்டரின், கொலின்ஸ் ஆகிய மூவருக்கும் சிரம் தாழ்த்திக், கரம் கூப்பிப் பாராட்டுத் தெரிவித்தது. பாராட்டுத் தெரிவிக்காமல் இருக்க முடியுமா? அவர்கள் தம்முடைய இன்னுயிரை எமக்காகவும் இனி வரும் சந்ததியினருக்காகவும் பணயம் வைத்தார்கள். அமெரிக்க நாட்டினர் வெற்றியின் சிகரத்திலே அன்றைக்கு வீறு புகழுடன் நின்றார்கள்; இன்றைக்கும் நிற்கிறார்கள்; இனிமேலும் நிற்பார்கள். இந்த அரிய சாதனையை நிறைவேற்ற அருந்துணை புரிந்தவன் ஆண்டவன், அது எப்படி என்ற ஒரு வினா எழலாம். அறிவு வளர்ச்சியின் விளைவாகவே இன்றைய விஞ்ஞானம் ஏறு நடைபோட்டுச் செல்கின்றது. இந்த அறிவைக் கொடுத்தவன் ஆண்டவன். காரியங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டும்தானே!

மகாபாரதத்திலே சாந்தி பருவத்தில் அற்புதமான ஒரு வருணனை வருகிறது.

“உலக மாந்தர் தமது நுண்ணறிவினால் அறிய வேண்டிய பரம்பொருளை அறியாத நிலையிலேயே உள்ளனர். விஸ்தீரணத்தில் பூமியை விட நீர்ப் பரப்பு உயர்ந்தது. நீரைப் போல் அல்லாமல் ஒளி எங்கும் வியாபித்து நீரை விட உயர்ந்ததாகிறது. வாயு இல்லாத இடமே இல்லையாதலால் ஒளியை விட வாயு உயர்ந்ததாகும். இக்காற்றையும் தன்னுள் அடக்கிய எங்கும் நிறைந்த

ஆகாயமோ காற்றுக்கும் உயர்வாகக் காணப்படுகின்றது. மனமோ ஆகாயத்தையும் கடந்து செல்லக்கூடிய வலிமை பெற்றிருப்பதால் ஆகாயத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது. மனம் இலயிக்கும் விஷயங்களில் உள்ள தத்துவத்தைப் புரிந்துகொள்ளும் வலிமை அறிவுக்கே இருப்பதால் மனத்தைக் காட்டிலும் அறிவே சிறந்தது. காலம் காட்டும் வழியிலேயே அறிவு செல்லவேண்டி இருப்பதால் அறிவுக்கும் மேம்பட்டது காலம். ஆனால், பிரபஞ்சமே தானாகி, மேலே சொல்லப்பட்ட எல்லாப் பூதங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீமத் நாராயணனோ இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேம்பட்டவன்.'''

மனித மூளை எங்கே; அதனைப் படைத்த ஆண்டவன் எங்கே என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். குறைகளும் வரம்புகளும் தெரியாத நிலையிலே மனிதன் பொய்யான ஒரு திருப்தியுடன் வாழ்கின்றான்.

இரணியன் இன்னுரை :

சூரன் போரில் தோற்று வந்த செய்தியைப் பானுகோபன் அறிகின்றான். மாயையை வேண்டி மாயப் படையைப் பெற்றுப் புறப்படுகின்றான். வீரவாகு தேவருக்கும் பானுகோபனுக்கும் போர் ஆரம்பமாகின்றது. மாயை தந்த கொடும் படையை மறைந்து நின்று பூசனை புரிந்து விடுகின்றான் பானுகோபன். வீரவாகுதேவரையும் அவர்தம்மொடு சேர்ந்தாரையும் நொடிப் பொழுதில் ஆகாய வழியே எடுத்துச் சென்று நன்னீர்க் கடலின் நடுவே தள்ளிவிடுகின்றது மாயப்படை.

இச்செய்தியை நாரத முனிவர் வாயிலாக அறிகின்றார் முருகவேள். 'வெற்றி வேற்படையை விரைந்து செல்க' எனப் பணிக்கிறார். மாயப் படைக்கலம் தன் வலி இழக்கின்றது. மயங்கிக் கிடந்த வீரரும் வீரவாகுவும் ஐயன் வேலைப் போற்றி எழுகின்றார்கள்.

“ இப்போது நானே போர் செய்து பூத கணங்களைக் கொல்வேன்; சிவகுமாரனை வெல்வேன்; தேரைக் கொண்டு வருக ” என்று குரனிடமிருந்து ஆணை பிறக்கின்றது. குரன் மைந்தன் இரணியன் அறத்தை அறிந்தவன்; ஆயிரம் வேதங்களை உணர்ந்தவன்; மாயங்களையும் வஞ்சனைகளையும் கற்றவன். தந்தைக்கு நல்லன சொல்கின்றான்.

“ பிதாவே, தேவர்களைச் சிறை செய்தமையால் ஆவது பாவம்; ஆக்கம் இல்லை. அண்டங்கள் பலவற்றை அரசாண்டு இத்துணைச் செல்வங்களோடு வீற்றிருத்தலை யாரிடத்தில் பெற்றாய்? முன்னாளில் விட்டுணுவை வென்றது, பிரமாவையும் முனிவர்களையும் ஏவல் கொண்டது, தேவர்களைத் துன்பம் செய்தது சிவபிரான் ஈந்த வலியினால் அல்லவா? தமக்கு ஒருநன்றி செய்தோர் மனம் கன்றும்படி தீமையை ஒருவர் புத்தி பூர்வமாகச் செய்வாராயின் அவ்வெளியரை அவர் முன்செய்த நன்றி ஒன்றே கொல்லும்; அன்றி அவரைக் கொல்ல வேறு கூற்றுவனும் வேண்டுமோ?

ஒன்றொரு பயன்றனை உதவி னோர்மனம்
கன்றிட ஒருவினை கருதிச் செய்வரேல்
புன்தொழில் அவர்க்குமுன் புரிந்த நன்றியே
கொன்றிடும் அல்லது கூற்றும் வேண்டுமோ?

தனக்கு நிகரில்லாத இறைவன், பகை கொண்டவர்களைத் தண்டம் செய்த சரித்திரங்கள் ஒரு கோடி உள்ளன.

ஆதலால் ஈசன் தன்னை அடைந்தவர் உய்வர் அல்லாப் பேதையர் யாவ ரேனும் பிழைக்கலர் இனைய வாய்மை வேதநூல் பிறவும் கூறும் விழுப்பொருள் ஆகும் நீயும் ஏதமா நெறியின் நீங்கி இப்பொருள் உணர்ந்தி எந்தாய்.

சிவனைப் புகலிடம் என்று அடைந்தவர் உய்வர். அல்லாதார் யாவராயினும் உய்யார். அந்தக் கடவுளுடைய திருக்குமாரராகிய முருகப்பெருமானோடு நீ போர் செய்யின் வெற்றி உண்டாகுமோ?

எண்டொகை பெற்ற அண்டம் யாவையும் புலன வைப்பும் மண்டிபல் வளனும் ஏனை மன்னுயிர்த் தொகுதி முற்றும் அண்டரும் மூவர் தாமும் அனைத்துமா கியதன் மேனி கண்டிட இமையோர்க் கெல்லாம் காட்டினன் கந்தன் என்பர்.

நிருமலராகிய சப்பிரமணியப் பெருமான் செயற்கரிய செய்யும் வலியவர். அவரைச் சிறுவன் என்று இகழாதே. அவர் செய்கையாற் பெரியர்.

வாசவன் குறையும் அந்தண் மலரயன் குறையும் மற்றைக் கேசவன் குறையும் நீக்கிக் கேடிலா வெறுக்கை நல்க ஆசிலோர் குழவி போலாய் அறுமுகம் கொண்டான் எண்தோள் ஈசனே என்ப தல்லால் பிறிதொன்றை இசைக்க லாமோ.

வாசவன் துயரமும் கேசவன் துயரமும் பிரமன் துயரமும் தேவர் துயரமும் நீக்க ஈசனே பாலகன் வடிவு கொண்டு ஆறுமுகனானான்.

தாரகன் செற்ற தென்றால் தடவரை பொடித்த தென்றால் வார்புனற் கடலுள் உய்த்த வலியரை மீட்ட தென்றால் கூருடைத் தனிவேல் போற்றிக் குமரன்தான் பணிவ தல்லால் போரினைப் புரிதும் என்கை புலமையோர் கடன தாமோ.

ஆறுமுகனின் வேற்படை தாரகனைக் கொன்றது. கிரவுஞ்ச மலையைப் பொடிபடுத்தியது. நன்னீர்க் கடலில் (சுத்தோதக சமுத்திரத்தில்) இட்ட வீரவாகுதேவர் முதலிய வீரர்களை மீட்டது. இத்தகையவெற்றிவேற்படையைத் தொழுது குமாரக் கடவுளுடைய திருவடியை வணங்குவ தன்றி அமர்புரியத் துணிதல் அறிவுடையார் செயலாகுமா? சேனையும் தானுமாக வந்து என் தமையன் பானுகோபன் உலையும்படி போர்செய்த வீரவாகுவை வெல்ல யார் வல்லவர்? வீரவாகு அழிவையும் பொருந்தான்; அறிவு இழந்து மயங்கி வீழ்ந்தாலும் எழுவான்; தெய்வப் படைக் கலங்களுக்கும் எதிராகப் படைக்கலங்களைச் செலுத்துவான் என்னில் அறிஞர்கள் பின்னும் வீரவாகுவுடன் போர் செய்யக் கருதுவார்களோ? வீரவாகு என்னும் ஒருவனால் இந்த நகரம் முழுதும் அழியும்; அவுணர்களும் அழிவார்கள் என்றால் முருகப்பெருமான் போருக்கு எழுந்தால்

எல்லாப் புவனங்களும் அழிந்திடாவோ? நம்முடைய வரங்களும், படைக்கலங்கள் யாவும், மாயங்களும் வலியும், வெற்றியும், செல்வங்களும், கீர்த்தியும் அழியாவோ? சுப்பிரமணியப் பெருமான், நம்மாட்டுக் கருணை கொண்ட வள்ளல். நம்முடன் போருக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வாராது தம்முடைய சேனைகளோடு தூதுவனைப் போருக்கு அனுப்பிப் பாசறையில் இற்றைநாள்வரையும் நம்மிடத்தில் கருணை செய்து இருக்கின்றார். அப்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்தில் அழியாத கோபம் வருதற்கு முன் தேவர்களுடைய சிறையை நீக்கிவிடுக. நம்முடைய சுற்றத்தாரோடும் விரைந்து சென்று திருவடிகளை வணங்கி, 'தீயேங்கள் செய்த பிழைகளைப் பொறுத்து அருள்க' என வேண்டுக. அவர் பொறுத்து அருள் செய்து அளவில்லா வரங்களைத் தருவார். யாமும் உய்வோம். இதுவே நாம் செய்யத்தக்கது."

தற்பெருமை பேசும் சூரன்:

சூரன் இவற்றைக் கேட்டதும் சும்மா இருப்பானா? அவன் வாயினின்றும் புகைப்படலம் எழுகின்றது: சீற்றக் கனல் பெருமூச்சாக எழுகின்றது. உடல் வியர்க்கிறது. வாயிதழ் துடிக்கிறது: கண் சிவக்கிறது. மனம் எரிகிறது. கையொடு கையைத் தட்டிச் சிரிக்கிறான். "பாலகனுடைய வலிமை, தூதுவனாக வந்த வீரவாகுவின் திறம், என்னாற் செய்யப் படுவன எல்லாம் சொன்னாய். இவற்றை உனக்குச் சொன்னவர் யாவர்? பிரமன் எனக்குப் பஞ்சாங்கம் சொல்கின்றான். விட்டுணு தாரகனுக்குத் தோற்றான். இந்திரன் மீன்களை என் பணியினாற் கொண்டுவந்தான். சிவகுமாரனோ என் அழியாத பேராற்றலை நீக்க வல்லவன்? இந்திரன், ஏனை வானவர், எல்லார்க்கும் முதல்வராம் பரமசிவன் போரில் என்னை எதிர்த்தால் தோல்வியே அடைவர். நான் பெற்ற வரம் நீ அறியாததா? குல் முறை பிழைத்து, ஆண்மை இழந்து, அரசின் பெருமை துறந்து, பகைவர்க்குப் பயந்து இவ்வாறு பேசுகிறாய். இன்னும் பேசினால் உன்னையும் யம புரத்துக்கு அனுப்புவேன்" எனக் கொதித்து எழுகிறான் சூரன்;

“இக்கொடியவன் என் உரையைக் கேட்கமாட்டான். இவன் இறப்பது திண்ணம். இவ்வுலகில் விதியை வென்றவர் யாவர்? இவனுக்கு முடிவுக் காலம் வந்து அணுகியது” என்றெல்லாம் சிந்திக்கிறான் இரணியன். “பிதாவே, நீ மிக்க அறிவுடையை. நானும் அறிந்தவன் போல் சில சொன்னேன். நான் சிறுவன்தானே. என் பிழையைப் பொறுக்க வேண்டும்” என்று சூரனுடைய கோபத்தை ஆற்றுகிறான். ‘இவன் இறப்பதன்முன் நான் இறப்பது நன்று’ எனத் தன்னுள் முடிவுசெய்து கொண்டு சூரனுடைய கால்களைப் பணிந்து “நீ கூறிய சபதத்தை நான் முடிப்பேன்” என்று சொல்கிறான். “மகனே, நீ பகைவர்களுக்கு அஞ்சி நாம் பிழைக்கும் உபாயங்கள் பலவற்றையும் சொன்னாய்; பின் அவர்களை வெற்றி கொள்ளும்படி எண்ணியது என்னையோ?” என்று வியந்து பேசுகிறான். “உன்னுடைய மைந்தன் நான். பின் அஞ்சவேனோ” என்கிறான் இரணியன். அப்போது மைந்தனைத் தழுவி “மகனே, நன்று, நன்று; பெருஞ் சேனையோடு போருக்குச் செல்லுதி” என்று பணிக்கிறான் சூரன்.

காலம் சிதையாத கருத்து:

நம்முடைய அறிவு, வளர்ச்சியில் பெரியது. அந்த அறிவு விஞ்ஞான விழுதுகளாகி, மெய்ஞ்ஞானக் கணிகளாகி அறவேரில் நிலைக்க வேண்டும். இயற்கைத் துடிப்பு குறுக்கிடும். ஆனால், அதனைக் கட்டுப்படுத்தி ஒழுங்குபடுத்தி நல்லனவற்றில் செலுத்த வேண்டும். மனம்போன போக்கிலே அறிவை அலைக்கழியவிட்டு வாழ்ந்தால் வாழ்க்கையில் வளம் ஏது? நல்லதையே நாடவைக்கும் பெற்றி வாய்ந்தது அறிவு.

சென்ற இடத்தால் செலவிடா தீதொரிடு
நன்றின்பால் உய்ப்பது அறிவு.

என்றுதானே வள்ளுவம் வழிவகுக்கிறது. தீமையே புரிந்து, பிறரை இகழ்ந்து நல்லாரைத் தூற்றிப் பெரியோரை நிந்தித்து வாழ்ந்தால் வரும் இடரும், அழிவும் தாங்க முடியாதனவாகும். ஆற்றல் உடையவர்களின் ஆற்றலை

இகழ்ந்து அவர்களைப் போற்றாது அல்லன செய்யப் புகுந்தால் அது எமனைக் கைகாட்டி வா என்று அழைப்பது போலாகும். பெரியோர்கள் தன்னலம் அற்றவர்கள்; பொறுமை மிக்கவர்கள்; தீங்கு செய்தவர்களுக்கும் நன்மையே செய்வார்கள். இதனை உணராது, "நான் பலவான், கடலைத் தூர்த்து மலையைப் புரட்டி, காற்றில் ஏறி விண்ணைப் பிளப்பேன்" என்று தன்னைத் தானே வியந்துகொண்டிருப்பவன் தற்செருக்கால் வகை அறியாது வலிய பகையுடன் முட்டிக் கெட்டே போவான்.

அமைந்தாங்கு ஒழுகான் அளவறியான் தன்னை வியந்தான் விரைந்து கெடும்.

இது காலத்தால் சிதையாத கருத்து.

குரன் தன்னை அறியவில்லை. தன்னைத் தந்த தலைவனை அறியவில்லை. கண்டதே காட்சி; கொண்டதே கோலம் என்று வாழ்ந்தான். சிங்கமுகன் பேசி என்ன, இரணியன் எடுத்து உரைத்தும் என்ன? இருந்த நிலையும், பெற்ற புகழும், புண்ணிய பாவங்களைப் போல மறுமைக்கும் உயிருடன் செல்லமாட்டா என்பதை அவனால் சிந்திக்க முடியவில்லை. விஞ்ஞான அறிவு வளர்ந்து சந்திரனில் மட்டுமல்ல, ஏனைய கிரகங்களிலும் கைவீசி நடக்கலாம். ஆனால், மெய்ப்பொருள் ஒன்று இருக்கின்றது; அதைக் காண்பதே நல்லறிவு என்பதை அறியும்வரை அறிவு வளர்ந்தது என்று சொல்ல முடியாது. மெய்ப்பொருளை உள்ளவாறு உணர்கின்றபோது நம்முடைய சிறுமை தோன்றும். மூலப் பழம்பொருளின் நாட்டம் இந்த மூன்று புவிமும் அதன் ஆட்டம் என்பதும் விளங்கும். நமக்கு வேண்டியது ஒருமைக்கே பயன்படும் அறிவு அன்று; எழுமைக்கும் வேண்டிய அறிவே அறிவாகும்.

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்
கற்றும்அறி வில்லாதஎன்

கர்மத்தை என்சொல்கேன்? மதியைஎன் சொல்லுகேன்

என்று தாயுமானவரே பாடுவார் என்றால் எம்முடைய அறிவைப்பற்றி நாம் என்ன சொல்ல இருக்கிறது.

மகாத்மா ஆகலாம்

காந்தி அண்ணலை இன்று நினைவாக நெஞ்சு இல்லை; நாடாது நாடில்லை. நம்முடைய கண் முன்னே நடமாடிய ஓர் அற்புத அவதார புருஷர் அண்ணல் மகாத்மா. சூரியனே அஸ்தமிக்க அஞ்சும்படியாக இருந்த பிரிட்டிஷ் சாம்ராச்சியத்தை அசைத்துக் குலுக்கி அதிரச் செய்த வீரம் விளம்பும் தகையதோ? ஆயுத பலம் கொண்ட ஆங்கில அரசாங்கத்தை ஆன்மபலங் கொண்டு அடிபணியச் செய்த பெருமை அண்ணலையே சாரும்:

இந்தப் பெரிய மகாத்மா 1922ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் முதற் திகதி சட்டமறுப்புச் செய்யப்போவதாக முன்னறிவிப்புக் கொடுக்கிறார். சட்ட மறுப்பைத் தொடங்குகிறார். 'சௌரி சௌரா' என்ற நகரத்தில் ஓர் ஊர்வலம் சென்று கொண்டு இருக்கிறது. கூட்டத்தைக் கலைக்கப் பொலீசார் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்கிறார்கள். சிறிது நேரத்தில் பொலீசாரிடம் இருந்த குண்டுகள் யாவும் முடிந்து விடுகின்றன. செய்வது அறியாது தானாவுக்குள் சென்று பதுங்குகிறார்கள் பொலீசார். சீற்றம் அடைந்த மக்கள் தானாவுக்கே தீ மூட்டி விடுகிறார்கள். தீ பற்றி எரிகிறது. உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டி வெளியே ஓடிவந்த பொலீசார் மக்கள் கூட்டத்தினரால் கொல்லப்படுகிறார்கள். அறிகிறார் அண்ணல் காந்தி: சட்டமறுப்பு இயக்கத்தையே உடனடியாக நிறுத்தி விடுகிறார். எல்லோரும் 'எதற்காக' என்று காரணம் கேட்கிறார்கள். அவர் சொன்ன விடை இதுதான்! "தீயவழியிலே சென்று பெறுவது பெரிய பயன் தரக்கூடியதாக இருக்கலாம். ஆனால் அது விரும்பத்தகாதது."

எதையாவது எப்படியாவது செய்து முடிக்கவேண்டும் என்று செய்துவிடக்கூடாது.

பழிமலைந்து எய்திய ஆக்கத்தின் சான்றோர்
கழிநல் குரவே தலை.

என்று வள்ளுவரே சொல்வார். எவ்வளவு இலாபம் பெறக் கூடிய செய்கை ஆக இருந்தாலும் அதனைப் பெரியோர் பழிப்பதாக இருப்பின் அதனை ஒருபோதும் செய்யலாகாது. இதனைப் புறநானூறு 'பழிஎனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்' என்று அன்றைக்கே பாடி இருக்கிறது.

மானம் உயிரினும் பெரிது:

இராவணன் மைந்தன் மேகநாதன். அவன் இந்திரனை வென்றவன். அதனால் இந்திரஜித்து என்று பெயர் எய்தியவன். வானவரை வென்று வான் புகழ் பெற்ற அவன் சிறை இருந்த செல்வியை மீட்க எழுந்த போரில் மாற்றாரைத் தாக்குகிறான். அறப்படைக்கும், மறப்படைக்கும் எழுந்த போரில் சிற்றப்பன் விபீஷணன் மீது படைக்கலங்களை ஏவுகிறான். விபீஷணன் மீது விடுத்த கொடியதொரு பாணம் இடியைப் போலவும், நெருப்பைப் போலவும் விரைந்து செல்கிறது. விபீஷணனுக்கு இறுதிக் காலம் நெருங்கிவிட்டது என்றே எல்லோரும் ஏங்குகிறார்கள். பார்க்கிறார் இளையபெருமாள்; விலக்கலாகாத பாணம் ஒன்றை விடுக்கிறார். இந்திரஜித்துவின் பாணம் முறிகிறது. விபீஷணன் மீது வேகத்துடன் வேலாயுதத்தை விடுக்கிறான் வீரன் இந்திரஜித்து. இளையபெருமாள் வேலாயுதத்தை முறிக்கிறார். விபீஷணன் இந்திரஜித்துவின் தேருக்குள் புகுந்து சாரதியைக் கொன்று குதிரைகளையும் வீழ்த்துகிறான். தேரிழந்த தீரன் திடீரென்று மாயமாக மறைகிறான்.

நேராக இராவணனிடம் செல்கின்றான். "மகனே, என்ன நடந்தது சொல்" எனக் கேட்கின்றான் இராவணன், "ஐயனே, இன்று நிகழ்ந்த போரில் அந்த இலக்குவன் மீது நாராயணஸ்திரத்தைச் செலுத்தினேன். அது அவனை வலம் வந்து வணங்கியது. அதனிலும் வலிய படை வேறு என்ன இருக்கிறது? நம் முன்னோர் செய்த பாவத்தினால் நீ கொடும்பழி தேடியாய். இலக்குவன்

இன்னும் சினந்ததாகத் தெரியவில்லை. அவன் சினந்தால் உலகம் மூன்றுமே சிதையும். அவன் இன்னமும் தேவாஸ் திரங்களை விடவில்லை. அதனால் உயிரோடு திரும்பி வந்தேன். நான் பிரம்மாஸ்திரத்தை விட்டேன். அது அவனை ஒன்றுமே செய்யவில்லை. போருக்கு அஞ்சி அச்சத்தால் இவற்றைச் சொல்லவில்லை; நிறைந்த செல்வத்துடன் நெடுங்காலம் நீ வாழவேண்டும் என்ற ஆசையால் சொல்கிறேன். சிறை இருக்கும் சீதையின்மீது வைத்த ஆசையை விட்டுவிடு. அவளைச் சிறையிலிருந்து விடுவாயாயின் இராம இலக்குமணர் சீற்றம் தணிவர். நம்மையும் மன்னிப்பார்கள். நினக்கும் வாழ்வு வந்து அமையும்”.

“பேதாய்! உன்னை நம்பி உன் தோள் வலியை நம்பிச் சீதையைக் கவர்ந்து வரவில்லை; இப்பகையை நான் தேடவும் இல்லை. எடுத்துவந்த மங்கையை நான் கொடுத்து விடப் போவதும் இல்லை. அமர்புரிந்து ஆவியை விடுவேன். தேவியை விடேன். அழியும் உலகில் அழியாது நிற்பது புகழ்.

வென்றிலென் என்ற போதும் வேதம்உள் ளளவும் யானும் நின்றுளென் அன்றே மற்றல் இராமன்பேர் நிற்கு மாயின் பொன்றுதல் ஒருகூ லத்தும் தவிருமோ பொதுமைத்து அன்றே இன்றுளார் நாளை மாள்வர் புகழுக்கும் இறுதி உண்டோ.

“மானமே என் உயிரினும் பெரிது” என்று சீறிச் சினக்கிரான் இலங்கை வேந்தன்.

போர்க்களத்தில் உயிர் விடுதல் சாலச் சிறந்தது என்ற முடிவுக்கு இந்திரஜித்து வருகிறான். இலக்குவனோடு போர் புரிந்து ஆவி துறந்து அரும் புகழ் பெறுகிறான்.

இரணியன் மறைதல்:

சூரன் மைந்தன் இரணியன் போருக்கு எழுகின்றான். வானவர்கள் நடுங்குகிறார்கள். வீரவாகு வெஞ்சிலை வளைத்து விடுத்த அம்புகள் இரணியன் எடுத்த அம்பையும்

வில்லையும் ஒடித்து அம்பரூத் தூணியை அழித்து, தேரினையும் பாகனையும் தீர்த்து இரணியன் மார்பைப் பல இடங்களில் துணிக்கின்றன. 'எனக்கு அந்திம காலம் வந்தது: என் தந்தை சூரனும் இறத்தல் நிச்சயம்'.

மைந்த னைப்பெறு கின்றதும் மாசிலாப்
புந்தி அன்பொடு போற்றி வளர்ப்பதும்
தந்தை மாண்டுழித் தம்முறைக் கேற்றிட
அந்த மில்கடன் ஆற்றுதற் கேஅன்றோ.

'பிள்ளையைப் பெறுவதும், போற்றி வளர்ப்பதும் தந்தைக்கு அந்திக் கடன் செய்வதற்கே அன்றோ? எனவே, என்னுயிரைக் காத்தல் இப்போது என் கடன்' என எண்ணி, மீன் வடிவம்கொண்டு கடலினுள் மறைகின்றான் இரணியன்.

அக்கினிமுகன் மூவாயிரவர் தருமகோபன் வதை:

பின்னர் அக்கினிமுகாசுரன் போருக்கு எழுகின்றான்: பெரும்போர் நிகழ்கின்றது. அக்கினிமுகன் பிரமப்படைக் கலத்தை வீரவாகுமேல் விடுக்கிறான். வீரபத்திரப் படையைப் பூசனை புரிந்து வீரவாகுதேவர் வேகமாகச் செலுத்துகிறார். அது பிரமப் படைக்கலத்தை அறுத்து எறிகிறது: அக்கினி முகனின் தலைகளைப் பறித்து அவன் உயிரையும் கவர்ந்துவருகிறது. சூரன் மைந்தர் மூவாயிரவர் போருக்கு வருகிறார்கள். எண்ணிய எண்ணியவாறே ஈந்தருளும் புண்ணிய மூர்த்தியாம் முருகப்பெருமானின் வைரவ அம்பினால் விசயன் கையினால் மூவாயிரவரும் இறந்து விழுகிறார்கள். அமைச்சன் தருமகோபன் போர்க்கோலம் கொண்டு புறப்படுகின்றான். புண்டரீகம் என்னும் யானைமீது இவர்ந்து போர் புரிகின்றான். வீரவாகுவின் கையினால் அவனும் உயிர் துறக்கிறான். யானையும் தன் கதை சொல்லி, இருப்பிடம் செல்கிறது. இவை எல்லாவற்றையும் அறிகின்றான் சூரன். உடலும் உயிரும் பதைக்க அழுகின்றான்: அறிவு இழந்து சித்திரப் பாவை போலாகிறான்:

பானுகோபன் கட்டுரை :

ஒற்றுவர் பானுகோபனிடம் வந்து சொல்கிறார்கள். “ஐயனே, நின் மாயப்படைக்கலத்தினால் சுத்தோதக சமுத்திரத்தில் வீரவாகுவும் அவன் படைகளும் சென்றடைந்தன. சுப்பிரமணியப் பெருமானின் வேற்படையினால் மாயப் படைக்கலம் தொலைவெய்தியது. வீரவாகுவும் பூதர்களும் ஏனை வீரர்களும் அயர்வு நீங்கி அறிவு வரப் பெற்றார்கள். எல்லாவற்றையும் உன் பிதா சூரபன்மன் அறிந்து இரணியன், அக்கினிமுகன், மூவாயிரவர், தரும கோபன் என்போரை முறையே போருக்கு அனுப்பினான். அவர்களுள் இரணியன் மீனாகிக் கடலுள் ஒளித்தான். ஏனையோர் இறந்தார்கள். பகைவர்கள் இன்னும் இந் நகரத்தில் நிற்கின்றார்கள்” என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகிறார்கள் ஒற்றுவர்கள்.

தன் மனத்தில் கோபமும் துன்பமும் போராட இருக்கைவிட்டு எழுகிறான் பானுகோபன். துன்பத்தோடு இருக்கின்ற சூரணைச் சென்று அடைகின்றான். “மகாராஜனே, மாயையின் படைக்கலத்தினால் மாற்றாரை மயக்கினேன். நன்வீர்க் கடலுள் அவர்களைத் தள்ளினேன். அதனை அறிந்த பாலகன் வேற்படையை விடுத்து அனைவரையும் மீட்டான்.

ஏற்ற தோர்சிலை இழந்தனை மானமும் இன்றித் தோற்று வந்தனை தொல்வரத் தியற்கையும் தொலைந்தாய் சிற்றம் உற்றிலன் முருகவேள் அவன்கினஞ் செய்யின் ஆற்றுமோஎலா அண்டமும் புவனங்கள் அனைத்தும்.

நீ அறுமுகக் கடவுளோடு போர் செய்து படை இழந்து வற்தே புறந்தந்து மீண்டு வந்தனை. வில்லை இழந்தாய்; வரத்தின் இயல்பு தொலைந்து மானமும் இன்றித் தோற்றனை. முருகவேள் இன்னமும் கோபம் கொண்டிலர். அவர் கோபம் கொள்வரேல் எல்லாப் புவனமும் அண்டமும் அழியும். தாரகாசுரனைக் கிரவுஞ்ச மலையோடு சங்கரித்த வீராதி வீரனை வெல்பவர் யாவர்?

குமரக் கடவுளின் வலியைச் சொல்வதென்ன? அவர் பணியைச் செய்யும் வீரவாகுவையே வெல்வது அரிது, அரிது!

நெடிது பற்பகல் செல்லினும் நிரம்புவ தொன்றை இடைவி டாமலே முயன்றுபெற் றிடுகின்ற தியற்கை உடல்வ ருந்தியும் தங்களால் முடிவுறு ஒன்றை முடியும் ஈதெனக் கொள்வது கயவர்தம் முறையே.

ஆற்றல் மைந்தரை இழந்தனை நால்வகை அளிகத்து ஏற்றம் அற்றனை என்னுடன் ஒருவன்நீ இருந்தாய் மேற்றி கழந்தநின் குலத்தினை வேரொடு வீட்டக் கூற்றம் வந்ததும் உணர்கிலை இகலைமேற் கொண்டாய்.

மிகப் பல நாள்கள் கழியினும் முற்றுப் பெறுவ தொன்றை இடைவிடாமல் முயற்சி செய்து அடைவது மேலோர் இயற்கை. பலநாள் உடம்பு வருந்தியும் முடிவு பெறாத ஒன்றை முடியும் என்று முயன்று இழப்பது கீழோர் செய்கை. புத்திரர்களை இழந்தாய்; சதுரங்க சேனைகளின் பெருமையை இழந்தாய். நமது குலத்தை வேரொடு அழிக்கக் கூற்றுவன் வந்திருக்கிறான். மாற்றாரோடு போர் செய்ய அஞ்சினேன் என்று மனத்திற் கொள்ளாதே. நீ பல்லாண்டு வாழவேண்டும் என்னும் ஆசையால் பேசினேன். அச்சத்தால் உரைத்தேன் அல்லேன். தேவர் சிறையை விடுக்குதி. அப்போது முருகவேள் சீற்றம் தீர்வார். எல்லை யற்ற காலம் நின் பெருஞ் செல்வமும் நின்று நிலைக்கும்.”

அழியாதது புகழ்:

சூரன் கோபம் மிக மார்பு குலுங்கச் சிரிக்கின்றான். “இன்று வானவர் சிறையை விடுவிப்பேனாயின் மன்னர் மன்னன் என்று என்னை யார் மதிப்பார்? நீங்காத வசை வந்து நிலையாக நிற்காதா?

கூனொடு வெதிரே பங்கு குருடுபே ருமை யானோர் ஊனம தடைந்த புன்மை யாக்கையோ டொழியும் அம்மா மானம தழிந்து தொல்லை வலிஇழந் துலகில் வையும் ஏனையர் வசையின் மாற்றம் எழுமையும் அகல்வ துண்டோ.

கூன், செவிடு, முடம், குருடு, ஊமை ஆகிய உறுப்புக் குறைவுகளினால் உண்டாகும் எளிமை உடம்பு ஒன்றுடன் அழியும். மானம் இழக்கும் வசை எழு பிறப்பினும் நீங்குவ துண்டோ? பேரழகு, இளமை, பெருந்திரு, வீரம், சுற்றம், யாக்கை இவை எல்லாம் நிலை உடையன அல்ல. இவ் வுலகத்திலே புகழ் என்னும் ஒன்றுதான் அழியாது நிற்பது.

பேரெழில் இளமை ஆற்றல் பெறலரும் வெறுக்கை வீரம் நேரறு சுற்றம் யாக்கை யாவையும் நிலைய அன்றே சரெனப் பட்ட தன்றே நிற்பது செறுநர் போரில் ஆருயிர் விடினும் வானோர் அருஞ்சிறை விடுவ துண்டோ.

இறந்திட வரினும் அல்லால் இடுக்கண்ஒன்று உறியும் தம்பால் பிறந்திடு மானந் தன்னை விடுவரோ பெரியர் ஆனோர் சிறந்திடும் இரண்டு நாளைச் செல்வத்தை விரும்பி யானும் துறந்திடேன் பிடித்த கொள்கை சூரன் என்று ஒருபேர் பெற்றேன்.

மாண்புடையோர் சாவு வந்தாலென்ன, சஞ்சலம் வந்தாலென்ன மானத்தை விடமாட்டார். சூரன் எனப் பெயர் பெற்ற யான் இரு நாள் செல்வத்தை விரும்பி, பிடித்த கொள்கையை விடுவேனா? இன்னும் ஓர் ஊழி காலம் வாழ்ந்திருப்பினும் ஒரு நாள் நான் இறந்துதானே ஆகவேண்டும். பிறந்தவர் இறத்தல் திண்ணம். மகனே, நீ போருக்கு அஞ்சினால் உன் மாளிகைக்குச் சென்று நித்திரை செய்குதி. பகைவர்மீது போர் செய்ய இதோ நானே செல்கின்றேன்'' என்று கோபத்தோடு கொதித்து எழு கின்றான் சூரன்.

பானுகோபன் மடிதல் :

'என் தந்தைக்கு உய்யும் வகை இல்லை. விதியை வென்றவர் யார்?' என்றெல்லாம் சிந்தித்த பானுகோபன், 'தந்தையே, போருக்குப் புறப்படுகிறேன், விடை தருக' என்று அடி வணங்கித் தேர் மேல் ஏறு கிறான். சேனை வெள்ளம்போல் பரந்து நிற்கிறது. போர் ஆரம்பமாகிறது. வீரவாகு விடும் அம்புகளைப் பானுகோபன்

அழிக்கிறான். இருவருக்கும் வாட் போர் தொடங்குகிறது. வீரவாகுவின் வாட்படையை விலக்கி அவர் தோளில் வெட்டுகிறான் பானுகோபன். பானுகோபனது வலத் தோளை அறுக்கிறார் வீரவாகு. வலக்கையில் இருந்த வாளை இடக்கையால் எடுக்கிறான் பானுகோபன். இடக் கையையும் துணிக்கிறார் வீரவாகு. ஈற்றில் பானுகோபனின் தலையே போகிறது. மண்மேல் விழுந்து மடிகிறான் பானுகோபன்.

அறிவுக்கு வழி அதர்மம்:

இராவணன், சீதைபால் கொண்ட காமத்தை அடக்க முடியாமல் வளர்க்க முயல்கின்றான். வஞ்சனையால் கவர்ந்து சிறை வைக்கின்றான். இக்கொடுந் தீவினையினால் அவன் பேரரசு அழிகிறது. அவனைச் சார்ந்தோர் அழிகிறார்கள். முக்கோடி வாழ்நாள் அழிகிறது. முயன்றுடைய பெருந்தவம் அழிகிறது. எக்கோடி யாராலும் வெல்லப்படாய் எனக் கொடுத்த வரமும் அழிகிறது. அவன் சீதையிடம் நடந்துகொண்ட முறை அருவருக்கத் தக்கது. மனித உணர்ச்சியே அவனிடம் இல்லாதிருந்தது. பின் அழிவைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பிறர் மனையை விரும்பியது அவனுக்கு மானக்கேடாகத் தெரியவில்லை. குரனும் செய்யத்தகாத தீவினையைத் தேவர்களுக்குச் செய்தான். பின் மானத்தைப் பெரிதாகப் பேசினான். அவன் செய்தன எல்லாம் அவமானம். அவன் அறநெறியை விட்டு அதர்மத்தைக் கடைப்பிடித்தான். அதனால் அவன் கால் அழிவுப் பாதையில் சென்றது.

ஈன்றான் பசிகாண்பான் ஆயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை.

இந்தத் திருக்குறள் இராவணனுக்குத் தெரியாது. குரனுக்குத் தெரியாது. காந்தி அண்ணலுக்குத் தெரிந்திருந்தது. அதனால் அவர் மகாத்மா ஆனார். காந்தி கடைப்பிடித்த ஒரு குறளினால் நாமும் மகாத்மா ஆகலாம்தானே!

ஆம்! இதுதான் விதி!

உலகப் பெரியார் உத்தமர் காந்தி அன்றொருநாள் சொன்னார் :

“ வெடி குண்டு, படுகொலை, தடியடி, துப்பாக்கி, தூக்குமேடை, அந்தமான் தீவு என்ற இன்னோரன்ன எத்தனையோ ஆபத்துக்கள் உரிமைப் போரிலே அடுத்தடுத்து வரும். இவ்வளவையும் நான் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை. மரண பயமின்றி இக்காரியத்திலே ஈடுபடத் தீர்மானித்து விட்டேன். ஆயுத பலத்தை நம்பி அன்று; மன உறுதியை நம்பி”!

அவர் விடுதலைப்போரிலே வெற்றியும் கண்டார். இந்தப் பெரிய மகாத்மாவின் முடிபு என்ன? உலகை வாழ்விக்க வந்த உத்தமர்கள் அனைவரும் எத்தகைய தியாகக் கடலில் தள்ளப்பட்டார்களோ அந்த நிலைக்கே அண்ணலின் முடிவும் சென்று சேர்ந்தது.

மகாத்மாவின் தலைவிதி:

மாலை நேரம்; சர்தார் பட்டேல் காந்தியுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார். திடீரென்று எழுகின்றார் மகாத்மா. பேச்சிலே காலம் போய்விட்டதை அறிந்து ஆர்வம் மிக்க மக்கள் தன் அன்புரை கேட்க ஆவலுடன் காத்திருப்பார்களே என்று பட்டேலிடம் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றார். தம் பேத்திமார் இரு பக்கமும் வர வருகிறார். எதிர்பாராத ஆபத்து! எவரும் கனவிலேயும் நினைக்க முடியாத காட்டு மிராண்டித் தனத்தைக் கொண்ட கயவன், அண்ணல் மேடை மீதேறப் படிக்கட்டுக்களில் கால் வைக்கும் சமயத்திலே ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்று துப்பாக்கியினால் சுடுகிறான். அண்ணலின் கண்கள் மூடிக்கொள்கின்றன. உயிர் பிரிகின்றது. முப்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாகத் தம் சொந்த நலனையே மறந்து நாட்டின் நலனுக்காகப் பாடுபட்ட அகிம்சா மூர்த்தியின் விதி இதுவாயிற்று. ஏசு நாதரைச் சிலுவையில் அறைந்த வெறியர்களே வெட்கித்

தலைகுனியும் சம்பவம். மரணத்தின் பிடியிலே தன்னைத் தானே சிக்க வைத்துக்கொள்ளும் விதத்தில் எத்தனை முறை பட்டினி இருந்தார்! அப்போதெல்லாம் நிகழாத சம்பவம் நிகழ்ந்துவிட்டது. அந்த மாபாவியினால் மகாத்மா கொல்லப்பட்டார். ஆம்! மகாத்மாவின் தலைவிதி அது என்று சொல்வதை விட வேறொன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை.

முருகன் போர்க்கோலம்:

சூரபன்மன் தன் தம்பியாகிய சிங்கமுகனை அழைத்து வருமாறு கட்டளை இடுகிறான். சிங்கமுகன் ஒரு நாழிகைப் பொழுதில் மகேந்திரபுரியை அடைகிறான். தேவர்கள் அவனைக் கண்டு அஞ்சி ஓடுகிறார்கள். சிங்கமுகன் சூரனின் பாதம் பணிந்து கேட்கிறான். “ஐயனே, நின்முகம் வாடி இருக்கிறதே; உனக்கு வந்த துன்பம் யாது?” “தம்பி, அன்று நீ சென்ற பின் சிவகுமாரன் இந்நகருக்குப் படையுடன் வந்து பாசறையில் இருந்தான். அவன் நிகழ்த்திய போரில் என் மக்கள் இறந்தார்கள். அமைச்சனாகிய தருமகோபனும் இறந்தான். சேனைகளும் அழிந்தன. இரணியன் தோற்றுக் கடலில் ஒளித்தான். இன்று நீ படையெடுத்து சென்று குமரனை வென்று வரல் வேண்டும். இதன் பொருட்டே உன்னை இங்கே அழைத்தேன்” என்று தன் கருத்தைச் சொல்கின்றான் சூரன்.

மீண்டும் அவனடி பணிந்து சொல்கின்றான் சிங்கன். “மகாராஜனே, புத்திரர்களையும் மந்திரிமாரையும் சுற்றத்தாரையும் ஏனையோரையும் இழந்து நிற்கின்றாய்; உன் மன எண்ணம் புல்லிது! புல்லிது!

மூலமும் முடிவும் இல் லாத மூர்த்தியைப்
பாலனென்று எண்ணினை படுவது ஓர்ந்திலை
ஆலம தானதே ஐய என்மொழி
மேலையின் விதியையார் வெல்லும் நீரினார்.

உற்பத்தியும் நாசமும் இல்லாத கடவுளைப் பாலன் என்று எண்ணினாய். இனி வரப் போவதை அறிந்தாய்

இல்லை. என் சொல் உனக்கு நஞ்சாயது; ஊழ்வினையை யாரால் வெல்ல முடியும்? பெருகுகின்ற ஜலத்திற்குக் கரை கோலி ஆவதென்ன? உன் ஆணைப்படி இதோ போர்க்களம் செல்கின்றேன். கந்தப்பெருமானை வெல்லப்பெறின் உன்னை வந்து காண்பேன். வெல்லாதொழியின் இங்குள்ளார் எல்லோரும் இறந்து படுவர். அண்ணாவே, இனி நீ மனத்தில் நினைந்தனவற்றைச் செய்வாய்.”

பெருஞ் சேனையோடு புறப்படுகின்றான் சிங்கமுகன். போர் ஆரம்பமாகிறது. வீரவாகு வில்லை வளைத்துக் கோடி கோடியாக வடிக்களை தொடுக்கிறார். அசுரப் பெருஞ்சேனை அடிப்பட்டு அழிகிறது. மைந்தர் நூற்றுவரும் வீரவாகுதேவரின் வாட்படைக்கு இலக்காகி மடிந்து ஒழிகின்றார்கள். எல்லாவற்றையும் அறிகிறான் சிங்கன். மாயை தந்த கொடும் பாசத்தை வீசுகிறான். வீரவாகுவையும் ஏனை வில் வீரர்களையும் ஆகாய வழியே கொண்டு சென்று உதயகிரியிற் சேர்க்கிறது மாயையின் பாசம். அறிகிறார் ஆறுமுகப்பெருமான். போர்க்கோலம் கொண்டு புறப்படுகின்றார்.

மூவர்கள் முதல்வன் வந்தான் முக்கணன் குமரன் வந்தான் மேவலர் மடங்கல் வந்தான் வேற்படை வீரன் வந்தான் ஏவரும் தெரிதல் தேற்றாது இருந்திடும் ஒருவன் வந்தான் தேவர்கள் தேவன் வந்தான் என்றன சின்னம் எல்லாம்.

மூவர்க்கும் தலைவனாய் முதல்வன் வந்தான்; முக்கட்பெருமான் குமரன் வந்தான். பகைவர்களாகிய யானைகளுக்கு ஆன்சிங்கம் ஆனவன் வந்தான். வேற்படை வீரன் வந்தான். எவரும் அறியவொண்ணா இறைவன் வந்தான். தேவாதி தேவனும் செவ்வேள் வந்தான் என்று ஒலிக்கின்றன திருச்சின்னங்கள்.

யுத்த களத்தில் சிங்கமுகன் :

சிங்கமுகாகுரனும் போர்க்கோலம் கொள்கின்றான். பெரிய மாயா உருவத்தை எடுத்து ஆயிரம் வெள்ளம் பூத வீரர்களையும் இரண்டாயிரம் கரங்களால் அள்ளி விழுங்கு

கின்றான். தன் தம்பியின் போர்த்திறன் காணவேண்டும் என்று சூரபன்மனே கோபுரத்தில் ஏறி நின்றுகொண்டிருக்கிறான். சிங்கமுகன் பூதவீரர்களை விழுங்கியதை ஆறுமுகப் பெருமான் அறிகிறார். வில்லை எடுத்து நானொலி செய்கிறார்: நாதத்தைக் கேட்ட அவுணப்படைகள் திடுக்கிடுகின்றன. “இவன் சிவகுமாரனேயாம். தாரகனை இவன் கொன்றது உண்மையேபோலும்” என்று வியக்கிறான் சிங்கன். குமாரக் கடவுள் திருமுன் வருகிறான்.

கண்ணுதல் முதல்வன் மைந்த கழறுவன் ஒன்று கேண்மோ எண்ணலர் வலியை மாற்றல் இறையவர் கடனே அற்றால் விண்ணவர்தமைத்தன் டித்தோம் அவர்க்குளும் அல்லவேறோர் நண்ணலன் எமருக் கில்லை நடந்ததென் அமருக் கென்றான்.

“சிவகுமாரனே, தம்பகைவர்களுடைய வலிமையைக் கெடுத்தல் அரசர்களுக்குக் கடன்; இது கூத்திரிய தர்மம். அதனால் பகைவர்களாகிய தேவர்களை நாம் தண்டித்தோம். நீர் அவருள் ஒருவர் அல்லீர். நமக்கு வேறு பகைவர் இல்லை. இஃதிவ்வாராக, நீ நம்மோடு போருக்கு வந்ததென்னை?” என்று வினவுகிறான்.

உறைதரும் அளியன் தன்னை வலியவன் ஒறுக்கின் நாடி முறைகெழு தண்டம் ஆற்றி அண்டங்கள் முழுவதும் இறையினைப் புர்தும் அற்றால் நீவீர்கள் இமையோர்க்கு இட்ட சிறையினை அகற்ற வந்தேம் செருவும் அத் திறத்துக் கென்றான்.

“எளியவனை வலியவன் தண்டித்தால் அவ்வலியவனுக்கு நீதி நூலிற் சொல்லிய தண்டத்தைச் செய்து அண்டங்கள் முழுவதும் இறைமைத் தொழிலை நாம் செய்வோம். வலியவர்களாகிய நீவிர் எளியவர்களாகிய தேவர்களுக்கு இட்ட சிறையை நீக்க நாம் வந்தோம். போரும் அதற்காகவே!” என்று முருகப்பெருமானிடமிருந்து விடை வருகிறது.

போர் ஆரம்பமாகிறது: அண்டமும் அகில திக்கும் தானேயாக மாயா வடிவம் கொள்கின்றான் சிங்கன். பெருமான் குறுநகை செய்து அம்பு ஒன்றை வில்லிற் பூட்டி விடுக்கிறார். சிங்கமுகன் மார்பிற் பட்டு ஊடுருவிச் செல்

கிறது அந்த அம்பு. வீரவாகு முதலிய தம்பியரையும் பூத கணங்களையும் வருவிக்கத் திருவுளம் கொள்கின்றார் முருகப் பெருமான். அவர்களிடத்தில் ஒரு பாணத்தைத் தொடுக்கிறார். அது கடல் கடந்து உதயகிரியை அடைந்து வீரரைப் பிணித்திருந்த மாயா பாசத்தைத் துணிக்கிறது. சுந்தன் திருவருளால் எல்லோரும் கலக்கம் நீங்கி எழுகின்றார்கள்.

கந்தவேளின் அம்பினால் அடியுண்டு விழுந்த சிங்கன் மயக்கம் தீர்ந்து எழுகின்றான். ஆயிரம் வில்லெடுத்துப் போர் புரிகின்றான். கந்தவேளைத் தன் இரண்டாயிரம் கரங்களாற் பிடித்துவிடலாம் என்று பாய்ந்து வருகிறான். அந்தக் கரங்களை எல்லாம் சுவாமி அறுத்து எறிகிறார். வெட்டுண்ட கரங்கள் மீண்டும் மீண்டும் முளைக்கின்றன. பெருமான் அவனது ஆயிரம் தலைகளையும் இரண்டாயிரம் கரங்களையும் அறுக்க அறுக்க அவை விழுவதற்கு முன்பே வேறு புயங்கள் வந்து எழுகின்றன. "இது அவன் செய்த பெருந்தவத்தின் பேறு. முன்னாலையில் ஆலவனத்தில் கரங்களையும் சிரங்களையும் கொய்து யாகாக்கினியில் ஆகுதி செய்த தன்மையினால் இவைகள் முளைத்து எழுந்தன" என்று எண்ணுகின்றார் முருகப் பெருமான்.

"உன் பிதா எனக்குத் தந்த வலியை நீ அறியவில்லை. கோடி முறை அறுத்தாலும் அவை முளைத்துக்கொண்டே இருக்கும். என்னைக் கொல்ல உன்னால் முடியாது; நீ இவ்விடத்தினின்றும் மீண்டு செல்குதி; உன் உயிரை விடேன்" என்று வீரம் பேசுகிறான் சிங்கன்.

சிங்கமுகனுடைய தோள்களும் சிரங்களும் அறுக்க அறுக்கப் பின்னரும் முளைத்தலைச் சுப்பிரமணியப் பெருமான் பார்த்து அவனுடைய ஒரு தலையையும் இரண்டு கைகளையும் நிறுத்தி மற்றச் சிரங்களையும் கைகளையும் அறுக்கிறார். அறுபட்ட சிரங்களும் புயங்களும் முன்போல் முளையாத தன்மையைப் பார்க்கிறான் சிங்கன். தண்டாயுதத்தை வீசி எறிகிறான். குலிசப் படையைச் "சிங்கமுகன் உயிரை உண்டு வருதி" என்று வீடுக்கிறான் முருகன். அது சிங்கன்—அறிஞர்க்கு அறிஞனும் அவுணன் மார்பைப் பிளக்கிறது. சிங்கமுகன் வீழ்ந்து பதைபதைத்து இரத்தநீர் அலைப்ப இறந்து கிடக்கிறான்.

குலிசாயுதம் தேவகங்கையில் மூழ்கி, சுற்பகப் பூந்தா தில் ஆடி, தண்டமிழ்த் தலைச்சங்கப் புலவராகிய அறுமுகப் பெருமானுடைய திருக்கரத்தில் வந்து வீற்றிருக்கின்றது. பிரமா முதலிய தேவர்கள் முருகப் பெருமானுடைய திரு மருங்கில் சூழ்ந்து வணங்கித் துதிக்கிறார்கள். முருகப் பெருமான் பூதர்களோடும் வீரவாகு முதலிய வீரர்களோடும் பாசறைக்குச் சென்று சிங்காசனத்தின்மீது சிவபிரானைப்போல வீற்றிருந்தருள்கின்றார்.

சூரன் புலம்புதல் :

சிங்கன் இறந்த செய்தியைச் சூரன் அறிகிறான். தரையிடை வீழ்ந்து புரள்கிறான். கையோடு கையை அடிக்கிறான். பொங்கிய துயர்க்கடலில் மூழ்கிப் புலம்புகிறான் :

பொன்னை நிலந்தன்னைப் புதல்வர்களை மங்கையரைப் பின்னை உளபொருளை எல்லாம் பெறலாகும்
என்னை உடைய இளையோனே இப்பிறப்பில்
உன்னை இனிப்பெறுவது உண்டோ உரையாயே.

உற்ற துணைநீ என்னுயிர்நீ உணர்ச்சியும்நீ
சுற்றமும்நீ தாதையும்நீ என்னுய தோன்றலும்நீ
நற்றவமும் நீஎன்று நான்நினைந்தேன் நீஅதனைச்
சற்றும் நிளையாமல் தனித்திருக்கக் கற்றாயோ.

“பொன்னையும் பூமியையும் புதல்வர்களையும் மனைவியர்களையும் மற்றப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் பெறலாம்; என் தம்பியே, இப்பிறப்பில் உன்னை இனி யான் பெறுவது உண்டோ? நீ சோற்றுக் கடனைக் கழித்தாய்; சகோதரர் செய்யும் கடனையும் கழித்தாய். தாரகன் இறந்த பின் ஒற்றைப் புயம் போய் மனம் தளர்ந்து இருந்தேன்; சிங்கமுகனே, இன்றைக்கு நீ இறந்ததனால் யான் மற்றப் புயத்தையும் இழந்தேன்” என்றெல்லாம் அழுது அரற்றும் பேரோசை அண்டம் எல்லாம் செவிடுபட அதிர்கிறது.

விதியை வெல்ல முடியுமா?

ஊழாவது யாது? காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலே கோவலனுடைய வாழ்க்கைச் சிறப்பைக் கண்டு வந்தவன் மாடலன். கோவலன் துணை வி யோ டு துன்புற்று

மதுரைக்கு வந்திருப்பதைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான். 'பல அறங்களைச் செய்து பல குடும்பங்களைக் காப்பாற்றிய நீ இவ்வாறு துன்புறுகியே! நான் அறிந்தவரை நீ இப்பிறப்பில் செய்தவை எல்லாம் நல்லறச் செயல்களே ஆகும். ஆனால், இப்போது இவ்வாறு நீ காதலியோடு வந்து துன்புற்றது என்ன காரணத்தினாலோ? முற்பிறப்பிற் செய்த தீவினையாலோ?

இம்மைச் செய்தன யான்அறி நல்வினை
உம்மைப் பயன்,கொல் ஒருதனி உழந்துஇத்
திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்துடன் போந்தது
(சீலப்பதீகாரம் அடைக்கலக்காதை)

'ஊழாவது இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்று அடைதற்கு ஏதுவாகிய நியதி; ஊழ், பால், முறை, உண்மை, தெய்வம், நியதி, விதி என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்' என்று பரிமேலழகர் எடுத்து உரைக்க, 'ஊழாவது முன்பு செய்த வினை பின்பு வினையும் முறை' என்றும், 'ஒருவன் செய்த வினை தனது பயனை வழுவின்றிப் பயத்தல் அறத்தின் ஆகும்' என்றும் மணக்குடவர் பேசுவார். விதியாகிய ஊழ் ஆகும், போகும் என இருவகைப்படும். ஆகும், நன்மையாதற்கு உரிய ஊழ். போகும், எல்லாம் போதற்கு உரிய ஊழ். நாம் செய்த நன்மை தீமைகளே ஊழாய்த் திரண்டு வந்திருக்கின்றன. நம்முடைய வாழ்க்கையை அவையே நிச்சயித்து வழி நடத்துகின்றன;

நாட்டுக்கு நல்லதைச் சொல்லி நல்லதைச் செய்த நம்முடைய அண்ணல் காந்தி சாகவில்லை; இயற்கையான மரணம் அடையவில்லை. மக்களுக்கு மதிமொழி கூற வந்த போது மாபாவியினால் நம் கண்முன்னால் கொல்லப்பட்டார். மகாத்மாவின் முடிவு இதுவாகலாமா? ஆம்! இதுதான், விதி!

சந்தபுராணத்தை ஆர அமர்ந்து படிக்கிறபோது ஓர் உண்மை புலப்படாமற் போகாது. பெரும் தவம் செய்து பெரும் பேறு பெற்ற சூரன் முதலிய அசுரர்கள் தர்மம் என்று ஒரு பொருள் உளது என்பதை மறந்து வழி தவறி வாழ்ந்தார்கள். முடிவு என்ன? அண்ணனுக்குப் புத்தி சொல்கின்றபோது,

'மேலையின் விதியையார் வெல்லும் நீரினார்'
என்று சிங்கன் சொல்லவில்லையா?

வாழ வழிகாட்டும் ஒரு பாடல்

நிலைத்து நிற்கும் இலக்கியம் :

சமுதாயத்தின் தன்மையை அந்தச் சமுதாயத்தினிடத்துத் தோன்றிய இலக்கியங்கள் காட்டும், நிலத்தின் தன்மையை அதனிடத்துத் தோன்றிய பயிர்முளை காட்டுவது போல. சமுதாயத்தின் தன்மை காலநிலைக்கு ஏற்ப மாறுபடும்; மாறுபட வேண்டும். சமுதாயத்தின் விளைபொருளே இலக்கியம். அநுபவநிலையிலே ஓர் இலக்கியம் பயன் தராவிட்டால் அந்த இலக்கியம் பாவஞ்சக்தியின் விளையாட்டு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஒரு நாட்டினரின் இலட்சியங்களை இலக்கியமே போற்றிப் பாதுகாத்து வந்திருக்கின்றது; இன்றும் வந்துகொண்டிருக்கின்றது. நில்லாத உலகத்தில் நிலையாக நிற்பது இலட்சியம். மக்கள் மடியலாம்; மகத்தான இலட்சியம் மடிய முடியாது. இந்த இலட்சியங்களே மக்கள் வாழ்வுக்குப் பெருந்துணையாக நிற்பன. நமது நாகரிகம், பண்பாடு, சமயநெறி இந்த இலட்சியங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தன. அதனால் இலக்கியங்களும் எழுந்தன.

தமிழ் மொழியிலே ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னாக எழுந்த இலக்கியங்கள் இன்றும் புதுமை சொட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. நிலையான வாழ்வு வாழ்கின்றன. இதற்கு ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும் தானே! இந்த இலக்கியங்களிலே மாறாத உண்மைகள் மட்டும் மலிந்திருக்கவில்லை; மங்காத அநுபவங்களும் அங்கே ஏறுநடை போடுகின்றன. பூமி உருண்டையானது. இது உண்மை. இதை விளக்க எழுந்த புவியியல் நூல்கள் எல்லாம் இன்று இருக்கின்றனவா? காரணம் இந்த நூல்களிலே இருக்கின்ற உண்மை அவற்றின் ஆசிரியர்களோடு — அநுபவங்களோடு — தொடர்பு இல்லாதது. அதனால் உண்மை நிலைத்திருக்க நூல்கள் போற்றிப் பாதுகாக்கப்படாது போய்விடுகின்றன. திருக்குறள், நற்றிணை, நல்ல

குறுந்தொகை, கற்றோர் ஏத்தும் கலித்தொகை, கம்பன் கண்ட இராமாயணம், கச்சியப்பரின் கந்தபுராணம் நம் முடைய மத்தியிலே நல்லதோர் இடத்தைப் பிடித்தமைக்குக் காரணமும் இப்போது தெரிந்துவிடுகிறதுதானே! நமது நெறிமுறை, ஒழுக்கம், வீரம், கற்பு, காதல் என்ற இன்றோரன்ன பண்புகள் இந்த இலக்கியங்களோடு சுடர்விட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. புதிய அறிவை நாடுதல் அறிவுப் பசி. உணர்ச்சியோடு கூடியதை உணர்தல் மனத்தின் பசி. எனவே, உண்மையோடு உணர்ச்சி மிக்க அநுபவங்கள் நிறைந்த இலக்கியங்கள் மனத்தின் பசியை எழுப்பிக்கொண்டிருப்பதால் என்றும் நிலைத்து நிற்கின்றன; வாழும் வழியையும் சொல்கின்றன.

திருமால் பேச்சு :

சிங்கமுகன் இறந்த செய்தியைக் கேட்டு, ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களும் செவிடு படும்படி கதறுகிறான் சூரன். சகோதர வாஞ்சையால் விம்மி விம்மி அழுகிறான்; குமரக் கடவுளுடன் சமர் புரிவதற்கு எண்ணுகிறான். 'என் ஆட்சியிலுள்ள அண்டங்கள் அத்தனையிலும் உள்ள சேனைகளை எல்லாம் அழைத்து வருக' என்று சூரனிடமிருந்து ஆணை பிறக்கிறது. வரத்திற் பெரியர், மாயத் திறத்திற் பெரியர், உரத்திற் பெரியர், ஊக்கத்திற் பெரியர், சிரத்திற் பெரியர், சீற்றத்திற் பெரியர், சுரத்திற் பெரியர், காலனிற் கொடியர்—எல்லோரும் திரண்ட சேனை—அசுரர் கூட்டம் பொங்கி எழுகின்றது. இந்திரனும் வானவரும் ஏங்கி நடுங்குகிறார்கள். இந்திரன் வருத்தத்தை அறிந்து திருமால் பேசுகிறார். "இந்திரனே கேள் :

காலமாய்க் காலம் இன்றிக் கருமமாய்க் கருமம் இன்றிக் கோலமாய்க் கோலம் இன்றிக் குணங்களாய்க் குணங்கள் இன்றி ஞாலமாய் ஞாலம் இன்றி அநாதியாய் நங்கக் கெல்லாம் மூலமாய் இருந்த வள்ளல் மூவீரு முகங்கொண்டு உற்றான்.

தமது வியாப்பிய வியாபக இறைமை இயல்புகளால் ஆன்மாக்கள் பொருட்டுக் காலபேதங்கள் உட்பட்டுக் கால

தத்துவத்தை உடைய ஆதி அந்தம் பெற்ற கண்டப் பொருளாகியும், அவ்வாறன்றித் தம் இயல்பில் காலதத்துவாதீத ஆதி மத்தி அந்த ரகித அகண்டப் பொருளாகியும், காலத்தைத் துணைக் காரணமாகக் கொண்டு நிகழும் கர்ம பேதங்களுட்பட்டுக் கர்மத்தை உடைய சுகள வஸ்துவாகியும், அங்ஙனம் இன்றித் தம் இயல்பில் கர்மாதீத நிஷ்கள வஸ்துவாகியும், கர்மங்கள் நிகழ்தற்கு முதலாகிய உருவ பேதங்களுட்பட்டு உருவத்தை உடைய மூர்த்தப் பொருளாகியும், அவ்வாறின்றித் தம் இயல்பில் அருவமாம் அமூர்த்தப் பொருளாகியும், உருவபேதங் கொள்ளற்கு முதலாம் குணபேதங்களுட்பட்டுக் குணதத்துவத்தை உடைய சகுண வஸ்துவாகியும், அவ்வாறின்றித் தம் இயல்பில் குணாதீத நிர்க்குண வஸ்துவாகியும், இங்ஙனமே காலம் முதலாக வேண்டப்படும் தத்துவ பேதங்களுட்பட்டு அவற்றுடன் கூடிச் சர்வ ஆன்மாக்கட்கும் இன்பபூர்த்தி தர அவற்றைப் பிரபஞ்ச தத்துவங்களுட்படுத்தி இயக்காது இயக்கிக்கொண்டு சர்வ சராசரப் பொருளுடன் கலந்து பிரபஞ்சம் அனைத்தையும் உடையதாகியும், இங்ஙனமே சர்வப் பிரபஞ்ச தத்துவங்களுடனும் எல்லாம் கலந்து நின்ற போதும் அவற்றால் தாக்கற்று நிர்விகாரமான தமது நித்திய இறைமை இயல்புகளாகிய நிஷ்கள நிராதார நிர்ச்சலன அகண்ட சச்சிதானந்த நித்தியப் பொருளாகியும், மூவகையிற் காணப்படும் சர்வ ஆன்மாக்களாகிய அடியேங்களுக்கு எல்லாம் ஆதாரமான முதற் பொருளாய் இருக்கின்ற பரம்பொருளே ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்டு இந்த முருகமூர்த்தியாய்த் திருவவதாரம் செய்திருக்கின்றார்.

— உரை: பூமத். வே. சிதம்பர்ப்ரீக்ஷ அவர்கள்

பொன்னுரு அமைந்த கஞ்சப் புங்கவன் ஆகி நல்கும்
என்னுரு ஆகிக் காக்கும் ஈசன்போல் இறுதி செய்யும்
மின்னுரு என்ன யார்க்கும் வெளிப்படை போலும் அன்ன
தன்னுரு மறைக ளாலும் சாற்றுதற்கு அரிய தன்றே.

காலமாகவும் காலம் கடங்கவனாகவும் கருமமாகவும்
கருமம் அற்றவனாகவும் உருவமாகவும் உருவம் அற்றவ

னாகவும் குணங்களாகவும் குணங்கள் அற்றவனாகவும் உலகமாகவும் உலகம் அற்றவனாகவும் அநாதியாகவும் நமக்கு எல்லாம் மூலகாரணமாகவும் நின்ற மூர்த்தியே ஆறுமுகம் கொண்டு அருள்புரிய வந்தார். அவரே பிரமனாகி உலகத்தைப் படைப்பார்; என்னுருவமாகிக் காப்பார்; சங்கரனாகி அழிப்பார்; அவர் தம் திருவுருவத்தை எடுத்துரைத்தல் மறைகளுக்கும் அரிது. அவரைப் பாலன் என்று எண்ணுதே. நாம் செய்த நல்வினைப் பயனில் போர் செய்ய வந்தார்.

சூரனே முதலோர் தம்மை இமைப்பினில் தொலைக்க உன்னின் மூரலால் அடுவன் கொண்ட முனிவினால் அடுவன் வாய்மைச் சீரினால் அடுவன் நாட்டச் செய்கையால் அடுவன் என்றால் நேரிலா முதல்வன் வன்மை யாவரே நிகழ்த்தற் பாலார்.

பாரிடர் சேனை யோடு படர்ந்ததும் இலக்கத் தொன்பான் வீரர்கள் புடையிற் போற்ற மெய்தும் படைகள் பற்றிச் சூரனே அடுவான் வந்த சூழ்ச்சியும் தூக்கின் மாதோ ஆரண முதலாம் மேலோற்கு அனைத்துமோர் ஆடலேகாண்.

சூரனையும் ஏனை அகரரையும் அவர் அழிக்க நனைத்தால் சிரிப்பினால் ஒழிப்பார். சீற்றந்தால் ஒழிப்பார். திருவாக்கால் ஒழிப்பார். திருநோக்கால் ஒழிப்பார். தனக்குவமை இல்லாத தலைவராம் முருகப் பெருமானின் வன்மையை யாவரே சொல்லவல்லவர்? அவர் பூத சேனைகளோடு போருக்கு எழுந்தருளி வந்ததும், இலக்கத் தொன்பது வீரர்கள் மருங்கில் காக்க நின்றதும், சூரபன் மனைத் தொலைக்க ஆயுதங்களை ஏந்தி வந்த சூழ்ச்சியும் ஆகிய இவற்றை ஆராயின் அவை எல்லாம் அப்பெருமானின் திருவினையாடலேயாம். பச்சினம்பாலன் போல் தோன்றும் முருகவேள் வெவ்விய அவுணர்களை வேல் கொண்டு வெல்வார். சூரபன்மனையும் வேற்படை விரைந்து கொல்லும். நீ சிறிதும் ஐயுறுதே".

போர் ஆரம்பம் :

போர் எழுகின்றது. பூதப்படையினர் புறங்காட்டி ஓடுகின்றார்கள். வீரவாகுதேவர் கை சலிக்கிறார். அவுணப் படைகள் ஆறுமுகப் பெருமானைச் சூழ்கின்றன. வில்லை எடுத்து நானொலி செய்கிறார் முருகப் பெருமான். அவுணர் கூட்டம் அஞ்சி நடுங்குகின்றது. குதிரைகள் புரள்கின்றன. யானைகள் வீழ்கின்றன. தேர்கள் பிளக்கின்றன. அவுணர்களின் தலைகள் வெட்டுண்டு மாய்கின்றன. பிணமலை வளர்கிறது. தேவர்கள் திருமுருகனைப் போற்றிப் புகழ்கின்றார்கள்.

ஆறு திருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரமும் கொண்ட பாலனைச் சூரன் ஆணவ முனைப்பால் பார்க்கிறான். பேசத் தொடங்குகின்றான் : "பாலகனே, சிவன் அருளிய வரத்தினால் நான் இறக்கப்போவதில்லை, தேவர்கள் மறந்தும் என்னோடு போர் செய்யமாட்டார்கள். தேவர்கள் சொல்லை நம்பிச் சேற்று நிலத்தில் புகுந்த யானைக்கன்று போலப் பிள்ளைமைப் புத்தியினால் இங்கே வந்தாய். போரில் நீ புறங்காட்டினாலும் உன்னை அழிப்பேன்," என்று சொல்லிக் கணைகளை ஏவுகின்றான் சூரன். வீரவாகு தேவர் சினத்துடன் சூரபன்மனின் தேரிற் பாய்கிறார். தூதுவனைக் கொல்லுதல் அடாது என்று எண்ணி அவரை விண்ணில் எடுத்து எறிகின்றான் சூரன். அவர் விரைந்து மண்ணில் வந்து விழுகின்றார். முருகக் கடவுளின் தேரிற் கட்டிய கொடியை அறுத்து வெற்றிச் சங்கை வாயில் வைத்து ஊதுகிறான் சூரன். முருகக் கடவுள் ஏழு கணைகளால் சூரபன்மனுடைய தேர்க்கொடியை அறுக்கிறார். தீக்கடவுள் கோழிக் கொடியாகி முருகன் தேரில் அமர்ந்து அண்டம் வெடிபடக் கூவுகிறார். சூரன் தேர் அழிகிறது. சினம் மிகுந்த சூரன் இந்திரனாலும் என்னும் இணையற்ற இன்றொரு தேர்மேல் ஏறுகிறான். முன்னாளிலே சிவபிரான் கொடுக்கத் தான் பெற்ற சக்கரப் படையை எடுத்து வழிபட்டுத் ததித்துச் சுப்பிரமணியப் பெருமான் மீது விரைந்து செல்லும்படி தூண்டுகிறான். ஆறுமுகப் பெருமான் ஒரு கை நீட்டி 'வருக' என்று அதனைப் பற்றிக்

கொள்கின்றார். அளவிறந்த உருவங்களை எடுத்துப் பாணமழைகளைச் சொரிகின்றான் சூரன். முருகப்பெருமானுடைய மாயைகளை எல்லாம் நொடிப்பொழுதில் நீக்குகிறார்.

வலி இழந்த சூரபன்மன் தேரோடு மறைகிறான். எம்பிரானும் அவனைத் தொடர்ந்து மறைகிறார். அண்டங்கள் நிலை குலைகின்றன. 'சூரபன்மனைத் தொடர்ந்து சென்ற ஐயனின் நிலை யாதோ?' என்று திருமாலிடம் சென்று பிரமா முதலிய தேவர்கள் முறையிடுகிறார்கள்.

ஓதி ஆகியும் உணர்ந்தவர்க்கு உணரவும் ஒண்ணு
நீதி ஆகியும் நிமலம தாகியே நிகழும்
சோதி ஆகியும் தொழுதிடும் எம்மனோர்க் கெல்லாம்
ஆதி ஆகியும் நின்றவன் அறுமுகன் அன்றே.

“ஆதிபரம்பொருளாம் ஆறுமுகப் பெருமானுக்கு ஆபத்து வருமா? ஞானமாகியும் உணர்ந்தார்க்கும் உணர்வரிய நீதியாகியும் நிர்மல சோதியாகியும் வழிபடுகின்ற எம்மனோர்க்கு எல்லாம் ஆதியாகியும் நின்றவர் அறுமுகக் கடவுள் அன்றே? அழிவின்றி என்றும் ஒரே தன்மைத்தாய் இருக்கின்ற பரமசிவனே ஒரு குழந்தையின் இயல்பாய் ஆறு திருமுகங்களைக் கொண்டு திருவவதாரம் செய்தார். அப் பெருமானுடைய தன்மையைப் பலமுறை தேறியும் உங்கள் மனமும் இன்னும் தெளிகின்றில. ஐயம் கொள்ளா தொழியின். ஆயிரகோடி அண்டங்களிலும் சூரபன்மன் சென்றாலும் சுப்பிரமணியப் பெருமான் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று போர்புரிவார். தினைப் பொழுதில் கையில் நெல்லிக் கனி போல் இதனைக் காட்டுவேன்” என்று தேற்றுகிறார் திருமால்.

அசுர சேனை நீறுபட்டு ஒழிகின்றது. அன்னையாகிய மாயையை மனத்திலே நினைக்கிறான் சூரன். மாயை தோன்றுகிறான். “சிவகுமாரனுடைய போரிலே தம்பியர்களும் புதல்வர்களும் மந்திரிமார்களும் சேனைகளுமாகிய யாவரும் அழிய யான் ஒருவனே எஞ்சினேன். இறந்தவர்கள் எழுதற்கு ஏற்ற உபாயத்தைச் சொல்லுதி” என்று வேண்டுகிறான் சூரன். மாயை நகைத்துச் சொல்கிறான்.

“நீ படைகளும் சுற்றமும் இறக்கத் தனித்தவனாகியும் தேவர்களுடைய சிறையை விடுத்து உய்யும்படி எண்ணினாய் இல்லை. அப் பெருமானோடு இன்னும் போர் செய்தற்கு எண்ணினாயின் நிறைந்த நின்வாழ்வை நீங்கினை போல்வாய்”.

உறுபடை சுற்றம் துஞ்ச ஒருவனே ஆயும் விண்ணோர் சிறைவிடுத்து உய்ய மாறு சிந்தனை செய்தி லாய்நீ அறுமுகன் தன்னோடு இன்னும் அமர்செய்க் குறித்தி ஆயின் நிறைபெரும் செல்வ வாழ்க்கை நீங்கினை போலும் அன்றே. பன்னிரு தடந்தோள் கொண்ட பகவண்ப் பாலன் என்றே உன்னலை அவன்கை வேலால் ஒல்லையில் படுதி கண்டாய் இன்னுயிர் துறக்க நின்றாய் என்மொழி கேட்பாய் அன்றே சென்னியில் விதியை யாவர் ஆயினும் தீர்ந்தார் உண்டோ.

“மைந்தனே, பன்னிரு கரம் கொண்ட பரமண்ப் பாலன் என்று எண்ணாதே. அவன் வேற் படையினால் நீ விரைவிலே அழியப் போகிறாய். தலைவிதியைத் தவிர்க்க யாரால் முடியும்? இருந்தும் ஒன்று சொல்கிறேன். அமுத சீதமந்தரகூடம் என்னும் மலையை இங்கே கொண்டு வந்தால் உன் கருத்து நிறைவேறும்” என்கிறான் மாயை. இந்திரனால் தேரினை நோக்கி, “நீ மனவேகத்திலும் விரைந்துசென்று அமுதசீதமந்தரமலையை அகழ்ந்து எடுத்து வருதி” என ஆணை இடுகிறான் சூரன். வாயுகதியோடு மந்தரகூட மலையை அகழ்ந்து எடுத்து வருகிறது இந்திரனால் தேர். சிங்கமுகன், பாணுகோபன், வச்சிரவாகு, எரிமுகன், தருமகோபன், இரு புதல்வர்கள், மக்கள் மூவாயிரவர் எல்லோருமே எழுகின்றார்கள். பார்க்கிறார் முருகவேள். சூரன் செய்த சூழ்ச்சி, மாயை சொல்லிக் கொடுத்த வழி, மந்தர மலையின் மகிமை, எல்லோரும் எழுந்தவகை எல்லாமே அறிகிறார். திருப்புன்முறுவல் செய்கிறார். உருத்திர பாசுபதப் படைக்கலத்தை ஏவுகிறார். அது மந்தர மலையை நொறுக்கி எறிகிறது. உயிர் பெற்றெழுந்த எல்லோருமே மந்தர மலையோடு மடிந்து வீழ்கின்றார்கள். இந்திரனால் தேரை ஏவுகிறான் சூரன். அது கடல்போல் பரந்துநின்ற சேனையின் அறிவை மயக்கி எல்லோரையும் அண்டத்தின் முகட்டில் கொண்டு சேர்த்துக் காவல் செய்து நிற்கின்றது. முருகவேள் சீற்றம் கொண்டு ஓர் அம்பை ஏவுகிறார்.

பெருஞ்சேனையைத் தன்னிடத்தே கொண்டு நின்ற தனிப் பெரும் தேரின் வலிமையை முறித்து, சேனையோடு இந்திரஞாலத் தேரையும் அந்த அம்பு கொண்டுவருகிறது. "நீ சூரபன்மனிடத்து முன்போலச் செல்லாதே" என்று இந்திரஞாலத் தேர்னைப் பார்த்துச் சொல்கிறார் முருகப் பெருமான். தேரும் அவ்வாறே அவருக்குப் பக்கத்தில் நிற்கின்றது. சூரன் விடுத்த சூலப்படையும் முருகப் பெருமானின் குலிசப் படையினால் வலி இழக்கின்றது. மாயையின் திறத்தால் கொடியதொரு சக்கரவாகப்பட்சியின் வடிவம் கொள்கின்றான் சூரன். பெருமான் ஏறி இருந்த தேரைச் சுற்றிச் சுற்றி வந்து சிறகினால் அடிக்கிறான். பறவையைத் தேரின் மீது இருந்து போர்செய்து அழித்தல் பழியெனக் கருதுகிறார் முருகவேள். கந்தப்பெருமான் கருத்தினை இந்திரன் அறிகிறான்; தோகை மயிலாக மாறுகிறான். அம்மயில்மீது ஏறிச் சூரனைத் தொடர்ந்து செல்கின்றார் முருகப் பெருமான். வாட்படையை வீசிப் பறவையின் உடலை இரு கூறுகப் பிளக்கிறார். அப்போதும் அழிந்தானல்லன் சூரன். மாய வடிவங்கள் பல எடுக்கிறான். பேய் போல் வருகிறான். புகைபோல் தீப்போல் தோன்றுகிறான். சுழல் காற்று எனத் திரிகிறான். கடல் எனப் பரந்து நிற்கிறான்; இவற்றை எல்லாம் பார்க்கிறார் கந்தவேள். ஆயிர கோடி அம்புகளை விடுக்கிறார். அவன் மாயங்கள் எல்லாம் அழிகின்றன. சூரன் தனியனாகவே நிற்கிறான்.

முருகன் விசுவரூபம்:

"சூரபன்மனே, அழியும் மின்னலைப் போன்று நீ எடுத்த வடிவங்களை எல்லாம் கண்டோம். அழியாத நமது பெரிய வடிவத்தை உன் தவ வலிமையினால் இதோ பார்ப்பாயாக" என்று திருவாய் மலர்ந்து அதனைப் பார்ப்பதற்கு ஞானக் கண்ணையும் தருகிறார் அறுமுக வள்ளல்: அத்திருமேனியில் உள்ளடியில் மலைகளும், புற அடியில் சமுத்திரங்களும், பாத விரல்களில் இடியும் நட்சத்திரங்களும் கிரகங்களும், பரட்டில் வருணனும் குபேரனும் நிருதியும் அரக்கர்களும், கணைக்கால்களில் முனிவர்களும் சிந்தாமணி முதலிய மணிகளும், முழந்தாளில் வித்தியாதரர் முதலாயினோர்களும், தொடையில் இந்திரனும் அவன் குமாரனாகிய சயந்தனும், தொடை மூலத்தில் யமனும் காலனும், அரையின் முற்

பக்கத்தில் அசுரர்களும், விவாப்புறங்களில் தேவர்களும், மூலாதாரத்தில் நாகர்களும், குறியில் அமிர்தமும், நாபியில் சீவராசிகளும், மார்பில் சகல சாஸ்திரங்களும், உபவீதத்தில் ஞானமும், உரோமத்தில் அண்டங்களும், அகங்கையில் சகல போகங்களும், புயங்களில் விஷ்ணுவும் பிரமாவும், கைவிரல்களில் தெய்வப் பெண்களும், கண்டத்தில் ஒலியின் கூட்டங்களும் அக்கினியும், வாயில் வேதங்களும், பற்களில் அட்சரங்களும், நாக்கில் சிவாகமங்களும், உதட்டில் சப்தகோடி மகா மந்திரங்களும், நாசியில் வாயுவும், கண்களில் சூரிய சந்திரர்களும், காதுகளில் திக்குக்களும், நெற்றியில் பிரணவமும், சிரசில் பரமான்மாவாகிய பரசிவமும், பொருந்தித் தோன்ற அநந்த கோடி சூரியர்கள் ஒருங்கே உதித்தாற்போல் பேரொளி பரப்புகின்ற ஒப்பில்லாத விசுவரூபத்தைக் காட்டிநிற்கிறார் கந்தவேள். தேவர்கள் அஞ்சி நடுங்கி நிற்கிறார்கள். 'அஞ்சா தொழிமின்; அஞ்சாதொழிமின்' என்று திருவாய் மலர்ந்து அருள்கிறார் கந்தப்பெருமான். சூரனுக்கு நல்லறிவு தலைப்படுகிறது.

வழிகாட்டும் பாடல்:

சூரன் முருகனுக்குப் பகைவன். அவனுக்கு மகத்தான தன் மாபெரும் வடிவைக் காட்டுகிறான் திருமுருகன். பார்த்தன் பரந்தாமனின் பக்தன். பாரதப் போரிலே அவன் பார்த்த விசுவரூபம் பக்தனுக்குக் காட்டியது. முருகப்பெருமான் மெய்ஞ்ஞானிகளுமே காணத்தவங்கிடக்கும் காட்சியைப் பகைவனுக்குக் காட்டுகிறார். அதனைப் பார்க்க ஞானக்கண்ணையும் கொடுக்கிறார். இங்கேதான் உண்மையோடு உணர்ச்சி மிக்க இலக்கியம் எழுகின்றது; மனத்தின் பசியை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கும் இலக்கியம் எழுகின்றது.

தியவை புரிந்தார் ஏனும் சூரவேள் திருமுன் உற்றால்
தூயவர் ஆகி மேலைத் தொல்கதி அடைவர் என்கை
ஆயவும் வேண்டும் கொல்லோ அடுமர் இந்நாள் செய்த
மாயையின் மகனும் அன்றே வரம்பிலா அருள்பெற்று

உய்ந்தான்.

வாழ வழிகாட்டும் இந்தப் பாடலை எத்தனை தரமும் படிக்கலாம். பாராயணமே பண்ணலாம்!

மனம் துடித்தது; மானம் தடுத்தது

மானமே பெரிது :

சடாயு இறந்தபோது இராமபிரான் தன்னுடைய கரங்களினாலேயே எள்ளும் தண்ணீரும் இறைத்து இறுதிச் சடங்குகளை முடிக்கிறார். பின்னர் சீதாபிராட்டியைத் தேடித் தெற்கே வருகிறார். நாலா திசைகளிலும் சீதையைத் தேடிக்கொண்டே செல்கிறார். அவரின் வேதனை அவருக்குத்தானே தெரியும். அவர் எதற்காக வருந்துகிறார்? இரகுவம்சத்திலே வந்த தன் மனைவியை மாற்றான் கொண்டு சென்றான் என்றால் மானம் எங்கே? இதைவிட அவமானம் வேறு ஏதும் உண்டா? அதற்காகத்தான் வருந்துகிறார்.

பூண்ட மானமும் போக்கருங் காதலும்
தூண்ட நின்றுஇடை தோமுறும் ஆருயிர்
மீண்டு மீண்டு வெதுப்ப வெதுப்பினான்
வேண்டு மோஎனக்கு இன்னமும் வில்என்பான்.

காதலும் மானமும் தன் உயிரை வெதுப்ப வெதுப்புகிறார் இராமன். "என் மனைவியை அயலான் அபகரித்துக் கொண்டு போன பின்பு இந்த வில் எனக்கு எதற்காக?" என்று சீறி எழுகிறார். பத்தினியை மீட்க முடியாத வில்லினால் பலன் என்ன? அவர் மேலும் சிந்தனையைச் சிதறவிடுகிறார். "நான் சக்கரவர்த்தியின் மைந்தன். உலகத்திலே உள்ள அத்தனை உயிர்களையும் காப்பாற்றுவது தானே என் கடன். அதற்காக வில்லை எடுத்த நான் தாலி கட்டிய பத்தினியைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை என்றால் அவமானம் வேறு என்ன இருக்கிறது?"

நின்று பல்உயிர் காத்தற்கு நேர்ந்தயான்
என்து ழைக்குல மங்கையொர் ஏந்திழை
தன்து யர்க்கும் தகவிலென் ஆயினேன்
நன்று நன்றுஎன் வலிஎன நானுமால்.

மானம் இழந்த நிலையிலே இராமர் வில்லை நோக்கிச் சிரிக்கிறார். மனைவியைக் கேவலம் ஓர் அசுரன் கொண்டு போனான் என்றால் அதைவிட மானக்கேடான காரியம் வேறு ஒன்று உலகத்திலே இருக்கிறதா? என்றவது ஒரு நாள் உயிர் போகாமல் இருக்கமாட்டாது. ஆனால் மானம் போய்விட்டால் வாழ்ந்தால் என்ன, வாழாமல் இருந்தால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றுதான்!

மனம் துடிக்கும் நிலை:

கந்தவேள் காட்சியைக் கண் குளிரக் காண்கிறான் சூர பன்மன். நல்லுணர்ச்சியைக் கொடுத்து அருள்கின்றார் முருகப்பெருமான்.

கோலமா மஞ்சை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப்
பாலன் என்று இருந்தேன் அந்நாள் பரிசிவை உணர்ந்தி
லேன்யான்

மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகா ரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம்மூர்த்தி அன்றே.

“மால் அயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும் மூல காரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம்மூர்த்தி அன்றே! இவரை ‘விருப்பு வெறுப்பு இன்றி நின்ற பராபர முதல்வர்’ என்று அந்த ஒற்றுவன் வீரவாகு சொன்னான். அன்று அந்த உண்மையை உணர என்னால் முடியவில்லை. இவனே இறைவன் என்று இப்போது உணர்கின்றேன். நான் பெற்ற ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களும் பிறவும் இந்தத் திருமுருகன் திவ்விய சரணாவிந்தத்தில் உள்ள ஓர் உரோமத்திலே தோன்றி நிற்கின்றன. தேவர் முனிவர் பிறரையும், ஏனைய எல்லாப் பொருள்களையும் காட்டி நிற்கும் இத்திருமேனி முழுவதையும் யாவர் குறித்து அறியவல்லவர்? உடம்பெங்கும் கண்களைப் படைத்தவர்களுக்கும் இதனைக் காண அனந்தகோடி கற்பகாலம் கடக்கும். குமாரக் கடவுள் கொண்ட இந்தப் பேரழகு பொருந்திய விசுவரூபத்தில் உள்ள ஒளியும் சீரும் இளமையும் அழகும் உலகில் வேறு யாவரிடத்து உள்ளன? ஆகா! அற்புதத்தோடு பலகால் பார்க்கினும் பார்வை தெவிட்டாது இருக்கிறதே; தேவர்களும் யார் இதனைக்

காண வல்லார்? அழியாத வரம்பெற்ற காரணத்தினால் நான் காண்கிறேன்.

ஆயிரகோடி காமர் அழகெலாம் திரண்டொன் றுகி
மேயின எனினும் செவ்வேள் விமலமாம் சரணம் தன்னில்
தூயநல் எழிலுக் காற்று தென்றிடிந் இனைய தொல்லோன்
மாயிரு வடிவிற் கெல்லாம் உவமையார் வகுக்க வல்லார்.

ஆயிரகோடி மன்மதர்களுடைய அழகு எல்லாம்
ஒருங்கே திரண்டு உருவம் எடுத்தாலும் நிர்மலமாகிய
இவரின் திருவடியின் திவ்விய செளந்தர்யத்துக்கு ஆற்றாது
என்றால் இவருடைய விசுவரூபத்துக்கு உவமை சொல்ல
யாவர் வல்லவர்? என் தம்பி சிங்கமுகனும், மைந்தன்
இரணியனும், வேலாயுதகரராகிய கந்தகவாமியைப் பால
கன் என்று எண்ணுதே; பங்கயன் முதலோர் காண்ப்
பரமனே அவன் என்று சொன்னார்கள். ஆம்; அது
முற்றிலும் உண்மை.

அண்ணலார் குமரன் மேனி அடிமுதல் முடியின் காறும்
எண்ணிலா ஊழி காலம் எத்திறம் நோக்கினாலும்
கண்ணினால் அடங்காது உன்னில் கருத்தினால் அடங்காது என்பால்
நண்ணினான் அமருக் கென்கை அருள்என நாட்ட லாமே.

இக் குமாரக் கடவுளுடைய திருவடிவம் அடிமுதல் முடி
காறும் எண்ணில்லாத ஊழி காலம் எத்திறம் நோக்கினாலும்
கண்களுக்கு அடங்காது. கருத்திற்கும் அடங்காது. இப்
பெருமான் என்னுடன் போருக்கு வந்தாரென்பது என்
னிடத்து வைத்த அருள் என்றே நிச்சயிக்கலாம். என்
சினம் மாறிவிட்டது. போரில் ஊக்கம் குறைந்துவிட்டது;
உரோமங்கள் பொடித்தன. கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பம்
உண்டாயிற்று. எளியேனுக்கு இப்பெருமானிடத்திலே
அன்பு பிறந்தது. மனம் உருகியது. என்புகள் உலை
முகத்து மெழுகுபோல் உருகுகின்றன. எனது அகந்தை
போயிற்று. ஞானம் உண்டாயிற்று. வலப் புயமும் வலக்
கண்ணும் துடித்தன. அண்டங்கள் அனைத்திலும் உள்ள
பொருள்கள் முழுவதும் வெளிப்படுவதற்கு இடமாகிய

பாரமேசுர வடிவத்தைத் தரிசித்தேன். இது நான் செய்த தவத்தின் பயன் அன்றே!

மானம் தடுக்கும் நிலை :

என் கால்கள் இந்தப் பெருமானை வலம் வருதல் வேண்டும். கைகள் தொழுதல் வேண்டும். தலை வணங்கல் வேண்டும். நாக்கைத் துதித்தல் வேண்டும். தீமை அத்தனையும் அகன்று இப்பெருமானுக்கு அடிமையாய் நான் வாழ்தலை என் மனம் விரும்புகின்றது. ஆனால், மானம் ஒன்றே என்னைத் தடுக்கின்றது.

போயின அகந்தை போதம் புகுந்தன வலத்த தான தூயதோர் தோளும் கண்ணும் துடித்தன புவனம் எங்கும் மேயின பொருள்கள் முற்றும் வெளிப்படு கின்ற விண்ணோர் நாயகன் வடிவம் கண்டேன் நற்றவப் பயன்ஈ தன்றே.

சூழ்தல் வேண்டும் தாள்கள் தொழுதிடல் வேண்டும் அங்கை தாழுதல் வேண்டும் சென்னி துதித்திடல் வேண்டும் தாலு ஆழுதல் வேண்டும் தீமை அகன்றுநான் இவற்காள் ஆகி வாழுதல் வேண்டும் நெஞ்சம் தடுத்தது மானம் ஒன்றே.

(தாலு-நாக்கு)

என் பகைவர்கள் தேவர்கள். அவர்கள் பொருட்டு வந்து போரினைச் செய்த இப்பெருமானுடைய உருவத்தைக் கண்டால் உண்மையில் கோபிப்பதே தகுதியாகும். அஃதின்றி என் உணர்வும் உடலும் அக்கினியிற் பட்ட வெண்ணெய்யே போல வலிஅழிந்து உருகின என்றால் அவை இவர் வயத்தன அன்றி என் வயத்தன அல்லவே! இப்பெருமான் என்னோடு இந்நாள் வரையும் பெரும் போர் செய்து என்னைப் பிரியாதவராய் நின்றதெல்லாம் இவருடைய பெரும் திருவிளையாடலின் இயற்கை என்றே அறிகின்றேன். அஃதன்றி இவர் என்னைக் கொல்லவேண்டும் என்று கருதினால் யார் அதனைத் தடுக்க வல்லார்?

ஏதமில் அமரர் தம்மை யாள்சிறை செய்த தெல்லாம் தீதென உரைத்தார் பல்லோர் அன்னதன் செயற்கை யாலே வேதமும் அயனும் ஏனை விண்ணவர் பலரும் காணு நாதன்இங்கு அணுகப் பெற்றேன் நன்றதே ஆன தன்றே.

ஒன்றொரு முதல்வன் ஆகி உறைதரு மூர்த்தி முன்னம்
நின்றமர் செய்தேன் இந்நாள் நெஞ்சினித் தளரேன் அம்மா
நன்றிதோர் பெருமை பெற்றேன் வீரனும் நானே ஆனேன்
என்றும்இப் புகழே நிற்கும் இவ்வுடல் நிற்ப துண்டோ.

நம்மிடத்து ஒரு குற்றமும் செய்யாத தேவர்களை
எல்லாம் நான் சிறை செய்தது தீது என்று பலரும்
சொன்னார்கள். அத்தேவர்களை நான் சிறை செய்த
காரணத்தினால் அன்றோ அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களும்
காண முடியாத இக்கடவுள் இங்கே எழுந்தருளி வரப்
பெற்றேன். ஆகையால் நான் தேவர்களைச் சிறை செய்தது
நன்றே ஆயிற்று. ஒரு தனி முதல்வராகிய இப்பெருமானின்
திருமுன் நின்று இந்நாள்வரையும் போர் செய்தேன்.
ஆகா! இனி மனம் தளரேன். மேலாகிய பெருமையும்
பெற்றேன். வீரனும் நானே ஆயினேன். என்றும் இப்
புகழே நிலைபெறும். இவ்வுடம்பு நிலைபெறுவதில்லையே!
நான் தேவர்களுடைய சிறையை நீக்கி அருள் வள்ளலாகிய
இப்பெருமானை வணங்கி உடம்போடு கூடிய இவ்வுயிரைப்
பாதுகாத்து எளியர் போல் இருப்பேனாயின் எனக்கு அது
தக்கதா? ஆயிரகோடி அண்டங்களிலும் பரந்து நிற்கும்
என் புகழும் அழிந்துவிடாவோ?" என்று இவைபோல்வன
வற்றைச் சொல்லிச் சுப்பிரமணியப் பெருமானின்
சந்நிதானத்தில் நிற்கிறான் சூரன்.

எம்பிரான் முருகன் அப்போது தன்னுடைய பாரமேசுர
வடிவத்தை நீக்குகிறார். மயில்வாகனத்தில் இவரந்து
இருந்த பழைய திருவுருவத்தை எடுக்கிறார். சூரபன்ம
னுக்குக் கொடுத்த நல்ல ஞானத்தையும் நீக்கி விடுகிறார். சூர
னுக்கு அகங்காரம் அப்போது தலை எடுக்கிறது; கையோடு
கையைத் தட்டுகிறான். "சிறுவனாகிய இந்தக் கள்வன்
என்றோடு போர் செய்ய ஆற்றாதவனாகித் தான் கற்ற
மாயங்களுள் ஒன்றைக் காட்டி என்னை இங்கே மயக்கி
விட்டான். அந்த மாயத்தைக் கெடுத்தேன் என்றால்
எனக்கு ஒப்பாவார் யாவர்? உடல் அழியப் பெறாத
நான் கருத்து அழிகிறது உண்டோ? தேவர்களை இதோ
தின்று உயிரைப் பருகி என் கோபம் சிறிது நீக்குவேன்"
என்று மீண்டும் போருக்கு ஆயத்தமாகின்றான்.

எது மானம்?

மானம் என்றே ஓர் அதிகாரம் வகுத்திருக்கிறார் வள்ளுவர். 'எஞ்ஞான்றும் தன் நிலையில் தாழாமையும் தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும் மானம்' என்று பரிமேலழகர் மானத்துக்கு வரைவிலக்கணம் கூறுகின்றார். தன் மயிர்த் தொகுதியில் ஒரு மயிர் போய்விட்டாலும் கவரிமான் உயிர் வாழாதாம்! அதுபோல, மானம் போய்விட்டால் உயிர் எதற்கு என்று தயங்காத மனப்பண்பே மானம். உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டியதுதான் இந்த மானம். ஆனால், ஆண்டவன் முன்னிலையிலே — சமய வாழ்விலே—சன்மார்க்க நெறியிலே இந்த மானம் புகுந்து மண்ணாக்கி விடாமல் கருத்தாக இருக்கவேண்டும்.

வீரன் ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய மான உணர்ச்சி வேறு. இராமன் உலகைப் புரக்கப் பிறந்தவன். மாற்றான் கையில் மனைவி சிக்கியபோது வில்லைப் பார்த்துச் சிரிப்பதில் நியாயம் இருக்கிறது. குரங்கு இலங்கையை எரித்ததை மானக்கேடாக இராவணன் எண்ணினான். மற்றவன் மனைவியை மனத்தினால் நினைத்துச் சிறை செய்தது அவனுக்கு மானக்கேடாகத் தெரியவில்லை. இவ்வாறாக எது மானம், எது மானமற்ற செயல் என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆண்டவன் முன்னிலையில் நம்முடைய மானம் அழியவேண்டும். யான், எனது என்ற செருக்கில் சீறுகின்ற மானம் இருக்கும்வரை திருவருள் நலன் கிடையாது; கிடையாது; கிடையாது. யான் எனது என்னும் செருக்கு அறுப்பவன் வானோர்க்கு உயர்ந்த உலகம் புகுவான்.

வரம் பெற்ற குரன் முருகப் பெருமானின் திவ்விய தரிசனத்தைக் காண்கின்றான். அப்பெருமான் முழுமுதற்கடவுள் என்று உணர்ந்த பின்பு ஆளாவதற்கு அவன் மனம் துடித்தது. மானம் தடுத்தது.

நம்மை ஆண்டவனிடத்திலே இட்டுச் செல்ல இதோ ஒரு திருவாசகம் :

மானம் அழிந்தோம் மதிமறந்தோம் மங்கைநல்லீர்
வானம் தொழும்தென்னன் வார்கழலே நினைந்தடியோம்
ஆனந்தக் கூத்தன் அருள்பெறில்நாம் அவ்வணமே
ஆனந்தம் ஆகிநின்று ஆடாமோ தோனோக்கம்.

நலம் பயக்கும் வளமான போர்

“வருடந்தோறும் நம்முடைய கோயில்களிலே சூரன் போர் நடக்கிறது. சூரன் என்றோர் உருவம். ஆறுமுகமும் பன்னிரு கரமும் கொண்ட இன்னோர் உருவம். இருவருக்கும் போர் நிகழ்வதாக ஒரு விளையாட்டு. இதைவிடக் குழந்தைப்பிள்ளை விளையாட்டு வேறென்ன இருக்கிறது? இந்த விளையாட்டு மதத்தைக் கறைப்படுத்தி விடுவதை நாம் சிந்திக்கத் தவறிவிடுகின்றோம். அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் அணைபோடுகிறோம். நம்முடைய சமயம் அறிவை வளர்க்க வேண்டும். தெளிவை ஏற்படுத்தவேண்டும். நன்மை தீமைகளை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். சிந்தனையைக் கிளறிவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் மதம் நம்மை மதி கெட்டவர்களாக்கிவிடும்” என்று சிலர் பேசுகிறார்கள், வினாக்கள் எழுப்புகிறார்கள்.

வேலின் வெற்றி:

சூரன் மிகப் பெரிய இருள் வடிவத்தை எடுக்கிறான். அதனுள் மறைந்துநின்று ஆரவாரிக்கின்றான். பின்னர், பல தலைகளையும் அளவில்லாத கைகளையும் உடைய பெரிய வடிவத்தை விரைந்து எடுக்கின்றான். இவன் நம்மைக் கொல்லும்படி வருகின்றான் என்று எண்ணி, இடம் இடங்கள் தோறும் சிதறி நில்லாது ஓடுகிறார்கள் தேவர்கள்.

நண்ணினர்க்கு இனியாய் ஒலம் ஞானநாயகனே ஒலம் பண்ணாவர்க்கு இறையே ஒலம் பரஞ்சுடர் முதலே ஒலம் எண்ணுதற்கு அரியாய் ஒலம் யாவையும் படைத்தாய் ஒலம் கண்ணுதற் பெருமான் நல்கும் கடவுளே ஒலம் ஒலம்.

தேவர்கள் தேவே ஒலம் சிறந்தசிற் பரனே ஒலம் மேவலர்க்கு இடியே ஒலம் வேற்படை விமலா ஒலம் பாவலர்க்கு எளியாய் ஒலம் பன்னிரு புயத்தாய் ஒலம் முவரும் ஆகி நின்ற மூர்த்தியே ஒலம் ஒலம்.

“அடைந்த அன்பர்களுக்கு இனியவரே அடைக்கலம்; மெய்ஞ்ஞானமாகி மிளிர்கின்ற ஞானமுதல்வரே அடைக்கலம்; முனிவர்க்குத் தலைவரே அடைக்கலம்; சோதி சொரூபரே அடைக்கலம்; சிந்தனைக்கு எட்டாத பெருமானே அடைக்கலம், பிரபஞ்சங்கள்; அனைத்தையும் படைத்த தலைவரே அடைக்கலம்; நெற்றிக்கண்ணினை உடைய முக்கட்செல்வராம் சிவபிரான் தந்த கருணைக் கடவுளே அடைக்கலம், அடைக்கலம்; தேவர்களுக்கு எல்லாம் அதிதேவரே அடைக்கலம்; சூக்கும் சித்தாயுள்ளவரே அடைக்கலம்; வேதசிவாகம ஒழுக்கத்தைத் தவிர்த்த பகைவராம் அசுரர்க்கு இடியேறு போன்றவரே அடைக்கலம்; வேற்படையை உடைய நிர்மலரே அடைக்கலம்; பொய்அடிமை இல்லாத புலவர்களுக்கு எளிவந்த பெருமானே அடைக்கலம்; பன்னிரண்டு திருப்புயங்களை உடையவரே அடைக்கலம்; மும்மூர்த்திகளுமாய் நின்ற முதல்வரே அடைக்கலம், அடைக்கலம்” என்று வாய்விட்டு அலறி முருகனை நினைந்து ஓலம் இடுகின்றார்கள். “தேவரீர் காலதாமதம் செய்தால் இவன் மாய இருளில் மறைந்து நின்று எல்லாவற்றையும் உண்பான். தேவரீர் இதனைத் திருவுளம் கொள்ளவில்லைப் போலும்! இவன் உயிரை இன்னே விரைந்து கவர்ந்து எம்மைக் காத்தருள்க” என்று மயில் வாகனமாக நின்ற இந்திரனும் வேண்டுகிறான்.

திருக்கரத்தில் இருக்கும் வேற்படையை நோக்கி, ‘இச் சூரபன்மனுடைய மார்பைப் பிளந்து விரைவில் மீள்வாய்’ என்று அதனை அவன்மீது விரைவிற் செலுத்துகிறார் முருகக் கடவுள். வேற்படை ஆயிர கோடி சூரியர்களைப் போல ஒளிவிட்டு, அக்கினிச் சுவாலைகளைக் கான்று செல்ல, சூரபன்மன் கொண்ட பெரிய இருள் வடிவம் நீங்குகின்றது. மாயம் மாய்ந்ததையும் வேற்படை விரைந்து வருவதையும் பார்க்கின்றான் சூரன். ‘பூமியையும் திக்குக்களையும் மேல் கீழ் உலகங்களையும் பிரமன் முதலாகிய உயிர்களோடு அழித்து அதன்மேல் வேற்படையையும் அழிப்பேன்’ என்று கர்ச்சித்துக் கடலின் நடுவிடத்துக்குச் செல்கின்றான்.

தீயைப்போலத் தளிர்களையும், புகைபோல இலைகளையும், பொன்போலப் பூங்கொத்துக்களையும் வெளிப்படுத்தி, மரகதமணிபோலக் காய்த்து, மாணிக்க மணிகள் போலப் பழுத்து, முகில்களைப் போலக் கிளைகளைப் போக்கி, அண்டகூடம் அளவும் உயர்ந்து, திகந்தம் வரையும் வளார்களை நீட்டி, பூமியைத் தாங்குகின்ற ஆதிசூர்மம் வரையும் வேர்களை ஓட்டி, பச்சிலைகள் நெருங்கி, கொம்பார்களின் சூழ்வினல் சமுத்திரங்களிலும் விண்ணிலும் மண்ணிலும் நிழலைப் பரப்பி, முருகக்கடவுள் விடுத்த வேற்படைக்கு முன்பாக இலட்சம் யோசனை அகன்ற அரையினை உடைய மாமர வடிவமாய் நிற்கின்றான் சூரன். பின்னர் தன் வடிவை அசைக்கின்றான். அதனால் எல்லாம் நிலை தடுமாறுகின்றன. இவ்வாறாகச் சமுத்திரத்தின் மத்தியில் மாமர வடிவாய் நின்ற சூரபன்மனுடைய செயலையும் உருவையும் மனக்கொள்கையையும் வலியையும் கண்டு வேற்படை கொடிய கோபம் கொண்டு விரைந்து செல்கின்றது. சூரபன்மனாகிய மாமரத்தைச் சங்கரிக்கின்றது. அரற்றுதலுடன் வீழ்கின்றான் சூரன். முன்னாற்ற பெற்ற வரத்தினால் இறந்து ஒழியாது பழைய வடிவத்தை எடுக்கின்றான். போர் செய்ய எண்ணி உடைவாளி உருவி ஆர்த்து எதிர்த்துச் சீறுகின்றான்.

செங்கதிர் அயில்வாள் கொண்டு செருமுயன் றுருமின் ஆர்த்துத் துங்கமொ டெதீர்ந்து சீறும் சூரரம் கிழித்துப் பின்னும் அங்கம திருகூ ருக்கி அலைகடல் வரைப்பில் வீட்டி எங்கனும் மறைகள் ஆர்ப்ப எஃகம்வான் போயிற்றம்மா.

புங்கவர் வழத்திச் சிந்தும் பூமழை இடையின் ஏகி அங்கியின் வடிவம் நீங்கி அருளுருக் கொண்டு வான்தோய் கங்கையிற் படிந்து மீண்டு கடவுளர் இடுக்கண் தீர்த்த எங்கள்தம் பெருமான் செங்கை எய்திவீற்றிருந்தது அவ்வேல்.

வேற்படை அவனுடைய மார்க்பைப் பிளந்து உடலை இரு கூறுக்கிக் கடலில் வீழ்த்துகிறது. தேவர்கள் மலர் மாலை சொரிகின்றார்கள். உக்கிர வடிவம் நீங்கி, அநுக்கிரக வடிவம் கொண்டு, தேவகங்கையில் மூழ்கி எம்பெருமானாகிய முருகக்கடவுளுடைய திருக்கரத்தில் வந்து வீற்றிருக்கின்றது வேற்படை.

சேவலும் மயிலும் :

சிவன் கொடுத்த வரத்தினால் அழியாத சூரபன்மன் மீட்டும் எழுந்து, பிளவுபட்ட இரண்டு கூறும் சேவலும், மயிலுமாகி மாணிக்க மலையொன்றும், மரகத மலையொன்றும் கால்களையும், சிறகுகளையும் பெற்று ஞான நாயகராம் சுப்பிரமணியப் பெருமானின் திவ்விய சந்தி தானத்துக்கு வருகின்றான். எம்பிரான் அவன்மீது திரு வருள் நோக்கம் செய்கின்றார். அந்த அளவிலே பகைமை நீங்கி ஞானம் பொருந்திய மனத்தினராய் நிற்கின்றான் சூரன். தம்முடைய திருவருளினால் ஞானம் பெற்ற கோழியை நோக்கி “நீ கொடியாய் நம்முடைய தேரிற் போய்க் கூவுதி” எனப் பணிக்கின்றார் முருகவேள். கோழி தேரின்மீது கொடியாய் அமர்ந்து சிறகு அடித்து எழுந்து ‘கொக்கறு கோ’ என்று கூவுகிறது. பின்னர் முருகப் பெருமான் இந்திரனாகிய மயிலினின்றும் இறங்கி, ஞானத்தைப் பெற்றுத் தம் குறிப்பின் வழி நின்ற சூரனாகிய மயிலின் மீது ஏறி, ‘நம்மைச் சுமப்பாயாக’ என்று பணிக்கின்றார். சூரனாகிய மயில் வீரரதிவீரனாகிய முருகனைச் சுமக்கின்றது. மயில்வாகனாருடராகி எழுந்தருளி வந்த முருகனை எல்லோரும் வணங்கித் துதித்து ஆரவாரிக்கின்றார்கள்.

தேவர்கள் போற்றுதல்:

வேற்படைக் குமரன் சூர்ப்பகை முடித்து அழகான செம்பொன் மயில்மீது வருகிறான்; அரிபிரமேந்திரரதி தேவர்கள் போற்றித் துதிக்கிறார்கள்.

கார்தடிந்து துய்க்கும் கனைகடலின் நீர்வறப்பப்
போர்தடிந்து செல்லும் புகர்வேல் தனைவிடுத்துச்
சூர்தடிந்தாய் அன்றே தொழும் அடியேம் வல்வினையின்
வேர்தடிந்தாய் மற்றொமக்கு வேறோர் குறையுண்டோ.

“பெருமானே, தாங்கள் சூரனை வேற்படை கொண்டு சங்கரிக்கவில்லை; அடியேங்களுடைய வல்வினையின் வேரினைச் சங்கரித்தீர். நூற்றெட்டு யுகம் அவுணர்கள் எம்மை வருத்தினார்கள். உய்யும் வகை தெரியாது உலைந்தோம். தேறு முகம் இன்றித் திரிந்த நம்மைக் காக்க ஆறுமுகம் கொண்டு

திருவவதாரம் செய்தருளினீர். எம் பரமபிதாவே, நீதி இல்லாத அசுரர்கள் பலர் செய்த தீமைகளினின்றும் நீங்கினோம். பழிகளை அகன்றோம். வேதசாரத்தையும் பழைய செல்வங்களையும் பெற்றோம். இனி எங்களுக்கு ஒரு குறையும் இல்லை. அவுணர் கள் வருத்த இந்நாள் காரும் இறந்தவர்போலப் புலம்பித் திரிந்தோம். இன்றைக்குச் சூரனைக் கொன்று தேவரீர் எமக்கு அருள் செய்தமையால் நீங்கிப்போன உயிர் மீண்டு வந்த தன்மை அடைந்தோம்.

செய்யும்அவ னும்புலனும் செய்வித்து நிற்போனும் எய்த வரும்பொருளும் யாவையும்நீ யேஎன்கை ஐய அடியேங்கள் அறிந்தனமால் அன்னதனால் வெய்ய பலம்அகன்று வீட்டுஇனிக் கூடுதுமால்.

ஒரு வினையை ஈட்டுகின்ற முதலும், ஐம்புலன்களும், அவ்வினையைச் செய்வித்து நிற்கின்ற தலைவனும், அவ்வினையால் வரும் பயனும் எல்லாம் தேவரீரே என்பதை அடியேங்கள் அறிந்தோம். அத்தன்மையினால் கொடிய பிறவிநோய் நீங்கி இனி வீடு பேற்றினையும் அடைவோம்.

அவுணர் கள் யாவரும் அழியும் வகையைச் செய்து அடியேங்களைக் காத்தருளினீர். இனி வேறொன்றையும் வேண்டோம். தேவரீருடைய திருவடிக்கே தொண்டு பூண்டோம். இனிப் பிறரைப் புகழோம்.”

பட்டத்து மனைவி பதுமகோமனை சூரன் இறந்த செய்தி கேட்டு உயிரையே விட்டுவிடுகின்றாள். இரணியன் “மகாராஜனே, என்மொழியைக் கேட்டாய் இல்லை. உறுதி எனக் கொண்டாய் இல்லை. அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் ‘வாழ்க வாழ்க’ என வாழ்த்தி நிற்க வீற்றிருந்த ஐயனே, நீ சிவகுமாரனுடைய தேரிலே கோழியாய் நின்று விலா ஒடியக் கூவுகின்றனையோ? வாகை பெற்ற முருகனைத் தோகை மயிலாய் நின்று சுமக்கின்றாயோ” என்றெல்லாம் புலம்புகின்றாள்; சுக்கிராச்சாரியரை அடைந்து இறந்தவர்கட்கெல்லாம் இறுதிக் கடன்களைச் செய்கின்றாள்; ‘செல்வம் துன்பத்துக்கு வித்தாகும்’ என்று செல்வத்தை வெறுத்துச் சிவனை நினைந்து தவம் செய்யப் புறப்படுகின்றாள்;

சயந்தன் முதலாம் தேவர்களின் சிறையை வீரவாகு தேவர் சென்று விடுவிக்கின்றார். 'சூரபன்மனுடைய மகேந்திரபுரியைப் பிரளயகாலத்திலே பூமியை அழித்தல் போல விரைந்து அழிப்பாயாக' என்று முருகக்கடவுள் வருணனுக்குக் கட்டளை இடுகின்றார். மகேந்திரபுரியைச் சமுத்திரத்தினுள் அழுத்துகிறான் வருணன். முருகப்பெருமான் போர்க்களத்தை நீங்கி, திருச்செந்திற் பதியைச் சென்று அடைகின்றார். நான்முகன் முதலாம் வானவர் முருகனைத் தொழுது எழுகின்றார்கள்.

" அடியவர்களாகிய நாங்கள் நின்னடி போற்றிப் பூசனை புரிய ஆசைப்படுகிறோம்" என்று வேண்டுகிறார்கள். முருகப்பெருமான் அதற்கு இசைந்தருள்கின்றார். வானவர் வணங்கி வாழ்த்துகிறார்கள். வழிபாட்டை ஏற்று மகிழ்ந்த பெருமான் எல்லோருக்கும் திருவருள் புரிந்து அருள்கின்றார்.

சமயம் அறிவியற்கலை :

நம்முடைய சமயம் ஒரு தத்துவம். அது நல்வாழ்க்கை முறை. வளவாழ்வுக்கு மூலகாரணம் உண்மைச் சமய நெறி. சூரன்போரை வருடா வருடம் நம்முடைய ஆலயங்களிலே நடாத்தி முடிக்கிறோம். இந்தப் போரிலே அற்புதமான தத்துவம் மறைந்து கிடக்கின்றது. இதனை நாம் சிந்திக்கத் தவறி விடுகின்றோம். சமயம் சிலருக்குப் பொழுது போக்காக இருக்கலாம். சிலருக்கு வாழ்க்கைத் தொழிலாக இருக்கலாம். ஆனால் நமக்கு அது அறிவியற்கலையாக இருக்க வேண்டும். நாம் இதனை உணர்வதில்லை. ஏதோ சம்பிரதாயமாகக் கோயிலுக்குச் செல்கின்றோம். தீபாராதனை ஆகும்போது முருகா முருகா என்று கன்னத்திலேயும் போட்டுக் கொள்கின்றோம். ஆனால் நாமெல்லோரும் இறைவன் அடிமை; அவனே உண்மையான தலைவன் என்ற உணர்ச்சி உள்ளத்திலே ஆழமாகப் பதியவில்லை. எதற்கு எடுத்தாலும் நான் நான் என்று மார்பு

தட்டிக் கொள்கின்றோம். நான் என்ற அகங்காரம் அடிமரம்; எனது என்ற மமகாரம் அந்த மரத்தின் கிளைகள். அகங்காரம் தோன்றியபின் மமகாரம் உண்டாகிப் பரந்து விரியும். அகங்காரம் நான் நான் என்ற குரலை எழுப்பி இந்த உலகத்தில் நம்மைப் படாத பாடு படுத்துவதையும் நாம் பார்க்கின்றோம். நான் என்பது அகப்பற்று. எனது என்பது புறப்பற்று. நான் என்ற புள்ளியை மையமாகக் கொண்டு எனது என்ற வட்டம் பரந்து விரிந்து கொண்டே போகிறது.

ஞானசக்தி :

சூரசங்காரம் கந்தபுராணத்தில் அதிஅற்புதமான பகுதி. ஆணவமலம் சூரபன்மன்; கன்மமலம் சிங்கமுகன்; மாயாமலம் தாரகன். இம் மலங்களின் பெருவலியை முருகவேள் அடக்கி அருளியதுதான் சூரசங்காரம். அகங்காரத்தை மையமாகக் கொண்டு மமகாரம் விரிந்திருக்கின்றது. வள்ளிக்கு வாய்த்தவன் திருக்கரத்திலே ஞானவேல்—வீரவேல்—வெற்றிவேல் என்றென்றும் ஒளி வீட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றது. அந்த ஞானவேல் நம்முடைய உள்ளத்திலே பாயவேண்டும். பாய்ந்தால் முதலிலே ஒழிந்து போவது மமகாரம்; பின்னர் அகங்காரம் நாசமாகும். அகங்காரம் மமகாரம் ஒழிந்தால் பிறவி அறும்; திருவடிப் பேறு வாய்க்கும். வெல் என்ற அடியாகப் பிறந்தது வேல். அது முதலிலே நீண்ட தொழிற்பெயர். வெல்வதுதானே வேல்!

வீரவேல் தாரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட
தீரவேல் செவ்வேள் திருக்கைவேல் — வாரி
குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்பும் குன்றும்
துளைத்தவேல் உண்டே துணை.

மல இருள் கெடுத்து, ஞான ஒளி கொடுத்து, அருளை அள்ளித்தருவது வேல். முருகன் இன்றி வேல் இல்லை; வேல் இன்றி முருகன் இல்லை.

அந்தமில் ஒளியின் சீரால் அறுமுகம் படைத்த பண்பால் எந்தைகண் நின்றும் வந்த இயற்கையால் சத்தி யாம்பேர் தந்திடும் பனுவல் பெற்ற தன்மையால் தனிவேற் பெம்மான் கந்தனே என்ன நினைக்க கண்டுளக் கவலை நீத்தேம்.

என்று அறிஞர்க்கு அறிஞனும் வீரவாகு தேவரே பாடுகிறார்.

வேல் ஞானசக்தியின் வடிவம். மனிதனுடைய அகங்காரம் மலைபோல நிற்கிறது. அந்த மலையிலே மமகாரமாகிய கொடுமுடிகள் பல இருக்கின்றன. இந்த நீண்டு உயர்ந்த மலையைக் கூறு போடவேண்டுமானால் ஞானம் நமக்கு வேண்டும். அகங்காரப் பிழம்பாகிய சூரனைச் சங்காரம் பண்ணிய அந்த ஞானவேல் நம்முடைய அகங்கார மமகாரங்களாகிய மலையையும் சங்காரம் செய்யவேண்டும். முருகப் பெருமான் ஞான பண்டித சாமி.

சேவலின் தத்துவம் :

சக்தி சிவனிடத்திலே இருந்து தோன்றிய மாத்திரத்திலே முதன்முதலாகத் தோன்றியது நாத தத்துவம். அந்த நாத தத்துவமே கோழி. புற இருள் விலகி, பொழுது விடிகிறபோது உலகத்திலே உள்ள கோழிகள் கூவுகின்றன. அஞ்ஞானமாம் இருள் நீங்கி ஞான ஒளி சுடர் விட்டுப் பிரகாசிப்பதற்கு அடையாளமாகக் கூவுகின்ற கோழி முருகப் பெருமானின் திருக்கரத்திலே ஓய்யாரமாக இடம் பெற்றிருக்கின்றது.

பிரணவமே மயில் :

நாம் பிறவிக்குக் காரணமான பாசபந்தங்களினால் கட்டுண்டு கிடக்கின்றோம். பாசமாகிய பாம்புக்குக் கட்டுப்படுவதனால் உயிர்குலைகின்றது. பாம்பைக் கொல்ல வல்லது மயில்; மயில் ஆடும்போது ஒரு காலைத் தூக்கிக் கொண்டே ஆடும். விரித்த தோகையுடன் ஒரு காலைத் தூக்கி ஆடுகின்ற மயிலைப் பார்க்கின்றபோது தமிழில் உள்ள 'ஓ' என்ற எழுத்தின் வடிவமாகத் தோன்றும். ஆடுகின்ற மயில் ஓங்காரமாகிய பிரணவத்தின் உருவம் என்றே அருணகிரியார் பாடுவார். 'ஆனதனி மந்த்ர ரூப

நிலை கொண்டது ஆடு மயில் என்பது அறியேனே' என்பது திருப்புகழ். எனவே, மயில்மீது முருகன் வருவது ஓங்காரத்தினூடே அவன் இருப்பதைக் காட்டுகிறது. பிரணவ மந்திர ஜபத்தினால் நமக்கு ஞானம் உண்டாகும்; சுருண்டு கிடக்கும் குண்டலினி ஆகிய பாம்பு ஓட வேண்டுமானால் மயில் வரவேண்டும்; வரவேண்டும்.

விந்து மயில்; நாதம் சேவல்; கலை வேல்.

இந்தப் பெரிய தத்துவத்தை அறிந்தவர் அருணகிரி நாதர்.

“ஆடும் பரிவேல் அணிசே வல்எனப்
பாடும் பணியே பணியா அருள்வாய்
தேடும் கயமா முகனைச் செருவில்
சாடும் தனியா னைசகோ தரனே.”

என்பது அவர் பாடும் அநுபூதி.

நலம் பயக்கும் போர்:

சூரன் தலைகால் தெரியாமல் நடந்தவன். மாயையின் புதல்வன் வேறெப்படி நடப்பான்? திருவடியைப் பற்றாமல் நடக்கின்ற ஆன்மாக்களுக்கு உய்வே இல்லை. இறைவனுடைய ஞானசக்தி, உடற்சிறையில் இருந்து ஆன்மாவுக்கு விடுதலை தருவதையே வேற்படை சூரன் உடலை அழித்த வரலாறு காட்டித் தருகின்றது. சூரன் அகந்தையையும், அகந்தை நிறைந்த அசுர உடலையும் வேல் அழித்தது. அந்த அழிவினால் அவன் சாகவில்லை. வாழ்வே பெற்றான். சேவலும் மயிலும் ஆகி, 'சேவலும் மயிலும் போற்றி' என்று நாம் பாடிப் பரவுகின்ற நிலைக்கே உயர்ந்துவிட்டான் சூரன்.

தீயவை புரிந்தார் ஏனும் குமரவேள் திருமுன் உற்றால் தூயவர் ஆகி மேலைத் தொல்கதி அடைவர் என்கை ஆயவும் வேண்டும் கொல்லோ அடுசமர் இந்நாள் செய்த மாயையின் மகனும் அன்றோ வரம்பிலா அருள்பெற்று உய்ந்தான்.

எத்துணைத் தீவினைகளைச் செய்தோர் ஆயினும் குமர வேளுடைய திவ்விய சந்நிதானத்தில் வந்தால் தூயோர் களாய் நற்கதியை அடைவார் என்பதை ஆகமப் பிரமாணம் கொண்டு ஆராயவும் வேண்டுமோ! அப் பெருமானோடு போர்செய்த மாயையின் புதல்வனாகிய சூரபன்மனும் அன்றே அவருடைய எல்லை இல்லாத திருவருளைப் பெற்று உய்ந்தான். எனவே, நம்முடைய அகந்தைபோய் நாமும் உடற்சிறையினின்றும் விடுபட வேண்டுமானால், ஞானசக்தியாகிய வேல் நமக்கு உறுதுணையாக வேண்டும். சூரனுக்கு வாழ்வு அளித்த பெருமான் நமக்கும் வாழ்வு அளிப்பான். அகங்கார மமகார மேலீட்டால் நாம் அவனை மறந்திருக்கலாம். அவன் நம்மை ஒருபோதும் மறந்திருக்க மாட்டான். 'பெற்றமனம் பித்து; பிள்ளைமனம் கல்லு' என்பது நாடறிந்த உண்மைதானே!

நலம் பயக்கும் வளமான போர் சூரன்போர்.

தெய்வயானை அம்மை திருமணம்

மண ஒழுக்கம் :

பத்திரிகைகளிலே காதல் பற்றி வருகின்ற கதைகள், செய்திகளைக் கிழவன் கிழவிகளும் ஆவலுடன் படிக்கிறார்கள்! காதல் இல்லாவிட்டால் கதை இல்லை என்ற அளவுக்குக் காதல் உரம் பெற்றிருக்கிறது.

காதல் இல்லறத்தின் அடிப்படை. 'இல்லறம் அல்லது நல்லறம் அன்று' என்றும், 'அறன் எனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' என்றும் இதனைப் பெரிய அறமாகவே பேசிவிட்டான் தமிழன்! உயர்ந்த புற வாழ்வைத் தமிழன் புறம் என்கிறான்; குடும்ப வாழ்வை அகம் என்கிறான்.

'ஓத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம் அக் கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறு இருந்தது எனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பம் உறுவதோர் பொருளாகலின் அதனை அகம் என்றார்' (தொல்காப்பியம் அகத்திணை—நச்சினூர்க்கினியர் உரை.) அகம் என்பதற்குத் தமிழன் கண்ட விரிவுரை இது என்றால் காதல் வரவேற்கவேண்டியது தானே!

தொல்காப்பியத்திலே மண ஒழுக்கம் களவு, கற்பு என இரண்டாகப் பகுக்கப்பெற்றுள்ளது. திருக்குறளிலேயும் காமத்துப்பாலைக் களவியல், கற்பியல் என இரு கூறுக்கிக் கூறியதாகப் பரிமேலழகர் பேசுவார். தமிழ் நாட்டின் பண்டைக்காலத் திருமண முறையை ஆராய்ந்து பார்ப்போமேயானால் ஓர் உண்மை புலப்படாமல் போகாது. அதாவது உருவும், திருவும், குலமும், குணமும், பருவமும், அன்பும், கல்வியும் ஒத்தவராய் தலைமகளும் தலைமகளும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இன்றி ஊழ்வினைப் பயனாய்த் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் காதலித்துக் கலக்கும் முறையே யாண்டும் பேசப்பட்டது. மணமக்கள்

ஒருவரை ஒருவர் கண்டு அன்பு கொண்டு களவொழுக்கத்தில் நின்று பின்னர் கற்பு மணம் செய்துகொள்ளும் பண்பு அகத்தினை அரும்பிய தமிழ் நாட்டுக்கே உரிய தனிப் பெருஞ் சொத்தாகும். களவு, இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந் தலைப்பாடு, பாங்கற் கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம் என நான்கு நிலைகளிலே வைத்துப் பேசப்படுகின்றது. இல்லறத்திலே வரக்கூடிய பிரிவு, அதன் விளைவாகத் தலைவன் தலைவியர்க்கு நேரிடும் துன்பமிகுதி, ஆற்றாமை, பரத்தையிற் பிரிவின் காரணமாக ஏற்படும் ஊடலின் தன்மை, அவ்வூடலின் முடிபிலே பெறும் உவகை என்பன வற்றைப் பல்கவையும் பெருகச் சொல்வது கற்பியல்.

சுருக்கமாகச் சொன்னால், சமூகத்துக்குத் தெரியாது இயற்கையின் தூண்டுதலால் காளைப் பருவத்து இளைஞனும் கன்னிப் பருவத்து நங்கையும் தம் நிலை இழந்து கூடுதல் களவு. பின்னர் அவர்களைச் சேர்த்து ஊர் அறிய ஒன்று படுத்துவது மணம். களவு நிலையில் ஒருவரைப்பற்றி மற்றொருவர் கொள்ளும் நினைவு மேலோங்கி நிற்கும். திருமணத்திற்குப் பின்னர் கடமைகள் பலவற்றால் சில சமயம் காதல் இன்ப அன்பு உறவு தடைப்படவும் கூடும். இத்தடையினை அவர்கள் ஆற்றி இருத்தல் கற்பு நெறியாகும்.

திருமண ஒழுங்குகள் :

இந்திரன் தேவர்களுடன் வந்து முருகப் பெருமானின் திருவடிகளிலே பூக்களைத் தூவி வணங்கித் துதித்துச் சொல்கின்றான்: “எம்பிரானே, தேவரீர் அசுரர்களாகிய களைகளைக் களைந்து தேவர்களைச் சிறைமீட்டுத் தமிழேனுக்குப் பழைய சுவர்க்க உலக பாக்கியத்தைத் தந்தருளினீர். இவற்றுக்குக் கைம்மாறாகச் சிறியேன் செய்யத் தக்கது யாதாயினும் ஒன்றுண்டோ! தமிழேன் மகள் தெய்வயானை திருப்பரங்குன்றத்தில் வந்திருக்கின்றாள். நாம் உய்ந்து பிறவிப் பெரும் பயனைப் பெற்றுச் சிறந்தோங்கத் தேவரீர் அவளைத் திருமணம் செய்தருளல் வேண்டும்.”

“ஆம்; உன் மகள் நம்மை மணஞ்செய்யத் தவஞ் செய்துள்

ளாள். நாளை நீ கருதியபடியே அவளை மணஞ் செய்வோம்'' என்று முருகப் பெருமான் அருளிச் செய்கின்றார். அம் மொழி கேட்ட இந்திரன், ஆனந்தம் மேலிடத் தருக்கி நிற்கின்றான். தன் தூதுவர்களை நோக்கி, ''திருக்கைலாச மலை வாசியாகிய முகருந்தச் சக்கரவர்த்தி முதலாகிய பூவுலக அரசர்களுக்கும், தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், மற்றை எவ்விடங்களிலும் இருப்போர்க்கும், எம்பிரான் சுப்பிரமணியப் பெருமானின் திருமணம் நாளைக்கு நிகழ இருக்கின்றது என்று சொல்லி அவர்கள் யாவரையும் இத் திருப்பரங்குன்றத்திற்கு அழைத்து வருதிர்'' என்று பணிக்கின்றான். அத் தூதுவர்களும் 'அவ்வாறே செய்வோம்' என்று விரைந்து சென்று எல்லோருக்கும் திருமணச் செய்தியைச் சொல்கின்றார்கள்.

திருமணச்சாலையைச் சிறப்புற அமைக்கவேண்டும் என்று விசுவகன்மன் என்ற தேவதச்சனை இந்திரன் அழைக்கின்றான். திருப்பரங்குன்றத்தின் ஒரு சாரிலே பசும் பொன்னினிலே நிலம் படுத்து. நவரத்தினங்களை இழைத்து, அழகுபெற மண்டபம் ஒன்றினை அமைத்து மேலிடங்களிலே பல நிற விதானங்களைக் கட்டி, மாலை, சாமரம் முதலிய வற்றைத் தூக்கி, முருகப்பெருமானுக்கு மண்டபத்தின் நடுவிலே ஆசனமும் அமைக்கின்றான் விசுவகன்மன்; விஷ்ணு, பிரமா முதலிய தேவர்களும் பிறரும் இருத்தற்கு ஆசனங்களையும் செய்கின்றான். திருக்கல்யாண மண்டபத்துக்குக் கோபுரங்கள் பல, சபைகள் பல, கலசங்கள் பல எழுகின்றன. சோலை, வாவி, சுளை எல்லாமே வந்து அமைகின்றன.

திருமண வைபவத்தைக் கண்டு களிக்க எல்லோரும் வருகின்றார்கள்.

கையிலார் கைகள் பெற்றும் காலிலார் கால்கள் பெற்றும் மொய்யிலார் மொய்கள் பெற்றும் மூங்கைகள் மொழியைப் பெற மையல்சேர் குருட ரானோர் வாள்விழி பெற்றும் சென்றார் [றும் ஐயன்மேல் உள்ளம் வைத்தார்க்கு அனையதோ அரிது மாதோ.

திருக்கல்யாணத்துக்காக வருகின்றவர்களுள் கை கால் முதலிய அவயவங்கள் இல்லாதவர்கள் அவற்றைப்

பெற்றும், ஊமைகள் பேச்சைப் பெற்றும், குருடர்கள் கண்களைப் பெற்றும், வலிமை இல்லாதவர்கள் வலிமையைப் பெற்றும் செல்கின்றார்கள்: முருகப் பெருமான் மாட்டுப் பேரன்பு வைத்தவர்களுக்கு இதுவா அரியது என்று சொல்லும் அளவுக்குத் திருவருள் பெருகுகின்றது.

தெய்வப் பெண்கள் தெய்வயானை அம்மையின் பக்கத்திலே வந்து "தெய்வயானையே கேள், சூரபன்மனுடைய உயிரைக் கவர்ந்த வேலாயுதகரராகிய அறுமுகப் பெருமானுக்கு மனைவியாகின்றாய்; ஆதலின் எவ்வுலகுக்கும் இறைவியாவாய்" என்று கூறி அம்மையாருடைய பாதங்களை வணங்குகின்றார்கள். இயற்கை அழகுடைய எம்பிராட்டியாம் தெய்வயானை அம்மையாருக்குச் செயற்கை அழகும் செய்ய நினைத்து அலங்காரமும் செய்கின்றார்கள்.

தெய்வயானை அம்மை திருமணம்:

தேவாதி தேவராகிய அறுமுகக் கடவுளை அழைத்து வரும்படி இந்திரன், பிரமா, விட்டுணு, முனிவர்கள், தேவர்கள் எல்லோரும் விரைந்து செல்கின்றார்கள். அவருடைய திருவடிகளை முடிமேற் சூடி வணங்கித் "தெய்வயானையைத் திருமணம் செய்யத் தேவரீர் திருமணச் சாலைக்கு எழுந்தருளி வரல் வேண்டும்" என்று விண்ணப்பம் செய்கின்றார்கள். 'அவ்வாறே ஆகுக' என்று மயில் வாகனத்தின் மீது இவர்ந்து புறப்படுகின்றார் முருகவேள்:

சந்திரனும் சூரியனும் வெண்கொற்றக் குடையை எடுக்கிறார்கள். வாயு சாமரங்ஊனை வீசுகிறான். வருணன் ஆலவட்டங்களை அசைக்கிறான். யமன் வாட்படையை ஏந்துகிறான். பிரம விட்டுணுக்களுடைய வாகனங்களாகிய அன்னமும், கருடனும், "இது சிவபிரானின் வாகனமாகிய இடபத்தின் ஒலியோ?" என்று எண்ணி நடுங்கும்படி கோழிக்கொடி எவ்வண்டமும் குலுங்கக் கிளர்ந்து ஆர்க்கிறது. பிரமர்கள், அரம்பையர், முனிவர், பூதர், பூவுலக அரசர்கள் ஆரவாரிக்கிறார்கள். வேதங்கள், பஞ்சபூதங்கள் ஆர்க்கின்றன: திண்டி, பேரிகை, தண்ணுமை, சல்லரி, திமிலை, குடமுழா, காளம், சங்கம் முழங்குகின்றன. மேனகை, உருப்பசி,

அரம்பை, திலோத்தமை பாடி ஆடுகிறார்கள். வித்தியா தரர் இசை பாடுகிறார்கள். வீரவாகு முதலிய வீரர்களும் பூதர்களும் இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் முனிவர்களும் பிறரும் நெருங்கி ஒருவர் உடம்பை ஒருவர் உடம்பு நெருக்கச் செல்கின்றார்கள். வீதியும் முற்றமும் சிறிதும் இடம் பெருதிருக்கின்றன.

வீரவாகு முதலிய வீரர்கள், பூதர்கள், தேவர்கள் எல்லோரும் துதிக்கின்றார்கள். திருமணச்சாலையின் முன் வந்தருளுகின்றார் முருகவேள். சிவபிரானும் பூதகணம் புடைகுழ உமாதேவியோடு விமானத்தில் எழுந்தருளுகின்றார். அத்தனையும் அன்னையையும் கண்டு களிப்புறுகின்றார் கந்தவேள். மங்கையை மணச்சாலைக்கு அழைத்து வருகின்றான் இந்திரன். 'அன்னையே வாழ்க' என்று அவள் திருவருவைக் கண்ட தேவரும் முனிவரும் அடி தொழுகின்றார்கள். மணமகனையும் மணமகளையும் ஜகன்மாதாவாகிய உமாதேவியார் உயர்ந்த இரத்தின சிங்காசனத்தின் மீது ஏற்றி வைக்கின்றார். இந்திரன் இருவர் மணக் கோலத்தையும் கண்ணாரக் கண்டு, மனமாரப் புகழ்ந்து, உச்சிமேற்கரங் குவித்து வணங்குகிறான்; உள்ளம் குளிர்ந்து மதுவுண்டவண்டுபோல் மகிழ்ந்து, திருவடியைப் புனித நீராட்டி, சந்தனக் குழம்பை ஊட்டி, கந்த மலரைச் சூட்டி, அகிற்புகையைக் காட்டி, ஆராதனை செய்து, தீபதூபங்களை ஏற்றிப் பூசனை புரிகின்றான்; அறுமுகப் பெருமானுடைய திருக்கரத்திலே அருமைத் திருமகளாம் தெய்வயானை அம்மையாருடைய திருக்கரத்தை வைத்து, 'தமியேன் இவளை உமக்குத் திருமணம் செய்து தந்தேன்' என்று வேதமந்திரத்தோடு நீரை விடுத்துத் தத்தம் செய்கின்றான்.

மருத்துவன் மாமறை மந்திர நீரால்
ஒருத்தி பொருட்டினில் ஒண்புனல் உய்ப்பக்
கரத்திடை ஏற்றன னாகழல் சேர்ந்தார்க்கு
அருத்திகொள் முத்தியும் ஆக்கமும் ஈவோன்.

முருகப்பெருமான் அதனை ஏற்று அருள்கின்றார். பிரம தேவன் தன் கருத்தினால் ஆக்கி அளித்த திருமங்கல நாளை முருகவேள் தன் திருக்கரத்தினால் வாங்கித் தெய்வயானையின்

திருக்கழுத்தில் அணிகின்றார். திருமுடியில் நறுமலர் மாலை யும் சூட்டுகின்றார். தெய்வயானை அம்மையாருடன் சிவாக்கினியை வலஞ்செய்து, அவருடைய பாதத்தை அம்மியிற் தூக்கி வைத்து அருந்ததி தரிசனமும் காட்டி அருள்கின்றார்.

திருமணச் சடங்குகள் நிறைவேறியவுடன் சுப்பிரமணியப் பெருமான் தெய்வயானை அம்மையாருடன் சிவனையும் உமை அம்மையையும் மும்முறை வலம் வந்து வணங்குகிறார்.

அடித்த லத்தில்வீழ் மக்களை இருவரும் ஆர்வத்து எடுத்த னைத்தருள் செய்துதம் பாங்கரில் இருத்தி முடித்த லத்தினில் உயிர்த்துமக் கெம்முறு முதன்மை கொடுத்தும் என்றனர் உவகையால் மிக்கொள் கையினார்.

அன்னையும் அப்பனும் மகனையும் மருமகளையும் அன்போடு எடுத்தனைத்து அருள் செய்து 'உமக்கு எமது முதன்மைப் பதம் தந்தோம்' என்று சொல்லி அருள்கின்றார்கள். முருகப் பெருமானையும் தெய்வயானை அம்மையாரையும் முறையாக வழிபாடு செய்து எல்லோரும் தத்தம் இருப்பிடம் செல்கின்றார்கள். அன்னையும் அப்பனும் பரிசனங்களோடும் மறைந்தருள்கின்றார்கள்.

அற்புதமான கருத்து :

கல்யாணம் ஆவதற்கு முன் காதல் பூண்டு ஒழுகுவது களவொழுக்கம்; திருமணம் ஆனபின்னர் இன்ப வாழ்க்கை நடாத்துவது கற்பொழுக்கம். இந்த இரண்டு வகை ஒழுக்கத்தையும் நம்முடைய முருகப் பெருமான் இரண்டு தேவியர்பால் காட்டினான். தேவயானை கற்பு மணத்தால் பெற்ற பெருமாட்டி. களவு மணத்தால் பெற்ற தேவி வள்ளி எம்பிராட்டி. இச்சா சக்தி, கிரியா சக்தி, ஞான சக்தி என்று இறைவனுக்கு மூன்று சக்திகள் உண்டு. கிரியா சக்தி தேவயானை அம்மையார். இச்சா சக்தி வள்ளிநாயகி. ஞான சக்தி வேலாயுதம். முருகப் பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசும் கந்தபுராணம்

இம் மூன்று சக்திகளையும் காட்டுகின்றது. சூரசங்காரம் கந்தபுராணத்தில் மிகப் பெரிய சம்பவம். அப்பெருமான் திருக்கையில் பொலிகின்ற ஞானசக்தி, அஞ்ஞான சொரூபனாகிய சூரனைச் சங்காரம் செய்தது. எவராலும் வெல்ல முடியாத வீரனும் சூரனை அழிப்பதற்குக் கிரியா சக்தியை யுடைய முருகப் பெருமான் ஒருவராலேயே முடிந்தது. மிகப் பெரிய கிரியா சக்தியை உடையவன் என்பதனைக் காட்டுவதற்காகத் தேவயானையைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டான் முருகப்பெருமான். வெற்றி வீரன் வீரப்பதக்கத்தை அணிந்துகொள்வது போல கிரியாசக்தி உருக்கொண்டு வெளிப்பட்டவாற்றை நாம் பார்த்து மகிழ வேண்டும் என்ற பெருங் கருணையினால் தெய்வயானை அம்மையாரைத் தன் அருகிலேயே வைத்துக்கொண்டான்; திருமுருகாற்றுப்படையைப் பாடவந்த நக்கீரரே திருப்பரங்குன்றத்தைப் பாடுகின்றபோது 'மறுஇல் கற்பின் வாள்நுதல் கணவன்' என்று இந்த அற்புதமான தத்துவத்தைச் சொல்கின்றார். குற்றம் இல்லாத கற்புடைய பெருமாட்டி தேவயானை. கற்பு என்பது இங்கே திருமணம் செய்து ஏற்றுக்கொண்டதைக் குறிக்கும். எரிவலம் வந்து கைப்பிடித்த பெருமான் குமரன். அவனை 'புவனம் மன்னுயிர்த் தொகை உய்ந்திட முயங்கி வைகினன்' என்று ஏத்திப் போற்றுகிறது கந்தபுராணம். ஆணும் பெண்ணுமாய் உயிர்கள் காதலாற் கூடிக் களித்து வாழவேண்டும் என்ற பெருங் கருணையினால் இறைப் பொருள் தன்னுள்ளே ஆணும் பெண்ணுமாகிய இருவேறு தன்மைகளை அமைத்துக்கொண்டு உலகத்தை நடாத்துகிறது. இந்த அற்புதமான கருத்தை,

சத்தியும் சிவமு மாய தன்மைஇவ் வுலக மெல்லாம்
 ஒத்தொவ்வா ஆணும் பெண்ணும் உயர்குண குணியு மாக
 வைத்தனன் அவளால் வந்த ஆக்கம்இவ் வாழ்க்கை எல்லாம்
 இத்தையும் அறியார் பிட லிங்கத்தின் இயல்பும் ஓரார்.

என்று சித்தியார் பாடுவது சிந்தனைக்கொரு சீரிய விருந்து. நம்முடைய சமயத்தின் தத்துவப்பொருள் ஆழமானது; அகலமானது.

சர்ச்சை வேண்டாம்

சமய வாதம் :

“கடவுளும் சமயமும் பாண்டித்தியத்தினாலும் நுண் ஆராய்ச்சியினாலும் ஆய்ந்து அறியக்கூடியன அல்ல. உண்மையில் இவை அநுபூதி பெற்று உணரவேண்டியன” (God and religion can never be the subject of academic and intellectual discussion. It is purely a matter for realisation) என்று அன்று வீரசந்நியாசி விவேகானந்தர் சொன்ன பொன்மொழிகள் இன்று நம்மைச் சிந்திக்க வைக்கின்றன.

“யானைமுகத்துடன் மூஷிக வாகனன்; நாக்கிலே நாயகியுடன் ஒரு நாயகன்; புள்ளிமயில் மீதிலே துள்ளி வரும் வேலவன்; அலைகடல்மீது ஆலிலையில் பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமன்; காலைத் தூக்கி நின்றும் கனக சபேசன்; நாய்மேல் ஒரு வைரவர்; அகிலாண்டகோடி ஈன்ற அன்னை பின்னையும் கன்னி என மறை பேசும் ஆனந்தரூபவல்லி; இப்படிக் கடவுளர்க்கு எண்ணிக்கையே இல்லை.

கடவுள் என்று ஒருவரைக் கற்பனை செய்துகொண்டு மனிதன் தன்னைத்தானே ஏமாற்றிக் கொள்கின்றான். எல்லையற்ற பரம்பொருள் எல்லாவற்றையும் கொண்டு விளங்குகின்றார்; அவருக்குத் தேவை எதுவும் இல்லை என்றால், நாம் செய்கின்ற பூசை புனஸ்காரங்கள் எதற்காக? விருப்பு, வெறுப்பு அற்ற கடவுள் இவற்றை எல்லாம் ஏற்றுக்கொள்வாரா” என்றெல்லாம் நம்மைக் கேட்கிறார்கள்.

வினா விடை :

பிரமாவின் புதல்வன் தக்கன். ஒருநாள் அவன் பிரமனிடம் வருகின்றான். வேதத்திற் தோன்றிய ஐயங்களைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்காகச் சில வினாக்களை எழுப்புகிறான். பிரமா விடைகளைச் சொல்கின்றார்.

தக்கன்: ஞானத்தின் தலைவராகி, மும்மூர்த்திகளில் உயர்ந்தோராகி, அழிவில்லாதவராகி, உயிருக்கு உயிராய் உயிருக்குப் பதியாய் உள்ளவர் யார்?

பிரமதேவன்: விட்டுணுவும் நானும் அந்நாளில் 'நாமே பரம்பொருள்' என்று செருக்கு உற்றுப் போர் செய்த பொழுது எம்மால் அடி முடி தேடி அறியப்படாது சோதி சொருபராய் எழுந்து வானுலகத்தில் உயர்ந்த சிவபெருமான் ஒருவரே எல்லார்க்கும் மேலாய் கடவுள்.

தக்கன்: முத்தொழில்களிலும் படைத்தல் காத்தலைச் செய்யும் நீங்கள் இருவரும் பதியாகாது அழித்தலைச் செய்யும் பரமசிவன் உங்களுக்கு இறைவராய் இருக்கும் தன்மை என்னை?

பிரமதேவன்:

*பின்னுற முடிப்பான் தன்னைப் பிரானெனத் தேற்றும் தன்மை என்னென உரைத்தி மைந்த எங்களைச் சுரரை ஏனைத் துன்னிய உயிர்கள் தம்மைத் தொலைவுசெய் திடுவன் ஈற்றில் அன்னவன் என்னில் முன்னம் அளித்தவன் அவனே அன்றே.

தக்கனே, பிரம விட்டுணுக்களாகிய எங்களையும், தேவர்களையும், மற்றை உயிர்களையும் ஈற்றில் சங்கரிப்பவர் அச் சிவபிரான் என்றால் நம்மையெல்லாம் முன்னர்ச் சிருட்டித்தவரும் அவரே அன்றோ? சங்கார காலத்திலே ஒருவராய் ஜீவராசிகளை முன்பு தோன்றியவாறே ஒருங்கச் செய்து தாம் அவிக்காரியாய் இருந்து மீட்டும் அன்னையும் அத்தனுமாய் உயிர்களுக்கு ஏற்ற தனுகரணதிகளைக்

* உரைத்தஇத் தொழில்கள் மூன்றும் மூவருக் குலகம் ஓத வரைத்தொரு வனுக்கே ஆக்கி வைத்ததிங் கென்னை என்னின் விரைக்கம் லத்தோன் மாலும் ஏவலான் மேவி னோர்கள் புரைத்ததி கார சத்தி புண்ணியம் நண்ண லாலே.

இறுதியாம் காலம் தன்னின் ஒருவனே இருவரும் தம் உறுதியின் நின்றார் என்னின் இறுதிதான் உண்டா காதாம் அறுதியில் அரனே எல்லாம் அழித்தலால் அவனால் இன்னும் பெறுதுநாம் ஆக்கம் நோக்கம் பேரநி கரணத் தாலே.

என்ற சிவஞான சித்தியார்ச் செய்யுள்களும் இங்கே சிந்திக்க வேண்டியன.

கொடுத்துக் காக்கின்ற பரமசிவனுடைய செய்கையை நாம் இத்தன்மையது என்று சொல்ல முடியுமா? விட்டுணுவையும் என்னையும் முறையே தம்முடைய இடப்புயத்தினின்றும் வலப்புயத்தினின்றும் உண்டாக்கி, காத்தல், படைத்தலாகிய தொழில்களையும் தந்து 'யாமும் உங்கள் மாட்டு இருக்கின்றோம்' என்று உயிர்க்கு உயிராய் நின்று அந்தப் பரமசிவனே எல்லாம் செய்கின்றார்.

உயிருள்நின்று இயற்றல் அன்றி உற்றநம் சிந்தை உள்ளும் இயல்முறை வழாது காப்போன் இருவிழி அகத்தும் ஆனான் மயல்உறு பொழுதும் எம்பால் வந்தருள் செய்வன் தானோர் செயல்புரி கின்றான் போல எம்மொடு செறிவன் அன்றே.

எமக்கு உயிருக்கு உயிராய் நின்று எல்லாம் செய்பவர் அந்தப் பரமசிவனே. எங்களால் முடியும் செய்கை ஒன்றும் இல்லை. நம்முடைய உயிருக்கு உயிராய் நிற்கும் பெருமான் நம் மனத்தினுள்ளும் இருந்து நாம் பிழைபடா வண்ணம் காப்பார்; நம்முடைய இரு கண்ணினுள்ளும் உளர்; நாம் தம்மை அறியாது மயங்கும் பொழுது எம்மிடத்து வந்து அருள் செய்வார்; தாமும் ஒரு செயலைச் செய்கின்றவர் போலே எம்மொடு ஒருவராக எண்ணப்படுவார். எள்ளும் எண்ணெயும், மணியும் நாதமும், பூவும் மணமும், இரத்தினமும் ஒளியும் போல உலகம் எங்கும் உள்ளும் புறம்புமாய் வியாபித்து நிற்பார். வேதாகமம் முதலாய கலைகளை எல்லாம் அருளிச் செய்தவர் அந்தச் சிவபெருமானே. அவர் உபதேசிக்க அவைகளை நாம் உணர்ந்தோம்.

தக்கன்: சிவபெருமான் அருளிச்செய்த வேதங்கள், பஞ்ச பூதங்களையும் உயிர்களையும் மற்றைத் தேவர்கள் யாவரையும் பிரமம் என்று சொல்வது என்ன?

பிரமா: அழியாத முதல்வராகிய சிவபிரானைக் குறித்துத் தேவர்கள் கூறியவை மாத்திரம் விதிவாதமும் (உண்மை) ஒழிந்தன துதிவாதமுமாம் (முகமன்). ஆதலால் சிவபிரானே ஒழிந்த மற்றைத் தேவர்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் பஞ்ச பூதங்களுக்கும் வேதங்கள் முதன்மை கூறுதல் முகமனாம்.

ஒரு பொருளைப் புகழவேண்டில் அதன் நிலைமைக்கு மேலாகவும் புகழலாம். அது பிராமணர்களைப் பிரமாவாகிய யான் என்று சொல்லுதல் போலும்; யாதொரு பொருளை யாவர் வணங்கினாலும் அவ்வணக்கம் எல்லாம் சிவபிரானைப் போய் அடையும். அதுபோலே, வேதங்கள் தேவர்களுக்குச் சொல்கின்ற புகழ்கள் எல்லாம், எல்லா நதிகளும் சமுத்திரத்தைச் சென்று அடையுமாறுபோல முதல்வராகிய சிவபிரானையே சென்று சேர்வனவாம்.

யாதொரு பொருளை யாவர் இறைஞ்சினும் அதுபோய் முக்கண் ஆதியை அடையும் அம்மா அங்கது போலத் தொல்லை வேதமது உரைக்க நின்ற வியன்புகழ் அனைத்தும் மேலாம். நாதனை அணுகும் எல்லா நதிகளும் கடல்சென் றென்ன.

எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக் காத்து அழித்து மீண்டும் படைப்பவன், திருவருள் பாலித்து ஆன்மாக்களை ஆண்டருளும் தலைவன், ஆதி அந்தம் இல்லாதோன் சிவனே; பரமபிதா, சுத்தசாட்குண்ணியன், அருவும் உருவுமாகும் சுத்தன், அறிய ஒண்ணாத சோதி, ஞானசொருபி, அநாதியாயுள்ளவன், தேவாதி தேவன், என்றும் அழியாதோன், பரமானந்த தாண்டவன் சிவனே. மூவுலகப் பொருள்களையும் பெற்றருளும் பிதாவாகிய முக்கண்ணனும், எல்லாவற்றுக்கும் சாட்சியாய் நிற்பவனும், தாணுவும், பரனும், ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாத கடவுளும் சிவனே. பெருமையிற் சிறந்தோன். ஏகன், அளவிடப்படாத குணம் உடையோன் சிவனே. பிரமவிட்டுணுக்களால் காணப்படாதோனும், ஆண் பெண் அலி எனும் மூன்று பாலும் இல்லாதோனும், அன்பர்க்கு வேண்டிய வேண்டியாங்கு ஈபவனும் சிவனே. பிரமா முதலாக நின்ற பசுவர்க்கங்களுக்கு எல்லாம் பதியாக நின்றருள் செய்யும் பசுபதியும், தான் தலைவன் என்பதை யாவரும் தெளிய அவர்கள் இறக்க வெந்த சாம்பலையும் எலும்பையும் தரிப்பவனும் சிவனே. உடம்பு எடுத்துப் பிறக்கும் எவரையும் தன்னுடைய குணத்துள் ஒடுக்கி அவர்க்குத் தானே புகலிடமாகி நின்று அவர்களுடைய குணங்களில் தான் புகுதல்

இல்லாது விளங்குபவனும், இன்ன தன்மையன் என்று அறிய ஒண்ணாத தேவனும், ஈசனும் சிவனே.

பரசிவன் உணர்ச்சி இன்றிப் பல்லுயிர்த் தொகையும் என்றும் விரவிய துயர்க்கீறு எய்தி வீடுபேறு அடைதும் என்றல் உருவமில் விசும்பின் தோலை உரித்துநிப் பதற்கடிப்பு என்றே பெருமறைஇயம்பிற்றென்னில்பின்னுமோர்சான்றும்உண்டோ.

‘உயிர்த்தொகைகள் சிவபிரானே உணர்தல் இன்றிப் பிறவித்துன்பம் நீங்கிமோட்சம்அடைவோம் என்று கூறுதல் உருவம் அற்ற ஆகாயத்தின் தோலை உரித்து உடுப்பதற்கு நிகராகும்’ என்று உபநிடதம் சொல்லிற்றானால் அச்சிவனே பரம்பொருள் என்பதற்கு வேறு சாட்சியும் வேண்டுமோ!

அச்சிவபிரானே பரம்பொருள் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லிய வேதவாக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் நினைத்துச் சொல்ல எனக்கும் முடியாது. ஒருவாறு சொல்வேனாயினும் சொல்லப் பல நெடுங்காலம் வேண்டும். அங்ஙனம் சொல்லினும் ஒழியா.

விட்டுணுவையும் என்னையும் வேறு பலரையும் புகழ்கின்ற வேதமானது பரமசிவனைத் துதித்ததுபோல் நமக்கு ஓர் உரை ஆயினும் சொல்லியது உண்டோ! நம்மைச் சொல்லியது உபசாரமே என்று உலகம் அறியும்படி நம்மை அவ்வேதம் முன்னும் பின்னும் விலக்கியது.

நம்மையும் பரமென்று உன்னி நாதனிற் சிறப்புச் செய்யும் வெம்மைகொள் நெஞ்சர் தீரா விழுமவெந் நிரயம் வீழ்வர்தம்மையல் தெடுத்தல் செய்யா சமமெனப் புகல்கிற் போர்கள் எம்மையும் துயர மென்னும் இருங்கடற் படுப்பர் அன்றே.

பிரம விட்டுணுக்களாகிய நம்மையும் பரம்பொருள் என்று நினைத்து, சிவபிரானைப் போலச் சிறப்புச் செய்கின்ற தீயவர்கள் கொடிய நிரயப் படுகுழியில் வீழ்வர். அவர்களை விழுங்கிய அந்நிரயம் அவர்களை உமிழாது. நம்மோடு சிவபிரானே ஒப்பெனச் சொல்பவர்கள் எப்பிறப்பினும் துன்பக் கடலுள் ஆழ்வார்கள். நம்மைச் சிவபிரானுக்கு

அன்பர்கள் என்றும் அவருடைய திருவடித் தொண்டைச் செய்து அவர் அருளால் வாழும் தேவர்கள் என்றும் எண்ணிப் போற்றுகின்றவர்களுக்கு நாம் அருள்செய்வோம். நம்மையும் பரம்பொருள் என்று நினைக்கின்ற மற்றையோரை நமக்குப் பகைவர் என்று எண்ணியே இருப்போம். சிவபிரான் பசுபதி. நாமெல்லாம் பாசத்தாற் கட்டுப்பட்டு உழலும் பசுக்கள். நாங்கள் படைத்தல் காத்தல் ஆகிய இத் தொழில்களை இடையூறின்றிச் செய்யுமாறு சிவபிரானின் திருவடிகளை வழிபட்டுப் போற்றிய சிவாலயங்கள் பலவற்றையும் பார்ப்பாயாக.

சிவபிரானுடைய திருவருளைப் பெறாமல் முத்தி அடைந்தவர்கள் இல்லை. அவருடைய அருளின்றி வாழ்கின்ற தேவர்களும் பிறரும் இல்லை. அவருடைய திருவருளைப் பெற்றால் அடைதற்கு அரிய அரும்பெரும் பொருள்கள் ஒன்றும் இல்லை. அவர் அன்றிப் பதிப் பொருளும் இல்லை. இது சத்தியம். ஆதலால், அந்தச் சிவபெருமானையே சரண் என்று அடைகுதி.

அவன் அருள் பெறுது முத்தி அடைந்தனர் இல்லை அல்லால் அவன் அருள் இன்றி வாழும் அமரரும் யாரும் இல்லை அவன் அருள் எய்தின் எய்தா அரும்பொருள் இல்லை ஆகவே அவன் அலது இறைவன் இல்லை அவனைநீ அடைதி என்றனர்.

சர்ச்சை வேண்டாம்:

நமது சமயத்தின் அடிப்படைத் தத்துவம் எல்லாம் கந்தபுராண உபதேசப்படலத்திலே விரவிக்கிடக்கின்றன; எல்லா முதன்மையும் அநுக்கிரகமும் உள்ள முழுமுதற் பரம்பொருள் சிவபெருமானே என்றும் அவன் அன்றி அணுவும் அசையாது என்றும் வேதக்கருத்துக்களை விளக்கும் செய்யுள்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் உபநிடதசாரம் என்பர் பெரியோர்.

தக்கன் கேட்ட வினாக்களுக்குத் தந்தை பிரமதேவன் விடை சொன்னான். இன்றும் நம்முன் நிற்கும் வினாக்களுக்கும் அந்தக் கந்தபுராணத்தைத்தானே தஞ்சம் என

அடைய வேண்டி இருக்கின்றது. “ யாதொரு பொருளை யாவர் வணங்கினாலும் அவ்வணக்கம் சிவபிரானையே சென்று அடையும். தேவர்கள் முதலானோருக்குச் சொல்கின்ற புகழ்கள் எல்லாம் சிவபிரானையே சென்று சேர்வனவாகும்” என்று பிரமதேவன் சொன்னானே! ‘வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம் வாழ்வான்’ என்று மணிவாசகப் பெருமான் திருவாசகம் பாடினார். நம்மிற் பலரும் தாம் தாம் விரும்பிய தெய்வத்தை நல்வாழ்வு வேண்டி வணங்குகின்றார்கள். யாதொரு பொருளை யாவர் வணங்கினாலும் சிவபெருமானையே அவ்வணக்கம் எல்லாம் சென்று அடைகின்ற போது சர்ச்சை எதற்காக என்றுதானே கேட்கத் தோன்றுகிறது.

அங்கிந்து எனாதபடி எங்கும்ப்ர காசமாய்

ஆனந்த பூர்த்தியாகி

அருளொடு நிறைந்ததுஎது தன்னருள் வெளிக்குளே

அகிலாண்ட கோடிஎல்லாம்

தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்

தழைத்ததுஎது மனவாக்கினில்

தட்டாமல் நின்றதுஎது சமயகோ டிகள்எலாம்

தம்தெய்வம் எம்தெய்வம்என்று

எங்கும் தொடர்ந்துஎதிர் வழக்கிடவும் நின்றதுஎது

எங்கணும் பெருவழக்காய்

யாதினும் வல்லொரு சித்தாகி இன்பமாய்

என்றைக்கும் உள்ளதுஎதுமேல்

கங்குல்பகல் அறநின்ற எல்லைஉளது எதுஅது

கருத்திற்கு இசைந்ததுஅதுவே

கண்டன எலாம்மோன உருவெளிய தாகவும்

கருதிஅந் சலிசெய்குவாம்.

என்று தாயுமானவரும் குரல் எழுப்புகிறார்.

அவரவர் தமதமது அறிவுஅறி வகைவகை

அவரவர் இறையவர் எனஅடி அடைவர்கள்

அவரவர் இறையவர் குறைவில் இறையவர்

அவரவர் விதிவழி அடையநின் றனரே.

என்ற ஆழ்வார் பாடலும் அவரவர் பூசைப்படி பலன் அடைவார்கள் என்றும் சொல்லித் தருகின்றது. எவன்

எவன் பக்தியுள்ளவனாகி வணக்கத்திலே ஈடுபடுகிறானோ அவனவனுக்கு அந்த ஈடுபாட்டுக்கு உரிய பக்தியைப் பெருமான் தருகிறான். எனவே, நமக்கு வேண்டியது பக்தி. பக்தி வெறும் மூடக் கொள்கை அன்று. பக்தி பண்டமாற்றலுக்காக இருக்கக்கூடாது. பக்தியே முத்தி. பக்தி உண்மையான பக்தியாக வேண்டுமானால், அது எந்தப் பயனையும் கருதாத பக்தியாக இருக்க வேண்டும்.

கடவுளைப்பற்றிக் காந்தி சொல்கின்றார் :

“வழிபாட்டின் சாரமும் உயிரும் பிரார்த்தனை. வழிபாடு இல்லாமல் மனிதன் பிழைத்திருக்க முடியாது. ஆகவே, பிரார்த்தனை மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதது. சிலர் தங்களுடைய பகுத்தறிவை மெச்சித் தமக்குச் சமயவழிபாடு வேண்டியதில்லை என்கிறார்கள். இது எப்படி இருக்கிறது என்றால் எனக்கு மூச்சு இருக்கிறது. ஆனால் மூக்கு இல்லை என்று சொல்வது போல் ஆகும்.

நமக்குள் ஈசன் இருக்கிறான் என்பதை முற்றிலும் உணர்ந்து நிச்சய ஞானம் வந்தால்தான் நம்முடைய பிரார்த்தனை பயன்பெறும். தனக்குள் ஈசன் இருப்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதவன் பிரார்த்தனை செய்ய வேண்டியதே இல்லை. அதனால் ஆண்டவன் கோபித்துக்கொள்ளவே மாட்டான். நமக்குத்தான் நஷ்டம்.

ஆண்டவனை எந்த வடிவத்தில் தியானித்தாலும் சரியே ஆகும். ஒருவன் ஆண்டவனைப் புருஷ வடிவத்தில் தியானிக்கலாம். மற்றொருவன் தாய் வடிவம் தந்து வணங்கலாம். வேறு சிலர் வடிவம் அற்ற ஒரு சக்தியாகவே வைத்துக்கொண்டு வழிபடலாம். அவரவர்களுக்கு அவரவர்களின் பாவனை சரியானதே ஆகும்.

சமயப்பூசல்கள் என்பதே ஆண்டவன் சந்நிதானத்தை அவமதிப்பதாகும். ஆண்டவன் சந்நிதிக்குள் அழைத்துப் போகும் உபதேசங்களுக்குள் வெறுப்புக்கும் பூசலுக்கும் இடம் ஏது? இந்தப் பேச்சே பாபம் ஆகும்.

ராமன், ரஹிமான், அஹுரமஸ்தா, பகவான், கிருஷ்ணன், ஆங்கிலத்தில் God இவை அனைத்தும் சத்தி

களுக்குள் பராசக்தியான சக்திக்கு மனிதன் ஒரு பெயர் வைத்து அழைக்கும் முயற்சியாகும். அவ்வளவே.

குறையும் குற்றமும் நிறைந்த மனிதன் தன் குறையை நீக்கிக் கொள்ளச் சதா முயல்கிறான். குழந்தை நடக்கப் பார்ப்பதுபோல் நடந்தும் விழுந்தும் எழுந்தும் நம்முடைய அறிவைக் கொண்டு பராசக்தியை உணர்ந்துகொள்ளப் பார்க்கிறோம். அறிவுக்கு எட்டாத ஒரு பொருளை அறிவைக் கொண்டு எட்டப் பார்க்கிறோம். குழந்தை நடக்கக் கற்றுக் கொள்வதற்கும் இதற்கும் பேதம் இல்லை. மனிதன் வழங்கும் சொற்களில் ஈசன் அடங்குவானா? அடங்காமல் போனாலும் அடங்கியதாக வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறோம். சொல்லினைக் கடந்த அவனுக்குச் சொல்லி விளக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை; ஒருவாறு அவனைக் குறிக்கும் சொற்கள் நமக்குத்தான் வேண்டும். நம்முடைய குறையுள்ள அறிவைக்கொண்டு முற்றுப்பொருளை உணர்ப்பார்க்கிறோம். ஈசனாகிய பெரும்பொருள் கடலைப்போன்றது. நம்முடைய அறிவு ஒரு நீர்த்துளி. சமுத்திரத்தை உணரவேண்டுமானால் அதில் விழுந்து மூழ்கித் தீர்ந்துபோனால்தான் காண்போம்.

ஆண்டவன் ஒருவன் இருந்தால் நம்முடைய விஷயம் அவனுக்குத் தெரியாதா? அவனுக்கு நாம் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமா? இல்லை. ஆண்டவனுக்கு நாம் நினைவூட்ட வேண்டியதில்லை. ஆண்டவன் நமக்குள்ளேயே இருக்கிறான். அவன் அனுமதி இன்றி எதுவும் நடப்பதில்லை. நம்முடைய பிரார்த்தனை நம்முடைய உள்ளத்தைச் சோதிப்பதற்காகவே அவசியமாகிறது. ஆண்டவனுடைய அருள் இன்றி நாம் ஒன்றுமே செய்து முடிக்க இயலாது என்பதைப் பிரார்த்தனையினால் நமக்கு நாம் நினைவூட்டிக் கொள்கின்றோம். மனிதனுடைய எந்தப் பெருமுயற்சியும் ஆண்டவனுடைய அருள் கிட்டாமல் ஒரு பலனும் பெறாது. இந்த அடக்கத்தைப் பெறுவதற்குப் பிரார்த்தனை செய்கின்றோம். உள்ளத்தில் உள்ள அழுக்கைத் துடைப்பதற்காகவே இதைச் செய்ய வேண்டும்.”

“ஒரு சரித்திர புருஷனுக்கு அதிமானுஷ்ய இலக்கணங்களைக் கற்பித்து, பூரண அவதாரம் என்று சொல்வதும்

நம்முடைய சம்பிரதாயம். தர்மப்பிரசாரம் செய்வதற்கு இது அவசியம். இன்னும், மனித சமுதாயத்திற்கு மிகப் பெரிய சேவையை யாரேனும் செய்தால் அவரை அவதாரமாகப் போற்றுவதும் வழக்கம். அறவழியில் நின்று தர்மத்தை நிலைநாட்டிப் பெருமை அடைந்தவர்களை அவதார புருஷர்களாய்ப் பாவிப்பது உண்மையைப் புறக்கணிப்பது ஆகாது.”

சமயத்தின் பேரினூல் நாவை வாளாக்கி வாதப்போர் செய்வதனால் குழப்பம் மிகும்; அமைதி பிறவாது. அது அறிவுடைமையும் ஆகாது.

ஏதுக்க ளாலும் எடுத்தமொழி யாலும் மிக்ஞ்ச் சோதிக்க வேண்டா கடர்விட்டுளன் எங்கள் சோதி மாதுக்கம் நீங்கல் உறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின் சாதுக்கள் மிக்கீர் இறையே வந்து சார்மின்களே,

என்று ஞானப்பால் குடித்த ஞானசம்பந்தக் குழந்தையே நமக்கு நல்ல வழி சொல்கிறது.

விரிவிலா அறிவி னூர்கள் வேறொரு சமயம் செய்து எரிவினால் சொன்ன ரேனும் எம்பிராற்கு ஏற்ற தாகும் பரிவீனால் பெரியோர் ஏத்தும் பெருவேளூர் பற்றி னனை மருவீநான் வாழ்த்தி உய்யும் வகையது நினைக்கின் றேனே.

என்ற அப்பர் வாக்கை நாம் தெரிந்து தெளிய வேண்டும். எது பாவித்திடினும் அதுவாக வந்து அருள் செய்யும் எந்தை எம்பிரான் என்பதைக் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும். சமயத்தை வாதப்பொருளாக்கும் நிலை மாறியாக வேண்டும். நாம் சமய வாதிகளாக வாழாது சமய வானர்களாக வாழ வேண்டும். சமய ஒழுக்கத்தின் இலட்சியம் அநுபூதி. சமய நெறியில் நின்று அநுபூதி பெற்றவர்கள் ‘அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே; சொல்லொணாது இந்த ஆனந்தமே’ என்று சும்மா இருப்பார்கள்.

“சும்மா இருக்கச் சுகம்சுகம் என்று கருதிஎல்லாம் அம்மா நிரந்தரம் சொல்லவும் கேட்டும் அறிவின்றியே.”

அலைந்தேன் என்று தாயுமானவருடன் சேர்ந்து நாமும் பாடிவிட்டு வீண் சர்ச்சைகளைக் கிளப்பாது சும்மா இருப்போம்.

அற்புதமான தத்துவங்கள்

கூடவுள் என்றால் எல்லாவற்றையும் கடந்தவர் என்பதுதானே பொருள். எங்கும் நிறைந்து, எல்லாச் சத்திகளையும் பெற்று, எல்லை இல்லாத இன்பத்தின் வடிவமாகி, சத்திய சொருபியாகி, சாட்சாத்தகாரமாகி, எண்பத்து நான்கு நூறாயிர யோனி பேதங்களுக்கும் இரட்சகனாகி உள்ளவன் இறைவன். அவன் அறிவான தெய்வம்; சர்வஞ்ஞன்; சிவபரம்பொருள்; பரிபூரணந்தன்.

அந்தச் சர்வேசுவரனை, ஆதி மூர்த்தியை, அவனுடைய கல்யாண குணங்களை, திருவினையாடல்களை நம்முடைய அறிவைக்கொண்டு முற்றாக முழுதாக அறிந்துவிட முடியாது. "என்னால் அறிய முடியாதது என்று இருக்கும் அவனுக்கு அது அறியப்படும்; அறிந்தேன் என்று இருக்கும் ஒருவனுக்கு அது அறியப்படாதது" என்பது சுருதி. பிரமாணங்களால் அறிய முடியாத இறைவனைக் கருணையால் ஒருவாறு அறியலாம்.

நாயம் ஆத்மா ப்ரவசநேன லப்ய:

ந மேதயா ந பஹுஞா ச்ருதேன

"இந்த ஆத்மா படிப்பினாலும் மேதையின் பலத்தினாலும் அடைய முடியாதது" என்று முழங்குகிறது உபநிடதம்.

ஞானமென்றால் படிப்பும் பாஷா ஞானமும் அல்ல. பக்தி வளர்ந்து முற்றி உள்ளத்துக்குத் தெளிவும் உறுதியும் அசையாமையும் தந்தபின் உண்டாகும் பூரண உணர்வே ஞானம். ஆராய்ச்சியும் அறிவும் ஞானம் அல்ல. அறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவன் இறைவன் என்று அநுபூதியில் அறிகின்ற அறிவு பேரறிவாகும்.

மனித உடம்பினுள் ஆறு ஆதார நிலைகள் உண்டு. அவையாவன: மூலாதாரம், கவாதிஷ்டானம், மணிபூரசம், அநாகதம், விசத்தி, ஆக்ஞை. மனித சரீரத்தின் இந்த ஆறு இடங்களிலும் ஆறு ஆற்றல்கள் தொழிற்படுகின்றன.

இந்த ஆற்றல்களை விநாயகர், பிரமன், திருமால், உருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன் என நம்முன்னோர் உருவகப்படுத்தி ஏற்றம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது யோகரகசியம். இறைவன் முழு உலகமாகப் பரந்தும், அதற்கு அப்பாற்பட்டும், தனித்தும், உலகம் முழுவதையும் தன்னுள்ளே அடக்கிக்கொண்டும், உலகுக்கு எல்லாம் உயிராகவும் உலகின் வடிவமே தனது வடிவமாகவும் கொண்டும் விளங்குகின்றான். தனது நிலையில் சிவமாகவும் தன் ஆற்றலே வெளிப்படுத்திச் செயற்படும் நிலையில் சக்தியாகவும் அவன் விளங்குகின்றான். இந்த அருமையான தத்துவத்தையே அம்மை அப்பனாக, உமைஒருபாகனாக உருவாக்கி வழிபடுகிறோம். இவ்வாறே விநாயகர் முதலாக உள்ள ஏனைய மூர்த்தங்களும் தத்துவங்கள் பல கொண்டு அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட பேரின்பத்துக்கு வழிப்படுத்துகின்றன. இறைவனின் திருவிளையாடல்களும் அற்புதமான தத்துவங்களைக்கொண்டு நம்மை வழிப்படுத்துகின்றன.

ததீசியும் தக்கனும் :

தக்கனுக்குத் ததீசி மகாமுனிவர் சொல்கின்றார் :

“பிரம விட்டுணு முதலாகிய அளவற்ற உயிர்களை முன்னாளிலே தந்த பரமபிதா சிவனே. அவைகளை எல்லாம் காத்து அழித்து உலகெல்லாம் ஆகி நின்றலால் ஒன்றாயும் (அபேதமாயும்), உலகுக்கு மேலாக நின்றலால் வேறாயும் (பேதமாயும்), உயிர்க்கு உயிராய் நின்றலால் உடனாயும் (பேதாபேதமாயும்) விளங்கா நின்ற பரமசிவனை நீக்கி விட்டு நீ யாகம் ஒன்று செய்ய நின்றாய்? ‘தேவர்களுக்குக் கொடுக்கும் அவிப்பாகங்களை ஏற்றுக்கொள்பவரும், அக்கினிக்கு முதல்வரும், யாகாதிபரும், யாகரட்சகரும் சிவபிரானே’ என்று வேதங்கள் சொல்லும். பிரமா, விஷ்ணு முதலானோர்க்கு அளவு இறந்த செல்வங்களைக் கொடுத்தவரும், அநாதமல முத்தரும், இவர்களுக்கு எல்லாம் மூலகாரணமும், தமக்கு மற்றோர் மூலகாரணம் இல்லாதவரும் சிவபெருமானே. ‘தேவதேவன், மகாதேவன், ஈசன், மும்மூர்த்திகளுக்கும் முதல்வன், சர்வாந்தரியாமி என்று

வேதங்கள் வேறு யாரைத் துதித்தன? முறை தப்பிப் பிறரைக் கடவுளராகக் கொண்டு ஒழுகுதல் தன்னைப் பெற்ற தந்தையைத் தந்தை அல்லன் என்று விலக்கிவிட்டு வேறு தந்தையைத் தேடுகின்ற தன்மை அல்லவா! உற்பத்தியும் நாசமும் இல்லாத சிவபிரானுக்கு அவிப்பாகத்தைக் கொடுத்து வேதசாரம் தவறாது யாகம் செய்வாயாக. அன்றேல் சிவாஞ்ஞை வந்து இதனைக் கலக்கிவிடும்.”

“சிடுஷ்டி, திதிகளைச் செய்யும் பிரம விட்டுணுக்கள் முதற்கடவுளர் அல்லராக, சங்காரத்தைச் செய்யும் உருத்திரன் முதற்கடவுளாய் நின்றது என்னை?” என்று வினா எழுப்புகிறான் தக்கன்.

ததிசி மகாமுனிவர் விடை சொல்கிறார் :

“ஆதி அந்தம் இல்லாத நமது கடவுளுக்கு நாமமும் உருவமும் செயலும் இல்லை. அநாதியே ஆணவமலத்தால் கட்டுண்ட ஆன்மாக்களுடைய வினைகளை நீக்கவேண்டும் என்று திருவுளத்தில் முகிழ்த்த பெருங்கருணையினால் பெயரையும் உருவையும் செயலையும் தமது சித்சக்தியினால் கொண்டு கலாதிதத்துவ வாயிலாக அவ்வுயிர்களின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளை விளக்கிப் பிரமா முதலியவர்களுக்கு ஏற்ற சிடுஷ்டி முதலிய தொழில்களைக் கொடுத்து, அவற்றை நடாத்தும் முறைகளையும் உபதேசித்து, சங்கார கிருத்தியம் ‘நமக்கே உரியது’ என்று அதனைத் தாம் வகித்தார். அது எதனால் என்றால், பரமபிதாவாகிய தம்மால் அன்றித் தம் மைந்தர்களாகிய தேவர்களால் அந்தச் சர்வ சங்காரப் பெரும் தகைமைச் செயல் முடிவுருமையினாலே யாம். அவரே பஞ்ச கிருத்திய கர்த்தா; காரணங்களுக்குக் காரணமான பகவான்; அருவமும் உருவமும் அருவுருவமுமாயிருக்கும் அகண்டாகார நித்தவியாபகர்: சேதன அசேதனப் பிரபஞ்ச முடிவுக்கும் முடிவாய் உள்ளவர். அவர் ஒருவரே பதிப்பொருள்!”

ததிசி மகாமுனிவரைத் தக்கன் கேட்கிறான் :

“முனிவரே, பரம்பொருளாகிய கடவுள் எலும்பையும் சிரமாலையையும் அணிவாரோ? தேவர்களுடைய வெந்த

சாம்பலைப் பூசுவாரோ? பன்றிக் கொம்பையும் ஆமை ஓட்டையும் அணிவாரோ? உயிர்களை அழிப்பாரோ? புலித் தோலை உடுப்பாரோ? யானைத்தோல் போர்ப்பாரோ? அக்கினி, மான், மழு, முத்தலைச்சூலம் ஆகிய இவைகளை ஏந்துவாரோ? எங்கும் பிச்சை ஏற்பாரோ? கூத்தாடு வாரோ? பூதசேனை சூழத் திரிவாரோ? வெண்தலையைத் தலையில் அணிவாரோ? பல்வேறு ரூபங்களைக் கொள் வாரோ? ரிஷபத்தில் ஏறுவாரோ? நஞ்சை உண்ணுவாரோ? சுடலையில் ஆடுவாரோ? ஒரு பெண்ணைத் தலையில் சுமந்து மற்றொரு பெண்ணைப் பக்கத்தில் இருத்துவாரோ?

ததீசி மகாமுனிவருக்குக் கோபம் வருகிறது. கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டு மறுமொழி சொல்லத் தொடங்குகின்றார்.

நிலவு கின்றதன் அருளுருக் கொண்டிடு நிமலன் தலைமை பெற்றிடு புங்கவர் தம்மைமுன் தந்தே உலகம் யாவையும் அளித்தருள் செய்திட உதவி அலகி லாஉயிர் யாவையும் அயன்கண்நின்று அளிப்பான்.

மாய வன்கண்நின்று அவையெலாம் போற்றிமற் றவைக்குத் தூய துப்புரவு அருத்தியே மேல்வினை தொலைச்சி ஆய வற்றிலோர் பற்பல வீடுற அருளி மேய ஆருயிர் உலகெலாம் பின்னரே விட்டும்.

அன்ன வேலையில் அவைஎலாம் அழித்தபின் அளிப்போர் என்ன நின்றவர் தம்மையும் ஒடுக்குறும் இதன்பின் முன்னர் உள்ளதோர் ஏகமாய் உறையும்எம் மூர்த்தி பின்னும் இம்முறை புரிந்திடும் என்றும்இப் பெற்றி.

“உயிர்கள் வினைகளை அனுபவித்து மலத்தினின்றும் நீங்குவதற்காக அவைகளுக்குக் கடவுள் உடலைக் கொடுத்து அருளுவார். அவற்றுள் இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வரப் பெற்ற ஆன்மாக்களை மோட்சம் அடையச் செய்வார். இங்ஙனமே பிரம விட்டுணுக்களையும் ஒடுக்கி அருளுவார். சிவபிரான் இவ்வாறு சங்கார கிருத்தியங்களைச் செய்யுந் தோறும் ஒடுங்கிய பிரமா முதலிய தேவர்களுடைய எலும்பு

களைத் தரிப்பார். அவர்களுடைய சிரங்கள் எல்லாவற்றையும் மாலையாகப் பூண்பார். சிகைகளைப் பூணூலாக அணிவார். அவர்களை முத்தலைச் சூலத்திற் கோத்து ஏந்துதலும் செய்வார். அவர்களை நெற்றிக்கண்ணூற் சாம்பராக்கி அச்சாம்பரையும் திருமேனியிற் பூசுவார்.

இவை எல்லாம் யாவரும் எவர்க்கும் தலைவர் இவரே என அறிந்து தம்மை அடைந்து பாவங்களை நீங்கி மோட்சத்தைப் பெற்று உய்தல் வேண்டும் என்னும் அருளே யாகும். எலும்பு, சாம்பல், சிகை, தலை ஆகிய இவைகளை யெல்லாம் சிவபிரான் முன்னாளில் அணிந்தமை அவர் எல்லா உயிர்களிடத்தும் வைத்த திருவருட் செயலேயாம் என்றும் நீ அறிகுதி.

தாருகாவனத்தில் இருந்த முனிவர்கள் யாவரும் சிவபிரானிடத்தில் அன்பிலராய் கருமம் மாத்திரமே மோட்சத்தைத் தரவல்லது என்று எண்ணிக் கடவுளை மறந்து, ஒரு கடவுள் இன்றித் தாமே முத்தி அடையலாம் என நினைத்து அளவு இல்லாத தவங்களையும் யாகங்களையும் செய்கின்றார்கள். திருக்கைலாச மலையில் உமை அம்மை சமேதராக வீற்றிருக்கும் சிவபிரான் அதனை அறிகிறார்; அறிவிக்களாகிய அம்முனிவர்களுடைய மாறுபாட்டு உணர்ச்சியைப் போக்க விரும்புகிறார்; "அரன்தன் பாதம் மறந்து செய் அறங்கள் எல்லாம் வீண் செயல்" என்ற பேருண்மையை முனிவர்களுக்கு அறிவுறுத்தத் திருவுளம் கொண்டு அருள்கின்றார்.

திருமலை அழைத்து மோகினி வடிவம் கொள்ளச் செய்கின்றார் சிவபிரான். தாம் அழகிய ஆண் உருக் கொள்கின்றார். அம் மணக்கோலத்துடன் ஐயக் கடிஞையையும் முத்தலைச் சூலத்தையும் கையில் ஏந்துகிறார் சிவபிரான், இருவரும் தாருகாவனத்தைச் சென்று அடைகிறார்கள். ஐயம் ஏற்பார் போல இறைவன் தெருவிலே செல்கின்றார். காமன் கணைகளால் உணர்வுகெட்டு எல்லோரும் சோர்வு அடைகிறார்கள். முனிவர்களும் முனிவர்களின் மனைவியர்

கனம் தம் நிலையிற் பிறழ்கின்றார்கள். இது சிவன் செயல் என்ற ஆணவத் தடிப்பால் சிவனையே கொல்ல வேண்டும் என்று யாகம் செய்யத் தலைப்படுகிறார்கள். யாகத்திலே புலி ஒன்று தோன்றுகின்றது. புலியை உரித்து அதன் தோலை அணிகிறார் சிவபிரான். வேள்விக் குழியினின்றும் வெளி வந்த முத்தலைச் சூலத்தைச் சிவபிரான்மீது செலுத்துகிறார்கள் முனிவர்கள். சிவபிரான் அதனைப் பிடித்துத் தமக்குப் படையாக்கிக் கொள்கின்றார்: வேள்விக் குழியினின்றும் வெளி வந்த மான்கன்றை உயிர்கள் அழிவுறு வண்ணம் திருவருள் நோக்கம் செய்து வலது கையிலே ஏந்திக் கொள்கின்றார். வேள்விக் குழியினின்றும் அளவற்ற பூதங்கள் வருகின்றன. அவற்றையெல்லாம் தம்படைகளாகச் சூழ்ந்திருக்கச் செய்கின்றார். குழியினின்றும் வெளிவந்த வெண்தலையைத் திருக்கையாற் பிடித்துத் தலைமேல் அணிகின்றார். முனிவர்கள் ஏவிய மறைகள் உடுக்கை ஆகி வரவே, அதனைத் தன் திருக்காதின் அருகில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கச் செய்கின்றார். வேள்வித் தீயைத் திருக்கையில் ஏந்துகிறார். முயல்களைத் திருவடியால் கீழே தள்ளி அவனுடைய முதுகின்மேல் தேவர்கள் போற்றத் திருவடியை ஊன்றி நிற்கின்றார். முனிவர்களுடைய ஆணவம் அழிகின்றது. சிவனே மெய்ப்பொருள் என்று உணர்கின்றார்கள்."

மேலும் தக்கனைப் பார்த்துத் ததீசி முனிவர் சொல்கின்றார்: "தக்கனே, யானை வடிவத்தை உடைய கயாகரன் என்னும் அசுரன் மனிதர், முனிவர், தேவர் யாவரையும் அல்லற்படுத்துகின்றான். முனிவர்களும் ஏனையோரும் பயந்து ஒடி மணிகர்ணிகை என்னும் ஆலய வாயிலை அடைகின்றார்கள். கயாகரன் அங்கும் செல்கின்றான். சிவபிரான் சர்வசங்காரம் செய்யும் உக்கிர உருவைத் தாங்கி ஆயிர கோடி ஞாயிற்றொளியுடன் தோன்றுகிறார். கயாகரனைக் கொன்றொழிக்கின்றார். எம்பிரான் திருவடிவின் ஒளியைத் தேவர் முதலியோர் தாங்கமாட்டாது இருந்தமையின் அநுக்கிரகார்த்தமாக அவனுடைய தோலை உரித்துப் போர்த்து அருள்கின்றார்.

நான்முகனும் திருமாலும் தம்முள் மாறுபட்டுத் தாமே முழுமுதற் பொருள் என வாதிட்டுப் போரிடுகிறார்கள். பிரணவமும் மறையும் வேறுவேறு உருக்கொண்டு வந்து, “சிவபிரானே முழுமுதற்கடவுள்” என்று கூறுகின்றன. இருவரும் ஒப்புக்கொள்ளாது மேலும் போரிடுகிறார்கள். சிவபெருமான் பேரொளி வடிவாய்த் தோன்றி அருள் கின்றார். திருமால் மயக்கம் நீங்கிச் சிவபெருமானை வணங்குகின்றார். நான்முகன் தன் உச்சித் தலையில் உள்ள வாயினால் சிவனை இகழ்கின்றார். சிவபிரான் வைரவக் கடவுளைத் தோற்றுவிக்கிறார். நான்முகனுடைய உச்சித் தலையை வைரவக் கடவுள் கிள்ளி ஏந்துகிறார். நான்முகனுக்கு நல்லறிவு வரவே வைரவக் கடவுளை அன்போடும் வணங்கி எழுகின்றார்.

சங்கார காலத்திலே வைரவ மூர்த்தியே உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் சங்கரித்து வேதங்களாகிய நாய் வாகனத்தில் பேராணந்தத்தோடு உலாவுவார்.

தரும தேவதை :

ததீசி மகாமுனிவர் தொடர்ந்தும் பேசுகின்றார் :

“உயிர்களும் அண்டங்களும் அழியும்போது உலகங்களைத் தீயானது சூழ்ந்து உண்ணும். உலகமெல்லாம் அப்போது சுடலையாய்த் தூய்மையுடையதாய் விளங்கும். அந்த மகாமயானத்திலே உமைஅம்மை காண எம்பிரான் திருக்கூத்து ஆடுவார். இந்த அக்கினிப் பிரளயத்தில் தருமதேவதை அஞ்சிக் காணையின் வடிவை எடுத்து எம்பிரான் திருமுன் வந்து, “இறக்கும் தன்மையை மாற்றித் தேவரீருக்கு ஊர்தியாகும் பேற்றைத் தந்தருள வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொள்கின்றார். “அவ்வாறே ஆகுக” என்று இறவாத தன்மையையும் தம்மைத் தாங்கும் பேற்றையும் தந்து அருள் செய்து காளைமீது ஏறுகின்றார் சிவபெருமான். கிரேத, திரேத, துவாபர, கலி என்கின்ற நான்கு யுகங்களிலும் தருமத்தின் தன்மை இதுவென்று யாவரும் அறியும்படி முறையே நான்கும், மூன்றும், இரண்டும், ஒன்றுமாகிய கால்களைப் பூமியில் ஊன்றிச் சஞ்சரிப்பாயாக.

எண்ணுநம் தொண்டர்கள் இயற்று பாவமும்
புண்ணிய மாம்நமைப் புறக்க னித்துளார்
பண்ணிய அறம்எலாம் பாவம் ஆகுமால்
திண்ணம்ஈது அருமறை தானும் செப்புமே.

மைதவிர் அடியர்செய் பவமும் மற்றுளார்
செய்திடு தருமமும் திரிப தாகியே
எய்திடு கின்றதி யாம்உன் தன்னிடை
மெய்திகழ் உயிரென மேவும் பான்மையால்.

நம்முடைய தொண்டர்கள் இயற்றுகின்ற பாவமும் புண்ணியமாம். நம்மைப் புறக்கணித்தவர்கள் பண்ணிய புண்ணியம் எல்லாம் பாவமாம். நம்மிடத்து மெய்யன்பு உடையவர்கள் செய்யும் பாவமும் அன்பு இல்லாதவர்கள் செய்யும் புண்ணியமும் முறையே மாறி அறமும் மறமும் ஆவது, யாம் உன்னிடத்து உடலில் உயிர்போல வியாபித் திருக்கும் தன்மையாலாம். நீ இடப வாகனமாய் நம்மிடத்து இருக்குதி” என்று தருமதேவனுக்கு அருளிச் செய்கின்றார். அந்த நாள் முதலாகப் பரமசிவன் தம்மை மெய்யன்போடு தியானிக்கும் அடியவர்களுக்கு வரம் கொடுக்கும்படி இடப வாகனத்தில் வந்து தோன்றுவார். அந்த இடப வாகனத்துக்குத் தம்மைத் தாங்கும் பேராற்றலைப் பரமசிவன் கொடுத்த செயலை அறிந்து அல்லவா சிவன் முப்புர தகனம் செய்த காலத்து விட்டுணுவே இடப ரூபம்கொண்டு எம்பெருமானைத் தாங்கினார்!

வீராயக ழுர்த்தம் :

ஈதக் களபச் செந்தா மரைப்பும்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாடப்
பொன்அரை ஞானும் பூந்துகில் ஆடையும்
வன்ன மருங்கில் வளர்ந்தழ கெறிப்பப்
பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும்
வேழ முகமும் விளங்குசிந் துரமும்
அஞ்சு கரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சிற் சூடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்

முன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்
 இரண்டு செவியும் இலங்குபொன் முடியும்
 திரண்டமும் புரிநூல் திகழொளி மார்பும்
 சொற்பதம் கடந்த துரியமெய்ஞ் ஞான
 அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிநே.

என்று விநாயகப் பெருமானின் திருவுருவம் முழுவதையும் சொல்லால் கோலம் செய்கிறாள் ஓளவைப்பிராட்டி; 'வித்தக விநாயக விரைகழல் சரணே' என்று அப் பெருமானையே சரண் அடைகின்றாள். அப் பெருமான் தன் துதிக்கையினால் ஓளவைப்பிராட்டியைத் தூக்கிக் கைலையிலே வைத்து விடுகிறார். கணபதியின் கருணை ஓளவையின் விருப்பை நிறைவேற்றி விடுகிறது.

இவ்வாறெல்லாம் தத்துவநிலையைத் தந்து எம்மை ஆட்கொண்டருளும் சித்திவிநாயகப் பெருமான் பசுபோதக் கவளத்தை உண்டு கருணை என்னும் வெள்ள மதம் பொழிகின்றான்.

உள்ளம்எனும் கூடத்தில் ஊக்கம்எனும்
 தறிநிறுவி உறுதி யாகத்
 தள்ளரிய அன்பென்னும் தொடர்பூட்டி
 இடைப்படுத்தித் தறுகட் பாசக்
 கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக்
 களித்துண்டு கருணை என்னும்
 வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை
 நினைந்துவரு வினைகள் தீர்ப்பாம்.

--திருவினையாடற்புராணம் - பரஞ்சோதி முனிவர்

இறைவன் நாதஸ்வரூபி, ஓங்காரவடிவினன் என்பதை அப்பெருமானது திருவுருவம் எடுத்துச் சொல்கின்றது. ஓம் என்பதில் முதல் எழுத்தாகிய ஓகாரம் துதிக்கையுடன் கூடிய யானை முகம் போன்றிருக்கின்றது. அதனால்

அந்த ஒலிவடிவு வாயிலாக இறைவனை வழிபடும் அடியவர்கள் யானைமுகப் பெருமானாக இறைவனை வழிபடத் தொடங்கினர். படைப்புக்கு முதலில் தோன்றிய ஓங்காரத்தை இறைவனுடைய பிள்ளையார் எனப் பேசியதில்தான் எவ்வளவு மதிநுட்பம் இருக்கிறது! ஓங்காரம் திருமுகம்; உலகங்களின் தொகுப்பாய் அமையும் இடம் திருப்பெருவயிறு; உலகத்தைத் தாங்கும் ஆற்றல் திருப்பாதம். இத்தனையும் அமைந்த திருமேனி பிள்ளையார் திருவுருவாகும். பிள்ளையாரின் ஒரு திருக்கரத்திலே இருக்கும் மோதகம் அப்பெருமான் தன் திருவயிற்றில் வைத்துக் காக்கும் பேருலகுக்கு ஓர் அடையாளம். ஒரு திருக்கரத்திலே இருக்கின்ற அங்குசம் ஆன்மாக்களின் ஆணவத்தை அழிக்கும் ஆற்றலையும் மற்றொரு திருக்கரத்திலே இருக்கும் பாசம் எல்லாவற்றையும் ஒருவழிப்படுத்த ஒழுங்கு செய்யும் ஆற்றலையும் குறிப்பனவாகும். எல்லா ஒலிகளுக்கும் முற்பட்ட ஓங்காரத்தினின்றும் எழுத்தொலிகளை வகுத்துக் கலைகளை வளர்ப்பவர் விநாயகப் பெருமான் என்பதைக் காட்டுவதற்காகத் திருக்கரம் ஒன்றிலே ஒற்றைக்கொம்பு அமையப்பெற்றிருக்கின்றது. ஒரு திருக்கரம் அஞ்சாதே என்று அபயம் அளிக்கின்றது.

இன்னும் சிறப்பாகச் சொன்னால், பிள்ளையாருக்கு ஐந்து திருக்கரங்கள் உண்டு. துதிக்கையில் குடம் கொண்டு நீர் திரட்டித் தம் அன்னையையும் அப்பனையும் பூசிக்கின்றார். சதுர்ப் புஜங்களுள் பின்னுள்ள இரண்டினில் எமக்காகப் பாசாங்குசங்களை வைத்திருக்கின்றார். முன் திருக்கரங்களுள் வலது திருக்கரத்தில் ஓடித்த கொம்பு கொண்டு கயமுகாகரனைச் சங்காரம் செய்து தேவர்களுக்கு வாழ்வு அளிக்கிறார். இடது திருக்கரத்தில் மோதகம் தமக்கென வைத்திருக்கிறார். எனவே, ஐந்து திருக்கரங்களுள் தமக்கு ஒன்று, தேவர்களுக்கு ஒன்று, அன்னைக்கும் அப்பனுக்கும் ஒன்று, நமக்கு என்று இரண்டும் வைத்து உயிர்ப் பைங்கூழ் தழைக்கக் கருணை மழை பொழிகின்றார். இந்த அரிய பெரிய தத்துவம் இன்சுவைப் பாடலாக வருகிறது:

பண்ணியம் ஏந்தும் கரம்தனக் காக்கிப்
 பானிலா மருப்பமர் திருக்கை
 விண்ணவர்க் காக்கி அரதனக் கலச
 வியன்கரம் தந்தைதாய்க் காக்கிக்
 கண்ணிலா ணவவெங் கரிபிணித் தடக்கிக்
 கரிசினேற்கு இருகையும் ஆக்கும்
 அண்ணலைத் தணிகை வரைவளர் ஆபச்
 சகாயனை அகம்தழீஇக் களிப்பாம்.

— தணிகைப்புராணம்

ஒரு திருக்கரத்தில் பாசமும் மற்றொரு திருக்கரத்தில் அங்குசமும் இருப்பதிலே இன்னும் ஓர் உண்மை மறைந்து கிடக்கிறது. பாசமும் அங்குசமும் யானைப்பாகன் கையிலே இருக்கும். ஆனால் இங்கே யானை முகத்தவனிட்டுத் திலேயே அவை இருக்கின்றன? காரணம் என்ன? இந்த யானையை அடக்க இன்னொரு பாகன் — நாாயகன் இல்லை. அவன் விநாயகன். நாாயகன் இல்லாத விநாயக யானை நடத்தும் யானைகளே உயிர்கள், அவருடைய நெற்றியிலிருந்து புறப்படும் ஞானஒளி, மதம் எனப்படும். அந்த யானையின் மதம் ஞானமதம். காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்களையும் நீக்க வல்லது மும் மதம். ஞானமதம் பெருகினால் உவமைஇலாக் கலைஞானம், உணர்வரிய மெய்ஞ்ஞானம், திருப்பெருகு சிவஞானம் நம்மை வந்து அடையாமலா போகும்? இச்சை, கிரியை, ஞானம் என்ற மூன்று சத்திகளும் மும்மதங்களாக விநாயகப் பெருமான் மேல் ஏற்றிப் பேசப்படுகின்றன. நெற்றிக்கண் பரஞானத்தின் ஏற்றத்தைச் சொல்லிக் கொண்டே நம்மை வழிப்படுத்துகின்றது.

பெருச்சாளி நிலத்தைத் துளைத்து ஊறுபடுத்துகின்றது. உலகத்தை ஊடுருவி நின்று ஊறு படுத்தும் அழிவுச் சத்திகள் எல்லாம் பெருச்சாளிகள் தானே! இந்தப் பெருச்சாளிகளை அடக்கி ஆள ஒரு பிள்ளை வேண்டும். அந்தப் பிள்ளை தான் நம்முடைய மூத்த பிள்ளையார். பிள்ளையார் பெருச்

சாளியை வாகனமாகக் கொண்டார் என்றால் இதுதானே பொருள்.

நமக்கு இந்த உலகத்திலே எத்தனை எத்தனை முடிச்சுக்கள். இந்த முடிச்சுக்கள் எல்லாவற்றையும் ஞான சொரூபியாம் நல்ல பிள்ளையார் தான் அவிழ்க்க வேண்டும். மூத்த பிள்ளையார் முடிச்சு அவிழ்ப்பார் என்பதில் சந்தேகமே இல்லை.

தம்பியோ பெண்திருடி தாயா ருடன்பிறந்த
வம்பனோ நெய்திருடி மாயனாம்— அம்புலியில்
மூத்தபிள்ளை யாரே முடிச்சவிழ்த்துக் கொண்டிரே
கோத்திரத்துக் குள்ள குணம்.

முடிச்சு அவிழ்ப்பது கோத்திரத்துக்கு உள்ள குணம் தானே!

நம்முடைய சமயத்திலே அற்புதமான தத்துவங்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன என்பதைச் சொல்லவா வேண்டும்?

திருநெறியின் சங்கநாதம்

“புராணக் கதைகளின் சுவையிலே நம்மவர்களுக்கு இருக்கும் நாட்டம் சொல்லி முடியாது. புராணம், புராணம் என்று அதனையே பெரிதும் உண்டு தம் அறிவு வேட்கையைத் தணிக்கப் பார்க்கிறார்கள். ஆபாசப் பொய்க் கதைகளும், அறிவுக்குப் பொருந்தாத மூட நம்பிக்கைகளும் நம்முடைய நாட்டிலே இடம்பெற்ற அளவுக்கு வேறு எந்த நாட்டிலாவது இடம்பெறவில்லை. புராணக் கதைகளோடு, அசரீரி வாக்குக்களோடு, கடவுட்காட்சிகளோடு, கற்பனைச் செய்திகளோடு, கட்டுக்கதைகளோடு நம்முடைய சமயத்தைப் பிணைத்துவிட்டார்கள்” என்று நம்மிற் பலர் குரல் எழுப்புகின்றார்கள். கலகம் பிறந்தால், நியாயம் பிறக்கும்தானே!

நஞ்சை உண்ட கதை:

“தக்கனே, நீ சிவபிரான் நஞ்சையுண்டார் என்று சொல்கின்றாய். அதன் காரணத்தைக் கூறுகிறோம்:

தேவர்களும் அசுரர்களும் முன்னொருகாலத்திலே ஒருவ ரோடொருவர் போர்புரிந்தபொழுது இருதிறத்தாரிலும் பலர் இறந்து ஒழிகிறார்கள். போரை விடுத்து நெடுநாள் இருக்கக் கருதி, பிரமாவிடம் சென்று, பலநாள் இறவாமல் இருந்து பெரிய யுத்தம் செய்யும்படி பாற்கடலைக் கடைந்து அமிர்தத்தை எடுத்துத் தரும்படி எல்லோரும் வேண்டுகிறார்கள்: “இதனை விட்டுணுவுக்குச் சொல்வோம். அவரே அமிர்தம் எடுத்துத் தருவார்” என்று விட்டுணுவிடம் எல்லோரையும் அழைத்துச் செல்கிறார் பிரமா. விட்டுணுவும் அநுக்கிரகார்த்தமாய் ‘அவ்வாறே ஆகுசு’ என்று மந்தர மலையை மத்தாகவும் சந்திரனைக் கடைதறியாகவும் வாசுகியை நாணாகவும் கொண்டு, அந்த நாளை ஒரு புறத்தில் தேவர்களும், மறு புறத்தில் அவுணர்களும் பிடித்து இழுக்கும்படி கற்பிக்கின்றார். தாமே தமது முதுகினாலும் கரத்தினாலும் மத்தின் அடியையும் முடியையும் தாங்குகின்றார்; பாற்கடலைத் தேவர்களும் அவுணர்களும் கடைகிறார்கள். கயிறாக அமைந்த வாசுகி பொறுக்க முடியாது மெய்ப்பதை பதைத்து, துன்பமுற்று, அயர்ந்து, மயக்கம் அடைந்து,

ஆயிரம் வாய்களினின்றும் ஆலகால விஷத்தை வெளிப் படுத்துகின்றது. பாற்கடலும் விஷத்தை உமிழ்கின்றது. விஷம் அநேக கூற்றுலர்களின் கொலைத்தொழிலையும் அநேக வாயுக்களின் வேகத்தையும் பொருந்தி, அநேக வடவாழ்காக்கினி போல எங்கும் ஓடிப் பரந்து சூழ்கின்றது. தேவர்களும் அவுணர்களும் நஞ்சுக்கு அஞ்சி ஓடுகின்றார்கள். தீதுவினையாது காப்பதற்கு எண்ணிய திருமால் விஷத்தின் எதிரே செல்கின்றார். நஞ்சு வெகுண்டு திருமாலைத் தாக்கவே அவரும் ஓடுகிறார்.

அனைவரும் திருக்கைலாய மலையை அடைந்து சிவபிரானை வணங்கி நஞ்சின் கொடுமையை மாற்றி அருளவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்கின்றார்கள். சிவபிரானும் தம்மிடம் தொண்டு செய்து ஒழுகுகின்ற சுந்தரரை நோக்கி, "அந்த விஷத்தை இங்கே கொண்டு வருதி" என்று கட்டளையிட்டு அருள்கின்றார். நஞ்சைப் பற்றிக்கொண்டுவந்து சிவபிரானிடம் கொடுக்கின்றார் சுந்தரர். திருக்கைலாசபதி, 'இனி நீவிர் அஞ்சுவது ஒழிமின்' என்று அருள் புரிந்து, திருக்கரத்தில் ஏந்திய விஷத்தை உட்கொள்கின்றார். விஷம் திருமிடற்றில் செல்கின்றது. அதனை யாவரும் நோக்கி, "எம்பெருமானே, எங்கள் உயிரைக் காத்ததற்குச் சான்றாக நஞ்சினைத் திருக்கண்டத்திலேயே நிற்கும்படி அருள் செய்யவேண்டும்" என்று துதிக்கின்றார்கள். ஒரு நீலரத்திரபரணம்போல் இருக்கும்படி எம்பெருமான் அவ் விஷத்தைத் திருக்கண்டத்திலேயே நிறுத்தி அருள் செய்கின்றார். "இன்னும் பாற்கடலைக் கடையுங்கள்; அங்கே அமிர்தம் தோன்றும்" என்று கட்டளையிட்டு அருள்கின்றார் இறைவன். பாற்கடலைக் கடைகிறார்கள் தேவர்கள். அமிர்தமும் மேலாகிய வேறு பல பொருள்களும் தோன்றுகின்றன. தேவர்களே அவற்றை எல்லாம் பெற்றுக்கொள்கின்றார்கள்.

கடல்விடம் நுகர்ந்த தொல்லைக் கடவுள்மின் அழிக்கும் காலை உடல்உயிர் அகிலம் யாவும் ஒடுங்கிய இடம தன்றோ கடலைய தாகும் அந்தச் சுடலைகாண் அணைய சோதி நடநவில் கின்ற எல்லை நாடரும் தகைமைத் தஃதே.

விஷத்தைத் திருவமுது செய்த சிவபிரான் சங்காரம் செய்யும் காலத்தில் உயிர்களும் உடல்களும் உலகங்களும் ஒடுங்கிய இடமே சுடலையாகும். அங்கே திருநடனம் செய்கின்றார் சிவபிரான். அதுவும் அன்றி, மகாசங்காரம் செய்யும் காலத்தில் எங்கும் வெளியிடமாய்ச் சுடலையாகும். அங்கே உமையும் தாமுமாய் நிற்பர் எம்மிறைவன்”.

கங்கையைத் தாங்கிய சரித்திரம்:

“ திருக்கலை மலையில் உள்ள பொழில் ஒன்றிலே சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்றார். உமாதேவியார் விளையாட்டாகப் பின்புறமாக வந்து சிவபெருமானின் திருக்கண்களைத் தம் திருக்கைகளினாலே மூடுகிறார். அதனால் உலகம் எல்லாம் இருள் மயமாகவே உயிர்கள் வருத்தம் அடைகின்றன. சிவபிரான் உயிர்களுக்குத் திருவருள் செய்ய எண்ணி, தம்முடைய நெற்றியிலே திருக்கண் ஒன்றினை உண்டாக்குகிறார். எங்கும் பரவிய பேரிருள் அகல்கின்றது. கதிரவன் முதலானோர் பேரொளி பெற்றுக்களிப்பு அடைகின்றார்கள். உயிர்களும் இன்புறுகின்றன. சிவபிரானுடைய செயலைக் கண்ட உமை அம்மையார் அச்சம் அடைந்து திருக்கண்களை மூடிய திருக்கரங்களை எடுக்கிறார். அச்சத்தினாலே பத்துத் திருவிரல்களினின்றும் வியர்வை தோன்றுகின்றது. திருக்கைகளை உதறுகிறார். அவ்வியர்வை பத்துக் கங்கைகளாகி எங்கும் பரவுகின்றது. திருமால் நான்முகன் முதலிய தேவர்களும் பிறரும் கங்கைப் பெருக்கைத் தாங்கிக் காத்தருள வேண்டுமென்று சிவபெருமானைத் தொழுது வேண்டுகின்றார்கள். அக்கங்கையைத் தமது திருச்சடையிலுள்ள ஓர் உரோமத்தின் மீது விடுத்து, கங்கையின் பெருக்கை அடக்குகிறார் சிவபெருமான். அதனைக் கண்ட பிரமாவும் விஷ்ணுவும் இந்திரனும், “ எம்பெருமானே, இவ்வண்டங்களை எல்லாம் விழுங்கிய கங்கை உமது அருட்சத்தியாகிய உமாதேவியாருடைய திருக்கரத்தில் தோன்றியமையாலும் உமது திருச்சடையிற் சேர்த்தமையாலும் நிருமலம் உடையதாகும். அதில் எங்கள் நகரம்தோறும் இருக்கும்படி

சிறிது தந்தருளும்” என்று வேண்டுகிறார்கள். பரமசிவன் தம் திருச்சடையிற் புகுந்து இருந்த கங்கையிற் சிறிதை அள்ளிக் கொடுக்கிறார். மூவரும் மெய்யன்போடு வணங்கி தத்தம் நகர்களை அடைந்து அங்கே அவற்றை விடுகிறார்கள். அந்த மூன்று நதிகளுள் பிரமலோகத்தை அடைந்த கங்கை பகீரதனுடைய தவத்தினால் மீண்டும் பூமியின்கண் வர, சிவபிரான் பின்னும் அதனைத் திருமுடியில் தாங்கி, பின் இப்பூவுலகிற் செல்லும்படி விடுக்கிறார்.

உமாதேவியார் வந்த வரலாறு:

“தக்கனே, உமை அம்மையார் சிவபெருமானுடைய திருவருளே. எல்லாவற்றையும் படைத்துக் காக்கும் வண்ணம் பின்னமாய் அவர் தாமோர் பெண்ணுருக் கொண்டு திருவருள் செய்வார். அந்த உமை அம்மையார் வந்த வரலாற்றை இனிச் சொல்வேன்:

ஒரு பிரமா தோன்றி இருந்த காலத்தில், பல உயிர்களையும் படைக்கக் கருதி, முதலில் சனகர் முதலாகிய நான்கு குமாரர்களையும் உண்டாக்குகிறார். அவர்கள் நிறைஞானிகளாகி நல்ல தவத்தர்களாகின்றார்கள். அதன்பின்பு சிருட்டித்தொழில் வீருத்தி அடையாது போகவே துன்பமுற்று, சனகர் முதலிய நான்கு குமாரர்களோடும் விட்டுணுவை அடைந்து தம் குறையைச் சொல்கின்றார் பிரமா. ‘இக்குறை சிவபெருமானை நம்மால் நீக்க முடியாதது’ என்று கூறி அவர்களோடும் சிவபெருமானைச் சென்று அடைந்து திருவடிகளை வணங்குகின்றார் திருமால். “தேவநாயகரே, பிரமன் சிருட்டி செய்ய நினைத்தான்; அது கைகூடவில்லை. இக் குறையை நீக்கி அருளும்” என்று விண்ணப்பம் செய்கின்றார். திருக்கைலாசபதி திருமாலையும் பிரமாவையும் சனகர் முதலிய நான்கு முனிவர்களையும் துகளாக அழித்து ஏகமாயிருந்து தமது இடத் திருப்புயத்தை நோக்குகிறார். அதினின்றும் உமாதேவியார் தோன்றுகிறார். அவரை இடப்பாகத்தில் இருத்தி அவரோடு கலந்து வீற்றிருந்து திருமாலையும் பிரமாவையும் சனகாதி நால்வரையும் உண்டாக்குகிறார். “நாம் நமது அருட்சத்தி

யாகிய உமையோடு சேர்ந்தோம். இனிப் பிரமனுடைய படைப்புத்தொழில் முன்போலக் கைகூடும்'' என்று அருள்கின்றார். பிரமா ஜீவராசிகளைப் படைக்கிறார்; பரமசிவன் உமாதேவியாரோடு வீற்றிருந்து அருளுதலால் ஆண் பெண்ணாகிய இருபால்களும் சேர்ந்து இன்பம் எய்த ஆன்மாக்கள் பெரிதும் விருத்தி அடைகின்றன. பிரமனுடைய படைப்புத் தொழிலும் நன்றாக நடக்கின்றது.''

கதைக்குள் மாணிக்கம் :

தேவர்களும் அசுரர்களும் அமிர்தம் கடைந்தார்கள் என்ற கதை, காற்றைக் கயிருகத் திரித்து ஆகாயக் கோட்டை கட்டியதைப் போலாகும் என்று நம்மவரிற் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அற்புதமான ஒரு கத்துவம்—கதைக்குள் மாணிக்கம் அங்கே மறைந்து கிடக்கின்றது.

மனத்தில் எழும் ஆன்ம சக்தியின் இயக்கம் தெய்வ சம்பத்தை உணர்ந்தபின் தெளிவு அடையும். இந்த ஆன்ம சக்தியை எவ்வாறு திரட்ட வேண்டும்; இதனால் வரும் பயன் யாது என்பன பற்றி நாம் அறியவேண்டும். இங்கே அமிர்தம் கடைந்த தத்துவம் மறைந்து கிடக்கின்றது. ஆன்ம சக்தியைத் திரட்டவேண்டும் என்று விரும்பியவர்கள் இரு திறத்தினர். தர்ம குணம் உடையவர்கள் அதிதி புத்திரர். தேவர்களின் தாய் அதிதி (காசிபர் மனைவி). அதிதியின் புத்திரர்கள் ஆதித்தர் (தேவர்). அதர்மகுணம் உடையவர்கள் திதி புத்திரர். அசுரர்களின் தாய் திதி (காசிபர் மனைவி). திதியின் புத்திரர்கள் தைத்தியர் (அசுரர்). இவ்விரு வகையினரும் மந்திரத்தை (செபம் செய்வதை) மத்தாகவும் சுவாசத்தை நாணாகவும் பூட்டிக் கடைந்தால் ஜீவாமிர்தத்தை அடையலாம் என்ற முடிபுக்கு வந்தனர். மந்திரம் ஜெபிக்கும் போது சுவாசம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும். நிஷ்டை கூடினால் சுவாசம் நின்றுவிடும். மந்திரத்தைத் திரும்பத் திரும்ப உச்சரிப்பதை மந்தரம் என்ற மலை மத்தைப் போன்று திரும்பவும் திரும்பவும் சுழன்றது என்று பேசப்படுகின்றது. இவ்வாறு தவம் செய்பவர்களுக்கு வியாதிகள்

உண்டாவதும் இயல்புதானே! இது விஷம் உண்டாவதாகக் கூறப்படுகின்றது. இந்த வியாதியைச் சிவசக்தி சகித்துக்கொண்டது என்பதனைச் சிவபிரான் விஷத்தைக் கண்டத்தில் அடக்கினார் என்பது காட்டித் தருகின்றது.

இத் தவ மார்க்கத்தைச் சரீராபிமானம் உள்ளவர்கள் வெறுத்தார்கள். இன்பம் அநுபவிக்கவேண்டியவர்கள் எதற்காகத் தேகத்தை ஒறுத்து மனத்தை அடக்கித் தவத்தைச் செய்யவேண்டும் என்று விலகி இருப்பதை அசுரர்களுக்கு அமிர்தம் கிடைக்கவில்லை என்பது சுட்டிக் காட்டுகின்றது. நன்னோக்கமுடையார் உலக போகங்களைச் சுகித்து வாழாது துன்பத்தையும் வியாதிகளையும் சுகித்துத் தவம் செய்வார்கள். அதனால் ஜீவாமிர்தம் கிடைக்கும். தேவர்களுக்கு அமிர்தம் கிடைத்தது என்றால் அதன் விளக்கம் இதுவாகும். இதனை இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால், அறிவுடன் கூடி, சரீராபிமானத்தைப் புறக்கணித்துத் தர்மத்தின் வழி நின்றால் மனம் தெய்விகம் ஆகும். மனம் இதற்கு மாறாகிக் கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம் என்று சரீராபிமானம் கொண்டு வாழ்ந்தால் கிடைப்பது விஷமாகிய மரணம், பிறப்பு இரண்டுமாம். இரண்டும் மாறி மாறி வந்து, பிறந்து உழல வேண்டிய சஞ்சலம் ஏற்படும். அமிர்தம் உண்டவனுக்கு மரணம் இல்லை என்பதன் பொருள் இதுவாகும். ஆன்ம சக்தி வாய்க்கப்பெற்றால் இல்லாதது எதுவும் இல்லை. சகல ஐசுவரியங்களும் அவனை வந்து அடையும் என்ற பெரும் கருத்து அமிர்தம் கடைந்த காலத்திலே மேலான பல பொருள்கள் தோன்றின என இன்னொரு பாணியில் பேசப்படுகின்றது. ஜீவசக்தி வாய்க்கப்பெற்றால் சிவஞானம் தோன்றும்.

புராணத்தின் பொருள் :

புராணமாவது யாது என்ற வினாவுக்கு யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் நாவலர் பெருமான் நல்ல வரைவிலக்கணம் சொல்கின்றார்.

"பரமசிவன் உலகத்தைப் படைத்தல், அழித்தல் முதலியவைகளைக் கூறும் வேதவாக்கியப் பொருள்களை வலியுறுத்தி விரித்து அறிவிப்பது புராணம். உலகத்தினது

தோற்றமும், ஒடுக்கமும், பாரம்பரியங்களும், மனுவந்தரங்களும், பாரம்பரியக் கதைகளுமாகிய இவ்வைந்தையும் கூறுதலால், புராணம் பஞ்சலக்கணம் எனவும் பெயர் பெறும். இதிகாசமும் புராணத்துள் அடங்கும்."

புராணம் என்றால் பழைமை என்பது பொருள். பழைமைக்குப் பழைமையாகவும் புதுமையாகவும் இருப்பது புராணம் என்று வடமொழியாளர்கள் சொல்வார்கள். புராணங்கள் பழைமையுடையனவாக இருந்தாலும் அவை நமக்கு இன்றும் பயன் தருகின்றன என்றால் அதில் ஒரு புதுமை இருக்கிறதுதானே! கந்தபுராணம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் என்ற மூன்று புராணங்களையும் சிலபிரானின் நெற்றிக் கண்ணைப்போலச் சொல்வது ஒரு வழக்கம். புராணங்களில் எந்த மூர்த்தியின் கதை வருகின்றதோ அந்த மூர்த்தியை மற்ற மூர்த்திகள் வழிபடுவதாகக் கதைகள் அமையும். இதனால் இவர்களுக்கு இடையே ஏற்றத் தாழ்வு கற்பித்துக் கொள்வது அறிவுடைமையாகாது.

சாத்திரக் கருத்துக்கள் புராணங்களில் சில இடங்களில் நன்றாக விளக்கப்பட்டிருக்கும். புராணங்கள் பக்தியை ஊட்டுவன. இறைவனுடைய நினைப்பைப் புராணத்திலே வருகின்ற கதை நிலைபூட்டும். பன்றிக்குட்டிக்குப் பால் கொடுத்தான் இறைவன் என்றால், இறைவன் தன்னருள் வெளிக்குள்ளே அகிலாண்ட கோடி எல்லாம் தங்கும்படிக்கு இச்சை வைத்திருக்கின்றான் என்பது தெரியவில்லையா? தல புராணத்திலே பாம்பு பூசித்த தலம் என்று ஒரு கதை வருகிறது. இந்தக் கதையைப் படிக்கிறபோது,

பையார் பாம்பு கொடியதெனப்
பகர்வார் அதற்கும் பரிந்துமுன்னாள்
ஐயா கருணை அளித்தனைஎன்
அளவில் இன்னும் அளித்திலையே
மையார் மிடற்றேய் ஆனந்த
மன்றில் நடிப்போய் வல்வினையேன்
நையா நின்றேன் ஐயோநான்
பாம்பிற் கொடியன் ஆனேனே.

என்று வள்ளலாருடன் சேர்ந்து பாடத் தோன்றவில்லையா? 'ஐயோ, நான் பாம்பிற் கொடியன்' என்று உணர ஒரு புராணம் வழிவகுக்கும் என்றால் புராணம் ஏத்திப் போற்ற வேண்டியதுதானே! கர்ண பரம்பரையாக வருகின்ற கதைகளில் தத்துவங்கள் — மங்காத மாணிக்கங்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன. புராணங்களிலே வருகின்ற கதைகளை ஆராய்ச்சி செய்தால் நம் நாட்டு மக்களின் உள்ளப் பாங்கு எவ்வளவு பண்புடையதாய் இருந்திருக்கின்றதென்பது தெரியவரும்.

இவை எல்லாம் உண்மை வரலாறுகளா என்று கேட்டால்,

பொய்ம்மையும் வாய்மை இடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின்.

என்ற தெள்ளுதமிழ் வள்ளுவத்தையாவது சொல்லி அமைவோம். கற்பனையாக இருந்தாலும் கருத்து நல்லதாக இருந்தால் தள்ளிவிட முடியாதே!

அறிவினும் ஆரா அன்பிலும் அருளிலும் சீலத்திலும் நோன்பிலும் சிறந்து விளங்கப் புராணங்கள் வழிகாட்டி, மாதேவர்க்கு ஏகாந்தராக வாழ்வதற்கு நம் வாழ்க்கையை உயர்த்தி விட்டால் அது போதாதா?

சிந்தையில் சிவத்தின் பதிவைத் தவிர, யாதும் சுவடு படாமல் திருவருட் பதிவுக்குப் புராணங்கள் இட்டுச் செல்லுமானால் அது போதாதா?

வினைகளைச் செய்கின்ற உயிர்கள் உண்டு; செய்வினை உண்டு; செய்வினையின் பயன் உண்டு; பயனை உயிர்களுக்கு ஊட்டுவிக்கும் பரம்பொருள் உண்டு என்பன வற்றைப் புராணம் தெள்ளத் தெளிய விளக்கினால் அது போதாதா?

அரசன் குடி புறம்காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதலின் வன்மையானவனாக, உண்மையானவனாக, ஒருபாற்ற கோடாதவனாக, மண்ணில் வாழ்தரும் மன்னுயிர்கட்

கெல்லாம் கண்ணும் ஆவியும் ஆம் பெருங் காவலனாக வாழவேண்டும் என்ற பேருண்மையை— சான்றூண்மையை— நினைக்க முடியாத நீதியை ஆன்கன்றின் கதையினால் ஒரு புராணம் சொல்ல முற்படுமானால் அது போதாதா?

உயிர் போனாலும் ஒரு குறிக்கோளை நெகிழ விடாமல் காப்பாற்றும் மனநிலையை விட வேறொர் உயர்ந்த மனநிலை இருக்க முடியாது. இத்தகைய மனநிலை உடையவர்களே ஈர அன்பினர்; யாதும் குறைவிலார்; வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கும் செம்மையாளர். இந்தக் குறிக்கோளினால் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியராக வாழலாம். அவ்வாறு வாழ்கின்றபோது எல்லாம் சிவமாகும். சிவனை நடமாடும் கோவிலிலே கண்டு தொண்டு செய்யும் உள்ளம் முகிழ்க்கும். இந் நிலையிலே சிறு கோவணத்தைக் கொடுத்தும், மண் ஓட்டை உண்கலமாக வழங்கியும், துணியை வெளுத்துக் கொடுத்தும், மாட்டை மேய்த்தும், மாடுகள் இன்புறப் பாடியும், கண்ணைக் கொடுத்தும், பெண்ணைக் கொடுத்தும், சிவமாக உயர்ந்து திருவடி சேரலாம் என்று ஒரு புராணம் வழிகாட்டினால் அது போதாதா?

திருப்பாற் கடலைக் கடைந்த வரலாற்றைப் படிக்கிற போது நம்முடைய அப்பரின் செப்பரிய தேவாரம் ஒன்றை நினைவுக்குக் கொண்டு வராமல் இருக்க முடியாது. இதோ அந்தத் தேவாரம் :

விறகிற் தீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்றுளன் மாமணிச் சோதியான்
உறவு கோல்நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால்
முறுக வாங்கிக் கடையமுன் நிற்குமே.

இத்திருப்பாட்டு இறைவன் நிற்கும் நிலையை உணர்த்தி நிற்கின்றது. விறகில் தீயும், பாலில் நெய்யும், மணியில் ஒளியும் மறைந்து நிற்பன; கோலும் கயிறும் கொண்டு கடைதலால் அவை வெளிப்படுவன. மறைந்து நிற்கும் இறைவனை வெளிப்படக் காண்பது உறவுகோலை நாட்டி உணர்வுக் கயிற்றினால் முறுகக் கடைதலால் ஆகும்;

திருக்கோயில் உள்ளிருக்கும் திருமேனி தன்னைச்
 சிவனெனவே கண்டவர்க்குச் சிவனுறைவன் அங்கே
 உருக்கோலி மந்திரத்தா லேநீனையும் அவர்க்கும்
 உளன்எங்கும் இல்லன்இங் குளனென் பார்க்கும்
 இருப்பாய வடிவாகி இந்தனத்தின் எரிபோல்
 மந்திரத்தின் வந்துதிப்பன் இரும்சுரபிக் கெங்கும்
 உருக்காண ஒண்ணுத பால்முலைப்பால் விம்மி
 ஒழுகுவது போல்வெளிப்பட் டருளுவன்அன் பர்க்கே.

என்ற சிவஞானசித்தியார்ச் செய்யுளும் சிந்திக்க வேண்டியது.

உலகப் பொருள்களில் சிவனைப் பற்றிய சிந்தனையை
 ஊட்டும் வரலாறுகளைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த
 வகையில் மரத்தையும் மலரையும், ஆற்றையும் குளத்தையு
 மும், பாம்பையும் பறவையையும் இறைவனோடு தொடர்
 புடையனவாக எண்ணச் செய்து சிவபக்தியைப் புராணங்
 களால் வளர்த்திருக்கிறார்கள் புராணகாரர்கள். தமிழகச்
 சமயநெறியைப் புராணங்கள் வாழையடி வாழையாகப்
 போற்றி வளர்த்து வந்திருக்கின்றன. தத்துவச் செழுமை
 புராணங்களில் இழையோடி இருக்கின்றது. நம்பிக்கையின்
 அத்திவாரத்தில் நல்வாழ்வு என்ற கோபுரத்தைப் புரா
 ணங்களால் எழுப்பலாம். வாழ்க்கையின் அநுபவப் படியில்
 நின்று புராணங்களை ஆராய்ந்து பார்த்தால் 'சிந்தையும்
 தெளிவுமாகித் தெளிவினுள் சிவமுமாகி' என்று திருமுறை
 சிறப்பிக்கும் திருநெறியின் சங்கநாதம் கேட்கும்!

உயர்வு தரும் கதை

ஏமாற்றும் வாழ்க்கை :

நம்மிற் பலர் சமுதாயத்துக்கு அஞ்சி நடக்கிறார்கள். கடவுளுக்கு அஞ்சி நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. அக்கம் பக்கத்தவர்களுக்கு நல்லவர்களாக வாழவேண்டும் என்பது தான் இவர்களுடைய குறிக்கோள். சமுதாயத்திலே எதிர்பாராத விதமாகக் குறை கேட்க நேரிடும்போது அதனை மூடி மறைத்து விடுவதற்குப் பணத்தை வாரி இறைக்கிறார்கள். அரிசியையும் மற்றும் பசி போக்கும் பொருள்களையும் கள்ளச் சந்தையிலே விற்றுப் பொருள் திரட்டியவர்கள் அஞ்சாமல் திருப்பணிக்கு உதவுகிறார்கள். இவர்களையும் பக்தர்கள் என்ற வரிசையிலே வைத்துக் கணக்கிட்டுக் கொள்கின்றோம். எடுத்த காரியத்தை எப்படியாவது சாதித்து விடவேண்டும் என்று சிலர் கையூட்டுக் கொடுப்பது போலக் கடவுளுக்கும் பணத்தைக் கொடுத்து அருளைப் பெற்றுவிடலாம் என்று தப்பாக எண்ணுகிறார்கள். உண்மையான கடவுள் வழிபாடு ஒருவனைத் தூய்மைப் படுத்த வேண்டும் என்பதை இவர்கள் சிந்திக்கத் தவறி விடுகிறார்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால், கடவுளுக்கு அஞ்சி வாழும் வாழ்க்கை அருகி வருகின்றது. எல்லாம் வல்ல இறைவனையும் பணத்தினால் ஏமாற்றி விடலாம் என்ற தப்பான கொள்கை நம்மிடத்திலே பரவி வருகின்றது.

கற்றல் வேறு ; கற்ற நெறியில் நின்றல் வேறு. ஒருவன் நூல்களைப் படித்து இரண்டொரு பட்டங்களையும் தன் பெயரோடு சேர்த்துக்கொள்ளும் அளவுக்கு இறுதிப் பரீட்சைகளிலும் வெற்றி பெற்று விடுகிறான். உலகமும் அவனை அறிஞன் என்று மதிக்கத் தொடங்குகின்றது. படித்தன வற்றுட் சில பரீட்சை முடிந்த சில மாதங்களிலேயே மறந்து விடக்கூடிய பயன் இல்லாத பகுதிகள் எனப் படித்தவனும் நினைப்பதில்லை. உலகமும் சிந்திக்கத் தவறி விடுகின்றது. அறிவின் ஒளி பிரகாசிக்க வேண்டிய இடத்திலே பதவிப்

பெருமையும், படித்தவன் என்ற இறுமாப்பும் தலைவிரித்து ஆடத் தலைப்படுகின்றன. அவன் படித்தன எல்லாம் வாழ்க்கைக்கு விளக்கம் தராத படிப்பு; பயன் தராதனவற்றை முனையிலே ஏற்றுக்கொண்டதால் பகை உணர்ச்சியும் கண்டனமும் மறுப்புக்களும் மிகுதியாகின்றன. நாவை வாளாக்கி விடுவதால் வாதப்போர் வலுக்கிறது. ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்த நம்முடைய வள்ளுவர் இதை அறியாமலா,

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக.

என்று பாடினார்.

நுலறிவு பேசி நுழைவிலா தார்திரிக
நீல மணிமிடற்றான் நீர்மையே—மேலுலந்தது)
எக்கோலத்து எவ்வுருவாய் எத்தவங்கள் செய்வார்க்கும்
அக்கோலத் தவ்வுருவே யாம்.

என்று காரைக்காலம்மையார் கடுமையாகவே சாடினார்.

கல்லியின் இலட்சியம் அநுபூதி என்பதை வள்ளுவரும், காரைக்காலம்மையாரும் சொல்லாமல் சொல்லி விட்டார்கள். சாவாமல் கற்பதுதானே கல்வி.

அடிமுடி தேடுதல் :

“வேதங்களை உணர்ந்து தவம் செய்து மோட்சத்தைக் கருதாது செல்வத்தைக் கருதி அதனைச் சிவபெருமானால் பெற்று, பின் அவரை நிந்தித்து யாகம் செய்து இறந்து ஆட்டுத் தலையைப் பெற்றாய்; இனியேனும் ஏற்ற பரிகாரத்தைச் செய்யவேண்டும்” என்று தக்கனுக்கு நற்புத்தி புகட்டவரும் பிரமதேவன் சொல்கின்றார்.

“மகனே, நீ முன் எதனை என்னிடம் படித்தாய்; படித்தபின் எதனை முயன்று செய்தாய்; அந்த அரிய தவ முயற்சிக்கண் எதனை அடையக் கருதினாய்; நீ அடையக் கருதியவைகளை யாரிடத்திற் பெற்றாய்; ஐசுவரியங்களை அடைந்தபின் யாது செய்தாய்; அதனால் என்ன பாடு பட்டாய்; இப்போது என்ன பரிசு பெற்றிருக்கின்றாய்;

இனி உன் எண்ணம் யாது? தேவர்கள் முனிவர்கள் அந்தணர்கள் யாவர்க்கும் உயிரைப் பருகுவதொரு கூற்றுவன் ஆயினாய்; தவம் செய்து பெற்ற சிறப்புக்களையும் தொலைத்தாய்; தக்கன் என்கின்ற புகழையும் தொலைத்தாய்; பேதையாகி இன்முக அழகையும் கெடுத்தாய்; நின் ஏவலைப் பேணுவோர் எவரையும் இழந்தாய்; துன்பம் ஒன்றினையே பேராகப் பெற்றாய்; சிவபிரானது உயர்ந்த இயல்பு முழுவதையும் என்பாற் கேட்டுத் தெளிந்த மகாபண்டிதனான நீ, ஊழ்வினைப் பயனால் முழுமுதற் பொருளை நிந்தித்தாய்; திருநந்தி முதலிய மேலோர்கள் சொன்ன புத்திமதிகளையும் பொருள் செய்தாயல்லை; இவ்வாற்றால் இந்த நிலை எய்திய உன் அறிவு அறிவு அன்று; தகுதி இல்லாத செல்வத்தைப் பெற்றுச் சிவபெருமானின் மேன்மைகளை மறந்தாய்; செல்வம் வந்துற்றபோது தெய்வத்தை மறத்தல் உன்னிடத்தில் மாத்திரம் உள்ளதொரு குற்றம் அன்று; இந்த மயக்கம் ஆன்ம வர்க்கம் அனைத்துக்கும் பொதுவாய் அமைந்ததொரு குற்றமாகும்; பிரம விஷ்ணுக்களாகிய எங்களிடத்திலேயும் முன்னொரு காலத்தில் மயக்கங்கள் உண்டாயின; அதனைச் சிவபெருமான் கண்டருளித் திருவருளினாலே மயக்கத்தைப் போக்கி அருளினார். ஆதலினாலே கருணாகரரும் நின்மலருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை அன்போடு அர்ச்சனை செய்யக் கடவாய். துன்புறுகின்ற பாவ காரியம் அனைத்தையும் போக்கி, தம்மை அறியும் ஞானத்தோடு கூடிய இனிய திருவருளை நல்கி, மோட்சத்தையும் அப்பெருமான் கொடுத்து அருளுவர்.”

“பிதாவே, உய்யுந் திறத்தை எனக்கு உபதேசித்தீர். உங்கள் மாட்டு முன்னாளில் உண்டாகிய மயக்கத்தையும் சிவபெருமான் அதனை நீக்கி அருள் செய்தமையையும் அடியேன் அறியும்படி சொல்லவேண்டும்” என்று தக்கன் கேட்கிறான்.

நான்முகன் சொல்லத் தொடங்குகிறான்:—

“நான்கு ஊழிக் காலங்கள் ஆயிரம் கழியும்போது எனக்கு ஒரு பகற்காலமாகும். பகற்காலம் கழிந்து இரவு வந்தால் எனக்கு உறக்கம் வரும். அப்போது கோள்களும்

தேவர் கூட்டங்களும், இவ்வுலகமும், உயிர்களும் அழியும். மேலுலகில் இருப்பவர்களே அஞ்சி, சனலோகத்தை அடைவார்கள். கடல்கள் எழுந்து உலகத்தை அழிக்கும். திருமால் ஓர் ஆவிலையின் மீது சிவபிரான் திருவடிகளையே நினைந்து உறக்கம் கொள்வார். பிறகு படைப்புத் தொழில் நிகழும்.

ஒரு படைப்புத் தொழிலின்போது திருமாலும் நானும் படைப்புத் தொழில் எங்களால்தான் நிகழ்கின்றது என்று ஆணவம் கொண்டோம். திருமால் மிகுந்த ஆணவத்துடனே திருப்பாற்கடலில் அறிதூயில் கொண்டார், நான் திருப்பாற் கடலைச் சென்று அடைந்து திருமாலுடைய மார்பிலே தாக்கி உறக்கத்தினின்றும் எழுப்பினேன். “நீ யார்?” என்று அவரை வினாவினேன். “நான் உன் தந்தை” என்றார் திருமால். “நீ முன்னாலிலே ஒரு தூண்டத்துப் பிறந்தாயே; அந்தத் தூணை உனக்குத் தந்தை என்று கூறட்டுமா? செருக்கை விட்டொழி; யானே பரப்பிரமம். என் மகன் பிருகு முனிவருடைய சாபத்தால் நீ பத்துப் பிறப்பை எடுத்தாய். அந்த உடல்களை எல்லாம் நாமே படைத்தோம்” என்றேன்.

திருமால் கோபத்தினாலே நன்று நன்று என்று தலையை அசைத்துக் கையோடு கையைத் தட்டிச் சிரித்தார்.

“சிவபிரான் உன்னுடைய உச்சித் தலையை நகத்தினுற் கிள்ளியபோது நீ அஞ்சி விழுந்தாய். அந்தத் தலையை இன்னும் படைக்கச் சக்தியற்ற நீ என்னைப் படைப்பதாகக் கூறுவது வியப்பாக இருக்கிறது. உனக்குத் தாயும் தந்தையும் குருவும் தெய்வமும் நானே. எவ்வுயிர்களையும் ஆட்டுவிக்கின்றவன் யான். தலைமைப் பொருளும் யான். ஐம்புலன்களும் நான். நாரணன் நான். இந்திரன் நான். மறை நான். மறைப் பொருளும் நான். பரம் பொருளும் நான், பரமசிவனும் நான்” என்றெல்லாம் பலவற்றைச் சொன்னார் திருமால்.

“நாம் இருவரும் போர் செய்யோம்; போரில் வெற்றி கொண்டவரே பெரியவர்” என்றும் முடிவு கட்டினோம்.

திருமால் பிரமன் போர் :

போர் எழுந்தது. இருவரும் செலுத்திய சிவப் படைக் கலங்களினால் உயிர்த் தொகைகள் அழிந்தன. தேவர்கள் நடுங்கினர். அவருள் சிலர் மாண்டனர். சிலர் கைலையை நோக்கி ஓடினார்கள். நாரதர் வந்தார்; சொல்லவேண்டிய அறிவுரைகள் அத்தனையையும் சொன்னார். அவைகளை நாங்கள் கேட்கவில்லை. செருக்கு மீதூர மீண்டும் பெரும் போர் செய்தோம். சிவபிரான் நம் அறியாமையைப் போக்கத் திருவுளம் இரங்கினார்; மாசித் திங்கள் அபரபட்சச் சதுர்த் தசித் திதியின் நள்ளிரவில் எம்மிருவர்க்கும் நடுவில் ஒரு தீ மலையாகத் தோன்றினார். “சிறுவர்களே, நீங்கள் இந்த மலையின் அடியையும் முடியையும் காணுங்கள்” என அசரீரி ஆகாயத்திலே எழுந்தது. அப்போதும் எம் ஆணவம் நீங்கவில்லை. இதனுடைய அடியையும் முடியையும் நாம் இருவரும் தேடிக்காண்போம். அடி முடிகளிலே ஒன்றைக் கண்டவரே முதற் கடவுளாவார். “நான் தீ மலையின் முடியைக் காண்பேன் என்றேன்; திருமால் அடியைக் காண்பேன்” என்றார்.

திருமால் பன்றி வடிவு கொண்டார். கீழ் உலகங்கள் எங்கும் சென்றார். அம்மலைச் சுடரின் அடியைக் காண முடியாதவரானார். நான் அன்னப்பறவை வடிவுகொண்டு மேல் உலகங்களில் தேடினேன். ஆயிரம் ஆண்டுகள் தேடியும் சுடரின் முடி தெரியவில்லை. சுடர் மேன்மேலும் கண்ணுக்கு அகப்படாமல் சென்றுகொண்டே இருந்தது. திருமாலின் குளுரையும் ஆணவமும் ஒழிந்தன. வருந்தி நிலத்தின் மேல் சுடருக்கு அண்மையில் ஆற்றல் அழிந்து நின்றார். உள்ளம் வெதும்ப, கண்கள் சுழல, கால்கள் ஓய, அறிவு தடுமாற நின்ற என்னையும் பலர் இகழ்ந்தார்கள். திருவருளால் என் ஆணவம் நீங்கியது. போற்றி போற்றி என்று சிவபிரானுடைய புகழ்களையே போற்றினோம். மனக்கோட்டம் தீர்ந்தோம். அருள்வெள்ளத்துள் ஆழ்ந்தோம். சிவலிங்கம் அமைத்து வழிபாடு செய்தோம்.

மைக்களமும் மான்மழுவும் வரதமுடன் அபயமுறும் மெய்க்கரமும் நாற்புயமும் விளங்குபணிக் கொடும்பூனும் செக்கருறு மதிச்சடையும் சேயிழையோர் பாகமுமாய் முக்கணிறை யாங்காண முன்னின்றே அருள்புரிந்தான்.

திருநீலகண்டத்தையும் மாணையும் மழுவையும், வரதமும் அபயமுமாய்ப் பொருந்துகின்ற மெய்க்கரமாய்கிய திருக்கரங்களையும், நான்கு திருப்புயங்களையும், சர்ப்பங்களாலான ஆபரணங்களையும், பாலசந்திரனை அணிந்த செவ்வானம் போன்ற சடையினையும், உமாதேவியார் வீற்றிருக்கின்ற ஒரு பாகத்தையும் உடையவராய்ச் சோமசூர்யாக்கினிகளாகிய மூன்று திருக்கண்களையுடைய சர்வலோகைக நாயகரானவர் பிரம விஷ்ணுக்களாகிய நாம் கண்டு தரிசிக்க நம்முன் பிரசன்னமாய் எழுந்தருளித் திருவருள் பாவித்து அருளிஞர்.

சிவபிரான் சுடருக்கு அண்மையில் தோன்றித் திருவருள் புரிந்தார். எமது குற்றங்களைத் திருவுளத்திற் கொள்ளாது அருள் செய்து சுடரிலே மறைந்தருளிஞர். வளர்ந்து ஒங்கிய சுடர் சுருங்கிச் சிறு மலையாக நின்றது; அந்த மலையை வலஞ் செய்து வணங்கினோம். நாங்கள் தேடிய அம்மலையே திருவண்ணாமலையாகத் திகழ்கின்றது. அந்தச் சுடர் தோன்றிய இரவே சிவராத்திரி ஆயது.

ஆத லால்அவன் அருள்பெறின் அவனியல் அறியும்
ஒதி ஆருவர் அல்லரேல் பலகலை உணர்ந்தென்
வேதம் நாடியென் இறையும்அன் னவன்நிலை விளங்கார்
பேதை நீரரும் ஆங்கவர் அல்லது பிறரார்.

மோக வல்வினை ஆற்றியே பவத்திடை முழுகும்
பாகர் அல்லவர்க் கெய்திடா தவனருள் பவமும்
போகம் ஆற்றிடு தருமமும் நிகர்வரு புனிதர்க்கு
ஆகும் மற்றவன் அருள்நிலை பாகராம் அவரே.

நீயும் தொல்வினை நீங்கலின் எம்பிரான் நிலைமை
ஆயும் தொல்லுணர் வின்றுவந் தெய்தியது அவனே
தாயும் தந்தையும் குரவனும் கடவுளும் தவமும்
ஏயும் செல்வமும் அனையவற் சார்தியால் என்றான்.

ஆதலால், அந்தப் பரமசிவனுடைய அருளைப் பெற்றால் அவருடைய இயல்பை அறியும் ஞானத்தைப் பெறலாம். அதனைப் பெறாது ஒழிவரேல் நூல்கள் பல படித்தும் பயன் இல்லை. வேதங்களை ஆராய்ந்தும் பயன் இல்லை. சிறிதும் அவருடைய இயல்பை அறியாத மூடரும் அவரே ஆவர். இருவினைகளைச் செய்து பிறவிக் கடலில் மூழ்கும் அபக்குவர் களுக்கு அவருடைய திருவருள் கிடையாது. இருவினை ஒப்பு மலபரிபாகம் வரப்பெற்ற சத்திநிபாதர்க்கே அத்திருவருள் கிடைக்கும். அவரே பரிபக்குவர். இருவினை நீங்கிய மையால், தக்கனே, உனக்கு இப்பொழுது சிவபிரானுடைய நிலைமைகளை அறியத்தக்க மெய்ஞ்ஞானம் வந்து எய்தியது. அந்தப் பெருமானே நமக்குத் தாயும் தந்தையும் குருவும் கடவுளும் தவமும் செல்வமும் ஆவர்” என்று பிரமதேவன் தக்கனுக்கு உபதேசித்தார்.

கல்வி செல்வம்:

கல்வி செல்வம் என்ற இரண்டும் நம்மைப் படாத பாடு படுத்துகின்றன. கல்வியிற் சிறந்தவர்கள் அறிஞர்கள். செல்வத்தில் உயர்ந்தவர்கள் செல்வந்தர்கள். ‘மனித அறிவுக்கு எட்டாதது அனைத்தும் பொய்; அது வெறும் பித்தலாட்டம்’ என்று படித்தவர்களுள் சிலர் பேசத் தலைப் படுகிறார்கள். செல்வந்தர்களுள் சிலர் செல்வத்தால் அடைய முடியாத காரியம் எதுவுமே இல்லை என்று நம்மைப் பார்த்துச் சொல்கின்றார்கள். இவ்விரு பிரிவினர்களும் சொல்வதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கின்றதென்பதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். விஞ்ஞானிகள் தாம் கண்டது காணாததன் அளவுக்கு மிகச் சிறியதாகவே இருக்கின்றது; காரணங்களுக்கு எல்லாம் ஒரு காரணம் இருக்கவேண்டும். பிரகிருதி (இயற்கை) விதிகளுக்கு எல்லாம் ஒரு விதி இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்து, தாம் பெற்ற அறிவினால் அடங்கி ஆராய்ச்சிக்கு அதீதமான பொருள் உண்டென்பதை முற்றாக முழுதாக நம்புகிறார்கள். “எந்தப் பிரகிருதியில் இருந்து அதன் ஒரு பாகமாக நீ உண்டானாயோ அதனுள் ஒன்றுபட்டு நீ மறைந்து போவாய். உன்னைப் பெற்று எடுத்த பொருளுடன் மறுபடி நீ சேர்ந்து விடுவாய். காரணத்தில் காரியம் உருமாறி மறுபடி ஒன்றாய்ச் சேர்ந்து

விடுவதுதான் இறத்தல்” என்று மார்க்கஸ் அவுரேலியஸ் சொல்லியவற்றை யாரும் மறுக்க முடியுமா? செல்வத்திற் சிறந்த சீமான்களிற் சிலர் வயிற்று வலியால் வாடிவதங்குகிறார்கள். உண்ட சோறு ஜீரணமாக மருந்தை அருந்துகிறார்கள்.

வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லால் கோடி

தொகுத்தார்க்குந் துய்த்தல் அரிது.

என்று வள்ளுவர் சும்மா பாடுவாரா? உண்மையைச் சொல்லப்போனால், செல்வச் செருக்கினாலும் அறிவுக் கர்வத்தினாலும் இறைவனைக் காண முடியாது. பிரமாலை விட அறிவினால் உயர்ந்தவர் இருக்க முடியாது. ஏன்? அவர்தான் ஆய கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை கலைமகள் கொழுநன் ஆயிற்றே! திருமலை விடச் செல்வச் சீமான் யாருமே இருக்க முடியாது. இலட்சுமிக்கு நாயகனை, திருமகள் கேள்வனை விட ஒரு செல்வச் சீமான் வேறு எங்கே இருக்கமுடியும்? மகாவிஷ்ணுவையும் பிரமதேவனையும் அண்ணாமலையான் அடிபணிய வைக்கிறான் என்றால், என்ன பொருள் என்று இப்போது தெரிகிறது தானே! செல்வத்தினாலும் கல்வியினாலும் இறைவனை அடைய முடியாது என்ற உண்மையை இந்தக் கதை விளக்குகிறது.

அருமையான இந்தக் கதையின் பின்னால் மறைந்து கிடக்கும் மாபெரும் தத்துவம் அற்புதம்! அற்புதம்!! உயர்வும் உய்தியும் தரும் ஒரு கதை இது!

பலகற்றும் பலகேட்டும் — எங்கள்முத்து

மாரிஅம்மா எங்கள் முத்து மாரி

பயனென்றும் இல்லையடி — எங்கள்முத்து

மாரிஅம்மா எங்கள் முத்து மாரி

நிலைஎங்கும் காணவில்லை — எங்கள்முத்து

மாரிஅம்மா எங்கள் முத்து மாரி

நின்பாதம் சரண்புகுந்தோம் — எங்கள்முத்து

மாரிஅம்மா எங்கள் முத்து மாரி

என்று பாரதியுடன் சேர்ந்து நாமும் பாடுவோம்.

வாழ்வு வளம் பெறும் உயிர் உரம் பெறும்

கதை கேட்க விரும்பினால் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரிடம் கேட்டுப் பார்க்கவேண்டும். கதைக்குள்ளே மாணிக்கங்களை மறைத்து வைத்திருப்பார். அவர் சொன்ன ஒரு கதை இதோ :

ஓர் ஊரிலே ஒருவன் தவம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினான். ஆனால் அவனுக்குத் தவம் செய்வது எப்படி என்று தெரியவில்லை. பழுத்த மனத்தடியார் ஒருவரிடம் சென்று, “ஐயா, எனக்குத் தவம் செய்யக் கற்றுக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கேட்டான். அவர் சொன்னார்; “பொறி புலன்களைக் கொன்றுவிடாதே. புலன் அடக்கம் இருந்தால் போதும். எப்படி வேண்டுமானாலும் தவம் செய்யலாம்.”

வெகு விரைவாக அவன் ஆற்றங் கரைக்கு ஓடிப் போனான். கண்களைத் திறந்தபடியே அங்கே இருந்து தவம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அந்த வழியிலே பெண் ஒருத்தி போனாள். பேசவா வேண்டும்? துறவியின் மனம் கெட்டது. “கண்களைத் திறந்து கொண்டு இருந்த தனாலேயே இந்த நிலை ஏற்பட்டது. இனிக் கண்ணை மூடிக் கொள்வோம்” என்று மறுநாள் கண்ணை மூடிக் கொண்டு தவம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அந்த வழியிலே போவதை வழக்கமாக்கிக் கொண்ட அந்தப் பெண் மறுநாளும் போனாள். அவள் காலிலே இருந்த சிலம்பு ‘கல்கல்’ என்று ஒலி எழுப்பியது. துறவியின் மனம் கெட்டது. தவமும் கெட்டது. கண்ணை மூடிக் கொண்டு இருந்தும் பயன் இல்லையே என்று அவனுக்குக் கவலை மேலிட்டது. காதுக்குள் பஞ்சை வைத்து அடைத்து விட்டால், ஒலி கேட்காது தானே என்று எண்ணிக் காதுக்குள் பஞ்சை வைத்து அடைத்துக்கொண்டு கண்ணையும் மூடி மறுநாள்

தவம் செய்ய ஆரம்பித்தான். வழக்கமாக அந்தப் பெண் போகும் நேரம் வந்தது. நேற்று இந்த நேரம்தானே அந்தச் சிங்காரப் பெண் இந்த வழியிலே போனாள் என்று மனம் சொல்லியது. மனமும் கெட்டது; தவமும் கெட்டது.

எந்தப் பஞ்சை வைத்து மனத்தை அடைக்கலாம்? ஆகவே, பொறி புலன்களை அடக்குவது என்றால் பொறி புலன்கள் எல்லாவற்றையும் வைத்து ஆளுகின்ற மனத்தை அடக்குவது என்பதுதான் பொருள்.

அஞ்சும் அடக்குஅடக் கென்பர் அறிவிலார்
 அஞ்சும் அடக்கும் அமரரும் அங்கிலை
 அஞ்சும் அடக்கில் அசேதனம் ஆம்என்றிட்டு
 அஞ்சும் அடக்கா அறிவறிந்த தேனே.

புலன்களைத் தீய வழியிற் செலவிடாது தூய வழியிற் செலுத்துவதே பொறி புலன்களை அடக்குவதாகும் என்பதைச் சிவநெறிச் செல்வர்கள் அறிவார்கள். புலன்களைச் செயல் அறச் செய்தல் புலன் அடக்கம் ஆகாது. ஐம் புலனையும் செயலறச் செய்தால் உயிர் அறிவற்ற பொருளாகி விடும். எனவே, புலன்களை அடக்காமல் அடக்கிச் சிவநெறியிற் செலுத்துவதே அறிவறிந்தார் செய்யும் செயலாகும்.

வெள்ளிக்கிழமை விரதம் :

முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி ஒரு நாள் வசிட்ட முனிவரிடம் வருகிறார்; வணங்குகிறார்; கேட்கிறார்: “சுப்பிரமணியக் கடவுளுக்கு உரிய விரதங்கள் எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்.” “மைந்தனே, கேட்பாய்” என்று சொல்லத் தொடங்குகின்றார் வசிட்ட முனிவர்:

எள்ளரும் சிறப்பின் மிக்க எழுவகை வாரம் தன்னுள்
 வெள்ளிநாள் விரதம் தானே விண்ணவர் உலகம் காத்த
 வள்ளல்தன் விரத மாகும் மற்றது புரிந்த மேலோர்
 உள்ளமேல் நினைந்த எல்லாம் ஒல்லையில் முடியும் அன்றே.

ஏழு வாரங்களுள்ளே சுக்கிர வார (வெள்ளிக் கிழமை) விரதம் கந்தசுவாமியினுடைய விரதமாகும். அதனை அநுட்டிப்பவர்கள் நினைத்தவை எல்லாம் பெறுவர். பகீரதன் என்னும் மகாராசன் தான் ஆண்ட பூவுலகம் முழுவதையும் கோரன் என்னும் ஓர் இராக்கதன் கவர்ந்து கொள்ள, மனைவியும் மகனும் தானுமாய்ச் சுக்கிரனிடத்துப் போய்த் தன் குறையைச் சொல்லி நிற்கின்றான். "சுப்பிரமணியக் கடவுள் மகிழுமாறு சுக்கிர வார விரதத்தை மூன்று வருடகாலம் அநுட்டிப்பாயாயின் உங்களுக்குத் துன்பம் செய்த கோரனும் இறப்பான்; உலகம் முழுவதையும் நீயே ஆளுவாய்" என்கின்றார் சுக்கிரன். பகீரதன் மிக மகிழ்ந்து அப்படியே விரதம் அநுட்டிக்க ஆயத்தமாகின்றான். வெள்ளிக்கிழமை உபவாசம் செய்து கண் விழித்திருந்து அதற்கு முன்னாள், மறுநாள் ஆகிய இரண்டு நாளும் பகலில் ஒருபொழுது உண்டு, அவ் விரதத்தை மூன்று வருடகாலம் முறைப்படி அநுட்டிக்கின்றான்: வீரவேல், தாரைவேல், விண்ணோர் சிறை மீட்ட தீரவேல், செவ்வேள் திருக்கைவேல், வாரி குளித்த வேல், கொற்றவேல், சூர்மார்பும் குன்றும் துளைத்த வேல் துள்ளி வருகிறது; கோரனுடைய உயிரைப் பறித்து மீள்கிறது. பகீரதன் வேற்படையை வணங்கித் தன் ஊரிற் போய்ப் பழைய அரச உரிமையையும் பெறுகிறான்.

கார்த்திகை விரதம் :

சுப்பிரமணியப் பெருமானுடைய விரதத்தில் இன்னும் ஒன்றைச் சொல்கின்றோம்.

நாரத முனிவர் நல்ல விரத அநுட்டான பலத்தினால் ஏழு முனிவர்களும் தாம் உயர்ந்த பதத்தையும் சிறப்பையும் பெற்றுவிடவேண்டும் என்று எண்ணுகிறார். இதற்கு ஒரு வழி சொல்லவேண்டும் என்று ஐந்து கரத்தனை, யானை முகத்தனை, இந்தின் இளம் பிறை போலும் எயிற்றனை, நந்தி மகன்தனை, ஞானக்கொழுந்தனைப் புந்தியில் வைத்து அடி போற்றிக் கேட்கிறார்.

விநாயகப் பெருமானும் வழி சொல்கின்றார். “நாரத முனிவனே, நமது தம்பி சுப்பிரமணியனை வழிபட்டு, கார்த்திகை நட்சத்திர விரதத்தைப் பன்னிரண்டு வருடகாலம் பக்தி சிரத்தையோடு அநுட்டிக்கக் கடவாய். நீ நினைத்த தனைப் பெறுவாய்” என்கிறார் விநாயகப்பெருமான்.

நாரத முனிவர் ‘அதனை அநுட்டிப்பேன்’ என்று பூவுலகுக்கு வருகிறார். பரணி நட்சத்திரத்திலே அபரான்னத்தில்* ஒருபொழுது உண்கின்றார், கார்த்திகை நட்சத்திரத்தில் விடியற் காலத்தில் உடுத்த வஸ்திரத்தோடு ஸ்நானம் செய்கின்றார். வெள்ளை வஸ்திரம் தரிக்கிறார். நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்து, ஐம்புலன்களை அடக்கி ஆசாரியரைத் தியானித்து, சுப்பிரமணியக் கடவுளைப் பூசிக்கிறார். அவருடைய புராணத்தை வாசிக்கிறார். தருப்ப சயனத்திலே படுத்து அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரை இன்றி முருகக் கடவுளையே தியானித்த வண்ணம் இருக்கின்றார். அடுத்தநாள் காலைிலே உரோகிணி நட்சத்திரத்திலே ஸ்நான சந்தியாவந்தனங்களை விரைவிலே முடித்துக் கொள்கின்றார். முருகக் கடவுளை ஏத்திப் போற்றுகின்றார். முனிவர்களோடு பாரணை செய்கின்றார்.

பாரணம் விதியிற் செய்தோன் பகற்பொழுது உறங்கு மாயின் ஆரண மறையோர் தம்மில் ஐம்பதிற் றிருவர் தம்மைக் காரண மின்றிக் கொன்ற கடும்பழி எய்தும் என்னு நாரசன் மாயம் வல்லோன் இமைத்திலன் நயனம் சற்றும்.

பாரணை செய்தவர்கள் பகற்பொழுது உறங்கினால் வேதத்தில் வல்ல நூறு அந்தணர்களை நிஷ்காரணமாகக் கொன்ற பாதகம் வரும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அதனால் அவர் பகற்பொழுதில் கண்ணுறங்காது கருத்தாக இருக்கின்றார். இவ்வாறு பன்னிரண்டு வருடகாலம் முறைப்படியே கார்த்திகை விரதத்தை அநுட்டிக்கிறார் நாரதர். ஏழு முனிவர்களுக்கும் மேலாகிய பதவியும் அவரைத் தேடி வருகின்றது.

* பகலை இரண்டு அல்லது முன்னுக்கிய வழிவரும் பிற்கூறு, ஐந்தாக்கிய வழிவரும் நான்காம் கூறு.

இந்த விரதத்தை ஓர் அந்தணன் அநுட்டித்து முதல் மநுவாகி உலகம் முழுவதையும் ஆண்டான். வேறும் ஓர் அந்தணன் அநுட்டித்துத் திரிசங்கு மகாராசனாயினான். ஓர் அரசனும் வேடனும் இந்தக் கார்த்திகை விரதத்தை அநுட்டித்து முதல் வள்ளல்களாகிய அந்திமான் சந்திமான் என்னும் பேர்பெற்றுப், பூவுலகத்தை ஆண்டார்கள். இவ்வாறு இவ்விரதத்தை அநுட்டித்து வேண்டியன பெற்றவர் தொகையை அளவிடவே முடியாது.

கந்தசட்டி வீரதம் :

“முசுகுந்தனே, கேள். சுப்பிரமணியப் பெருமானுக்கு உரிய இன்னும் ஒரு வீரதம் பற்றிச் சொல்கின்றேன். தேவர்களும் முனிவர்களும் துலா மாசத்துச் சுக்கில பட்சப் பிரதமை முதலாக ஆறு நாடும் காலையில் ஸ்நானம் செய்து சுத்த வஸ்திரம் இரண்டு தரித்து சந்தியாவந்தனம் முடித்துக் கிரௌஞ்ச மலையையும் சூரபன்மனையும் சங்கரித்த வேலாயுத கரராகிய முருகக் கடவுளை, தம்ப விம்பகும்பம் என்னும் மூன்றிலும் இரவிலே விதிப்படி பூசை செய்து, வெல்லம் சேர்த்து நெய்யினூற் சமைத்த மோதகத்தை நிவேதித்து, ஏனைய உபசாரங்களையும் செய்து, வணங்கித் துதித்து. அவருடைய புராணத்தைப் படித்துச் சிறிது சலத்தை ஆசமித்து, உபவசித்திருந்து, சப்தமி திதியில் முருகப் பெருமானுக்கு விசேட பூசை இயற்றி, விதிப்படி பாரணம் செய்து, இப்படிச் சிரத்தையோடு அநுட்டித்த சட்டி வீரத பலத்தினால் அவுணர்கள் கவர்ந்த தங்கள் பதங்களைப் பெற்றார்கள்” என்று வசிட்ட முனிவர் சுப்பிரமணியப் பெருமானது வீரதங்களின் மகிமையைச் சொல்லிக் கொண்டே போகிறார்.

முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி நோன்பு :

வசிட்டமுனிவர் இவ்வாறு கூறியவற்றைக் கேட்ட முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி அளவு இறந்த காலம் நோன்புகளைச் செய்கின்றான். மயில் ஏறி வந்து முருகப்பெருமான் அவனுக்குக் காட்சி தருகிறார்; வேண்டும் வரம் கேட்கிறார்.

முசுகுந்தன் வீரவாகுதேவர் முதலியோரைத் துணைவராகப் பெறும் பெரும் பேற்றைப் பெறுகிறான். சுவர்க்க உலகத்திற் போய் இந்திரனால் வெல்லமுடியாதிருந்த வலன் என்னும் அவுணனின் படைகளை அழிக்கிறான். இந்திரனின் குலிசப்படையினால் வலனும் இறந்து ஒழிகின்றான். முசுகுந்தனைப் போற்றித் தன்னோடு வைத்துச் சிறப்புச் செய்கின்றான் இந்திரன்.

திருக்கையில் எழுந்தருளியிருப்பதைப் போலச் சிவ பெருமான் அங்கே வீற்றிருந்தருள்கிறார். முசுகுந்தன் அவர் திருக்கோலம் கண்டு பரவசப்பட்டுத் தொழுது கூத்தாடிப் பாடுகிறான்:

ஏகனே போற்றி யார்க்கும் ஈசனே போற்றி அம்மை
பாகனே போற்றி மேலாம் பரங்கடர் உருவே போற்றி
மேகமார் களனே போற்றி விடைமிசை வருவாய் போற்றி
மோகமார் தக்கன் வேள்வி முடித்திடும் முதல்வா போற்றி.

அம்புயா சனன்மால் இன்னும் அளப்பருந் திறத்தாய் போற்றி
நம்பனே போற்றி எங்கள் நாதனே போற்றி கோதில்
செம்பொனே மணியே போற்றி சிவபெரு மானே போற்றி
எம்பிரான் போற்றி முக்கண் இறைவனே போற்றி போற்றி.

பொங்கரா அணிக ளாகப் புனைதரு புனிதா போற்றி
அங்கரா கத்திற் பூதி அணிந்திடும் ஆதி போற்றி
வெங்கரா சலத்தின் வன்தோல் வியன்புயம் போர்த்தாய் போற்றி
சங்கரா பரமா போற்றி தானுவே போற்றி போற்றி.

முன்னெனும் பொருளுக் கெல்லாம் முன்னவா போற்றி முப்பால்
மன்னுயிர்க் குயிரே போற்றி மறைகளின் முடிவே போற்றி
என்னைமுன் வலிந்தாட் கொண்டே இருநிலம் விடுத்தாய் போற்றி
நின்னுருக் காட்டி என்னை நினைப்பித்த நித்தா போற்றி.

எவ்வெவர் தம்மை யேனும் யாவரே எனினும் போற்றின்
அவ்வவர் இடமாக் கொண்டே அவர்க்கருள் தருவாய் போற்றி
மெய்வரு தெளிவில் உன்னை வெளிப்பட உணர்ந்து னோர்க்குத்
தெய்வத போக முத்தி சிறப்பொடு தருவாய் போற்றி.

அம்புய மலர்மேல் அண்ணல் அச்சுதன் ஆதி வாணோர்
தம்பதம் எமக்கு நல்கும் தற்பரா என்றே யாரும்
நம்புறு பொருட்டால் வேதம் நவின்றிட அடைந்தோர்க் கெல்லாம்
உம்பர்தம் பதமும் ஈயும் உலகுடை முதல்வா போற்றி.

உறைதரும் அமரர் யாரும் உழையராய்ச் சூழ நாப்பண்
மறையில் பெரியோர் உற்று வழிபட இருந்தாய் போற்றி
அறுவகை ஐந்தும் ஆறும் ஆகிய வரைப்பின் மேலாம்
இறைவனே போற்றி போற்றி என்பிழை பொறுத்தி என்றான்.

முசுகுந்தர் சக்கரவர்த்தி பெற்ற பெரும்பேறு :

முசுகுந்தர் சக்கரவர்த்திக்குச் சிவபிரான் திருவருள்
புரிந்து அருள்கின்றார். “திருமால் நம்மை வழிபட்டு இந்திர
னிடத்தில் வைத்தான். நீ அந்தத் தியாகராச மூர்த்தியை
நிலவுலகத்துக்கு எடுத்துச் சென்று வழிபடுவாயாக” என்று
கூறி அருள்கின்றார். இந்திரன் திருமாலின் உடன்பாடு
இன்றி மூர்த்தியைக் கொடுக்க மறுக்கின்றான். திருமாலின்
இசைவைப் பெற்று வருகின்றான் முசுகுந்தன். இந்திரன்
சூழ்ச்சி ஒன்றினை உள்ளத்தில் எண்ணுகின்றான். தான்
வைத்துப் பூசனை புரியும் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி போன்ற
ஆறு மூர்த்திகளை ஆறுமுறை செய்வித்து முசுகுந்தனிடம்
கொடுக்கின்றான். சிவபிரான் திருவருளால் உண்மையை
உணர்ந்த முசுகுந்தன் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள
மறுக்கின்றான். திருமாலிடம் பெற்ற உண்மை வடிவத்தையு
யும் தான் செய்வித்த ஆறு மூர்த்திகளையும் கொடுத்து
விடுகிறான் இந்திரன். முசுகுந்தன், திருமால் வழிபாடு செய்த
சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியைத் திருவாரூரில் அமைத்து
வழிபாடு செய்கின்றான்; ஏனைய ஆறு சோமாஸ்கந்த
மூர்த்தங்களையும் திருநாகைக்காரோணம், திருநள்ளாறு,
திருக்காரையல், திருக்கோளரியூர், திருவான்மியூர்,
திருமறைக்காடு என்னும் ஆறு திருப்பதிகளிலும் ஒரே
நாளில் மறை முறைப்படி அமைத்து வழிபாடு செய்விக்க
ின்றான். திருவாரூர்த் தியாகராசப் பெருமானுக்குத்
திருவிழாச் செய்து சிறப்பு எல்லாம் பெறுகின்றான்.

பரமாசாரியராகிய முருகக் கடவுளுக்கு உரிய நோன்புகள் இத்தகைய பெரும் சிறப்பு உடையனவாகும். ஆதலால் யாவராயினும் அவற்றை அனுட்டித்தவர்கள் எண்ணிய எண்ணியவாறே பெறுவர். தேவர்களும் அவரை வணங்கும் சிறப்பும் பெறுவார்கள்.

எது வீரதம்?

கடவுள் வழிபாட்டுக்கு இரத்த நாடியாக இருப்பவை வீரதங்கள். வீரதமாவது, மனம் பொறிவழி போகாது நின்றற் பொருட்டு உணவை விடுத்தேனும் சுருக்கியேனும் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றினாலும் கடவுளை விதிப்படி மெய்யன்போடு வழிபடுதலாகும்.

பணத்தினால் எதையும் சாதிக்கலாம் என்ற ஒரு நினைவு சமுதாயத்திலே புகுந்திருக்கிறது. ஒழுக்கத்தில் தவறியவர்கள் கூட தவறுகள் பல செய்துவிட்டுப் பணத்தின் பலத்தினால் எல்லாவற்றையும் மூடி மறைத்து விடலாம் எனத் தப்பாக நினைக்கிறார்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால், ஊர் என்ன சொன்னாலும் உலகம் என்ன சொன்னாலும், அவற்றைப் பொருட்படுத்தாது பணத்தினால் புகழ் பெறக் கூடிய நிலை சமுதாயத்தில் உருவாகி வருகிறது. பணப் பலத்தினால் கடவுளையும் ஏமாற்றி விடலாம் என்று எண்ணுகின்ற நிலையும் உருவாகப் பார்க்கிறது. சமுதாயத்துக்கு அஞ்சாமல் வாழ்கின்றவன் கடவுளுக்குக் கையூட்டுக் கொடுத்து அருளைப் பெற்றுவிடலாம் என்று எண்ணுகின்றான். கள்ளச் சந்தையிலே பணம் திரட்டியவன் கந்தசட்டித்திருநாளிலே தன் பணப் பலத்தினால் ஆடம்பரமான பூசை செய்கின்றான்; உபவாசம் இருக்கின்றான். அவனுடைய உடம்பு கோயிலிலே இருக்கிறது. உள்ளம் வியாபாரத்திலே உறைந்து கிடக்கிறது. நன்னெறியும் உள்ளன்பும் இல்லாத அவனுடைய உபவாசத்தைப் பார்த்து மற்றவர்கள் மயங்குகிறார்கள்.

இந்தக் காலத்திலே வீரதம் இருக்கிறோம் என்று நம்மிற் பலர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். வீரதம் என்றால் காலை உணவைத் தேநீருடன் நிறுத்தி விடுவது என்ற அளவிலே வீரதத்துக்கு விளக்கம் இருக்கிறது!

மனம் பொறிவழி போகாது இருத்தற் பொருட்டு உணவைச் சுருக்கவேண்டும் அல்லது வீட்டுவிட வேண்டும்; அவ்வளவோடு அமையாது மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூன்றினாலும் கடவுளை மெய்யன்போடு வழிபடவேண்டும். அது விரதம்.

நாவுக்கரசர் கைலைக் காட்சியைக் காணவேண்டும் என்று விரதம் பூண்டு உருண்டு சென்றார். அது அல்லவா விரதம்! திருவையாற்றிலே அவருக்குக் கைலைக் காட்சியைக் காட்டி விடுகிறான் இறைவன். அவருடைய தேவாரம் ஒன்றினை இங்கே நாம் படிக்காமல் இருக்க முடியாது.

நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சளே
புக்கு நிறகும்பொன் னூர்சடைப் புண்ணியன்
பொக்கம் மிக்கவர் பூவும்நீ ரும்கண்டு
நக்கு நிற்பர் அவர்தம்மை நாணியே.

பொக்கம் என்றால் பொய், வஞ்சகம், குற்றம்; நக்கு நிற்பர் என்றால் மறைந்து நிற்பார் என்பது பொருள். இறைவன் இவர்களைப் பார்த்து வெட்கப்படுகிறானாம். கள்ளச்சந்தை வியாபாரமும் கந்தசட்டி விரதமும் ஒன்றோடொன்று இணையா என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? உண்மையான விரதத்தினால் மட்டுமே வாழ்வு வளம் பெறும்; உயிர் உரம் பெறும்.

கடவுளுக்கும் கையூட்டு

உண்ணுவிரதம் :

“உள்ளத் தூய்மையோடு அநுசரிக்கப்பட்ட உபவாச விரதம் உடல், மனம், ஆன்மா முன்றையும் சுத்தமாக்கும். உபவாசமும் ஜபமும் உள்ளத் தூய்மை அடைவதற்குப் பெரும் சாதனங்கள். சில சமயம் விரதமும் ஜபமும் பயன் தராமற் போகலாம். அதற்குக் காரணம் நாம் அதைத் தூயமுறையில் கையாளவில்லை என்பதே. கிருஷ்ண ஜயந்தி அன்று அநேகர் பகலில் உண்ணாமல் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நாள் முழுவதும் சீட்டு ஆடுவார்கள். பணமும் வைத்து ஆடுவார்கள். இத்தகைய உபவாசத்தால் உள்ளத் தூய்மை அடைய முடியுமா? முந்திய நிலையைவிடத் தாழ்வைத்தான் அடைவார்கள். உபவாசம் இருக்கும் போது உள்ளத்தைத் தாக்கும் கெட்ட எண்ணங்களைத் தடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். நல்ல கருத்துக்களுக்கும் சங்கற்பங்களுக்கும் மனத்தைத் திறந்து வைக்கவேண்டும். ஒரு வேண்டுதல் வேண்டிக்கொண்டால் அது நல்ல வேண்டுதலாக இருக்கவேண்டும். பிரார்த்தனையில் உள்ளத்தைச் செலுத்தி அதனுடன் ஒன்றித்துப் போகவேண்டும். ஜப மாலையைக் கையில் வைத்து, விரல்களினால் மணிகளைத் தள்ளி, நாக்கில் ஆண்டவன் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போது உள்ளம் அங்கும் இங்கும் அலைந்துகொண்டிருந்தால் பயன் இராது.

சில உபவாசங்கள் பலாத்காரமேயாகும். சுயநலத்துக் காக மேற்கொள்ளும் உபவாசங்கள் இத்தகையனவே ஆகும்; ஒருவனிடமிருந்து பண உதவி அடைவதற்காக உண்ணுவிரதம் இருப்பது பலாத்காரமாகும். ஒரு விரதம் சுயநலத்தைக் கருதி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது அல்லது வேறு விதத்தில் தவறானது என்று நாம் கருதினால், அந்த உபவாசத்தை எதிர்க்கவேண்டும். உபவாசக்காரன் இறந்து போனாலும் பொருட்படுத்தலாகாது. தவறான கருத்தைக்

கொண்டு செய்யப்படும் உபவாசங்களை மக்கள் பொருட்படுத்தாமல் விட்டால் அந்த விதமான சேஷ்டைகள் நின்று போகும்;

நம்முடைய சாஸ்திரங்களிலும் புராணங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் உபவாச விரதத்தைப் பல இடங்களிற் காணலாம். பல விரதங்களுள் உபவாச விரதம் மிகவும் சாத்தவிகமானதென்றே சொல்லலாம். ஊனை வருத்தும் தவமுறைகளை எந்தக் காலத்திலுமே உலகில் மக்கள் கையாண்டு வந்திருக்கிறார்கள். உபவாசம் இன்றி அதாவது தேகம் வேண்டுவதை ஓரளவு தள்ளி வைத்தால் அன்றி எந்தப் பிரார்த்தனையும் செல்லாது. பிரார்த்தனைக்கு நோன்பு இன்றியமையாத அவயவம். உணவு ஏற்காமல் இருப்பதைவிட, நான் என்கின்ற உணர்ச்சியை விட்டு விடுவதற்கு ஒருவன் வேறு என்ன செய்ய முடியும்? உபவாசமே உண்மையான ஜபமாகும்.

நயிஸீவா என்ற பெரிய நகரம் அழிந்து போகாமல் இருப்பதற்காக ஒரு பூரண உண்ணாவிரதத்தை அங்கே மக்கள் பூண்டார்கள் என்றும் அதைக் கண்டு ஆண்டவன் அந்நகரம் அழிந்து போகாமல் காத்தான் என்றும் நூல் ஒன்றில் நான் படித்திருக்கிறேன். நயிஸீவா மக்களும் அந்த நகரத்து மன்னனும் இருந்த உண்ணாவிரதம் ஒரு நல்ல தவமேயாகும்.''

இந்து மதத்திலே ஏறிப்போய் ஊறிப்போயிருந்த மானகளைத் தம் வாழ்க்கையினாலும் உபதேசத்தினாலும் நீக்கிய காந்தி அண்ணல் இவ்வாறெல்லாம் நமக்குச் சொல்லி வழிகாட்டுகிறார்.

இனையான்குடி மாறநாயனாரின் விரதம்:

இனையான்குடி மாறநாயனார் நல்ல வேளாளர், மானகேசர பூசை பண்ணுதலாகிய புண்ணியம் அவரிடத்தே பெருக வளம் எல்லாம் பெற்று வாழ்கின்றார்.

செல்வம் மேவிய நாளில் இச்செயல் செய்வ தன்றியும் மெய்யினால் அல்லல் நல்குர வான போதினும் வல்லர் என்றறி விக்கவே மல்லல்நீடியசெல்வம்மெல்லமறைந்துநாள் தொறும்மாறிவந்து ஒல்லை யில்வறு மைப்ப தம்புக உன்னி னூர்தில்லை மன்னினார்.

இன்ன வாறுவ ளஞ்சு ருங்கவும் எம்பி ரான்இளை யான்குடி மன்னன் மாறன் மனஞ்சு ருங்குதல் இன்றி உள்ளன மாறியும் தன்னை மாறிஇ றுக்க உள்ள கடன்கள் தக்கன கொண்டுபின் முன்னை மாறில் திருப்ப ணிக்கண் முதிர்ந்த கொள்கைய ராயினார்.

• செல்வம் வந்த காலத்திலன்றி வறுமை வந்த காலத்திலேயும் மாக்கேசர பூசையைத் தளராது செய்யும் விரதம் பூண்டவர் இளையான்குடி மாறநாயனார் என்பதை உலகுக்குக் காட்ட விழைகிறார் சிவபிரான். இளையான்குடி மாறநாயனாரின் செல்வம் சுருங்குகின்றது. மாக்கேசர பூசையில் பதிந்த மனம் சுருங்குவதாக இல்லை. அதுதானே விரதம்!

இளையான்குடி மாறநாயனார் தம்முடைய நிலங்களை விற்கிறார்; கடன்களை வாங்குகிறார். மாக்கேசர பூசையாம் திருப்பணியைக் குறைவறச் செய்கின்றார். சைவ வேடம் தாங்கி வருகிறார் இறைவன். மழை சோனாவாரியாகப் பெய்கிறது. மாறனாரின் கதவைத் தட்டுகிறார். நனைந்த சைவரைப் பார்த்துக் கிறார் மாறனார். திருமேனியைத் துடைக்கிறார். இருக்க இடம் தருகிறார். அவருக்கு அமுதாட்ட விரும்புகிறார் மாறனார். மனைவியிடம் சொல்கின்றார். “வீட்டிலே ஒரு பதார்த்தமும் இல்லை, அயலவர்களும் இனி உதவ மாட்டார்கள். அரிசி கடன் கேட்கப் போவ தற்கு வேறு இடமும் இல்லை” என்று மனைவியிடமிருந்து விடை வருகிறது. பகல் முழுவதும் பட்டினியாக இருந்த இருவரும் செய்வது அறியாது திகைக்கிறார்கள், “இன்று பகற் காலத்தில் வயலில் விதைக்கப்பட்ட நெல்லை வாரிக்கொண்டு வாருங்கள்; அன்னம் சமைக்கலாம்” என்று அந்தச் செம் மனச்செல்வி சொல்கின்றார்.

மகா அந்தகார மயமாகிய அர்த்தராத்திரியிலே பெரிய கூடை ஒன்றினை எடுத்துக்கொண்டு கொட்டும் மழையிலே புறப்படுகிறார் மாறனார். நீர்மேலே மிதக்கிற நெல் முளைகளைக் கையினாலே கோலி வாரிக் கூடையிலே நிறையப் போடுகிறார். திரும்பி வருகிறார். மனைவியிடம் கொடுக்கிறார். நெருப்பு மூட்டுவதற்கு விறகு இல்லையே என்று மனைவியார் சொல்ல, கிலமாய் இருக்கும் வீட்டின் மேற்கூரையிலுள்ள வரிச்சுக்களை அறுத்து வீழ்த்துகிறார் மாறனார். நெல் முளையை ஈரம் பதமாகும்படி வறுத்து அரிசியாக்கி உலையில் இட்டுச் சோறுக்கிய பின் 'கறிக்கு ஏதும் இல்லையே' என்று கவல்கின்றார் மனைவியார். புறக்கடைத் தோட்டத்துக்குச் சென்று குழியினின்றும் மேற்படாத சிறு பயிர்களைக் கையினாலே தடவிப் பறிக்கிறார் மாறனார்.

வழிவரும் இளைப்பி னோடும் வருத்திய பசியி னாலே
அழிவுறும் ஐயன் என்னும் அன்பினிற் பொலிந்து சென்று
குழிநிரம் பாத புன்செய்க் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப்
பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தவை கறிக்கு நல்க.

என்று சேக்கிழார் பாடும் அளவுக்குப் பாசத்தின் அடிவேரையே பறித்து விடுகிறார் இளையான்குடி மாறநாயனார். வெவ்வேறு கறி அமுதுகளைத் தம்முடைய சாமர்த்தியத்தினாலே செய்து விடுகிறார் அம்மையார். சைவரை அமுது செய்ய எழுந்தருள அழைக்கிறார்கள். சோதி வடிவமாக எழுந்து பரமசிவன் பார்வதியுடன் இடபாருடராகக் காட்சி தருகிறார். இளையான்குடி மாறநாயனாரின் விரதத்தின் உறைப்பை உலகம் அறிகிறது. அம்மட்டோ! இல்லை; இல்லை. நல்லோர்களுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தல் அவர்கள் நலத்தின் பொருட்டே என்பதையும், அக்கருத்தறியாது புண்ணியம் செய்த நமக்குக் கடவுள் இடர் செய்தாரே என்று தம்மை நோதல் பழுதாம் என்பதையும் உலகம் அறிகிறது.

உபநிடதத்தில் விரதம் :

அன்னம் ந நிந்த்யாத் | தத் வ்ரதம் |

அன்னம் ந பரிசக்ஷீத | தத் வ்ரதம் |

அன்னம் பஹுஞர்வீத | தத் வ்ரதம் |

ந கஞ்சன வஸ்தௌ ப்ரத்யாசக்ஷீத | தத் வ்ரதம் |

அன்னத்தை இகழக்கூடாது; அது விரதம்.

அன்னத்தை எறியாதே; அது விரதம்.

அன்னத்தை மிகுதியாக உண்டாக்க வேண்டும்;

அது விரதம்.

வீட்டை நாடிவந்த எவரையும் தள்ளிவிடக்கூடாது;

(அனைவருக்கும் அன்னம் இடு) அது விரதம்.

என்று சரித்திரம் எட்டிப் பார்க்க முடியாத காலத்தில் இருந்த தைத்திரிய உபநிடதமும் நாம் அநுட்டிக்க வேண்டிய சில விரதங்களைச் சொல்கின்றது. உயிரைக் காப்பாற்றக் கூடிய உணவுப்பொருள் பிரத்தியக்ஷமான தெய்வம் என்பது உபநிடதக் கருத்து.

தைத்திரிய உபநிடதம் காட்டும் விரதம் காலம் கடந்தது; இடம் கடந்தது.

கடவுளுக்குக் கையூட்டு :

அறிவுத் தெளிவும் ஆண்டவனைப் பற்றிய தெளிவும் நமக்கு வேண்டும். “ வாழ்வாவது மாயம்; இது மண்ணாவது நிண்ணம். இனி ஏது எமக்கு உன் அருள் வருமோ எனக் கருதி ஏங்குதே நெஞ்சம் ஐயோ! இன்றைக்கு இருந்தாரை நாளைக்கு இருப்பர் என்று எண்ணவோ திடம் இல்லையே. காயமே இது பொய்யடா, காற்றடைத்த பையடா ” என்றெல்லாம் பாடிக்கொண்டு பணக்காரர் ஒருவர் கோயிலுக்குள்ளே நுழைகிறார். வெளியிலே கையற்ற, கண்ணற்ற கணக்கற்ற பிச்சைக்காரர்கள் “ மகாராஜா, நீ நல்லாக வாழவேண்டும் ” என்று உரக்கக் கத்துகிறார்கள். அவர் செவியில் இத்தனையும் விழா. இவர்கள் நிலை கண்டும் அவர் இரங்கார். “ தாம் தாம் செய்த வினை தாமே அனு

பவிப்பார்” என்று மேலும் பாடிக்கொண்டே வேகமாகச் செல்கிறார். கந்தல் ஆடை, பொத்தல் குடிசை, இருண்ட வீடு, சுவையற்ற கஞ்சி, ஒட்டிய வயிறு, குழி விழுந்த கன்னம் இத்தனையுடனும் ஆண்டவன் பிச்சைக்கார உருவில் வெளியில் தந்த காட்சியைப் பார்க்கத் தவறி விடுகிறார். “கேட்ட வரம் அளிக்கும் கீர்த்தியுள்ள தெய்வங்கள், கூட்டோடே எங்கே குடிபோனீர்” என்று பசித்திருந்த கும்பல் கேட்கிறது. தெய்வம் சொன்ன விடை இவர் காதில் விழுந்திருக்குமோ என்னவோ? இந்த நிலையிலே தான் நம்மிற் பலரும் கோவிலுக்குச் செல்கின்றோம்; விரதமும் அநுட்டிக்கிறோம். கையைத் தலையணையாய், தரையைப் பஞ்சணையாய், வானத்தைப் போர்வையாய்க் கொண்டு வதைகின்றவர்களை மறந்து மாகேசுர பூசையையும் செய்கின்றோம். மண்ணைப் படைத்து, விண்ணைப் படைத்து, நெல்லைப் படைத்து, நீரைப் படைத்த ஆண்டவன் நமக்குப் பகுத்தறிவைப் படைக்க மறந்துவிட்டான் என்று தானே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

இரப்பவர்க் கீய வைத்தார் ஈபவர்க் கருளும் வைத்தார்
 கரப்பவர் தங்கட் கெல்லாம் கடுநர கங்கள் வைத்தார்
 பரப்பநீர்க் கங்கை தன்னைப் படர்சடைப் பாகம் வைத்தார்
 அரக்கனுக் கருளும் வைத்தார் ஐயன்ஐ யாற னாரே.
 என்று தேவாரம் ஒன்றினைப் பாடி அப்பர் நம்மை அச் சறுத்துகிறார்.

கள்ளச் சந்தையிலே கொள்ளை இலாபம் எடுப்பவர்கள் சிரம் தாழ்த்திக் கரம் கூப்பி விரதம் இருந்து கும்பாபிஷேகமும் செய்யலாம்; உபயமாக வெள்ளி இரதமும் கொடுக்கலாம். எம்பெருமான் இவற்றை எல்லாம் ஏற்றுக் கொள்வாரே என்பதுதான் நாம் சிந்திக்க வேண்டியது. இவற்றைப் பார்த்து ஆண்டவன் சிரிப்பான்!

தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி, பாழ்பட்டு நின்றதாமோர் பாரத தேசம் தன்னை வாழ்விக்க வந்த மகான் காந்தி உண்ணாவிரதம் இருந்தார். நாமும் உபவாசம் இருக்கி

ரோம்: நம்முடைய சிந்தனையும் செயலும் விரதத்துடன் இணையாது விலகி நிற்கின்றன. மனச்சான்றின் ஆணைக்குக் கட்டுப்படாது உள்ளமும் உதடும் ஒன்றுபடாது வாழ்கின்றவன் வெளிமயக்காகக் கந்தசட்டி விரதம் இருந்து கந்த புராணத்தையும் உரக்கப் படிப்பதால் பலன் ஏதும் இல்லை. அவனின் சொந்தப் புராணத்தைப் படலம் படலமாக ஆண்டவன் எழுதி வைத்திருக்கிறான்.

அடியார்க்கு அமுது செய்வதையே விரதம் எனக் கொண்டு வாழ்ந்தார் இளையான்குடி மாறநாயனார். அவர் மாகேசுர பூசையைச் செல்வம் உள்ள பொழுது செய்தமையினும் பார்க்க மிக்க வறுமை வந்த பொழுதில் மனம் சிறிதும் சுருங்குதலின்றி முன்போலவே சிறிதும் தவறாது செய்தமையே மாபெரும் விரதமாகும். அவருக்கு வந்த வறுமையின் கொடுமை மிக மிகப் பெரியது.

“ தமது செல்வங்கள் சுருங்கிய போதிலும் இளையான்குடி மாறநாயனார் மனநிலை சிறிதும் சுருங்காமல் நின்று தம்மிடம் இருப்பனவற்றை மாற்றியும் மாறிக்கொடுக்கத் தக்கனவாகிய கடன்களை வாங்கியும், பின்னும், முன்னர்ச் செய்து வந்த அடியார் பூசையாகிய திருப்பணியிலே மேலும் முறுகிய நிலையை உடையவர் ஆயினார் ” என்று சேக்கிழார் பாடி, நாயனாரது கொள்கையே பெருவிரதம் என்றும் அந்த விரதம் வறுமை காரணமாகத் தளர்ச்சி அடையாது முதிர்ச்சி அடைந்தது என்றும் வாயூறி வர்ணிக்கின்றார். மாறனாரது கொள்கையும் அதுபற்றி நிகழும் செயலும் வறுமை மிகுந்திருந்த போதும் உறைப்புற்றிருந்தன எனச் சொல்ல வந்த சேக்கிழார் ‘முதிர்ந்த கொள்கையினர்’ என நாயனாரின் பெரு விரதத்தைச் சொல்லாமல் சொல்லி விடுகிறார்.

அடிப்படையான உண்மைகளை அறிந்ததன்மேல் ஒரு கோட்பாட்டை உள்ளத்திலே கொண்டு நாம் வாழமுற்பட வேண்டும். அது விரதமாக இருக்கட்டும். அசுத்தமான உலகில் சுத்தமாக இருக்க ஒரு விரதம்; அநாகரிக உலகிலே

நாகரிகமான பண்புடன் வாழ ஒரு விரதம்; வாழ்விக்க ஒரு விரதம். கபடம், வஞ்சகம், பொறாமை கொண்ட உள்ளத்திலே கருணை, நேர்மை, அன்புடைமையாம் அரும் பெரும் கல்யாணகுணங்கள் பொலிய ஒரு விரதம்; பகுத்தறிவு கொண்டு பரந்த கொள்கையுடன் விரிந்த வாழ்வு நடாத்த ஒரு விரதம்; குந்தக் குடிசை இன்றி, உடுக்க உடை இன்றி, உண்ண உணவு இன்றி, நிர்க்கதியாய் வாழ்கின்ற மக்களிடையே மகேசுவரனைக் காண ஒரு விரதம்; இத்தனை விரதங்களையும் இன்றோரன்ன விரதங்களையும் இறுகப் பிடிப்போர்க்குக் கார்த்திகையும், வெள்ளிக்கிழமையும், கந்தசட்டியும் பலன் தராமல் இருக்கமுடியுமா, என்ன? நம்முடைய இன்றைய விரதங்களினால் விடிவு என்ன? ஆடம்பரமான பூசைகளினால் முடிவு என்ன என்று நம்மை நாமே கேட்போம். கடவுளுக்கும் கையூட்டு என்ற விடையும் வரலாம்.

அழிக்க முடியாதது !

“கின்னரர்களுடைய யாழ் ஒலியோ சரசுவதியின் இசையோ” என்று கேட்போர் சந்தேகம் உறும்படி அழுகின்ற குழந்தையின் சத்தம் வேட்டுவராசனும் நம்பி ராசனின் காதிலே விழுகின்றது. இவ்வொலி ஏது என்று எண்ணி வருகின்ற நம்பிராசன் வள்ளிக் குழியில் இருக்கின்ற குழந்தையைப் பார்க்கின்றான். எடுத்துத் தன் மனைவி கொடிச்சியின் கையிலே கொடுக்கின்றான். வள்ளிக் கிழங்கு அகழ்ந்த குழியில் பிறந்தமையால் இவளுக்கு உரிய நாமம் வள்ளி என்று பெரியவர்கள் பெயர் இடுகின்றார்கள்.

வள்ளியும் வளர்ந்து பன்னிரண்டு வயதை எட்டிப் பிடிக்கின்றான். தாயும், தந்தையும் சாதி ஆசாரப்படி தினைக் கொல்லையைக் காக்க வைக்கின்றார்கள். தினைப் புனத்தில் எத்திசையும் பார்க்கத் தக்க பரணில் இருந்து கிளி முதலிய பட்சிகள் தினைப்புனத்தை அணுகாமல் ஓட்டியும், பன்றி, மான், மரை முதலிய மிருகங்களுக்கு மணிக் கற்களைக் கவணில் வைத்து வீசியும், ஆலோலம், ஆலோலம் என்று கூவித் தினைப்புனத்தைக் காவல் செய்கிறான் வள்ளி.

பூவைகள் செங்கட் புறவங்காள் ஆலோலம்
தூவிமா மஞ்சைகாள் சொற்கிளிகாள் ஆலோலம்
கூவல்சேர் வுற்ற குயிலினங்காள் ஆலோலம்
சேவல்காள் ஆலோலம் என்றாள் திருந்திழையாள்.

முருகக்கடவுளும் வள்ளிக்கு அருள் புரியத் திருவுள்ளம் கொள்கின்றார். கந்தமலையை நீங்கித் திருத்தணி மலைக்கு வருகின்றார். நாரதர் வள்ளிமலையிலே தினைப்புனத்தைக் காத்திருந்த வள்ளியைக் கண்டு கைதொழுகின்றார். முருகனிடம் வருகின்றார். “வள்ளிமலையிலே தினைப்புனத்தைக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்ற வள்ளியின் திருமேனியின் அழகு இலக்குமிக்கும் இல்லை. எமது அன்னையாகிய அவர் முற்பிறப்பில் விட்டுணுவின் மகள். உம்முடைய திருப்பயங்களைச்

சேரும்படி தவஞ் செய்திருந்தார். தேவரீர் வள்ளிமலைக்கு எழுந்தருளி அவளுக்கு அருள் புரிய வேண்டும்” என்று வேண்டுகின்றார் நாரதர். வள்ளிநாயகிக்கு அருள் புரிய மாணுடத் திருமேனி கொண்டு எழுந்தருளி வருகின்றார் முருகப்பெருமான்.

காலில் வீரக்கழலும் அரையிற் கச்சம் தோளில் மாலையும் கையில் வில்லும் பாணமும் தலையில் நீல நிறக் குடுமியும் பொலிய வேட்டுவக் கோலம் பூண்கின்றார். வள்ளிநாயகியின்மாட்டு வைத்திருக்கும் மோகம் மனத்தைத் தள்ளத் திருத்தணிகை மலையை நீங்கி வள்ளியங்கிரியில் வந்து எய்துகிறார். ஒருவன் ஓரிடத்தில் சேமித்து வைத்த நிதியைத் தான் நினைத்த பொழுதில் எளிதாகப் பெற்றுக்கொள்வது போலத் தினைப்புனத்தில் இருக்கின்ற வள்ளிநாயகியாரைக் காண்கின்றார் முருகப்பெருமான்.

குமரவேள் காதல் மொழி:

முருகப்பெருமான் வள்ளிநாயகியார் இருக்கும் பரணுக்கு அணிமையில் செல்கின்றார்; பேசத் தொடங்குகின்றார்:

நாந்தகம் அனைய உண்கண்
 நங்கைகேள் ஞாலம் தன்னில்
 ஏந்திழை யார்கட் கெல்லாம்
 இறையியாய் இருக்கும் நின்னைப்
 பூந்தினை காக்க வைத்துப்
 போயினார் புளிநர் ஆரோர்க்கு)
 ஆய்ந்திடும் உணர்ச்சி ஒன்றும்
 அயன்படைத் திலன்கொல் என்றான்.

“வாட்படையை ஒத்த மையுண்ட கண்களையுடைய பெருமையிற் சிறந்த பெண்ணே, கேட்பாயாக: ஆபரணங்களை அணிந்த மகளிர் குலம் அனைத்துக்கும் தலைவியாய், இப் பூமியில் வதிகின்ற நின்னை உன் அருமையை அறியாத புண்புல வேடுவர் தினைக்கொல்லையைக் காவல் செய்யும்படி இருத்திச் சென்றார்கள். தக்கது இது, தகாதது இது என்று

ஆராய்ந்து முடிபு செய்யும் அறிவினைப் பிரமதேவன் அவர் களுக்குப் படையாது ஒழிந்தனன் போலும்” எனத் திருவாய் மலர்ந்து அருள்கின்றார்”.

“மாதே, நினைக்கண்டு மதி தளர்ந்தேன். நின் பெயர் யாது? பெயரைச் சொல்லாவிட்டால் நின் ஊரின் பெயரையாவது உரைக்குதி. ஊரின் பெயரையும் உரைத்திட முடியாதென்றால், அவ்வுருக்குச் செல்லும் வழியையேனும் சொல்லமாட்டாயா?” என்று கெஞ்சுகிறார்.

“பெண்ணே, யாதாயினும் ஆகுக; ஒரு வார்த்தை பேசு. பேசாயாயின் ஒரு சிறு புன்முறுவலாவது செய். அதனையும் செய்யாயாயின் ஒருதரம் உன் கண்ணால் கடைக்கணித்தலாகிய அனுக்கிரகத்தைச் செய். கடைக்கணித்தலும் செய்யாயாயின் காமம் மிக்கு உழலுவேனாகிய யான் உயிர் உய்யும் வழி ஒன்றினை நீ அறிந்து பிறிதோராற்றா னாயினும் காட்டுவாயாக. அதுவும் செய்யாயாயின் நின் மனத்தை ஒரு சிறிது என் நிலை நோக்கி உருகும்படி செய். மனம் உருகுதலும் செய்யாயாயின் உன்னிடம் கொலைப்பழி ஒன்று வந்தே தீரும். ஆதலினாலே, கொலைப்பழி சூழாமல் பராமுகமாய் இருத்தலை ஒழியக் கடவாய்” என்று எச்சரிக்கையும் செய்து அருளுகின்றார்:

உலைப்படு மெழுகு தென்ன உருகியே ஒருத்தி காதல்
வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே இரங்கா நின்றான்
கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற் தோன்றி
அலைப்படு தன்மைத் தன்றோ அறுமுகன் ஆடல் எல்லாம்.

கொல்லனது உலைமுகத்தில் எதிர்ப்பட்ட மெழுகைப் போல வள்ளிநாயகியை எதிர்ப்பட்டு உருகி, ஒருத்திபால் காதலாகிய வலையில் அகப்படுகின்றவன் ஒருவனைப்போல வருத்தம் உற்று இரங்கா நின்ற அருள்கின்றார். நிர்விகாரியாகிய அறுமுகக்கடவுளின் திருவினையாடல் அனைத்தின் தன்மையும் கலைகள் நிறைந்த சந்திரன், அலைகளினால் நிலை கலங்குதலை உடைய நீரின்கட் தோன்றி அசைதலைப் பொருந்துகின்ற தன்மையை ஒத்ததேயாம்.

சலனம் இல்லாத சந்திரன் கலங்குகின்ற சலத்திலே சலனம் உறுவதாகத் தோன்றுதல்போலே அறுமுகன் திரு விளையாடல் புரிகின்றார். இயற்கையில் தம்மாட்டு இல்லாத ஆசையின் மிகுதியை உள்ளது போலக் காட்டுகிறார்.

எதிர்பாராவிதமாகத் தன் புதல்வியிடம் வேடுவர்க ளோடு நம்பிராசன் வருகிறான்.

ஆங்கது காலே தன்னில் அடிமுதல் மறைக ளாக ஒங்கிய நடுவண் எல்லாம் உயர்சிவ நூல தாகப் பாங்கமர் கவடு முற்றும் பல்கலை யாகத் தானேர் வேங்கையின் உருவ மாகி வேற்படை வீரன் நின்றான்.

அப்போது முருகக் கடவுள் அடி வேதங்களாகவும் நடு சிவாகமங்களாகவும் கிளைகள் யாவும் பல கலைகளாகவும் தாம் ஒரு வேங்கை மரத்தின் உருவாகி நிற்கின்றார். வேங்கை மரத்தை வெட்டி எறிய முனைகின்றார்கள் வேடு வர்கள். வள்ளியை வினாவுகிறான் நம்பிராசன்: “மகளே, வேங்கை மரம் ஒன்று புதிதாக உண்டாகிய காரணம் என்னே?” “வந்தவாறு அறியேன்; இது மாயம்போல் தோன்றுகிறது” என்று வெருவி விடை தருகிறான் வள்ளி. “இந்த வேங்கை மரம் உனக்கு இனிய துணையாய் வந்து எய்தியது; பயப்படாதே” என்று மகளைத் தேற்றிச் செல்கின்றான் நம்பிராசன்.

வேங்கை வடிவம் நீங்கிப் பழைய மானூட வடிவம் கொள்கின்றார் முருகப்பெருமான். “நின்னையான் என்றும் நீங்கலன். உடம்பானது உயிரை அகன்று அறிவுகொண்டு எழுந்துபோக வன்மை இல்லை என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பெண்ணே, நீ ஆடும் சுணையாயும் அணியும் சந்தனமாயும் குடும் மலர்களாயும் தோயப் பெற்றிலேன்; வாடினேன்.”

புல்லிது புல்லிது புனத்தைக் காத்திடல்
மெல்லியல் வருதியால் விண்ணின் பால்வரும்
வல்லியர் யாவரும் வணங்கி வாழ்த்திடத்
தொல்லியல் வழாவளம் துய்ப்ப நல்குவேன்.

“இத் திணைப்புனத்தைக் காத்தல் நின் பெருமைக்கு இழிவு! இழிவு!! என்னுடன் வருவாயாயின் வானுலகத்தில் உன்னை வைப்பேன். தேவமாதர் நினைத் தொழுது நிற்பர். செல்வங்கள் எல்லாம் பெற்றுச் சிறப்பாக வாழ்வாய்” என்று பலவாகக் கூறி இரக்கின்றார்.

இழிகுல மாகிய எயினர் பாவைநான்
முழுதுல கருள்புரி முதல்வர் நீர்எனைத்
தழுவுதல் உன்னியே தாழ்ச்சி செப்புதல்
பழியது வேயலால் பான்மைத் தாகுமோ.

“யானே இழிகுலமாகிய வேட்டுவசாதிப் பெண். நீரோ உலகம் முழுவதற்கும் அருள்புரியும் முதல்வர். என்மீது காத்தல் கொண்டு உமது பெருந்தகைமைக்கு ஏலாத தாழ்மையான மொழிகளைப் பேசுதல் தகுமா? இது பழியாகுமே அன்றி முறை ஆகாது. புலியானது பசி மிகுந்தால் புல்லையும் தின்னுமா?” என்று பற்பலவற்றைச் சொல்லி நிற்கின்றாள் வள்ளிஎம்பிராட்டி.

வேடுவராசன் அங்கே வருகின்றான். “வேடுவர்கள் தீயர்கள்; இங்கே நிற்காமல் ஓடிப்போய்விடும்” என்று புத்தி சொல்கின்றாள் வள்ளி. தேவியார் தம்மீது வைத்த அன்பிற்காக மிக மகிழ்கின்றார்; விருத்தராகிய ஒரு சிவனடியார் வேடம் பூண்டு நம்பிராசன் எதிரே போய் நிற்கின்றார் முருகப்பெருமான். வேட்டுவராசனுக்கு வாழ்த்துச் சொல்லி விபூதி கொடுக்கின்றார். “அரசனே, உனக்கு வலிமை ஓங்குக; வெற்றி உயர்க; வளம் பெருகுக” என்று வாழ்த்துகின்றார். அங்கே வந்த காரணத்தைக் கேட்கிறான் வேட்டுவராசன். “என்னுடைய மூப்பு ஒழியவும் மனமயக்கம் நீங்கவும் இங்கே நும் வரைக் குமரி எய்தி ஆட விரும்பி மெலிந்து விரைவாக வருகின்றேன்” என்று விடை வருகிறது. “நல்லது, நீர் கூறிய தீர்த்தத்தில் நாடோறும் மூழ்கித் தனியளாய்த் திணைப்புனத்தில் காத்திருக்கும் நம் மகளுக்குத் துணையாக இனிதே இங்கேயே இரும்” என்று கூறுகின்றான் நம்பிராசன்.

வேட்டுவராசன் வள்ளிநாயகியாரிடத்துச் சென்று தினையும், கிழங்கும், மாவும், கனியும், மற்றும் பண்டங்களும் கொடுத்து அவருக்குத் துணையாக அத்தவத்தரை வைத்து அவ்விடத்தை விட்டு அகன்று செல்கின்றான்.

அரசன் சென்றதை விருத்தச் சிவவேடர் கண்டு, மீண்டும் பேசத் தொடங்குகிறார். “பெண்ணே, பசி நோய் வருத்துகின்றது” என்று கூறித் தேனும் கனியும் தினை மாவும் வாங்கி உட்கொள்கின்றார்: “வெய்யிலும் மிருந்தது; தண்ணீர்த் தாகமும் பெரிதாக இருக்கின்றது” என்கின்றார் விருத்தர்; “எந்தாய், இங்குள்ள மலைக்கு அப்பால் ஏழு மலைகள் கடந்தபின் ஒரு சுளை உளது. அங்கே போய்த் தண்ணீர் பருகி வாரும்” என்கின்றான் வள்ளி நாயகியார்: “நான் புதியவன்; மலைவழியைச் சிறிதும் அறியேன்; நீயே அந்தச் சுளைநீரைக் காட்டுதி” என்கின்றார் விருத்தர். தாகத்தைத் தீர்ப்பதற்காக அவரை எம் பிராட்டி அழைத்துச் செல்கின்றான். வேனிலால் வெதும்பினவர் போல அந்நீரைப் பருகுகிறார் கிழவர். பேசத் தொடங்குகிறார்:

ஆகத்தை வருத்து கின்ற அரும்பசி அவித்தாய் தெண்ணீர்த் தாகத்தை அவித்தாய் இன்னும் தவிர்ந்தில தளர்ச்சி மன்றோ மேகத்தை அனைய கூந்தல் மெல்லியல் வினையேன் கொண்ட மோகத்தைத்தணித்தியாயின் முடிந்ததென் குறைய தென்றான்.

“தாகத்தைத் தணித்ததுபோல் மோகத்தையும் தணிக்கவேண்டும்” என்கின்றார் முருகப் பெருமான்: “நரைத்த தலையுடையீர், ஐயோ, உமக்கு நல்லறிவு சற்றும் இல்லை. உமது முதுமையால் எய்திய பயன் யாது? இழிந்த குலத்தேனாகிய என்னைக் காதலித்துப் பித்துக் கொண்டவன் போலே பிதற்றுகின்றீர். இவ்வேடர் குலத்துக்குப் பெரும் பழியைத் தந்தீர். நான் போகின்றேன்: விலங்குகளும் பறவைகளும் தினைக் கதிர்களைத் தின்று விடும். நீர் பின்னே நடந்து வாரும்” என்று கூறிப் புறப்படுகிறான் வள்ளி.

விநாயகர் வருகை :

இனி என்ன செய்வது என்று எண்ணிய ஆறுமுகக் கடவுள் ஆனைமுகக் கடவுளை நினைக்கிறார்.

பொன்னே அனையாள்முன் போகும் திறல்நோக்கி
என்னே இனிச்செய்வ தென்றிரங்கி எம்பெருமான்
தன்னே ரிலாதமரும் தந்திமுகத் தெந்தைதனை
முன்னே வருவாய் முதல்வா எனநினைந்தான்.

ஆனை வருகிறது. அலைகடல்போல் முழங்குகிறது. அஞ்சி நடுங்கிய மங்கை கிழவரை நோக்கி ஓடுகின்றாள். “யானையி னின்றும் காத்தருள வேண்டும்; நீர் சொன்னபடி எல்லாம் செய்வேன்” என்று கிழவர் பக்கத்திற் சென்று அவரைக் கட்டித் தழுவிக்கொள்கின்றாள்.

* அன்னதொரு காலை அறுமா முகக்கடவுள்
முன்னொருசார் வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்றப்
பின்னொருசார் வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற
இந்நடுவே நின்றான் எறுழ்வயிரத் தானேபோல்.

காரியம் முடிந்ததென்று தந்திமுகத் தமையனுக்குக் கந்தவேள் வந்தனம் சொல்லி வழி அனுப்புகிறார். முருக வேள் கன்னியை அழைத்துக்கொண்டு பூஞ்சோலைக்குச் செல்கின்றார்.

† முந்நான்கு தோளும் முகங்களோர் மூவிரண்டும்
கொன்னார்வை வேலும் சூலிசமும் ஏனைப்படையும்
பொன்னார் மணிமயிலும் ஆகப் புனக்குறவர்
மின்னாக்கண் காண வெளிநின் றனன்விறலோன்.

* ஓங்காரமும் முருகப் பெருமானும் வள்ளிநாயகியும் ஒன்றாய் ஒருமை புறம் நிலைமை இங்கே காட்டப்படுகிறது.

† விறு சேதனம் வச்சிரம் அங்குசம் விசிகம்
மாறி லாதவேல் அபயமே வலமிடம் வரநம்
ஏறு பங்கயம் மணிமுகத் தண்டுவில் இசைந்த
ஆறி ரண்டுகை அறுமுகம் கொண்டுவேள் அடைந்தான்.
இக் திருக்கோலம் கனவிற சயந்தனுக்குக் காட்டியது. இதனை இங்கே கிளைவுகூர்ப்பாலது.

ஆறுமுகமும் பன்னிருகரமும் வடிவேல் முதலிய படை யும் அழகிய தோகை மயிலும் பொலியக் காட்சி தருகிறார் முருகப்பெருமான். “வேலவரே, நீர் இந்த அருமைத் திருவுருவத்தை முன்னமே காட்டி அடியேனைத் தழுவாமல் இத்துணையும் வீணே கழித்தீர். கொடியவளாம் நும் அடியாள் செய்த குற்றம் எல்லாம் பொறுத்து ஆட் கொண்டு அருள்க” என்று தெவிட்டாத அன்போடு சொல்கிறார்.

அப்போது முருகவேள் மங்கையைப் பார்த்து, “மாதே, நீ முற்பிறப்பில் விட்டுணுவின் மகள். நம்மை மணம் செய்யும்படி தவம் செய்தாய். அதனால் உன்னை வந்து சேர்ந்தோம். நீ தினைப்புனத்திற்குச் செல்க; நாமும் அங்கே வருவோம்”, என்று கூற, ஆண்டவனின் அடி பணிந்து விடைபெற்றுப் போகிறார் வள்ளிநாயகி.

வள்ளி திருமணம் :

தினைகள் முதிர்ந்து முற்றியதால், வேடர்கள் விளைந்த கதிர்களை அறுக்க விரைகின்றார்கள். வள்ளியும் ஊர் போய்ச் சேர்கின்றார், முருகப் பெருமான் தினைப்புனத்துக்கு வருகின்றார். மங்கையைக் காணாது மையல் உற்று நள்ளிரவில் நம்பிராசன் குடிசையை நோக்கிச் செல்கின்றார். மங்கை மணாளனைப் பார்க்கின்றார். “சிறுதொழில் புரியும் வேடர் சேரியில் திருவடி நோவ நடந்து வரலாமா?” என்று பணிந்து நிற்கின்றார். முருகவேள் வள்ளியை அழைத்துக்கொண்டு நள்ளிரவிலே நடந்து வேடர் குறிச்சியின் கட்டும் காவலும் கடந்து காதல் விளைக்கும் பெருஞ் சோலை ஒன்றினைச் சென்று சேர்கின்றார்.

வள்ளியைக் காணாது தேடத் தலைப்படுகின்றார்கள் வேடுவர்கள். முருகவேள் வள்ளியோடு இருந்த சோலைக்கே வந்துவிடுகின்றார்கள்.

* ஈங்கனம் மறவ ரோடும் இறையவன் தேடிச் செல்லப்
பாங்கரில் ஒருதன் காவிற் பட்டிமை நெறியால் உற்றாள்
ஆங்கனம் தெரியா அஞ்சி ஆறுமா முகத்து வள்ளல்
பூங்கழல் அடியில் வீழ்ந்து பொருமியே புகலல் உற்றாள்.

இவ்வாற்றால் ஐம்புல வேடுவர்களோடும் புலங்களை
நடத்துகின்ற மனம் என்கின்ற அவ் வேட்டுவ மன்னன்
தன்னிடத்தே வளர்ந்த தன் புதல்வியை அகப்படுத்தும்
பொருட்டுத் தேடிச் செல்ல, ஒரு குளிர்ந்த சோலையில்
ஐம்புல வேடர்களை வஞ்சித்துக் களவு நெறியால் உடன்
செல்லற்கு உரியாரோடு சென்ற வள்ளிஎம்பிராட்டி அவ்
வாறாகிய ஆரவார வாசனையை அறிந்து அச்சம்கொண்டு
ஆறுமுகப்பெருமான் திருவடிகளில் வீழ்ந்து பொருமல்
உற்றுக் கூறுவாராயினர் :

கோலொடு சிலையும் வானும் குந்தமும் மழுவும் பிண்டி
பாலமும் பற்றி வேடர் பலருமாய்த் துருவிச் சென்று
சோலையின் மருங்கு வந்தார் துணுக்கமுற் றுளதென் சிந்தை
மேலினிச் செய்வ தென்கொல் அறிகிலேன் விளம்பாய் என்றாள்.

** அம்பும், வில்லும், வானும், கைவேலும், மழுவும்,
ஈட்டியும் கொண்டு வேடர்கள் பலரும் ஒருங்கே திரண்டு
இச் சோலைக்கு அண்மைக்கண் வந்துவிட்டார்கள். என்

* ஐம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்டு
அந்நியம் இன்மையின் அரன்கழல் செலுமே.

என்ற சிவஞானபோதத்தையும்,

மன்னவன்தன் மகன்வேடர் இடத்தே தங்கி
வளர்ந்துஅவனை அறியாது மயங்கி நிற்ப்பு
பின்னவனும் என்மகன்நீ என்றுஅவரில் பிரித்துப்
பெருமையொடும் தானாக்கிப் பேணு மாபோல்
துன்னியஐம் புலவேடர் சுழலில் பட்டுத்
துணைவனையும் அறியாது துயருறும்தொல் உயிரை
மன்னும்அருட் குருவாகி வந்துஅவ ரின்நீக்கி
மலம்அகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்.

என்ற சித்தியாரையும் இணைத்துப் பொருள் கொள்க.

உள்ளமாகிய ஆத்ம போதம் துணுக்கம் எய்துகின்றது. இனி, என் செயலாவது யாது ஒன்றும் இல்லை. வேண்டத் தக்கதைத் தேவரீரே அறிந்து அருள்வீர்; யான் அறிய கில்லேன்; விளம்புவது உளதேல் விளம்புமா விளம்பி அருள்சு" என்று பிரார்த்திக்கின்றார்.

“சிவமாம் தன்மை எய்திய நங்கையே, பேரின்பப் பெருவாழ்வு நீ வாழ வேண்டும். நும்மவரான ஐம்புல வேடர்கள் விரைந்து போர்புரியச் சூழ்வாராயின் கிரௌஞ்ச கிரியையும் சூரபன்மனின் மார்பையும் பிளந்த ஞான போதமாகிய வேல் நம்பாற் செவ்வி நோக்கி இருக்கின்றது. ஆதலின், புன்புலச் சேட்டைகட்கு அஞ்சி வருந்தற்க; யாம் யாவையும் குணியம் செய்வோம். அதனைக் கருத்துட் கொண்டு எம்முள் அடங்கி எம்மை முன்னிட்டுச் சும்மா இரு” என்று சர்வலோகத்துக்கும் இறையாகிய, மன்ன வன் மகள் ஆயினாளுக்கு எந்தையாகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் உபதேசித்தருள்கின்றார்;

வருந்தலை வாழி நல்லாய் மால்வரை யோடு சூரன்
உரந்தனை முன்பு கிண்ட உடம்பிடி இருந்த நும்மோர்
விரைந்தமர் புரியச் சூழின் வீட்டுதும் அதனை நோக்கி
இருந்தருள் நம்பின் என்னை இறைமகட்கு எந்தை சொற்றான்.

வள்ளி நடுங்குகிறாள். வேடரும் நம்பிராசனும் வில்லை வளைத்துச் சரமாரி சொரிகின்றார்கள். வேட்டுவர்கள் செலுத்திய கணை எல்லாம் முருகன்மேல் மெல்லிய பூப் போல் விழுகின்றன. “ஐயனே, இவ் வேடர்களை வேலால் அழித்தல் வேண்டும். சிங்கம் கொலைத்தொழில் செய்ய நினையாது சும்மா இருந்தால் மரையும், மானும், பன்றியும், யானையும் அதனைக் கொல்ல எண்ணி அணுகுமே” என்கின்றாள் வள்ளி எம்பிராட்டி. எம்பிரான் அருள் பெருக அருகே நின்ற சேவல் நிமிர்ந்து எழுந்து கொக்கரிக்கின்றது. நம்பிராசனும் மைந்தனும் சுற்றமும் மாண்டு மடிந்து மண்மேல் விழுகின்றார்கள். தந்தையும் தமையன் மாறும் சுற்றத்தாரும் வீழ்ந்து இறந்தமையை வள்ளி நாயகியார் கண்டு பதைபதைத்துச் சோர, சுப்பிரமணியப்

பெருமான் அவருடைய அன்பைக் காணும்படி திருவுள்ளத்து முகிழ்த்த கருணையோடு அச்சாலையை நீங்கிச் செல்கின்றார். வள்ளியும் பின் தொடர்கின்றாள்.

நாரத முனிவர் அங்கே தோன்றி, “இறந்தவர்களை எழுப்பி அருளாமல் அவர்கள் பெண்ணை அழைத்துச் செல்லல் தகுமோ?” என்கின்றார். ‘நம்மோடு போர் செய்து இறந்த உன் சுற்றத்தாரை எல்லாம் எழுப்புக’ என்று அருளிச் செய்கின்றார் முருகப் பெருமான். ‘உயிர் இழந்த கிளைஞர் எல்லாம் எழுக’ என்று அருள்கிறாள் வள்ளி. உறங்கி எழுபவர் போல நம்பியும் பிறரும் எழுகின்றார்கள்.

கருணைபொழி முகங்கள் ஆறும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டே ஒரு திருமுருகன் வேல் முதலாம் படைகளோடும் காட்சி தருகின்றான்.

“குலக் கொடியைக் களவாகக் கவர்ந்தீர்; குலத்தின் வரம்பினை அழித்ததால் தீராத வசை வந்துவிட்டது; அக்கினி சாட்சியாக வள்ளி திருமணம் நிகழவேண்டும்” என்று எல்லோரும் வேண்டுகின்றார்கள். திருமண ஏற்பாடுகள் எல்லாம் நிகழ்கின்றன, மாமனார் மனையிலே அருகே இருந்த மங்கை நல்லாள் வள்ளியை அருள் கூர்ந்து நோக்குகிறார் முருகப் பெருமான். வேட்டுவக் கோலம் வள்ளியை விட்டு விலகத் தெய்வக் கோலம் வந்து பொருந்துகின்றது.

நல்ல முகூர்த்தத்திலே கந்தவேள் திருக்கரத்திலே கன்னியின் திருக்கரத்தை வைத்து, ‘நம்முடைய தவப்பயனால் வந்த குமாரியை அன்பினால் மணஞ் செய்து தருகின்றேன்; ஏற்றுக்கொள்ளும்’ என்று தாராதத்தம் செய்கின்றான் நம்பிராசன். வேத விதிப்படி திருமணச் சடங்கை நாரதர் இயற்றுகின்றார்.

திருமணம் நிகழும் வேளையில் அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களும் பிறரும் சூழ உமாதேவி சமேதராய் வானிலே எழுந்தருளி வந்து நின்று சுப்பிரமணியப்பெருமான் வள்ளி நாயகியாரைத் திருமணம் செய்யும் தன்மையை முழுதும் பார்த்துத் தண்ணளி புரிகின்றார் சிவபெருமான். திருமால்

முதலிய தேவர்கள் பேரானந்தம் பெற்று நறுமலர் தூவி முருகப்பெருமானை வணங்கித் துதிக்கின்றார்கள். 'இக்கண்களால் அடையப்பாலனவாகிய பயன்கள் எல்லாம் பெற்றேன்' என்று மாதுலன் நம்பி பெருமகிழ்ச்சி கொள்கின்றார். வேட்டுவப் பெண்கள் 'மருகரும் வள்ளியும் இன்றுபோல் என்றும் வாழ்க' என்று வாழ்த்துகிறார்கள். செந்தினை மாவையும் தேனையும் இனிய கனிகளையும் காய்களையும் கிழங்குகளையும் பிறவற்றையும் தேக்கிலையாகிய கல்லையிற் படைத்து அன்போடு உட்கொண்டு அருளவேண்டும் என்று திருமணத் தம்பதிகளை வேண்டுகிறார்கள். இருவரும் சிற்றுண்டிகளை நிவேதனம் கொண்டு அருள்கின்றார்கள்.

அறுமுகக் கடவுள் எழுந்து நம்பிராசனை நோக்கி, "வள்ளிநாயகியோடு நாம் திருத்தணி மலையிற் சென்று இனிது வீற்றிருப்போம்" என்று கூறி அருள்கின்றார். 'நல்லது' என்று நம்பியும் இசைகின்றான். திருத்தணி மலையை அடைந்து உலகத்து உயிர்கள் யாவும் உய்யும்படி அம்மையாரோடு அங்கே வீற்றிருந்து அருள்கின்றார் கப்பிரமணியப் பெருமான்.

அழிக்க முடியாதது :

பாரிய விஞ்ஞானம் பரந்து விரிந்து வளரும் இந்நாள்களிலும் ஆண்டியையும் அரசனையும் உள்ளத்தை ஒழுங்கு படுத்தி உயர்வடையச் செய்கிறது கந்தபுராணம். எத்தனை கோடி இன்பங்கள் இந்த உலக அரசுக்கிலே நிரம்பிக் கிடந்தாலும் திருவருள் நலத்தினால் இறைவனை எண்ணிப் பார்க்கும் நிலைக்கு நம்மை உயர்த்தி வாழ வழிகாட்டுகிறது கந்தபுராணம். நவில்தொறும் நவில்தொறும் நயம் பயக்கின்றது கந்தபுராணம். பயில்தொறும் பயில்தொறும் பக்தி ஞானம் பெருகச்செய்து, 'நம்மையும் ஓர் பொருளாக்கி நாய் சிவிகை ஏற்றுவிக்கும்' செம்மை நலம் தருகின்றது கந்தபுராணம்.

செந்தமிழ்ச் சைவத் திருநாடு கந்தபுராணத்தினால் உயர்ந்தது; உயர்கின்றது; இனிமேலும் உயரும்! அல்லல்

விளைத்த அகர குலத்தை வேர் அறுத்து அறத்தினை நிலை நிறுத்திய முருகப்பெருமான் என்றுமே அறங்காவலனாக விளங்குகின்றார். கந்தபுராணம் முருகப்பெருமானின் திறத்தினை அழகுற எடுத்து உரைக்கும் ஒப்பற்ற காவியம்.

அகத் தமிழின் பூர்வபாகம் களவு; உத்தரபாகம் கற்பு. களவை வள்ளிநாயகியாரிலும் கற்பைத் தெய்வநாயகியாரிலும் வைத்து இன்பத் தமிழை இனிதே நிறைவாக்கி இருக்கிறார் கச்சியப்பர்.

இந்தப் புண்ணிய சரிதத்தைப் பிறழாது காத்துச் சிவநெறி பரப்பும் நம்முடைய செந்தமிழ்ச் சைவச் செந்நெறிச் செல்வர்களுக்குத் தலை வணங்காமல் இருக்க முடியுமா? என்ன! கந்தபுராண மெய்ப்பொருள் அசைக்க முடியாதது; அழிக்கமுடியாதது.

காதலினால் கவலை போகும்

நம்முடைய சைவப் பெருமக்கள் பிள்ளையாருக்குப் பூசை புரிந்தே எந்தக் காரியத்தையும் செய்யத் தொடங்குவார்கள்; நினைத்த காரியம் முட்டின்றி முடிய வேண்டும் என்று குட்டிக் குட்டிக் கும்பிடுவார்கள்.

விநாயகப்பெருமான் அருந் தமிழ்ப் புலமையையும் பெரும்புகழ் நிலையையும் தருவான். குரு வடிவாகிக் குவலயந்தன்னில் உவட்டா உபதேசம் புகட்டுவான். தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவைக் காட்டுவான். ஐம்புலனை அடக்கும் உபாயத்தை அருளுவான். இருவினை அறுத்து இருள் கடிந்து முன்னை வினையின் முதலைக் களைவான். இப்படி அவன் செய்கின்ற நலன்களுக்கு அளவே இல்லை. 'ஓத வினை அகலும்; ஓங்கு புகழ் பெருகும்; காதற் பொருள் அனைத்தும் கைகூடும்' என்ற பெரு நம்பிக்கையினால் செந்தமிழ்ச்சைவப் பெருமக்கள் உள்ளத்திலே பிள்ளையார் நிரந்தரமான ஓர் இடத்தைப் பெற்றுவிட்டார்.

காதற் பொருள் அனைத்தும் கைகூடும் என்ற பெரு நம்பிக்கை முருகனுக்கே இருந்திருக்கிறது என்றால் நாம் என்ன சொல்ல இருக்கிறது? 'தந்தி முகத்து எந்தைதனை முன்னை வருவாய் முதல்வா' என்று அழைக்கிறான் முருகன். மறிகடல் போல் முழங்கி வருகிறார் தந்திக்கடவுள்; "இவ்வேழங் காத்தருள்க; எந்தை நீர் சொற்றபடி செய்வேன்" என்று சொல்லி ஒருபால் சேர்ந்து முருகனைத் தழுவிக்கொள்கிறான் வள்ளி.

பொன்னை அனையாள்முன் போகும் திறன்னோக்கி
என்னை இனிச்செய்வ தென்றிரங்கி எம்பெருமான்
தன்னேர் இலாதமருந் தந்திமுகத் தெந்தைதனை
முன்னை வருவாய் முதல்வா எனநினைந்தான்.¹

1. முனைப்பு அடங்காது முன்செல்வார் உய்யும்பொருட்டுக் குருபரமூர்த்தி உள்ளத்துள் ஓங்காரமாய் நிற்கும் மெய்யை எழுப்புவதல்.

அந்தப் பொழுதில் அறுமா முகற்கிரங்கி
முந்திப் படர்கின்ற மொய்குழலாள் முன்னாகத்
தந்திக் கடவுள் தனிவார ணப்பொருப்பு
வந்துற்ற தம்மா மறிகடலே போல்முழங்கி.¹

அவ்வே லையில்வள்ளி அச்சமொடு மீண்டுதவய்
பொய்வேடங் கொண்டுநின்ற புங்கவன்தன் பாலணுகி
இவ்வேழங் காத்தருள்க எந்தைநீர் சொற்றபடி
செய்வேன் எனஒருபால் சேர்ந்துதழீஇக் கொண்டனளே.²

அன்னதொரு காலே அறுமா முகக்கடவுள்
முன்னொருசார் வந்து முதுகளிற்றின் கோடொற்றப்
பின்னொருசார் வந்து பிடியின் மருப்பூன்ற
இந்நடுவே நின்றான் ஏறுழ்வயிரத் தூணேபோல்.³

கள்ளவினைப் பசுபோதம் :

ஓங்காரமும் முருகப்பெருமானும் வள்ளியம்மையும்
ஒருமை உறும் நிலையைக் கச்சியப்பர் காட்டுகிறார்.
இதைச் சற்றே விளக்கமாகச் சொன்னால், பாசம் ஒரு
பெரிய கடல்; அது விரிந்து பரந்து கிடக்கின்றது. பாவம்,
புண்ணியம் என்ற அலைகள் அங்கே அடிக்கின்றன. உயிர்
அந்த விளைகளாம் அலைகளினிடையே சிக்கி அலைப்புண்டு தடு
மாறித் தத்தளிக்கின்றது. இருவினையாகிய கடலைக் கடந்து
இருவினே ஒப்பாகிய கரையை உயிர் அடைய வேண்டும்.
அந்தக் கரைதான் பாசநீக்கமாகிய கரை. குரு என்ற
தோணிக்காரன் ஏற்றுவானேயானால் இருவினைக் கடலைக்
கடந்து இருவினே ஒப்பாகிய கரையை அடைய முடியும்.
பாசம் பேயாகப் பற்றிக்கொண்டு இருக்கும் வரையிலும்
இறைவனைப் பற்றி நினைக்கவே முடியாது. நினைத்தாலும்
உலகப் பற்று நம்மைத் திசை திருப்பாமல் விடமாட்டாது.

1. பக்குவநிலை அணைய உள்ளத்துள் ஓங்காரமாகும் மெய் உதயமாதல்.
2. ஓங்காரம் உதயமாகவே முழுதுலகு அருளும் முகல்வர் தாரை
பொய்வேடம் தாங்கி மீன்றமை தெளிவாதல்.
3. குருபரன் ஓங்காரமுர்த்தியாய் ஆன்மாக்கள் உய்யும்பொருட்டு எழுக்
கருளும்போது பக்குவான்மாக்கள் பெண்மை எய்தித் தாரகமாகிய அப்பரம்
பொருளுடன் ஒன்றுபடுதல்.

உலகப் பற்றிலே தளர்ச்சி உண்டானால் இறைவனைப்பற்றிய எண்ணமும் அவனுடைய திருவடிகளையே பற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிபும் வரும்.

பிறப்புக்கு வித்தாக இருப்பது பற்று.

பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறுக்கும் மற்று
நிலையாமை காணப் படும்.

என்று வள்ளுவரே பாடுவார்.

நமக்கு மனைவியிடம் ஒரு பற்று; மக்களிடம் ஒரு பற்று; பணத்திடம் ஒரு பற்று. இவ்வாறு மூன்று பற்றுக்கள் உண்டு. இவற்றை வடமொழியிலே ஈஷணத்திரயம் என்று சொல்வார்கள். தாரேஷணை, புத்திரேஷணை, தனேஷணை என்பன அவை. இம் மூன்றும் பிறவியை உண்டாக்குவன. இன்பமாகிய அநுபூதியை நாம் பெற முடியாமல் தடை போட்டு நிற்பன. தனையாக நின்று பிறவிச் சிறையிலே நம்மைத் தள்ளுவன. பாசத்தினால் உண்டான வினைகள் ஒழியும் வரையும் பிறவி இருக்கும்.

ஆசை அறுமின்கள் ஆசை அறுமின்கள்
ஈசனோ டாயினும் ஆசை அறுமின்கள்
ஆசை படப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே.

என்பது திருமந்திரம்.

வினைகள் இரண்டு. நல்வினை, தீவினை என்பன அவை. நல்வினை பொன்விலங்கு; தீவினை இரும்பு விலங்கு. வினையே நம்மைப் பாசக் கட்டில் தள்ளி விடுகின்றது. இந்த வினை விலங்கு நீங்கினால் தேகம் என்னும் சிறை ஒழியும்.

வினைப்போக மே ஒரு தேகம்கண் டாய்வினை தான் ஒழிந்தால்
தினைப்போ தளவும் நிலலாது கண்டாய்
என்று பட்டினத்தார் இதனை விளக்கிப் பாடுவார்.

ஏழையின் இரட்டைவினை ஆயதொரு உடற்சிறை

இராமல்விடு வித்தருள்நி யாயக்காரனும்

என்று திருவகுப்பிலே இதனை அருணகிரிநாதரும் பாடுவார்.
ஆகவே, மேலும் மேலும் பிறந்து பிறந்து சாவதற்குக்

காரணம் இரட்டை வினை. இந்த வினைக்குக் காரணம் பசுபோதம். இறைவனை உணர விடாமல் செம்பிலே களிம்பு போல நம்மிடம் இந்தக் கள்ளவினை இருக்கின்றது. இது நம்மை விட்டு நீங்கினால் நமக்கு இன்பம் உண்டாகும். நீங்குவதற்கு வழி என்ன? இந்தக் கள்ள வினைப் பசு போதத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு ஒருவர் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறார். அவரிடம் கொடுத்து விடவேண்டியதுதானே! அவர் யார் தெரியுமா? நம்முடைய பிள்ளையார் - சித்தி வேழம். பசுபோதத்தைக் கவளமாக்கிக் கொடுத்து விட்டால் களிப்பாக உண்ணுமாம் அந்தச் சித்திவேழம். நாம் கொடுப்பது கள்ள வினைப் பசுபோதம். அதைப் பெற்றுக்கொண்டு சித்திவேழம் நமக்கு எல்லாம் தரவல்ல கருணையைப் பொழிகின்றது. என்கே பாடலைப் பார்ப்போம்.

உள்ளமெனும் கூடத்துள் ஊக்கமெனும்
 தறிநிறுவீ உறுதியாகத்
 தள்ளரிய அன்பென்னும் தொடர்பூட்டி
 இடைப்படுத்தித் தறுகட்பாசக்
 கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளம்இடக்
 களித்துண்டு கருணையென்னும்
 வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை
 நினைந்துவரு வினைகள்தீர்ப்பாம்.

— திருவிளையாடற் புராணம்

பிரணவப்பொருள்:

வள்ளிக்கு வழிகாட்ட இந்த அண்ணலை அழைக்கிறார். ஆறுமுகப் பெருமான். அண்ணை அங்கே வருகிறார். இங்கே அரிய பெரிய கருத்து—மாபெரும் தத்துவம் மறைந்து கிடக்கிறது. அதுதான் தற்போத முனைப்புக் கெட பசு போதம் நீங்க ஞானசிரியன் உயிருக்குப் பிரணவ மந்திர உபதேசம் செய்தலாகும். பிரணவ மந்திர உபதேசத்தினால் தற்போதம் அடங்கும். திரிகரணங்களின் செயல் அடங்கி ஐந்து புலன்களின் நுகர்ச்சியும் ஒடுங்கினால் ஒடுக்கம் என்று சொல்வார்கள். செயற்படுகின்ற மூன்று கரணங்களையும் (மனம், வாக்கு, காயம்) அடக்கினால் அவற்றால் வருகின்ற

அனுபவங்களும் ஒடுங்கும். இந்நிலை எல்லோராலும் அடைய முடியாதது. எனினும், நம்முடைய இலட்சியமாக இது இருக்கவேண்டும்.

எல்லா மந்திரங்களுக்கும் மூலமாகவும் முடிபாகவும் இருப்பது பிரணவ மந்திரம். எல்லா மந்திரங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக்கொண்டு விளங்கும் இந்தப் பிரணவ மந்திர உபதேசத்தினால் ஓம் என்பதன் உருவம் மனக் கண்ணில் ஒளிமயமாகத் தோன்றும். அந்த ஒங்கார ஒளிக்குள் இறைவன் திருவுருவம் தோன்றும். யான், எனது என்கின்ற அகந்தையை நீக்கி ஐம்புலன்களையும் சுட்டறுத்து ஒங்கார ஒளிக்குள்ளே முருகனைக் கண்டால் அதுவே பரமானந்தம் - தூங்காத தூக்கம்.

ஆங்காரம் உள்ளடக்கி ஐம்புலனைச் சுட்டறுத்துத் தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம்பெறுவது எக்காலம்.

என்றுதானே பத்திரகிரியார் பாடுகிறார். செயல் எல்லாம் இறைவன் செயல்; தன் செயல் அல்ல என்ற தெளிவு ஏற்படும்போது சிவன் சிவத்துள் அடங்கும்.

அகங்காரம் என்பது நான் என்ற அகப்பற்று; மமகாரம் என்பது எனது என்ற புறப்பற்று. இவ்விரண்டும் கெட்டாலன்றித் திருவருள் நலன் வாராது; வாராது. பொறி புலன்களை அடக்கி நான், எனது என்ற இருவகைப் பற்றையும் அறச்செய்து அருள் அனுபவத்தில் ஒடுங்க வேண்டும். பற்று அற்றுப் புலன் ஒடுங்கினால் பேரானந்தம் உண்டாகும். அப்போது காண்பான், காட்சி, காட்சிப்பொருள் ஆகிய மூன்றினையும் தாண்டி அப்பாலுக்கப்பாலாய் நிற்கின்ற நிலை வரும். இந்நிலையிலே தூங்காமல் தூங்கிச் சுகம் பெறலாம்.

தூங்கிக்கண் டார்சிவ லோகமும் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்சிவ யோகமும் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்சிவ போகமும் தம்முள்ளே
தூங்கிக்கண் டார்நிலை சொல்வதெவ் வாரே.

--- தீரும்தீர்ம்

இவற்றை அலங்காரப்பாடலிலே அழகாகச் சொல்வார் அருணகிரியார்.

ஆங்கார மும்அடங் கார்ஒடுங் கார்பர மானந்தத்தே
தேங்கார் நினைப்பும் மறப்பும் அறாந்தினைப் போதளவும்
ஓங்காரத் துள்ளொளிக் குளளே முருகன் உருவம்கண்டு
தூங்கார் தொழும்புசெய் யார்என்செய் வார்யம தூதருக்கே.

பிரணவப்பொருள் விநாயகப்பெருமான்.

பிரணவப் பொருளாம் பெருந்தகை ஐங்கரன்
சரணஅற் புதமலர் தலைக்கணி வோமே.

என்பது நறுந்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்து.

பிள்ளையார் பிரணவ சொரூபமாக அமைந்திருப்பதா
லேயே விநாயகப் பெருமானே ஓங்கார விநாயகர் என்
கின்றோம். அருளாளர்கள் மிகப் பெரிய தத்துவத்தை
உருவகப்படுத்தி யானைமுகப் பெருமானே ஓங்கார மூர்த்தி
யாக்கி நம்மை அவன் திருமுன் தோப்புக்கரணம் போடச்
செய்திருக்கிறார்கள். "இறைவா, என்னுடைய ஜீவபோத
மும் ஜீவப் பிரயத்தனமும் உன்னுடைய வரலாறிலும் வல்
வினையிலும் அடங்கி இருப்பதாக! உன் பெருந் திட்டத்
துக்கு என் முயற்சி ஒத்ததாக இருக்குமாயின் நான் வெற்றி
பெறுவேன். அவ்வாறின்றி நான் உன்னுடன் முரண்படு
வேனாயின் என் முயற்சி வெற்றி காணாது தோல்வியே
அடையும். தோல்வி அடைந்தாலும் நான் அதனை உன்
னுடைய ஆணையாக ஏற்றுக்கொள்வேனாக!" இவ்வாறு
அந்தப் பெருமானே வழிபடுதலினால் நம்மை நாமே அர்ப்
பணித்தவர்களாவோம்.

அரிய பெரிய தத்துவம்:

முருகன் வள்ளிநாச்சியாரை வதுவை செய்ய விநாயகப்
பெருமானே—ஓங்கார மூர்த்தியை யானையாக வரச்செய்
தான். அவனுடைய இந்தப் பெரிய திருவினையாடலிலே
பொதிந்து கிடக்கும் பெரும் பொருள்தான் என்ன?
ஞானசாரியன் உயிருக்கு அதன் தற்போத முனைப்புக்
கெடப் பிரணவ மந்திர உபதேசம் செய்வான் என்ற அரிய
பெரிய தத்துவத்தை நமக்குச் சொல்லித் தருகின்றான்
முருகன்! தற்போதம் அடங்கும்போது 'என் செயலாவது
யாதொன்றும் இல்லை; இனித் தெய்வமே, உன்செயவே

என்று உணரப்பெற்றேன் ' என்ற தெளிவு ஏற்படும். தெளிவு வருங்கால் ஜீவன் சிவனை முன்னிட்டுச் சிவனில் அடங்கும்:

துன்னியனும் புலவேடர் கழலில் பட்டுத்

துணைவனையும் அறியாது துயர்உறும்தொல் உயிரை
மன்னும்அருட் குருவாகி வந்துஅவ ரிந்நீக்கி
மலம்அகற்றித் தானாக்கி மலரடிக்கீழ் வைப்பன்

என்ற சித்தியாருக்கு வள்ளி திருமணம் இலக்கியமாகி விடுகின்றது.

ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே ஒருமொழி
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே உருஅரு
ஓமெனும் ஓங்காரத் துள்ளே பலபேதம்
ஓமெனும் ஓங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே.

என்ற திருமந்திரமும் ஓங்காரத்தொடுக்கம் பேசுகிறது. வள்ளி திருமணம் காட்டித் தருவதும் இதுதான்!

காதலினால் சாகாமல் இருத்தல்கூடும்; கவலைபோம்; அதனாலே மரணம் பொய்யாம் என்று பாரதி பாடுவதில் எவ்வளவு தத்துவம் மறைந்து கிடக்கின்றது. இதோ பாரதியின் பாடல்:

காதலினால் மானுடர்க்குக் கலவி உண்டாம்
கலவியிலே மானுடர்க்குக் கவலை தீரும்
காதலினால் மானுடர்க்குக் கவிதை உண்டாம்
கானமுண்டாம் சிற்பமுதற் கலைகள் உண்டாம்
ஆதலினால் காதல்செய்வீர் உலகத் தீரே
அஃதன்றோ இவ்வுலகத் தலைமை இன்பம்
காதலினால் சாகாமல் இருத்தல் கூடும்
கவலைபோம் அதனாலே மரணம் பொய்யாம்.

காதலின் புகழ் பேசும் இப் பாடலிலே கருத்துக் கானமயில் ஆடுகிறது.

முருகனிடத்து நாம் காதல் கொண்டால் பிள்ளையார் பேருதவி செய்வார்! அப்போது அக்காதலினால் கவலை போகும்! மரணம் பொய்யாகும்.

இது எவ்வளவு அறியாமை!

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஸ்ரீஸஸ் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களுடைய இரத்தத்திலே கந்தபுராணம் ஊறி இருந்தது. கந்தசுவாமி மெய்க்கடவுள் அல்லர் என்றும் அவருடைய ஆலயங்களிலே செய்யப்படும் திருவிழா முதலியவைகளுற் பாவங்கள் விளைகின்றன என்றும் அந்தக் காலத்திலே சாதித்தார்கள்; பத்திரிகைகளில் எழுதினார்கள் ஒரு சிலர். இதனை நாவலர் வாசித்தார். நாவலர் கம்மா இருப்பாரா? இதோ நாவலர் எழுதியவை

எழுந்த சந்தேகங்கள் :

“கடவுளின் மகிமை ஓரளவுக்கு அவருடைய கிரியையினாலே பிரசன்னமாகின்றது. மனுஷனுடைய குணம் அவன் ஒழுக்கத்தினால் விளங்குகின்றது. விருட்சத்தின் தன்மை கனியினால் வெளிப்படும். உயர்ந்த பொன் அதன் மாற்றினால் விளங்கும். அதுபோலவே நீங்கள் வழிபடும் கந்தசுவாமியின் தாரதம்மியத்தை அவருடைய வீருத்தாந்தங்களினால் கிரகிப்போம்” என்கிறார்கள்; இது விவேகிகள் யாவருக்கும் ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமன்றோ? ஆதலால் கந்தசுவாமியைக் கடவுள் அல்லர் என்பதற்குக் கூறும் நியாயங்கள் ஒக்குமோ ஒவ்வாவோ என ஆராயாதொழிதல், மெய்க்கடவுளை உணர்ந்து வழிபட்டு முத்தி பெற விரும்பும் மேன்மக்களுக்குத் தகுதி அன்றே! கந்தசுவாமியிடத்திலே பதி இலக்கணம் இன்றென்பதற்கு அவர்கள் எடுத்துக்காட்டும் நியாயங்கள் கந்தபுராணத்திற் கூறப்படும் அவருடைய சரித்திரங்களுள் அவர் சரீரம் கொண்டு பிறந்தமையும், தெய்வயானை அம்மையை விவாகம் செய்தமையும் கன்னிகையாகிய வள்ளி அம்மை இடத்திற் சென்று அவளைத் தம்மோடு புணர்தற்கு உடன்படும்படி பிரார்த்தித்து, அவள் உடன்படாமை கண்டு தமது தமையனாகிய விநாயகக் கடவுளை அழைக்க, அவர் யானை வடிவங்கொண்டு வந்தமை கண்டு அஞ்சித் தம்மிடத்திலே அடைக்கலம் புகுந்த அவனைப் புணர்ந்தமையுமேயாம். இம் மூன்றும் உடையார்

பதி எனப்படுதல் கூடுமோ கூடாதோ எனப் பரீகழிப்போம். பிற்கூறியவாறே ஒரு கன்னிகையிடத்துச் சென்று அவளுடைய தாய் தந்தையரது அநுமதி இன்றி அவளைத் தன்னோடு புணரக் கேட்டலும் புணர்ச்சிக்கு உடன்படாதவளை உடன்படுத்தற்குத் தமையனை அழைத்தலும் தமையனாயினேன் நீதி கோடி அவளை அச்சுறுத்தும் முகத்தால் உடன்படுத்தலும் இடையூற்றினுக்கு அஞ்சித் தன்னிடத்து அடைக்கலம் புகுந்தானே ஆபத்துக் காலத்திற் புணர்தலும் பாவிசுளாகிய மனிதரிடத்துக் காணப்படினும்; கல்வி அறிவு ஒழுக்கம் சற்றும் இல்லாப் பேதைகளாலும் மிக இழிக்கப் படுவன அன்றோ? அப்படியேயாமாயில், இவைகளை உடையவரைக் கடவுள் என்றேனும் கடவுளிடத்தே இவைகள் உண்டென்றேனும் கொள்வது விவேகமா? இனி ஒருத்தியை விவாகம் செய்தல் மனிதருக்கு ஏலுமாயினும் கடவுளுக்கு ஏலுமா? ஏலாதே! காமம் முதலிய குற்றங்களை உடையவர் தம்மை வழிபடும் ஆன்மாக்களுக்கு அக்காமாதிகளை ஒழித்து முத்தி கொடுப்பது எப்படி? சரீரம் உண்டாமாயில் சர்வவியாபகத்துவம் முதலிய இலக்கணங்கள் எல்லாம் இயையாவே!

நாவலர் தரும் நல்ல விளக்கம்:

“நமது பரம பதியாகிய பரமசிவன் பிரதம மகாசிருஷ்டி ஆரம்பத்திலே அருளிச்செய்த முதனூல்கள் காமிகம் முதல் வானுளம் இறுதியாகிய மூலாகமங்கள் இருபத்தெட்டு மாம். அவைகளில் பதியாவார் ஆணவம், மாயை, கர்மம் என்னும் மும்மலங்களும் அநாதியே இல்லாதவர் என்றும் அவருடைய சரீரம் சத்திகாரிய சரீரம் அன்றி மாயாகாரிய சரீரம் அன்றென்றும், சத்தியாவது அக்கினியிற் சூடுபோலச் சிவனுக்கு அபின்னமாகிய சாமர்த்தியம் என்றும் விரித்து உணர்த்தப்படும். சத்தி, அருள் என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். அவ்வாகமப் பொருள்களைச் சுருக்கி உணர்த்தும் சிவஞானசித்தியாரிலும் இவ்வாறே,

காயமோ மாயை அன்று காண்பது சத்தி தன்னால் என்றும்,

ஆரணம் ஆக மங்கள் அருளிஞால் உருவு கொண்டு
காரணன் அருளா னாகில் கதிப்பவர் இல்லை யாகும்.
என்றும் கூறப்படுதல் காண்க.

இவைகளை ஆராயுங்கால், நமது பரமசிவன் பதி இலக்க
ணங்களிற் சிறிதும் குறைவில்லாதவரென்பது ஐயம் திரிபு
அறத் தெள்ளிதிற் துணியப்படும். சந்தசுவாமி அச்சிவனுக்கு
வேறாகாரென்பதும் அந்நூல்களாற் தெளியப்படும். மூலாக
மங்களும் அவற்றின் வழிநூல் சார்பு நூல்களும் இவ்வாறே
சொல்லுகையால் சந்தசுவாமியை மெய்க்கடவுளல்லர்
என்று சிலர் கூறுவதனை நாம் ஒக்கும் என்று கொள்ளுதல்
கூடாது.

இதனால் சந்தபுராண கர்த்தா முதலிய சிவபுராண
கர்த்தாக்களுக்குச் சைவாகமங்களே மெய்ந்நூல்களென்பது
துணிவன்றெனக் கொள்வோமெனின், அது கூடாது.
சந்தபுராணத்தில் மேருப்படலம்,

அந்தமில் ஆக மத்தின் அரும்பதம் மூன்றும் கூற
என்றும்,

அமைச்சியற் படலம்,

தத்த மாற்றங்கள் நிறுவிய சமயிகள் பலரும்
கத்து புன்சொலை வினவினர் அவன்செயல் காணார்
கத்த வாதுள முதலிய தந்திரத் தொகுதி
உய்த்து ணர்ந்திடு நீரே ஒருசிறிது உணர்வார்.

என்றும்,

உமை கயிலைநீங்கு படலம்,

ஆனதன் இயற்கைகள் அனைத்தும் கண்ணுதல்
வானவன் ஆகம மறைபின் வாய்மையான்
மேனிகழ் தொகைவகை விரிய தாகவே
தானருள் புரிந்தனன் தலைவி கேட்கவே.

என்றும்,

தக்கன் பூசைசெய்படலம்,

நாயகன் மொழிதரு நவையில் ஆகமம்
மேயின முறைதெரி விரதன் ஆகியே

என்றும் சிவாகம மகிமை செப்புதல் என்க.

பிற சிவபுராணங்களுள்ளும் இவ்வாறு வருவனவற்றை எடுத்துக்காட்டில் விரியும் என்றஞ்சி விடுத்தனம். இதனால் சைவாகமங்களே முத்திநெறி காட்டும் மெய்ந்நூல்களென்பது புராண கர்த்தாக்களுக்குத் துணிவு என்பது தெள்ளிதிற்பெறப்படும்.

கந்தபுராணத்தில் அமைச்சியற்படலம்,

வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத் துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்குங் காணலன் புதியிற்புதியன்
முதக் கார்க்குமு தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்
என்றும்,

ஞானந் தான்உரு வாகிய நாயகன் இயல்பை
யானும் நீயுமாய் இசைத்தும் என்றால் அஃதெளிதோ
மோனம் தீர்கலா முனிலரும் தேற்றிலர் முழுதுந்
தானும் காண்கிலன் இன்னமும் தன்பெரும் தலைமை.
என்றும்,

உமை கயிலைநீங்கு படலம்,

உருவிலை நமக்கென ஒன்று நம்வயின்
அருளுரு அவைஎலாம் என்ன
என்றும்,

ததீசிப் படலம்,

உருவும் செய்கையும் ஓங்கிய பேருமுன்
அருவினாற் கொண்டு
என்றும்,

உத்தரப் படலம்,

நிலவு கின்றதன் னருளுருக் கொண்டிடு நிமலன்
என்றும்,

காமரு வடிவாய் எங்கும் காண்பது சத்தி அங்கண்
மாமய மாகி நின்றான் மன்னிய சிவனும்
என்றும்,

தக்கன் பூசைசெய் படலம்,

அருளுரு வாகியே அகில மாணிகள்

தருவதும் கொள்வது மாகித் தானுவாய்

என்றும் பதி இலக்கணங்கள் சைவாகமங்களிற் கூறியவாறே சிவபுராணங்களுள்ளும் கூறப்பட்டமை தெளிக. இனி,

திரு அவதாரப் படலம்,

அருவமும் உருவும் ஆகி அநாதியாய்ப் பலவாய் ஒன்றாய்ப் பிரமமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பதோர் மேனி யாகக் கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும் கரங்கள்பன் விரண்டும் கொண்டே ஒருதிரு முருகன் வந்தாங் குதித்தனன் உலகம் உய்ய. என்றும்,

மறைகளின் முடிவால் வாக்கால் மனத்தினால் அளக்கொ னாமல் நிறைவுடன் யாண்டும் ஆகி நின்றிடும் நிமல மூர்த்தி அறுமுக உருவாய்த் தோன்றி அருளொடு சரவ ணத்தின் வெறிகமழ் கமலப் போதின் வீற்றிருந் தருளி னானே. என்றும்,

திருவிளையாட்டுப் படலம்,

ஆதலின் நமது சத்தி அறுமுகன் அவனும் யாமும் பேதகம் அன்றால் நம்போல் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான் ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையும் உணர்ந்தான் சீரும் போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான். என்றும்,

அவைபுகு படலம்,

முன்ன வர்க்குமுன் ஐகுவோர் தமக்குமுற் பட்டுத் தன்னை நேரிலா தீசனந் தனிப்பெயர் தாங்கி இன்று யிர்க்குயி ராய்அரு வருவமாய் எவர்க்கும் அன்னை தாதையாய் இருந்திடும் பரமனே அவன்காண். என்றும்,

ஈச னே அவன் ஆடலால் மதலையா யினன்காண் ஆசி லாவவன் அறுமுகத் துண்மையால் அறிநீ பேசில் ஆங்கவன் பரனொடு பேதகன் அல்லன் தேச லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல். என்றும்,

கூட்டு மன்னுயிர் எவற்றிற்கும் இருவினைப் பயனைக்
கூட்டு வானவன் ஆங்கவை துலையெனக் கூடின
வேட்ட மேனிலைக் கதிபுரி வானவன் மேலாய்க்
கூட்டு வான்முதல் திறமெலாம் ஆங்கவன் கண்டாய்.

என்றும் வருஞ் செய்யுள்களால் கந்தசுவாமி சிவனுக்கு
வேறல்லர் என்று துணியப்படும்.

செம்பொருள் குறிப்புப்பொருள் :

இப்படியாமாயின், பரமசிவன் பார்வதியைப் புணர்ந்தார், பிரிந்தார் என்றும் கந்தசுவாமி தெய்வயானை அம்மையை விவாகம் செய்து புணர்ந்தார் என்றும் வள்ளி நாயகியை இச்சித்துக் கூடினாரென்றும் கூறப்படுதலாலும் புராணங்களிற் சொல்லப்பட்டவைகள் ஒன்றற்கொன்று மறுதலைப்படுகின்றன அன்றோ எனில் அன்று; பொருள் செம்பொருள் குறிப்புப்பொருள் என இருவகைப்படும் என இலக்கண நூல்கள் விதித்தலானும், சிவபுராணங்கள் சிவ இடங்களிற் குறிப்பாகப் பொருள் கொள்ளக் கிடக்கும் என்பது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முதலிய சிவானுபூதி மாண்கள் இயற்றிய பல சாத்திரங்களினாலும் குரு சம்பிரதாயத்தினாலும் தெள்ளிதிற் துணியப்படுதலானும் என்க.

அற்றாயின், சிவன் பார்வதி தேவியைப் புணர்ந்தார், பிரிந்தார் என்பனவற்றிற்கும் கந்தசுவாமி தெய்வயானை அம்மை, வள்ளி அம்மை என்னும் பெண்கள் இருவரைப் புணர்ந்தார் என்பதற்கும் பொருள் என்னை எனிற் கூறுதும். ஆண், பெண், அவி என்னும் மூன்றும் அல்லாத அநாதி மலமுத்த பதியாகிய சிவத்தையே சர்வான்மாக்களையும் தோற்றுவித்ததால் ஆண்பாற்படுத்திப் பிதா எனவும், சூரியனுக்குக் கிரணம்போல அச்சிவத்துக்கு அபின்னமாயுள்ள சத்தியையே நிமித்த காரணமாகிய அச்சிவம் அத்தொழில் இயற்றுதற்குத் துணைக்காரணமாயிருத்தலால் பெண்பாற்படுத்தி மாதா எனவும், அச்சிவம் அச்சத்தியோடு கூடி

உத்தியோகித்துச் சங்கற்பித்தலையே, அவ்வான்மாக்களது தோற்றத்துக்குக் காரணத் தொழிலாகையால் உகந்து புணர்தலெனவும் அச்சங்கற்பம் இல்லாமையையே பிரிதல் எனவும் சொல்லியதென்றறிக.

கந்தபுராணத்தில் ததிசி உத்தரப்படலம்.

தேனமர் கமலத் தண்ணல் செய்தொழில் முற்றும் ஆற்றால்
ஆனதன் அருளை ஆங்கோர் ஆயிழை யாக நல்கி
மேனிகழ் கருணை தன்னால் மேவுவ துணராய் ஏனை
வானவர் போலெங் கோனை மதித்தனை மதியி லாதாய்.

எனக் கூறுமாற்றானும் உணர்க. இனி, அக்கினி சத்தி ஒன்றாய வழியும், சுடப்படுவதும் விளக்கப்படுவதும் அடப்படுவதுமாகிய விஷயத்தில் குடு விளக்கம் அடுதலாகிய தொழிலினாற் பலவாதல்போல கந்தகவாமியினது சத்தி ஒன்றாயவழியும் கிருத்திய பேதத்தால் இச்சாசத்தி, ஞான சத்தி, கிரியாசத்தி என மூவகைப்படும். அவற்றுள் இச்சா சத்தியாவது ஆன்மாக்களை முத்தியில் அடைவிக்க விரும்பு தல்; ஞான சத்தியானது அவ்வான்மாக்களுடைய கர்மங் களையும் அக்கர்மங்களுக்கு ஈடாகிய தனு கரண புவன போகங்களை உபாதானத்திரயத்தினின்றும் தோற்றுவிக்கும் முறைமையையும் அறிதல். கிரியா சத்தியாவது அவ்வான் மாக்களுக்குக் கர்ம சமத்துவம் பிறப்பிக்கும் பொருட்டுக் கர்மங்களைப் பக்குவாபக்குவமறிந்து கூட்டிப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்தல். கந்தகவாமிக்கு இம்மூன்று சத்திகளுமே புராணங்களில் முறையே வள்ளியம்மை, வேலாயுதம், தெய்வயானை அம்மை எனக் கூறப்பட்டன.....

இத்தேசத்தில் தேவாலயங்கள் அனைத்தினும் வருஷந் தோறும் கந்தபுராணம் பிரசரிக்கப்படினும் பிரசார கர்கள் பெரும்பான்மையும் சைவாகம உணர்ச்சி இல்லாதவ ராகையால் உண்மைப்பொருள் பரவாதொழிந்தது. செம் பொருளாகிய சிற்றின்பப் பொருளே உண்மைப் பொரு ளென்று பிரசரிக்கையால் பெருங் கேடு விளைந்தது.....

கோயில்கள் எங்கும் சைவாகமங்களை ஒதி உணர்ந்தவர்களும் நல்லொழுக்கம் உள்ளவர்களாகிய மேன்மக்களைக் கொண்டு கந்தபுராணத்தின் உண்மைப் பொருளைப் பிரசரிப்பிக்கில் கேட்போர்களுக்கு இவ்வாறு கேடு விளைதல் இன்றிச் சிவபக்தியே வளரும்.”

நாவலருடைய இந்தப் பொன்னான விளக்கத்தைக் கேட்ட பின்னரும் கந்தசுவாமியின் மகிமையை அறியாது வாயில் வந்தனவற்றைப் பேசுவாராயின் அது அவர்கள் அறியாமை என்று சொல்வதைவிட வேறொன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. வள்ளியம்மை திருமணப்படலத்துக்குக் குறிப்புப் பொருளாகிய பேரின்பப் பொருளே அன்றிச் செம்பொருளாகிய சிற்றின்பப் பொருள் மெய்ப்பொருள் அன்று என்று யாவரும் அறிதல் வேண்டும்; சிற்றின்பப் பொருள் கொள்ளாதல் மகாபாவம். ஐயோ, இது எவ்வளவு அறியாமை!

வாழும் ; வளரும்

ஐந்தனை :

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் தமிழ்ச் சங்கம் இருந்திருக்கிறது என்பது வரலாற்று அறிஞர்களின் கருத்தாகும். முதற்சங்கம், இடைச் சங்கம், கடைச்சங்கம் எனத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் மூன்று இருந்தன என்பது இறையனாகப்பொருள் உரையாலும் சிலப்பதிகார உரையாலும் இன்றோரன்ன பிறவற்றாலும் தெளிவாகின்றது. முதலிரண்டு சங்கங்களில் இருந்தார் சிலருடைய பெயர்களும் அவர்களினால் ஆக்கப்பட்டன என்று கூறப்படும் நூல்கள் சிலவற்றின் பெயர்களுமே இக்காலத்தில் தெரியவருகின்றன. முதற் சங்கம் கடல் கொள்ளப்பட்ட முதல் ஊழி இறுதிக்கண் தென் மதுரையில் இருந்தது என்றும் இடைச்சங்கம் இரண்டாம் ஊழியில் கபாடபுரத்தில் இருந்ததென்றும் இப்போதுள்ள மதுரையில் கடைச்சங்கம் இருந்தது என்றும் நாம் அறிகிறோம். இப்போது கிடைப்பன பெரும்பாலும் கடைச்சங்க நூல்களே ஆகும்.

பூயியை ஐந்து பாகமாகப் பிரித்து அவற்றின் இயல்பையும் ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய தெய்வத்தையும் தொல்காப்பியம் தெரிவிக்கின்றது. முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை என்பன நிலத்தின் பாகுபாடுகள். காடும் காட்டைச் சார்ந்த இடமும் முல்லை; மலையும் மலையைச் சார்ந்த இடமும் குறிஞ்சி; வயலும் வயலைச் சார்ந்த இடமும் மருதம்; கடலும் கடலைச் சார்ந்த இடமும் நெய்தல்; முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையிற் திரிந்து நல்லியல்பு அழிந்த - நீரும் நிழலும் அற்ற இடம் பாலை.

முல்லைக்குத் தெய்வம் திருமால். குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகன். மருதத்துக்குத் தெய்வம் இந்திரன். நெய்தலுக்குத் தெய்வம் வருணன். பாலைக்குத் தெய்வங்கள் அக்கினி, காளி, சூரியன்.

மக்கள் ஏத்திய தெய்வங்கள் :

முல்லை நிலத்திலே மழை குன்றியபோதும் வியாதிகளினால் நலிவு உண்டானபோதும் திருமலைக் குறித்து மகளிர் குரவைக் கூத்தாடுவர். குரவைக் கூத்தாடினால் மழை பெய்யும், நோய் நீங்கும், பசு கறக்கும். கண்ணன், நப்பின்னை, பலராமன் என்பவர்கள் குரவைக் கூத்தாடியதாக மணிமேகலை பேசுகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் ஆய்ச்சியர் குரவை என்னும் பகுதியில் இடைப் பெண்கள் குரவைக்கூத்து ஆடியதாக இளங்கோவடிகள் சொல்கிறார். பரிபாடல் என்ற சங்க நூலில் திருமாலுக்கு ஏழு பாடல்கள் உண்டு. பெரும்பாணாற்றுப் படையில் திருமால் பாராட்டப்பட்டிருக்கிறார். திருவேங்கடத்தில் திருமால் நின்றுகொண்டு காட்சி அளிப்பதாகச் சிலப்பதிகாரம் பாடுகிறது. அழகர் மலையிலும் திருமால் இருப்பதாகப் பரிபாடலும் சிலப்பதிகாரமும் பாடுகின்றன. வேங்கடம் சென்றால் இம்மைப் பயனையும் மறுமைப் பயனையும் திருமால் தருவார் என்ற கருத்துள்ள ஒரு வெண்பா புறப்பொருள் வெண்பா மாலையில் உள்ளது. அகநானூற்றிலும் புறநானூற்றிலும் பதிறுப்பத்திலும் திருமால் விதந்தோதப்படுகிறார். திருமலை ஆலமர் கடவுள் என்பர்; ஆலின் கீழிருந்து உபதேசித்த கடவுள் என இதற்கு விளக்கம் கொண்டு இதனைப் பரமசிவன் என்று பேசுவோரும் உளர்.

'சேயோன் மேய மைவரை உலகம்' என்பதனால் குறிஞ்சிக் கடவுள் முருகன் என்பது விளங்கும்? மலைநாட்டு மக்கள் தம்குறை தீரவேண்டிக் குன்றக் குரவை ஆடினார்கள். வேலன் (பூசாரி) ஆவேசம் கொண்டு குறி சொல்வான்; வேடர்கள் முருகனுக்குப் பலியும் கொடுப்பார்கள். திருமுருகாற்றுப்படை ஆறு படை வீடுகளைச் சொல்கிறது. ஒரு பாண்டியனை வாழ்த்த வந்த மருதன் இளநாகனார் செந்தூர்க் கடற்கரை மணலின் எண்ணிக்கையை விடப் பலகாலம் வாழவேண்டும் என்று வாழ்த்தி இருக்கிறார்; மலைபடுகடாத்தில் படைவீடு இன்னதென்று விளக்கப் பட்டிருக்கிறது. குறுந்தொகை முதற்பாட்டும் பரிபாடலில் எட்டுப் பாடல்களும் முருகப்பெருமான் துதிகளாக அமைந்துள்ளன. இப்பாடல்களில் எல்லாம் அப்

பெருமானின் மகிமை பலவாறாக விரித்துப் பேசப்படுகின்றது. மதுரைக் காஞ்சியிலும் பரிபாடலிலும் திருப்பரங்குன்றத் திருவிழா பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அழகர்மலையைச் சோலைமலை என்று திருமுருகாற்றுப் படை பாடுகிறது. நக்கீரர் அதனை முருகன் திருப்பதி என்றே பாடுகிறார். சோலைமலையில் சரவணப்பொய்கை என்ற ஒரு தீர்த்தம் உண்டு.

இந்திரனை மருதநில மக்கள் ஏத்திப் போற்றுவர். துன்பம் வந்தபோது துயர் துடைப்பதற்காக இந்திரனை வழிபட்டு விழா எடுப்பார்கள். இந்த விழா கொடியேற்றத்துடன் ஆரம்பமாகி இருபத்தெட்டு நாள் நிகழும். காவிரிப் பூம்பட்டினத்திலே இந்திரனுக்கு வருடந்தோறும் இருபத்தெட்டு நாள் விழாச் செய்ததாகச் சிலப்பதிகாரமும் மணிமேகலையும் பேசும். முருகனுக்கு வேலையும் திருமாலுக்குச் சக்கரத்தையும் வைத்து அவற்றையே தெய்வங்களாகப் பாவித்து வழிபட்டு வந்த தமிழ்ப்பெரும்குடி மக்கள் வச்சிராயுதத்தை இந்திரனுக்குப் பாவித்து வழிபட்டனர். இந்திரவிழாவின் ஆரம்பத்திலே பழமணல் மாற்றுதல், புதுமணல் பரப்புதல் போன்ற அலங்காரங்களைச் செய்ததாகச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை பேசுகின்றன.

நெய்தல் நிலத்துக்குத் தெய்வமாக வருணனை வழிபட்ட மக்கள் சுராமீனின் கொம்பை நட்டுத் தம் ஆராதனைகளைச் செய்தார்கள். 'சுறவுக்கோட்டுட் கடலரசன் தோன்றி வரங்கள் இனிதருளும்' எனவரும் திருவாணைக் காப்புராணம் இதனைச் சொல்கிறது.

பாலைநிலத் தெய்வங்கள் குரியன், காளி, அக்கினி. 'பரிதியஞ் செல்வனும் திகிரியஞ் செல்வியும் பாலைக்குத் தெய்வம்' என்பார் அடியார்க்கு நல்லார். காளியின் பெருமையைக் கவிங்கத்துப் பரணி போன்ற பரணிகளிற் பரக்கக் காணலாம்.

கலித்தொகை, ஐங்குறுநூறு, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் சிவபெருமானுடைய துதிகள் உள்ளன. 'நீலமணி மிடற்றொருவன் போல மன்னுக பெரும் நீயே' என்ற புறநானூற்றுச் செய்யுளிலே ஔவையார் அதிகமானப் பாராட்ட வருகிறார். பரமசிவன் நீலமணி

மிடற்றொருவன். அவன்போல நிலை பெறுக என்று வாழ்த்துகிறார் ஓளவையார்.

நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாம்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈடுக

எனவரும் மணிமேகலை ஒவ்வொரு கடவுளுக்குமே சிறப்புச் செய்யச் சொல்லிப் பரமசிவனின் கோயிலுக்குப் பெருமை தேடித் தருகின்றது. சிலப்பதிகாரமும் பரமசிவன் கோயிலைப் 'பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயில்', என்று பாடி முதலிடம் கொடுத்திருக்கின்றது. கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் இன்னொன்றைப்பற்றி என்பது ஒன்று. அங்கே ஒரு பாடல்:

முக்கட் பகவன் அடிதொழா தார்க்குஇன்ன
பொற்பனை வெள்ளையை உள்ளா தொழுகின்ற
சக்கரத் தானை மறப்புகின்ற ஆங்குஇன்ன
சத்தியான் தாள்தொழா தார்க்கு.

முக்கட் பகவன்—சிவன்; பொற்பனை வெள்ளை—பனைக் கொடியையுடைய பலராமன்; சக்கரத்தான்—மாயோன்; சத்தியான்—வேற்படை முருகன். இவர்களை வணங்காதவர்களுக்குத் துன்பம் உண்டாகும்.

குறிஞ்சிக்குமரன் புகழ்:

பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என்ற வரிசையில் முதலில் அமைந்திருப்பது பத்துப் பாட்டு. அதில் முதற்பாட்டு திருமுருகாற்றுப்படை. தமிழ்ப் பெருமக்கள் நூல்களைப் பாடும்போது கடவுள் வணக்கத்தை அமைத்தே பாடினார்கள். பத்துப்பாட்டுக்கு முதற் பாட்டாக இருக்கும் திருமுருகாற்றுப்படை பத்துப் பாட்டுக்குமே கடவுள் வாழ்த்தாகி விட்டது. எனவே, குறிஞ்சிக்குமரன் சங்க நூல்களிலேயே முதலிடம் பெற்று விட்டான்! திருமுருகாற்றுப்படையிலே, 'மறுஇல் கற்பின் வான்றுதல் கணவன்' என்று தெய்வயானையைப்

ஒருமுகம்

குறவர் மடமகள் கொடிபோல் நுகப்பின்

மடவரல் வள்ளியொடு நகைஅமர்ந் தன்றே.

என்று வள்ளி எம்பிராட்டியையும் பாடுகிறார் நக்கிரர். முருகப்பெருமான் தமிழ் இலக்கணத்துக்கு அமைய

வள்ளியைக் களவு மணஞ் செய்கிறான். கற்புமணத்தைத் தேவயானையின்பால் நிகழ்த்திக் காட்டுகிறான். அடுப்பாரும் கொடுப்பாரும் இருக்கத் தேவயானையைக் கற்புமணத்திலும் அடுப்பாரும் கொடுப்பாரும் இல்லாமல் வள்ளியைக் களவு மணத்திலும் ஏற்றுக்கொண்டான்.

அகத்திணையில் களவு கற்பு என இருபகுதிகள் உண்டு. காந்தர்வம் களவு எனப்படும். நற்குலத்து உதித்த தலைவனும் குறிஞ்சி நிலத்துக் கன்னியும் தனி இடத்தில் தற்செயலாக ஒருவரை ஒருவர் சந்திப்பர். பின்னர் தம்முட் காந்தர்வ விவாகம் செய்து ஒருவரை ஒருவர் விட்டுப் பிரிவார்கள். இதனைத் தலைவியின் தோழியும் தலைவனின் உயிர்ப் பாங்கனும் மட்டுமே அறிவர். தலைவனின் பிரிவாற்றாமையால் தலைவி கவலை மேலிட இருப்பாள், தன் பெற்றோர்கள் தன்னை வேறு யாருக்கேனும் மணம் முடித்து வைத்துவிடுவார்களோ என்றும் தன் கற்புக்குப் பங்கம் வருமோ என்றும் கவலை மேலிடத் தலைவி இருப்பாள். உண்ணாது உறங்காது பேசாது கவலையுடன் இருக்கும் தலைவியின் பெற்றோர்கள் வேலனை அழைத்துக் குறி கேட்பர். வேலன் பேய் பிடித்திருக்கிறது என்பான்.

தோழி அதை மறுத்து உரைத்துச் சொல்வாள்: "நானும் தலைவியும் பூக்கொய்ய ஒருநாள் காட்டுக்குப் போனபோது மழைபெய்தது. வெள்ளம் எங்களை இழுத்துச் சென்றது. கட்டழகனான வீரன் ஒருவன் எம்மைக் கரையேற்றிக் காப்பாற்றினான். அதுமுதல் இவள் அவன் நினைவாகவே இருக்கிறாள்" என்பாள். அல்லது, "யானை எங்களைத் துரத்திற்று; அப்போது வீரன் ஒருவன் எங்களைக் காத்தான். அதுமுதல் அந்த வீரனின் நிலைவே இவளுக்கு இருக்கிறது" என்பாள். அல்லது, "ஒரு நாள் பூக்கள் பறிக்கப் போனபோது பூ எட்டவில்லை, ஒருவன் தலைவியைத் தன் தோளின்மேல் ஏற்றிப் பூவை எட்டிப் பறிக்க உதவி செய்தான். அன்று முதல் இவள் அவன் நினைப்பாகவே இருக்கிறாள்" என்பாள். இங்ஙனம் தலைவியின் நிலையை எடுத்துச் சொல்வதற்கு 'அறத்தொடு நின்றல்' என்று பெயர். குறிசொல்லும் வேலனைப் பார்த்துத் தோழி கூறியதாக நற்றிணையில் ஒரு பாடல் வருகிறது.

கடவுள் ஆயினும் ஆக
மடவை மன்ற வாழிய முருகே.

என்பது அந்தப் பாடல். “தலைவி காதலால் வருந்துகிறாள், நீ தெய்வமாக இருந்தும் இதனைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே. வாழிய முருகே” என்று முருகன் ஆவேசம் வந்ததாக அபிநயித்துக் குறிசொல்லும் வேலனுக்குச் சொல்கிறாள் தோழி.

காலவெள்ளத்தில் கரைந்துபோகாது நின்று நிலவும் சங்க இலக்கியங்கள் அத்தனையிலும் இறை உணர்ச்சி இழை ஓடி இருக்கிறது. சிவனையும் திருமாலையும் முருகனையும் வருணனையும் இந்திரனையும் வழிபட்ட நம்முன்னோர் முருகனுக்குத் தனிச்சிறப்பு அளித்திருக்கிறார்கள். “பாவுள் முந்துற வந்து நிற்கும் முருகாற்றுப் படை மொழிந்தான்” எனச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சும்மா பாடுவாரா?

தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் முதல் திணையிலேயே உயர்ந்த மலையிலே முருகனை வைத்து வணங்கினார்கள்; மலைக் கிழவன் என்றும் குறிஞ்சித் தலைவன் என்றும் போற்றி ஏற்றம் தந்தார்கள். முருகனை முதல் திணையில் முதல் கடவுளாகக் கொள்ளப்பட்டான். புதியனவற்றை எல்லாம் இறைவனுக்கு நிவேதனம் செய்யக் கற்றுக் கொண்ட தமிழ் மக்கள் ‘கடியுண் கடவுள்’ என்று முருகனுக்கு ஒரு பெயரையும் கொடுத்தார்கள்; கடி-புதுமை; புதிய பொருள்களை ஏற்றுக் கொள்பவன் என்பது அதன் பொருள்.

முருகக் கடவுளைப் பற்றிய துதிகளுள் ஒன்று இங்கே நினைவுக்கு வருகின்றது:

தாமரை புரையும் காமர் சேவடிப்
பவழத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சபக எறிந்த அஞ்சடர் நெடுவேல்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏம வைகல் எய்தினரால் உலகே

குறந்தொடை - கடவுள் வாழ்த்து

தாமரை மலரைப் போன்ற அழகிய செம்மையாகிய திருடையையும் பலமுத்தை ஒத்த சிவந்த நிறத்தையும் விளங்காநின்ற ஒளியையும் குன்றிமணியை ஒக்கும் சிவந்த ஆடையையும் கிரவுஞ்ச மலையினது நடுவிடம் பிளக்கும்படி வீசிய அழகிய ஒளியை உடைய நெடிய வேற்படையையும் கோழிச் சேவலை வரைந்த கொடியையும் உடைய முருகக் கடவுள் பாதுகாத்தருளுதலால் உலகத்திலுள்ள உயிர்கள் இன்பமயமாகிய நாள்களை அடையாநின்றன. ஆதலின் உலகுக்கு இடையூறில்லை;

இவ்வாறு உலகுக்குப் பயன்பட வாழ்த்தி இருக்கிறார் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார். முருகப் பெருமான் உயிர்களுக்கு வரும் இன்னல்களைப் போக்கி இன்பத்தைத் தந்து காவல் தெய்வமாக இருக்கின்றான். அவன் அருட்காப்பு இல்லையானால் உலகம் வாழமாட்டாது. எல்லா வற்றுக்கும் காரணமாக இருப்பது அப்பெருமானுடைய திருவருள்.

நாகரிக சமுதாயத்துக்கு ஜீவநாடி கடவுள் நம்பிக்கையாகும்; ஆன்மிக வளர்ச்சி, புலன் அடக்கம், பரோபகார சிந்தனை இவை இன்றி நாகரிகம் இல்லை. இறைவனிடம் நம்பிக்கை வைத்தால் அன்றி இவை ஏதும் இல்லை. நம்முன்னோர் வாழையடி வாழையாகக் கடவுள் நம்பிக்கையிலே ஊறி இருந்திருக்கிறார்கள். சமயவாழ்வு நீண்ட நெடுங்காலமாக அநுபவ பூர்வமாகப் பெரும் பயன் தந்திருக்கின்றது. அதனால் வாழ்வு வளமாகி இருந்திருக்கிறது.

இன்றோரன்ன ஏற்றம் பெற்ற முருக வழிபாட்டிலே அடங்கி இருக்கின்ற தத்துவத்தை உள்ளபடி உணர வேண்டும். உணர்ந்தால் வேண்டா வினாக்களுக்கு இடமே இல்லை.

கால அலைகளை அடக்கி வெற்றிகண்டது நமது சமய நெறி. அது என் றென்றும் வாழும்; வளரும்; விளங்கும்;

நான் யார்?

கல்விபைப்பற்றி வீர சந்நியாசி விவேகாநந்தர் எடுத்துரைத்தவற்றை இங்கே நாம் படிக்காமல் இருக்க முடியாது. அந்த மகான் சொல்கின்றார் :

* “ கல்வி என்பது மனிதனிடம் ஏலவே அமைந்துள்ள நிறைவை எடுத்துக்காட்டும் பண்பின் உருவம். மனிதன் இயல்பாகவே அறிவுடையவன்; அறிவு புறத்தே இருந்து வருவதில்லை. அது அவன் அகத்தே உள்ளது.....”

எனவே, உலக அறிவாக இருந்தாலும் சரி, ஆன்மிக அறிவாக இருந்தாலும் சரி, இவ்விரண்டு அறிவும் மனித உள்ளத்தே இயல்பாகவே இடம்பெற்றிருக்கின்றன. பல தருணங்களில் இந்த அறிவு வெளிப்படாது மறைந்து கிடக்கும். மறைக்கும் திரையைப் படிப்படியாக அகற்று வதை நாம் கல்வி என்கின்றோம். இவ்விருட் திரையைக் கிழிப்பதன் மூலமே அறிவு மேம்படுகின்றது. இத்திரையை நீக்கிய மனிதனே பேரறிவு பெற்றவன். எவன்மீது இருளாகிய திரை தடித்துப் படிந்துள்ளதோ அவன் அறிவு அற்றவன். எனினிடத்து அந்தத் திரை முற்றாக

* Education is the manifestation of the perfection already in man. Knowledge is inherent in man; no knowledge comes from outside; it is all inside.....

All knowledge therefore, secular or spritual is in the human mind. In many cases it is not discovered but remains covered, and when the covering is being slowly taken off, we say ‘we are learning’ and the advance of knowledge is made by this process of uncovering. The man from whom this veil is being lifted is the more knowing man; the man upon whom it lies thick is ignorant; the man from whom it has entirely gone is all knowing, omniscient.

முழுதாக அழிந்துள்ளதோ அவனே எல்லாம் அறிந்தவன்; சர்வஞ்ஞன்.”

அறியாமையாகிய இருள் :

இங்கே விவேகாநந்தர் ஒன்றைச் சொல்லாமல் சொல்லிவிடுகிறார்; மனித உள்ளத்திலே இடம் பெற்றிருக்கின்ற அறியாமையாகிய இருளை அகற்றினால் அன்றி விடுபேற்றைக் காணுமாறு இல்லை. இதை இன்னும் விளக்கமாகச் சொன்னால் ஆணவமாகிய மலத்தை—அகங்காரம் என்னும் களிம்பை அறிவு விளக்கம் என்னும் புளி கொண்டு நீக்கும் பொழுது முத்திப் பேறு வந்து வாய்க்கும்; ஒருசேர அழித்துவிட முடியாத ஆணவத்தை உள்ளவாறு உணர்ந்து அதனை அடக்கிக் கொள்ளக் கூடுமானால் ஒருவன் மகாத்மா ஆகலாம். ஆணவம் ஒருசேர அழிக்க முடியாதது. மெய்யுணர்வு என்னும் கருவியின் உதவிகொண்டு அதனை வெல்ல முடியும்.

சூரனுக்கும் பெருவாழ்வு :

முருகப்பெருமான் சூரபன்மனையும் தனக்கு அடியவனாகி விடவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றான். சூரபன்மனை அழிக்கவேண்டும் என்பது முருகன் திருவருட் குறிப்பாக இருந்திருக்குமேயானால் அப் பெருமானுக்குப் போர்க்களம் தேவை இல்லை. படைகள் அணிவகுத்து வரவேண்டும் என்பது இல்லை. முருகப்பெருமான் ஒரு கணம் நினைத்தாலே போதும். ஆயிரத்து எட்டு அண்டமும் சாம்பராய்ப் போய்விடும். சூரனுடைய ஆணவத்தை அகற்றவேண்டும்; அவன் உள்ளத்திலே குடிக்கொண்ட அறியாமையை ஒழிக்க வேண்டும்; அவனையும் ஆட்கொள்ளவேண்டும் என்றபெருங் கருணையினால் முருகன் தன் திருப்பெரு வடிவத்தைக் காட்டுகிறான். அண்ணாந்து பார்க்கிறான் சூரன். அந்தத் திவ்விய பேருருவத்தின் அடி எங்கே என்று குனிந்து பார்க்கிறான். திருக்கோல அழகு தெரிகிறது.

இறுதியும் முதலும் இல்லா இப்பெரு வடிவம் தன்னைக் கறைவிட முறழுஞ் சூரன் கண்ணீர் மிதத்தின் நீற்ப அறிவரும் உணர்தல் தேற்ற ஆறுமா முகத்து வள்ளல் சிறிதுநல் உணர்ச்சி நல்க இளையன செய்யல் உற்றான்.

“இவன் திருவடியின் அழகுக்கு ஆயிரகோடி மன்மதர்களுடைய அழகு எல்லாம் திரண்டு ஒன்றாகச் சேர்ந்தாலும் ஈடாகாது என்றால் இவனுடைய திருவுருவத்தின் பேரழகுக்கு உவமை சொல்லமுடியுமா” என்று முருகனின் திருக்கோலப் பேரழகில் தன்னையே பற்கொடுத்து விடுகிறான் குரன். நான் என்ற அகங்காரமும் எனது என்ற மமகாரமும் மறைகின்றன.

போயின அகந்தை போதம் புகுந்தன வலத்த தான தூயதோர் தோளும் கண்ணும் துடித்தன புவனம் எங்கும் மேயின பொருள்கள் முற்றும் வெளிப்படு கின்ற விண்ணோர் நாயகன் வடிவம் கண்டேன் நற்றவப் பயன்சு தன்றோ.

முருகன் நினைவுமேலிடப் போதம் புகுகின்றது. ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் எனது என்ற எல்லைக்குள் அடக்கிய குரன் போதம் புகுந்தவுடன் பிரபஞ்சம் தனக்குச் சொந்தம் இல்லை என்பதை உணர்கின்றான். தன்னைத்தானே அறிகின்றான். பின்னர் திருப்பெருவடிவத்தை மறைத்துச் சூரபன்மனுக்குக் கொடுத்த ஞானத்தையும் நீக்குகிறார் கந்தவேள். ஞானம் நீங்கியதும் பழைய அகம் பாவமும் சினமும் பகையும் பொங்கி வருகின்றன. போர் எழுகின்றது. வேற்படையாம் ஞானசக்தி அவுண மன்னனின் அகந்தை நிறைந்த அசுர உடலை அழிக்கின்றது. குரன் சேவலும் மயிலும் ஆகிறான். அறியாமையாகிய இருள் நீங்கியபோதுதானே குரனுக்கும் பெருவாழ்வு வந்து எய்தியது.

வள்ளியின் சுயநிலை :

காமம் முனிந்த கலைமுனிவன் கண்ணருளால் வள்ளி வாம மடமானின் வயிற்றிலே உதிக்கிறாள்; அவள் திருமாலின் மகள்; நில உலகிலே வள்ளி மலையில் நம்பி ராஜனுடைய பெண்ணாக—குறவருக்கும் குறத்தியருக்கும் மத்தியிலே குறமகளாக வளர்கிறாள். குறமகளிருடைய பழக்கங்களையும் வழக்கங்களையும் மேற்கொள்கிறாள்; குறிஞ்சி நிலத்து ஊரிலே வாழ்ந்து யானைகளுக்கும் ஏனைய விலங்குகளுக்கும் இருப்பிடமாகிய பெருங் காட்டிலே காணக் குறவர் களிகூர ஏனைப் புனங்காத்து இனிது இருக்கிறாள்; வள்ளி நாச்சியாரைத்

திருமணம் புரிய வலிய வருகின்ற முருகன் வேடனாகின்றான். என்றும் இளையவன் கிழவனாகின்றான்; வேங்கை மரமாகிறான்; காரியம் பலிக்காதது கண்டு 'முன்னே வருவாய் முதல்வா' என்று அண்ணனை அழைக்கிறான்; மலையும் மண்ணும் நடுங்க மதயானை வருகிறது. ஓங்காரம் தோன்றியதும் ஆங்காரம் மறையும் தானே! வேண்டாம் என்று வெறுத்துத் தள்ளிய விருத்த முனிவனையே கட்டித் தழுவுகிறான் வள்ளி. களவுத் திருமணமும் நிகழ்ந்து விடுகிறது.

மும்முதற் கடவுளும் ஆதிப் பிரான் என்று தம் அடித் தொழும்பாற்றி நிற்ப, முருகனே,

கூனேறு மதிநுதற் தெய்வக் குறப்பெண்
குறிப்பறிந்து அருகணைந்துஉள்
குற்றேவல் செய்யக் கடைக்கண் பணிக்கெனக்
குறைஇரந்து அவள் தொண்டைவாய்த்
தேனூறு கிளவிக்கு வாயூறி

திற்கின்றான். இது அவனுடைய எளிவந்த தன்மை. வள்ளி திணைப்புனத்தைக் காவல் செய்கின்றபோது,

புல்லிது புல்லிது புனத்தைக் காத்திடல்
மெல்லியல் வருதியால் விண்ணின் பால்வரும்
வல்லியர் யாவரும் வணங்கி வாழ்த்திடத்
தொல்லியல் வழாவளந் துய்ப்ப நல்குவேன்.

என்று தன்னைத் தொடர்ந்துவரச் சொல்கின்றான் முருகன்: 'மென்மையாகிய சாயலினையுடைய கன்னிப் பெண்ணே, என்னைத் தொடர்ந்து வருவாயாக, தேவலோகத்திலுள்ள அரம்பையர் அனைவரும் உன்னை வந்தித்து வணங்கி வாழ்த்தும்படியாகத் தொன்மையும் இயற்கையும் நீங்காத நித்திய செல்வத்தை நீ அனுபவிக்குமாறு உனக்கு நான் தருவேன். இத்துணைப் பெருமைக் குரியையாகிய நீ புல்புலமாகிய திணைப்புனத்தைக் காவல் செய்து இருப்பது நின் பெருமைக்கு இழிவு, இழிவு' என்று வள்ளியின் சுய நிலையைச் சுப்பிரமணியப் பெருமான் சொல்கிறார்.

அறிவு விளக்கம் :

ஆன்மா சுயநிலையை மறந்து வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது. பிரபஞ்சமாகிய காட்டிலே எத்தனை எத்தனை மிருகங்கள் ; ஆணவம் என்ற பெரிய பாளைகள், காமம், குரோதம் முதலாய புலிகள், கரடிகள். இவை எல்லாம் வாழ்கின்ற சூழலிலே ஐம்புல வேடரின் மத்தியிலே ஆன்மாவும் வாழ்கின்றது. சிற்றின்பமாகிய தினையை ஆன்மாதன்னுடையது என எண்ணி அதனை அநுபவிக்கவேண்டும் என்ற பற்றுத் தடித்து வளரத் தன்னை மறந்து, தன் சுயநிலையை மறந்து, தன் ஆற்றலை மறந்து நிற்கிறது.

எனவே, நாம் இருக்கும் நிலையை உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும். கல்வி என்பது மனிதனிடம் ஏலவே அமைந்துகிடக்கின்ற நிறைவை எடுத்துக்காட்டும் பண்பின் உருவம். அந்தக் கல்வியே நமக்கு வேண்டும். நாம் புல்லர் அல்லர்; பாவினரும் அல்லர். நம்மை நாமே உணராத குறையினால் வாழத் தெரியாது வழக்கி விழுக்கிறோம். நாமும் மகாத்மா ஆகலாம்.

உத்தரேதாத்மனானம் நாத்மானமவஸாதயேத்
ஆத்மைவ ஹ்யாத்மனோ பந்துராத்மைவ- ரிபுராத்மன :

தன்னைத் தன்னாலே உயர்த்திக்கொள்க. தன்னை இழிவுறுத்தல் ஆகாது: ஏனெனில், தானே தனக்கு நண்பன் ; தானே தனக்குப் பகை.

நம்மை நாமே உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும் என்று கீதை முழங்குகிறது. ஒருவனுடைய உயர்வு தாழ்வுகளுக்கு அவனுடைய அறிவும் அறிவில்லாமையுமே காரணம் என்ற பெருங்கருத்தை நாலடியார் நலமாகச் சொல்கின்றது; பாடல் இதுதான் :

நன்னிலைக்கட் தன்னை நிறுப்பானும் தன்னை
நிலைகலக்கிக் கீழிடு வானும் — நிலையினும்
மேன்மேல் உயர்த்து நிறுப்பானுந் தன்னைத்
தலையாகச் செய்வானும் தான்.

“என்னை அறிந்திலேன் இத்தனை காலமும் என்னை அறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்” என்று திருமந்திரமும் பாடுகின்றது. விளக்கு இல்லாத இருட்டு வீட்டில் ஒருவன் பொருளையும் காணமாட்டான்; தன்னையும் காணமாட்

டான். அதுபோலே, நல்லுணர்வாம் முற்றுணர்வு விளக்கு ஏற்றப்படாமையால் ஒருவன் தன்னை அறியும் தன்மை இல்லாதவன் ஆகின்றனன்;

அண்டம் ஆயிரத் தெட்டையும் தனிஅர சாட்சி
கொண்டு வைகினன் குலத்தொடும் அமர்தங் குழுவைத்
தொண்டு கொண்டனன் யாவர்வந் தெதிர்க்கினும் தொலையேன்
உண்டு கொல்லிவண் எனக்குநே ராகவே ஒருவர்.

என வீரம் பேசிய குரன் போதம் புகுந்தபோது,

மீயுயர் வடிவம் கொண்டு மேவிய தூதன் சொற்ற
வாய்மைகள் சரதம் அம்மா மற்றியான் பெற்ற அண்டம்
ஆயவை முழுதும் மற்றும் அறுமுகம் படைத்த செம்மல்
தூயபொற் பதரோ மத்தில் தோன்றியே நிற்கும் அன்றே.
என்று தன்னை உணர்கிறான். அறுமுகம் படைத்த செம்மலை
வாயார வாழ்த்துகிறான்.

வள்ளி தன்னைத்தானே உணராத நிலையிலே,

இழிகுல மாகிய எயினர் பாவைநான்
முழுதல கருள்புரி முதல்வர் நீரெனத்
தழுவுதல் உன்னியே தாழ்ச்சி செப்புதல்
பழியது வேயலால் பான்மைத் தாகுமோ,

என்று பேசுகிறான்.

புல்லிது புல்லிது புனத்தைக் காத்திடல்.....

தொல்லியல் வழாவளம் துய்ப்ப நல்குவேன்.

என்று வள்ளியின் சுயநிலையை அவளுக்கு அறிவுறுத்துகிறார் முருகப்பெருமான். குரனும் தன்னை அறியவில்லை; வள்ளியும் தன்னை அறியவில்லை. ஆனால், முருகப்பெருமான் இருவருக்கும் வளவாழ்வு கொடுக்கிறான்.

எனவே, நம்மை நாமே அறிகின்ற அறிவு நமக்கு வேண்டும்; மலத்தாலும் மருளாலும் மயங்கி நிற்கும் உயிர்கள்மாட்டுப் பேரருள் பூண்டு இறைவன் திருவருள் புரிவான், நான் யார், எங்கே செல்லவேண்டும்? என்ற இரண்டு வினாக்களுக்கும் விடைகாண முற்பட்டு வெற்றி கண்டால் சான்று ஆகும் அற்ற தனி வெளியில் முருகனைச் சந்திக்கலாம்;

அன்பே சிவம்

‘அன்பும் சிவமும் இரண்டு என்பர் அறிவினார்’ என்று ஒரு திருமந்திரம் தொடங்குகிறது. அன்பு அவ்வளவு பெரியது. அது எல்லா உயர்களுக்கும் பொதுவானது; அன்பு இல்லாத வாழ்வு உயிர் இல்லாத வாழ்வு. அறிவு குறைந்த உயிர் இனங்களின் வாழ்வில் அமைந்த அன்பை நாம் உணரும்போது நமக்கு வியப்பு ஏற்படுகின்றது. உயிரினம் அழியாமல் பெருகி வளர்ந்து வருகின்றதென்றால் அதற்கு ஓர் அடிப்படைக் காரணம் இருக்கத்தானே வேண்டும். அதுதான் ஆண்டவன் நமக்கு அளித்த பெருங் கொடையாம் அன்பு. ‘அன்பின் வழியது உயிர்நிலை’ என்று தானே வள்ளுவரும் சொல்கின்றார்.

அரிய பெரிய உண்மை:

வள்ளியிடம் வார்த்தை ஆடுகின்ற குமாரசுவாமி அரிய பெரிய உண்மையை நமக்குச் சொல்கின்றார்.

மாவியல் கருங்கனைய் மற்று நின்றுளேப்
பாவியன் நீங்கியே படர வல்லனோ
ஆவியை அகன்றுமெய் அறிவு கொண்டெழீழ்ப்
போவது கொல்திது புகல வேண்டுமே.

“மாவின் வடுவகிரை (வடு-பிஞ்சு, வகிர்-பிளவு) ஒத்த கரிய கண்ணையுடைய பெண்ணே, உன்னைப் பாவனை செய்பவனாகிய யான், நான் நீயாய் இருத்தலை ஏழிந்து பிரிந்து செல்வதற்கு வல்லவன் ஆவேனோ? உடம்பு உயிரைப் பிரிந்து அறிவையும் பற்றிக் கொண்டு விலகிப் போதலைச் செய்யுமா? இந்த உண்மையை உனக்கு வெளிப் படச் சொல்ல வேண்டுமோ” என்பது இந்தப் பாடலின் பொழிப்புரை.

முதல்வன் பெத்த நிலையில் ஆன்மாவின் அறிவு செயல் களை முன்னிட்டுக்கொண்டு தான் பின்னிலையில் வெளிப் படாது உபகரித்து நிற்பன். பெத்த நிலையில் முதல்வன்

ஆன்ம மயம். முத்தி நிலையில் ஆன்மா முதல்வன் மயம். இதனை உணர்த்தவேண்டி வள்ளிநாச்சியாரை நோக்கி, “நான் நீயாய் உனக்கு உபகரித்தலை நீங்கின் உன் நிலை என்னாகும்” என்கின்றார். உடம்பு தொழிற்பட வேண்டுமானால் ஆன்மா சாக்கிராவஸ்தையில் இருக்கவேண்டும்; இதனால் மனம் முதலிய கரணங்களும் ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் விளங்கித் தொழிற்படும். அவ்வாறன்றி ஆன்மா சரீரத்தோடு கூடி நில்லாவழி உடம்பு சடத்தன்மையின் பாற்படுமே அன்றி இயக்கம் நிகழாது. இங்கே பெரியதோர் உண்மை தெளிவாகின்றது. சக்தி இன்றிச் சிவம் இல்லை. சிவம் இன்றிச் சக்தி இல்லை. திருவருளால் (சக்தி) உலகம் தொழிற்படுமே அன்றிச் சிவத்தால் மட்டும் உலகம் தொழிற்படாது: “சக்தியாகிய உன்னால் சிவமாகிய நாம் சிருட்டியாதி தொழில்களைச் செய்யவேண்டும் அன்றி உன்னைப் பிரிந்து நின்றல் கூடாது. நீ எனக்கு உரியை; நான் உன்னை உடையவன்” என்ற உண்மையைக் குறிப்பாக முருகப் பெருமான் உணர்த்துவது சிந்திக்க வேண்டியதொன்றாகும்; வள்ளி தன்னை உணராத நிலையிலே,

இழிகுல மாகிய எயினர் பாவைநான்
முழுதுலகு அருள்புரி முதல்வர் நீரெனைத்
தழுவுதல் உன்னியே தாழ்ச்சி செப்புதல்
பழியது வேயலாற் பான்மைத் தாருமே.

எனக் கூறுதல் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து வேடருக்கு இடையில் ஆன்மா வளர்ந்து தளர்ந்தமையைக் காட்டுகின்றது. ‘அணங்குசால் உயர்நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன் மணங்கமழ் தெய்வத்து இளநலம் காட்டி’ சுப்பிரமணியப் பெருமான் வருவான் என்பதை அப்போது வள்ளி அறியவில்லை. உயிர் தன்னைத்தானே அறிந்து கொள்ளாத நிலையைக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் திறம்பட வள்ளிமேல் வைத்துக் காட்டுகிறார். இன்னும் சொல்லப்போனால், கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகளின் பொருள் அறிபுலமை, பொருள் இலக்கணம் வல்லார்க்கு அருவிருந்தாகும்; பெருவிருந்தாகும்.

சீவ னெனச்சீவ னென்னவே நிலை
 சீவ ஞ்சீவ ஞரை அறிகலர்
 சீவ ஞ்சீவ ஞரை அறிந்தபின்
 சீவ ஞ்சீவ ஞயிட்டிங் கிருப்பரே.

என்ற திருமந்திரத்தை இங்கே நினைவு கொள்ளல் சாலப் பொருத்தமாகும்.

எங்கும் பிரிப்பின்றிக் கலப்பால் ஒன்றாய் நிற்கும் எம்பிரானும் உயிரும் ஒன்றை வீட்டு ஒன்று அகன்று ஒன்றைத் தனித்துக் காணுதல் முடியாது. உயிர் திருவருள் துணையில்லாமல் சிவனை அறியமாட்டாது. திருவருள் நலன் பெருகுகின்றபோது ஆருயிர் பேருயிராம் சிவனை அறிந்து திருவடியில் அடங்கிச் சிவனாகவே இருந்து இன்பம் துய்க்கும். "தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை; தன்னை அறியாமல் தானே கெடுகின்றான்" எனத் திருமூலர் மேலும் இக்கருத்தை விளக்கிப் பாடுவார்.

அருட் யோலிவு :

வேடனாகி விருத்தனாகி நின்ற முருகன் பசினோயாகிய அக்கினி வாட்டுவதாக இருக்கின்றது என்று கேட்க, தேனையும் கனிகளையும் தினைமாவையும் திருக்கரங்களில் வள்ளி நாயகியார் நிவேதிப்ப அவற்றைத் திருவமுது செய்கின்றான். பின்னர், "நீர் வேட்கையாகிய தாகம் பெரிதும் உடையேன்" என்று கூறுகிறான்; "இம்மலைக்கப்பால் ஏழு மலைகளையும் கடந்ததன்பின், மேற்புறத்தில் ஒரு களை உண்டு; அவ்விடத்துக்குச் சென்று நீரை உண்டு வருவீராக" என்கிறான் வள்ளி. "நானே விருத்தன், குறிப்பிட்ட களைக்கண் நீரை நீயே காட்டுவாயாக" என்று ஆறுமுசங்களையும் கரந்து வந்த உள்ளங்கவர் கள்வனாகிய முருகப் பெருமான் கூறி அருள்கின்றான். வள்ளி 'வருக' என அழைத்து வழிகாட்டுவானுக்கு வழிகாட்டி முன்போகின்றான். களைக்கண் அமுத மயமாகிய நீரைக் காட்டுகிறான். வெயிலினால் வெப்பமுற்றவர் போல் நீரைப் பருகி, பின்னர், இரங்கிக் குறை இரந்து வேண்டி மயங்கிக் கும்பிட்டுச் சொல்கின்றான் முருகப் பெருமான்.

ஆகத்தை வருத்து கின்ற
 அரும்படு அவித்தாய் தெண்ணீர்த்
 தாகத்தை அவித்தாய் இன்னும்
 தவிரந்தில தளர்ச்சி மன்றோ
 மோகத்தை அனைய கூந்தல்
 மெல்லியல் வினையேன் கொண்ட
 மோகத்தைத் தணித்தி யாயின்
 முடிந்ததென் குறைய தென்றான்.

இப்போது வள்ளி ஐம்புலச் சேட்டை அகன்ற நிலை யிலே இருக்கின்றாள். சிவபோகத்தை நுகர்ந்து சிவப்பசி யாகிய சிவாக்கினி எழுகின்றது. இந்தச் சிவாக்கினி அதி அற்புதம் வாய்ந்தது. நிவேதனங்களோடு நிவேதனம் செய்வாரையும் நுகர்ந்து உட்கொள்ளும் பெருவலி படைத் தது சிவாக்கினி. எழுந்த பசியும் தாகமும் சாதாரண பசியும் தாகமும் அல்ல; பரிபக்குவ ஆத்ம போகத்தையே நுகரும் பசியும் தாகமும் ஆகும். ஏழுமலைகளையும் கடந்து சென்றமை மாயா தத்துவம் ஏழையும் கடந்த நிலையுமாம். வள்ளி வழிகாட்டச் சுப்பிரமணியப் பெருமான் பின் சென்ற நிலை ஓடி மீள்கென ஆடல் பார்த்திருக்கும் நிலை. முதல்வராகிய சுப்பிரமணியப் பெருமான் வள்ளி நாச்சியாரிடம் கொண்ட மோகம் அப்பெருமாட்டியை ஆட்கொள்ளக் கொண்ட மோகம். அப்பெருமான் தாமே பஞ்ச கிருத்திய கர்த்தா ஆதலின் வினையேன் என்றார்.

இடக்கை வலக்கை தெரியாது வேடர்களிடையே வளர்ந்து தன் இயல்பையே மறந்து வாழ்ந்த வள்ளியை ஆட்கொள்ள விரும்பிய பெருமான், “வினையேன் கொண்ட மோகத்தைத் தணித்தியாயின் முடிந்தது என்குறை” என்கிறான். இது, ‘அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி;’ இறைவன் உயிரோடு இரண்டறக் கலந்து நிற்கத் திருவருள் சுரக்கும் நிலை; அது பித்தம் தலைக்கு ஏறிப்போன தணியா அதி மோகம். அவன் ‘நடித்த நாடகம்’—போட்ட வேடம் எல்லாம் அருளின் கோலம்.

சிவன் சிவமாதல் வேதாந்த சித்தாந்தம். சிவன் சிவனை என்றயினும் பிரிந்திருப்பதில்லை. பரமாத்மா ஜீவாத்மா வுடன் இணைந்து உபகரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற நிலை அத்வைதம் ஆகும். இந்த நிலை என்றும் உள்ளது. பெத்த நிலையிலும் பந்தம் நீங்கிய முத்தி நிலையிலும் அத்வைத நிலையுண்டு. தன்னிலை சார்ந்ததன் வண்ணம் என்பதனை உணர்ந்தபோது பொய்ச் சார்புகள் நீங்கும். மெய்ச் சார்புகைவரும். தன்னைச் சிவமாகக் காணும் ஆன்மா நான் என்பதன் உண்மைப் பொருளை அறியும். இதனை அறிவதே உண்மை ஞானம். இந்த அரிய கருத்தைக் காட்டவே முருகவேள் வள்ளியிடம் மயல் கொண்டு தணியா அதிமோக தயாபரனாகி நாடகம் நடக்கிறான்.

உலைப்படு மெழுகு தென்ன உருகியே ஒருத்தி காதல்
வலைப்படு கின்றான் போல வருந்தியே இரங்கா நின்றான்
கலைப்படு மதியப் புத்தேள் கலங்கலம் புனலிற் தோன்றி
அலைப்படு தன்மைத் தன்றே அறுமுகன் ஆடல் எல்லாம்.

உலைக்களவில் உருகும் மெழுகைப் போல் முருகன் உருகி, ஒருத்தியின் காதல் வலைப்படுகின்றவனைப் போல் வருந்துகிறான். அங்கே அவனுடைய அருட் பொலிவு தெரிகிறது. திருவிளையாடல்களில் இதுவும் ஒன்று.

அன்பே சிவம் :

கவருபம் இருந்தவாரே இருக்கச் சத்தியின் தொழிலால் ஆடல்கள் நிகழும். ஆன்ம இயல்புகளாகிய அறிவு இச்சை செயல்களில் அன்பின் மூலமாகிய இச்சையை ஆன்மாக்கள்பால் விருத்திசெய்யும் முகமாக முருகன் திருவருள் புரிவான்.

இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறுவதற்கு இன்றி அமையாதது அன்பு. குரபன்மன் பெருந் தவம் புரிந்து பேராற்றல் பெற்றான் ; பெருஞ் செல்வமும் பெற்றான். ஆனால் அவன் தான் பெற்ற ஆற்றல் அவ்வளவையும் கொண்டு பிறர்க்குத் துன்பத்தையே இழைத்தான். அவன் உடம்பை ஒறுத்துப் பெருந்தவம் புரிந்தும் பிற உயிர்களிடத்து அன்பு செய்ய அவனுக்குத் தெரியவில்லை. அவன்

வலிமை பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்கும் வகையிலேயே சென்றது. இத்தகைய தவம் மெய்த்தவம் ஆகாது: இறைவனுடைய திருவருள் நலனைப் பெறுவதற்கு வழியும் ஆகாது.

என்பே விறகாய் இறைச்சி அறுத்திட்டுப்
பொன்போற் கனலில் பொரிய வறுப்பினும்
அன்போடு உருகி அகங்குழை வார்க்கு அன்றி
என்போல் மணியினை எய்தவொன் னாதே.

இந்தத் திருமந்திரம் அன்புடைமையின் ஏற்றம் பேசுகின்றது. அன்புடையாளர் முன் இன்ப வடிவினான சிவன் வெளிப்படுவான். அறங்களில் மிக மிக முக்கியமானது அன்பு. சிவமாகிய பேரின்பக் காதலன் அன்பு எனும் பிடியுள் அகப்படுவான்.

வள்ளி நாச்சியாரிடம் வந்து முருகப் பெருமான் 'நடித்த நாடகம்' எல்லாம் அன்பின் மூலமாகிய இச்சையை ஆன்மாக்கள் பால் விருத்தி செய்யும் திருவிளையாடல்களேயாகும்.

அன்பு உயிர்; சிவம் ஆண்டான். அன்பின் விளவே இன்பம். சுருக்கமாகச் சொன்னால், அன்பே உயிர். அன்பே இன்பம். அன்பே திருவடிப் பேறு. அன்பே சிவம்.

மாறிநின் நென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்
புலனைந்தின் வழிஅடைத் தமுதே
ஊறிநின் நென்னுள் எழுபரஞ் சோதி
உள்ளவா காணவந் தருளாய்
தேறலின் தெளிவே சிவபெரு மானே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஈறிலாய் பதங்கள் யாவையும் கடந்த
இன்பமே என்னுடை அன்பே.

என்ற மணிவாசகரின் திருவாசகம் இங்கே நினைவுக்கு ஓடி வருகிறது.

' என்றும் பொன்றது நின்று இலங்கும் இன்பவடிவமே. எளியேனுடைய உயிர்க்கு உயிராகிய அன்பே, என்னுடன் இயைந்து நின்று ஐம்புலன்களும் என்னை மயக்குகின்றன ! பிறப்புக்கு ஆளாக்குகின்றன. அவ்வாறு புன்னெறி அதனிற் செல்லும் போக்கினை விலக்கித் திருவடி உணர்வாம் அமிர்தம் எளியேன் உணர்வின் கண் ஊற்றெடுத்துப் பெருகுமாறு அருள வேண்டும் ! அறிவாய் விளங்கும் பேரொளியே, நின்னுடைய இயற்கை உண்மைப் பிழம்பினை நாம் காணுமாறு அருள வேண்டும் ' என்று மணிவாசகரே வேண்டுகிறார்.

இறைவனை "இன்பமே, என்னுடை அன்பே" என்று மணிவாசகர் அன்பு ஒழுக்க வேண்டுவது நினைந்து நினைந்து உணர்ந்து உணர்ந்து உருகவேண்டியதொன்றாகும்.

திருமூலர் எல்லாவற்றுக்கும் விளக்கம் தருவதுபோலப் பாடும் அந்தத் திருமந்திரம் இதோ :

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
 அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிவிலார்
 அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிந்தபின்
 அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந் தாரே.

அறிவுக்குப் பொருந்தும்

“பழைமையை விரும்புவோர் புராணங்களைத் துருவித் துருவி ஆராய்வதை இன்னமும் விட்டபாடிಲ್ಲ. கடவுள் இருக்கிறார் என்றே இல்லை என்றே பேசத் தொடங்கினால் பேசிக் கொண்டே போகலாம். அந்த விவாதம் நமக்கு இப்போது வேண்டாம். நமக்கு வேண்டுவது ஓர் ஆபாசமற்ற கடவுள். அப்படி ஒரு கடவுள் நம்மிடத்திலே இல்லை. காலத்துக்கும் கருத்துக்கும் நிலைமைக்கும் சூழ்நிலைக்கும் இயைந்ததாக நம்முடைய மதம் இருக்கிறதா? மதத்திலே மாசு ஏறிவிட்டது. எனவே, நமக்கு இன்று ஒரு புரட்சி வேண்டும். அது சமயப் புரட்சியாகவே இருக்கட்டும், அறிவுக்குப் பொருந்தாத போலிகளாகிய புராணங்கள் நமக்கு வேண்டாம்.”

பதினென் புராணங்கள் :

நம்முடைய புராணங்களுக்கு இப்படி ஒரு விளக்கம் தருபவர்களையும் இன்று நம் மத்தியிற் காண்கின்றோம். அதனால் படிப்பவர்களிடையேயும் சற்றே ஈடாட்டம் காணப்படுகின்றது. புராணங்களிற் பிழை இல்லை. நவீன வியாக்கியான கார்த்தாக்கள் நல்ல கண் கொண்டு புராணங்களைப் பார்க்கவில்லை. தெய்வம் என்பதொரு சித்தம் உண்டாகாத குறை. இதைவிட வேறொன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை.

வேத காலம் தொடர்பே புராணக் கதைகள் நம்முடைய தர்மத்தை வளர்த்து வந்திருக்கின்றன. அவை நம்மை வழி நடாத்தி வந்திருக்கின்றன; வேண்டாதனவற்றை, அறிவுக்கு ஒவ்வாதனவற்றை, காலத்துக்கும் கருத்துக்கும் நாட்டுக்கும் பொருந்தாதனவற்றைப் புராண கார்த்தாக்கள் நம்முன் படைக்கவில்லை. புராணக் கதைகளுக்கு அடிப்படைத் தத்துவம் உண்டு. புராணம் என்றால் பழைமை என்பது பொருள். திருவாசகத்தில் வரும் சிவபுராணம் என்னும் பகுதிக்குச் சிவனது அநாதி

முறைமையான பழைமை என்றே பொருள் எழுதுகிறார்கள். பழைமைக்குப் பழைமையாகப் புதுமைக்குப் புதுமையாக இருப்பது புராணம் என்று வடமொழியாளர் சொல்வார்கள். புராணங்களில் ஆங்காங்கே காணப்படும் வரலாறுகள் காலத்தினால் பழைமை உடையன. ஆனால் அவை நமக்குச் செல்வழி காட்டிப் பயன்தருவன. அவை காலவெள்ளத்தில் மிதந்து, கரை ஏறுவதற்குக் காரணம் தெரிகிறதுதானே!

வேதத்தை ஒதி உணர்ந்தும் மெய்ப்பொருட் துணிவு பிறவாதவருக்கும் வேதத்துக்கு அநுகர் அல்லாதவருக்கும் பயன்படும் பொருட்டுப் பதினெண் புராணங்களைச் சிவ பிரான் நந்திக்கு உபதேசித்தார். அவர் அவைகளைச் சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித்தார். சனற்குமார முனிவர் வியாச முனிவருக்கு உபதேசித்தார். வியாச முனிவர் சூதமுனிவருக்கு உபதேசித்தார். சூதமுனிவர் உலகத்துள்ள யாவர்க்கும் உபதேசித்தருளினார். வியாச முனிவருடைய திருவருளினாலே நான்கு வேதங்களும் வேதாந்த சூத்திரமும் பதினெண் புராணங்களும் உலகம் எங்கும் பரந்தன.

வேதங்களை வகுத்துப் பரப்பிய வேதவியாசர் வேதங்களின் பரம தாற்பரியத்தைப் புராணங்களாக இயற்றினார். இவற்றைப் பொதுமக்களுக்குப் பிரசாரம் செய்யும் மேலாம் பணியைச் சூதரிடம் ஒப்படைத்தார். சூதர் புராணங்களைப் பிரசாரம் செய்துகொண்டே இருந்ததால் அவர் சூதபெளராணிகர் என்று ஒரு சிறப்புப் பெயரும் பெற்றார்.

பதினெண் புராணங்களாவன: (1) சைவ புராணம் (2) பவிடிய புராணம் (3) மார்க்கண்டேய புராணம் (4) இலிங்க புராணம் (5) காந்த புராணம் (6) வராக புராணம் (7) வாமன புராணம் (8) மற்றச புராணம் (9) கூர்ம புராணம் (10) பிரமாண்ட புராணம் (11) காருட புராணம் (12) நாரதீய புராணம் (13) வைணவ புராணம் (14) பாகவத புராணம் (15) பிரம புராணம் (16) பதும புராணம்

(17) ஆக்கினேய புராணம் (18) பிரமகைவர்த்த புராணம். இவற்றுள் சைவ புராணம் முதல் பிரமாண்ட புராணம் இறுதியாக உள்ள பத்தும் சிவபுராணங்கள். காருட புராணம் முதல் பாகவத புராணம் இறுதியாக உள்ள நான்கும் விட்டுணு புராணங்கள். பிரம புராணம், பதும புராணம் இரண்டும் பிரம புராணங்கள். ஆக்கினேயம் அக்கினி புராணம். பிரமகைவர்த்தம் சூரிய புராணம்;

கந்தபுராணப் பெருமை :

கந்தபுராணம் மிக உயர்ந்தது. சகல வேதங்களின் சாரத்தையும் உள்ளடக்கியது. ஐப்பது கண்டங்களினால் புனையப்பட்டது. ஒரிலக்கம் கிரந்தம் உடையது. வேதாந்தங்களின் சாரத்தை உள்ளடக்கியது. சனற்குமார சங்கிதை, சூதசங்கிதை, பிரமசங்கிதை, விட்டுணு சங்கிதை, சங்கரசங்கிதை, சூரசங்கிதை என ஆறு சங்கிதைகளை உடையது. இவற்றுள் சங்கரசங்கிதை பன்விரண்டு கண்டங்களை உடையது. முப்பதினாயிரம் கிரந்தம் உடையது. அவற்றுள் முதற் கண்டமாகிய சிவரகசிய கண்டம் பதின்முவாயிரம் கிரந்தம் உடையது; உற்பத்திகாண்டம், அசுரகாண்டம், மசேந்திர காண்டம், யுத்தகாண்டம், தேவகாண்டம், தக்ஷகாண்டம், உபதேச காண்டம் என ஏழு காண்டங்களை உடையது. இவற்றுள் முதல் ஆறு காண்டத்தையும் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கந்தபுராணம் எனப் பெயரிட்டுத் தமிழிலே பாடி அருளிஞர்.

கந்தபுராணத்தின் அருமையையும் பெருமையையும் நம்முடைய சைவத் திருவாளர் சு. சிவபாதசுந்தரம் நெடு சாரச் சொல்கின்றார். அவற்றை இங்கே குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை. இதோ அப் பெரியாரின் மாசில் மணி வார்த்தைகள் :

“ இது பொருளாலும் அகலத்தாலும் தமிழ் நூல்கள் யாவற்றிலும் சிறந்தது. பெருங்காப்பிய இலக்கணங்கள் யாவும் பொருந்தியது. அறம், பொருள், இன்பம், வீடாகிய நான்கையும் விளக்கி அவற்றைப் பெறும் வழியையும் சாதனத்தையும் காட்டுவது. சிவதருமோத்தரம் கூறும் அறங்களை நிலை நிறுத்துவது, பாரதம் முதலியவற்றைப்

போலச் சரித்திரங்களையும் கூறுவது. பெரிய புராணத்தை ஒப்பச் சிவபெருமானது திருவருட் சிறப்பையும் அடியாரது அன்புத் திறத்தையும் கூறுவது. தோத்திர நூல்களாகிய தேவார திருவாசகங்களைப் போல அரிய அருட்பாக்கள் நிறைந்துள்ளது. திருக்கோவையார் போலப் பொருள் இலக்கணத்துக்கு இலக்கியமாக ஆன்ம ஈடேற்ற முறையை ஒருங்கே கூறுவது. சாத்திர நூலாகிய சிவஞான சித்தியாரைப் போற் சைவசமய உண்மையைக் காட்டிப் புறச் சமயங்களைக் கண்டிப்பது. ஆயினும் தலத்தின் சிறப்பையும் சிவ உபாசனையின் பெருமையையும் சிவ நிந்தையின் கொடுமையையும் உயிர்கள் முத்தி பெறும் முறைமையையும் விளக்குதலே முதல் நோக்கமாகக் கொண்டது.

“ சிவ உபாசனை செய்தோர் மார்க்கண்டேயர், சூர பன்மன், தக்கன் முதலியோர். இவர்களுள் மார்க்கண்டேயர் உண்மயக்கமின்றிப் பூசை செய்ததால் அப்பூசை அவருக்கு என்றும் நீங்கா இன்பத்தைக் கொடுத்தது. சூரன் உலக இன்பத்தை வேண்டிச் செய்ததால், அவ்வழிபாடு அவ்விற்பத்தைச் சாரும் துன்பத்தையும் கொடுத்துப் பின்னர்க் குமாரக் கடவுளது திருவடி நீழலைக் கொடுத்தது. தக்கன் பூசாபலன் முதலில் அப்பூசையால் தாக்கப்பட்டமையின், அது அவற்கு நற்கதி கொடாது அவனை அசமாக்கி அவனைச் சார்ந்தோர்க்கும் பெரும் துன்பத்தை விளைத்தது.

“ சிவநிந்தை பாதகங்களுட் கொடியது. அதனோடு ஒத்து நோக்குமிடத்துப் பஞ்சமா பாதகங்கள் புண்ணியங்கள் எனத் தோன்றும்; சிவநல்வினையானது வினைகளுட் சிறந்தது போல, சிவத்துரோகம் வினைகளுள் கொடியதாம்.

“ முத்திப்பேற்றில் மலங்களை வெல்லும் முறை சூரபன்மன் வதையிலும் ஞானத்தை நல்கும் பான்மை வள்ளி நாயகியார் திருமணத்திலும் காட்டப்பட்டன. காவிய முறையாகப் பொருள்களைச் சிறப்பிக்குங்கால், ஒப்புக்கள் பெரும்பாலும் அருள்நெறிச் சார்பு உடையனவாக மிளிரும். முகில்கள் வானவில் காட்டி நந்தி மலையில் மழை பெய்தல் வில்லைத் தாங்கிய கண்ணப்பநாயனார் சிவ விங்கத்தில் நீர் சொரிந்ததை ஒக்கும் எனப்பட்டது.

“ உண்மைகள் பெரும்பாலும் செயலினால் விளக்கப் பட்டன. அறனல்லவற்றை நேரே விலக்குதல் ஆசிரியர்ச்சூ உடன்பாடன்று. எதிர்மறை விதிகள் பெரும் பயன் தருவன அல்ல. குழந்தைகள் கிணற்றடிக்குப் போகலாகாதென்பது ஓர் எதிர்மறை விதி. இவ்விதியினால் குழந்தைகள் கிணற்றடிக்குப் போவது தடைப்படாது. இது அங்குப் போகக் கருதாக்க குழந்தைக்கும் போக வழிகாட்டுவதாக முடிதலுமாகும். கிணற்றடிக்குப் போதலைத் தடுக்க வேண்டுமாயின், ஒரு குழந்தை கிணற்றடிக்குப் போய்த் தவறிக் கிணற்றில் வீழ்ந்து இறந்தது என்று அக்குழந்தைக்குச் சொல்லுதல் பயன் உடைத்தாம். ஆசிரியர் அறிவு ஊட்டும் முறைமை இதுவே. சிவநிந்தனையால் வரும் தீமை தக்கனது யாகத்தாலும், மகளிரை விரும்பல் காசிபன் புலம்பலாலும் இந்திரன் வருந்தியதாலும், பெரியாரைப் பிழைத்தல் விவ்வலன் வாதாப்பிடலத்தாலும் விளக்கப்பட்டன. சைவ சித்தாந்தவாய்மைகள் காசிபன் உபதேசத்திலும், வேதத்தின் மெய்ப்பொருள் உபதேசப் படலத்திலும், சிவபிரானது அருட் செயற்றெளிவு தநீசி உத்தரத்திலும், துறவற இல்லறச் சிறப்புக்கள் மார்க்கண்டேயப் படலத்திலும், பொருட் பெருமை மாயை உபதேசத்திலும் ஆசிரியர் காட்டி அருளினர். வள்ளியம்மை திருமணப் படலத்தில் முத்திநெறியை நன்கு காட்டி அருளினர்

“ குரபன்மன் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களை ஆளும் பெருமையைக் கூறியபோது, வீரவாகு தேவர் சொல்லி அருளிய விடையிலுள்ள (அவைபுகு படலம் 131) பொருட் செறிவும் வன்மையும் ஏனைய தமிழ்க் காணியங்களிலேனும் பிற மொழிகளில் உள்ளவற்றிலேனும் காண்டல் அரிது. இந்நூலின்கண் உள்ள சொற்றொடர்கள் அருளாகிய உயிரினையும், மந்திரமாகிய வலியினையும் கொண்டு தெய்வ வடிவின்வாய்க் கற்போர்க்கு ஓர் அருந்துணையென நின்று அவரது தனிமையை நீக்கி அவருக்குப் பெருமகிழ்ச்சியையும் கிளர்ச்சியையும் வீளைக்கும். கற்போர்கதைச் சிறப்பினால் திருவருளை மறக்க நேருங்கால், உறங்குபவனை எழுப்புகல் போல் மெய் பொடிப்ப மயிர் சிலிர்ப்பக் கண்ணீர் சொரிவிக்கும் இனிய அடைமொழிகள்

சார்ந்த குமாரக் கடவுளது திருநாமங்கள் அடிக்கடி ஒலித்து நிற்கும்....."

இவை கந்தபுராணத்தின் அருமை பெருமைகளில் ஒரு சில.

பக்தியும் நம்பிக்கையும்:

உண்மையும் புராணமும் கற்பனையும் பிரிக்க முடியாத கதம்பமாகப் போயிருக்கின்றன. நம்முடைய தர்மம் ஒரு எல்லை அற்ற கடலைப் போன்றது. எவ்வளவு ஆழம் முழுகுகின்றோமோ அவ்வளவுக்கு அங்கே முத்துக்களைக் கண்டு எடுக்கலாம்.

வேதத்தில் வரும் 'சத்தியம் வத' என்ற விதியைக் கதாநுபமாக்கி எல்லோரும் ஏற்குமாறு செய்கிறது அரிச சந்திரன் வரலாறு; 'தர்மம் சர' என்ற வேத விதிக்கு மகா பாரதம் விளக்கமாகின்றது; 'மாத்ரு தேவோ பவ', 'பித்ரு தேவோ பவ' என்கின்ற வேதவாக்கியங்களுக்கு இராமபிரானின் சரித்திரம் அற்புதமான பாஷ்யமாக அமைந்து இருக்கின்றது. இவ்வாறே வேதத்தில் வரும் குக்யமான விஷயங்கள் பூதபௌராணிகர் வாயிலாக சுவாரசியமான முறையில் விளக்கப்பட்டிருக்கின்றன;

மகாத்மா காந்தி சொல்கின்றார்: "அறநூல்களைப் பிழையின்றிப் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் அவற்றைப் பசுதியோடு படிக்க வேண்டும். பக்தி இல்லாதவர்களும் நம்பாதவர்களும் சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருள் கூற முடியாது. பக்தியும் நம்பிக்கையும் இல்லாமல் அதிகப் படிப்பு மட்டும் அடைந்தவர்கள் உண்டு. அத்தகைய வித்துவான்களும் கூட சாஸ்திரங்களுக்குப் பொருள் சொல்லி உபதேசம் செய்ய முடியாது. ஆத்ம அனுபவம் பெற்றவர்கள்தான் சாஸ்திரம் போதிக்கமுடியும்.

"நாம் படிக்கும் சரித்திரப் புத்தகங்களைப் போன்றது அல்ல மகாபாரதம். அதில் காணும் வீர புருஷர்களுக்கு வியாசபகவான் அதிமானுஷ்ய இலட்சணங்கள் தந்து, இது சரித்திரமல்ல நீதிக்கதை என்று தெளிவாகச் செய்து விட்டிருக்கிறார். அவர்களை வைத்துக்கொண்டு தர்மத்தைப் போதிக்கவே மகாபாரதம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

போரை உருவகமாக வைத்துக்கொண்டு மனித உள்ளத்தில் எப்போதும் நடைபெறும் யுத்தமாகிய மனக் குழப்பத்தைப்பற்றிய உபதேசம் கிதை என்றே எப்போதும் நான் கருதி வருகிறேன். மனித உள்ளத்தை ஒருபுறம் நன்மை இழுக்கிறது. மற்றொரு புறம் காமக் குரோதாதிகள் இழுக்கின்றன. இதுவே யுத்தம். இந்த யுத்தத்தைத் தான் குருஷேத்திர யுத்தமாக வைத்துக்கொண்டு கண்ணன் உபதேசிக்கிறான்."

சமயச் சூழலிலே முழுமை உடைய ஒரு வாழ்வு வாய்க்க வேண்டுமானால், புராணங்களில் பொதிந்து கிடக்கும் பொன்னான பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். வாழ்க்கை அனுபவங்களின் பதிவேடு புராணங்கள் ஆகும். கந்தபுராணம், பெரிய புராணம், திருவிளையாடற் புராணம் என்னும் மூன்றையும் இறைவனுடைய நெற்றிக்கண்ணைப் போலச் சொல்லும் ஒரு வழக்கம் நம்மிடையே உண்டு,

பிறையணி சடைமுடிப் பிரான்தன் காதைகள்
இறையுமோர் மறுவில யாவும் மேன்மையே
மறைபல சான்றுள வாய்மை யேஅவை
அறிஞர்கள் நாடியே அவற்றைக் காண்கவே.

— கந்தபுராண அவையடக்கம்

பிறையைச் சடையீது அணிந்த சிவபெருமானது பெருமையை விளக்குவனவாகிய புராணங்கள் துருவி ஆராய்ந்து காணத்தக்க அற்ப குற்றம்தானும் உடையன அல்ல; அப்புராணச் சரிதைகளாகிய சிவபெருமான் செயல்கள் எல்லாம் மகிமை பொருந்தியனவேயாகும். அப்புராணக் கூற்றுக்கள் உண்மை வாய்ந்தன; உபசாரமாகிய கற்பனைக் கூற்றுக்கள் அல்ல. அவை அத்துணைப் பெருமை வாய்ந்தன என்றற்குப் பல வேதங்கள் சாட்சியாக உள்ளன. நல்லறிவு கைவரப்பெற்ற அறிஞர்கள் தங்கள் ஆராய்ச்சியினால் மேற்கூறியவற்றை எல்லாம் கண்டு தெளிக.

நம்முடைய உணர்விலே அன்பை — அறத்தை — பக்தியை — பரவசத்தைக் கொப்புளிக்கச் செய்வன புராணங்கள். அவை அறிவுக்குப் பொருந்தும்.

சிந்தை தெளிந்திடும் செம்மை பிறந்திடும்

பிள்ளை வரம் :

பிள்ளை வரம் வேண்டும் என்று விரும்பும் அன்பர்
களுக்கு ஒரு நல்ல கதை.

திருமுனைப்பாடி நாட்டிலே திருப்பெண்ணைகடம் என்ற
ஓர் ஊர்; அங்கே அச்சுதகளப்பாளர் என்ற ஒரு பெரியார்.
அவர் வாழ்க்கைத் துணைவி மங்களாம்பிகை. இவர்கள்
வாழ்வு வளமாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் இட்டும்
தொட்டும் கவ்வியும் துழந்தும் மயக்குறு மக்கள் இல்லாக்க
குறையும் இல்லாமல் இல்லை. பிள்ளை இல்லாக்க குறையினால்
இருவர் உள்ளமும் நனிவுற்று மெலிவுறுகின்றன.

அருணந்தி சிவாசாரியர் சகலாகம பண்டிதர் என்ற
பட்டப் பெயர் பெற்றவர். சிவபிரானிடத்தும் சிவனடி
யார்களிடத்தும் திருமுறைகளிலும் அவருக்கு இருந்த
ஈடுபாடும் பக்தியும் சொல்ல முடியாதது; சொல்லி
முடியாதது. தினமும் திருமுறைகளைப் பாராயணம் செய்
வார், செய்விப்பார். ஊரில் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம்
குலகுருவாகின்றார் சகலாகம பண்டிதர். அச்சுதகளப்
பாளர்க்கும் குலகுருவாகிறார். அதனால் பிள்ளை இல்லாக்க
குறையை விண்ணப்பித்து அக்குறை தீர அருள் செய்யு
மாறு வேண்டுகிறார் அச்சுதகளப்பாளர். சகலாகம பண்டித
ராம் அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவபூசையை முடித்துக்
கொண்டு திருமுறைகளைக் கையிலே எடுக்கிறார்; பட்டுத்
துணியிலே அவற்றை வைத்து முறைப்படி பூசிக்கிறார்.
கயிறு சாத்துகிறார். கயிறு சாத்திய இடத்திலே திருஞான
சம்பந்தப் பெருமானின் திருவெண்காட்டுத் திருப்பதி
கத்திலே.

பேயடையா பிரிவெய்தும் பிள்ளையினோடு உள்ளநினைவு
ஆயினவே வரம்பெறுவர் ஐயறவேண் டாடன்றும்
வேயனதோள் உமைபங்கன் வெண்காட்டு முக்குளநீர்
தோய்வினையார் அவர்தம்மைத் தோயாவாம் தீயினையே.

என்ற தேவாரம் எழுகின்றது! 'பிள்ளையினை உள்ள நினைவு ஆயினவே வரம் பெறுவர் ஐயுறவேண்டா ஒன்றும்' என்னும் பொருள் தெரிய வருகிறது. திருவெண்காட்டுக்குச் சென்று முக்குள நீரில் விதிப்படி நீராடி வெண்காட்டுப் பெருமானையும் அம்பாளையும் அர்ச்சிக்கவேண்டும் என்று அருள் செய்கிறார் சகலாகம பண்டிதர்.

திருவெண்காட்டுக்கு வருகிறார் அச்சுதகளப்பாளர். பிரார்த்தனை ஆரம்பமாகிறது: ஒருநாள் இரவு இறைவன்களவிலே தோன்றுகிறான். "அன்பனே, உனக்கு இப்பிறப்பில் மக்கட்பேறு அரிது. ஆயினும் எமக்கு மிகவும் விருப்புடையதாயும் மெய்யன்போடு ஒதுவார்க்கு எல்லாப் பேறுகளையும் உதவக்கூடியதாயும் உள்ள தேவாரத் திருமுறைகளிலே நீ பக்திகொண்டு ஒழுகி வருவதால் திருஞானசம்பந்தனைப் போன்று சைவசமயத்தை நிலைநாட்ட வல்ல ஒரு சற்புத்திரனை நாம் உனக்குத் தருகிறோம்" என்று அருள் செய்கிறான் ஆண்டவன், திருவருளை வியக்கிறார்; ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்; அரிய தானதருமங்களைச் செய்கிறார் அச்சுதகளப்பாளர். சிவநெறி பெருக அரும் புதல்வர் அவதாரம் செய்கின்றார். சுவேதனப்பெருமாள் என்ற திருநாமத்தைச் சூட்டுகிறார்கள். சுவேதனப்பெருமாளின் உள்ளத்தில் சிவபெருமானை உள்ளவாறு உணரும் மெய்யுணர்வு தோன்றுகிறது. அருள் ஒளிப்பிழம்பாகவே விளங்குகின்ற சுவேதனப்பெருமாளுக்குப் பரஞ்சோதி மாமுனிவர் சிவஞான போதத்தை உபதேசிக்கிறார். மெய்கண்டார் என்னும் திருப்பெயரையும் சூட்டி அருள்கிறார். திருவெண்ணெய் நல்லூரில் பொல்லாப் பிள்ளையார் திருமுன்பு நிட்டை கூடி இருந்து சிவஞானபோதப் பொருளை உள்ளவாறு உணர்கிறார் மெய்கண்டதேவர். சிவஞான போதம் என்னும் சைவசித்தாந்த சாத்திர நூலை இயற்றி அருள்கின்றார். நாடெங்கும் சைவசித்தாந்த அறிவுச் சூடர் ஒளி வீசிப் பரவுகிறது.

காதலின் வெற்றி:

நாயன்மார்கள் செய்த அற்புதங்கள் விரிக்கிற பெருகும். முதலை வாய்ப்பட்ட மதலையஞ் செல்வனை

நல்லுயிர் பெற்றொழிச் செய்தமை, மூங்கைப் பிள்ளையின் மணிவாய் மலரச் செய்தமை, எண்புக் கூட்டத்தைப் பேரமகுப் பெண்ணாகப் பெற்றமை, ஆண்பனையைப் பெண்ணை ஆக்கியமை, கனலிடையே ஏட்டைப் பச்சென்றிருக்கச் செய்தமை, புனல் எதிரே ஏட்டைச் செல விடுத்தமை, தொண்டர் நாதனைத் தூது விடுத்தமை, வெப்பு நோய் நீக்கிச் செப்பும் பெருமை திகழச் செய்தமை, கடலில் கல்லைப் படகாகச் செய்தமை, கட்டிளங் காளைக்கு உயிர் கொடுத்துக் கதறிய காதலிக்குக் கனிந்த வாழ்வு கொடுத்தமை—இன்னும் எத்தனை எத்தனை அற்புதங்கள்! நாயன்மார்கள் இன்னொரன்ன அற்புதங்களை எல்லாம் சாதித்தமைக்கு ஊன்றுகோலாக இருந்ததுதான் என்ன?

செட்டிப்பிள்ளை ஒருவன் கட்டிளங்காளை; மாமன் மகள் மேல் தீராத காதல். பாசத்தாற் பிணித்து இருவரும் மாறிப்புக்கு இதயம் எய்துகிறார்கள். பெண்ணின் பெற்றோர்க்குக் காதலிலே இன்பம் எய்தி இருவரும் களித்து நிற்கும் செய்தி தெரிய வருகிறது. உறுமுகிறார்கள்: காதல் என்னும் பயிற்சை மாய்க்க வழி தேடுகின்றார்கள்; இன்னொருவனுக்கே பெண்ணைக் கொடுத்துவிடத் திட்டம் இடுகிறார்கள். இளங் காதலர்களுக்குச் செய்தி எட்டுகிறது; ஊர் வேண்டாம்; பேர் வேண்டாம்; உற்றாரையும் வேண்டாம் என்று இரவோடு இரவாக இருவரும் ஓடிப்போக முடிபு கட்டி விடுகிறார்கள். காதலியைக் கைப்பிடித்துக் கொண்டு அந்த இளங்காளை புறப்படுகிறான்; திருமருகல் என்ற ஊருக்குக் காதலர் இருவரும் வருகிறார்கள். அங்கே திருமடத்தில் தங்குகிறார்கள். காதலிலே இன்பம் எய்திக் களித்து நின்ற காளையை அன்றிரவு அரவம் தீண்டுகிறது. உயிர் போய் விடுகிறது. செட்டிப்பெண் அம்பு பட்ட மான் போல் அழுது துடிதுடிக்கிறாள். வம்பு மலர்க் கூந்தல் மன்மேல் புரண்டு விழக் கதறுகிறாள்; கடைக்கன் பார்க்க வேண்டும் என்று கடவுளைக் கை எடுத்துக் கும்பிடுகிறாள். நற்றமிழ் வல்ல ஞானசம்பந்தர் பெண்ணின் துயரை அறிகிறார். திருப்பதிகம் எழுதினறது.

உடையாய் எனுமால் சரணநீ எனுமால்
 விடையாய் எனுமால் வெருவா விழுமால்
 மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
 உடையாய் தகுமோ இவள்உள் மெலிவே.

“இந்த மங்கை நல்லாள் இப்படிக்கதறி அழுகிறாளே, மருகல் உடையாய் தகுமோ இவள்உள் மெலிவே” என்று ஆண்டவனைக் கேட்கிறார் சம்பந்தர். திருமருகல் உறையும் பெருமான் திடுக்கிடுகிறான்; உயிர்ப்பிச்சை அளிக்கின்றான்; செட்டி மகன் உயிர் பெற்று எழுந்து விடுகிறான். இளமையிலே உணர்விலே இன்பங் காணும் இளங் காதலர்களின் காதல் திருவருளால் வெற்றி பெறுகிறது. கருத்தொருமித்த வாழ்வு ஆரம்பமாகின்றது.

அருள் நூல்கள்:

பிள்ளை வரம் கொடுக்கும் தேவாரம் காதலுக்கும் வழி காட்டுகின்றதென்றால் திருவருள் நலத்தால் எதுதான் அடைய முடியாது? அருள் நூல்களுக்கு அத்தனை வலிமை உண்டு. இறையருள் பெறுவதற்குக் காரணமாக இருக்கும் நூல்கள் அருள் நூல்கள் எனப்படும்; அவை இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்; அம்மையே சிவலோகம் ஆள்விக்கும். தெள்ளு தமிழ்த் தேனமுத வெள்ளமெனத் திரண்டு வரும் தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், திருவாய்மொழி, கந்தபுராணம், திருத்தொண்டர் புராணம், திருவீரையாடற் புராணம் என்ற இன்றோரன்ன அருள் நூல்களின் ஆற்றலுக்குத்தான் அளவு ஏது? அருள்நூல்களில் மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழும் நெறி இழை ஓடுகிறது; தூண்டா விளக்கென மேலோங்கி நிற்கும் அருளாளர்களின் பக்திநெறி அங்கே ஏறுநடை போடுகின்றது.

மேன்மைகொள் ளசவ நீதியை மேதினிக்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன அருள் நூல்கள். இவை எல்லாம் நமக்குள்ளே மறந்துவிட்ட பழங்கதைகளா? இல்லவே இல்லை;

அருள் நூல்கள் அழியாக் கருவூலங்கள்; அவற்றை நெஞ்
சத்து இருத்தி நினைத்தது எல்லாம் பெற்றார் பலர்; பெரும்
புகழும் பெரு நிலையும் பெற்றார் பலர்; காரணம் என்ன?
அருள் நூல்களே மந்திரங்கள்.

நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிளந்த
மறைமொழி தானே மந்திரம் என்ப.

என்று தொல்காப்பியர் மந்திரத்துக்கு வரைவிலக்கணம்
சொல்கின்றார். எனவே, அருள் நூல்கள் மந்திரங்கள்
என்பதிற் கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது.

பிறைவள ரும்முடிச் சென்னிப் பெரும்புலி யூர்ப்பெரு மாலை
நறைவள ரும்பொழிற் காழி நற்றமிழ் ஞானசம் பந்தன்
மறைவள ரும்தமிழ் மலை வல்லவர் தந்துயர் நீங்கி
நிறைவளர் நெஞ்சினர் ஆகி நீடுல கத்திருப் பாரே.

என்ற இன்றோரன்ன சம்பந்தப்பெருமானின் திருக்
கடைக்காப்புச் செய்யுள்கள் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்ப்
போகமுடியுமா? 'ஆணை நமதே' என்று அப்பெருமான்
கம்மா பாடுவாரா? பதிகம் தோறும் அப்பெருமான்
பயன் கூறி இருத்தல் ஒன்றே அருள் நூல்களின் நீர்மை
யைச் சொல்லி நிற்கும். தில்லைச் சிற்றம்பலத்தே ஆடும்
கூத்தன் நெஞ்சகத்தே நிலையுற்ற வாழ்வுதான் குறை
வற்ற வாழ்வு; நிறைவுற்ற வாழ்வு. ஆர்த்த பிறவித்
துயர் கெட ஆடும் கூத்தனை இதயத்துக்கு உணர்த்தும்
இன்பப் பாடல்கள் ஆண்டவனே பாடச் சொல்லிக் கேட்ட
பாடல்கள். 'அர்ச்சனை பாட்டே ஆகும்; ஆதலால் மண்
மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடுக' என்று பணித்தவன்
நம் இறைவன்;

நிறைவுரை:

இந்த வரிசையிலே கந்தபுராணத்தைப் பற்றி இரண்
டொரு வார்த்தைகள் இங்கே சொல்ல விரும்புகிறோம்:

தருமம் என்றோரு பொருள் உளது; தாவிலா இருமையின் இன்பமும் எளிதின் ஆக்குமால் என அறங்கைவரப் பண்ணி, புன்னேறி அதளில் செல்லும் போக்கினை விலக்கி மேலாம் நன்னேறி ஒழுக்கச் செய்து நவையறு காட்சி நக்கி, பொருள் அல்லவற்றைப் பொருள் என்று உணரும் மருளைப் போக்கி, மெய்ப்பொருளுக்கு அடிமையாக்கி, இருள் சேர் இருவினை கடிந்து, பண்ணிரு தடந்தோள் வள்ளல் பாதபங்கயங்களில் தலைக்கூட்டுவது கந்தபுராணம்;

உபதேசப் படலம் தக்கனுக்குப் பிரமா செய்த உபதேசம்; அங்கே ஒரு பாடல்:

அவன் அருள் பெறுது முத்தி அடைந்தனர் இல்லை அல்லால்
அவன் அருள் இன்றி வரபும் அமரரும் யாரும் இல்லை
அவன் அருள் எய்தின் எய்தா அரும் பொருள் இல்லை ஆணை
அவன் அலது இறைவன் இல்லை அவனைநீ அடைதி என்றான்.

“சிவபெருமானது அருள் நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றால் பெறுதற்கு அரிய பொருள் என்ற ஒன்று இல்லை. இந்த வேத உண்மைகளைச் சத்தியம் செய்து சொல்கின்றேன்” என்று பிரமதேவன் சொல்லும் இப் பாடலே நம் நெஞ்சில் உரம் ஏற்றி உறுதி தந்து நம்மை வழிப்படுத்தப் போதுமானது:

சூரன் ஆயிரத்து எட்டு அண்டங்களையும் நூற்றெட்டு யுகம் ஆண்டு அனுபவிக்க வாழ்வு தந்தவர் சிவபெருமான். அந்தப் பெரு நன்றியையே மறந்து முருகப் பெருமானுடன் பெரும்போர் செய்கிறான் சூரன். பகைவனாகத் தன் எதிரே நிற்கும் சூரனை அழிக்க முருகன் திருடளம் கொண்டான் அல்லன். ஓராறு திருமுகங்களுடனும் ஈராறு திருக்கரங்களுடனும் வேல் முதலிய படைக்கலங்களுடனும் வீரவாகுதேவர் முதலிய இலக்கத்தொன்பதின்மர் இரண்டாயிரம் பூதவெள்ளங்கள் ஆகிய படைக்கலங்களுடனும் எழுந்தருளிச் சூரனை நேர்ப்படுத்திய திருவருளைப் போற்றாமல் இருக்க முடியுமா, என்ன? இந்த அரிய பெரிய தத்துவப் பொருளை,

தீயவை புரிந்தார் ஏனும்
 குமரவேள் திருமுன் உற்றால்
 தூயவர் ஆகி மேலைத்
 தொல்குறி அடைவர் என்னை
 ஆயவும் வேண்டும் கொல்லோ
 அசெமர் இந்நாள் செய்த
 மாயையின் மகனும் அன்றோ
 வரம்பிலா அருள் பெற்று உய்ந்தான்.

என்று பாடி, வாழ்வில் வழக்கி விழுந்தவர்களுக்கும் சந்த
 புராணம் வழி சொக்கின்ற அருமையை என்னென்போம்!

“கருக்கடல் முருக்கி முத்திக்
 கரைதரு காந்தநூல்” என்றும்,

“ஒள்ளலார் சோரிசுடித்து ஒளிரும் செவ்வேல்
 ஒருவனது பெருங்காதை உரைப்போர் கேட்போர்
 முன்னெலாம் புரிந்தவினை அனைத்தும் தீர்த்து
 முத்தி தரும்”

என்றும் ஸ்ரீசம்பந்த சரணலய சுவாமிகள் கந்தபுராணப்
 பெருமையைப் பாடி இருக்கிறார்.

சந்தபுராணம் வேண்டுவார் வேண்டுவதை சந்து மனிதனை
 மனிதனோக்கும் ஒரு கற்பகதரு. நம்முடைய நாவலர்
 பெருமான் இதனை நமக்குச் சொல்கின்றார்: இதோ அவரின்
 தீந்தமிழ் வாசகங்கள்: “எத்தனைக் காலம் திருப்பித்
 திருப்பிப் படிப்பினும் கேட்பினும் எட்டுணையும் தெவிட்
 டாதது தித்தித்து அமுதாறும் அத்தி அற்புத அநிமதரத்
 திவ்விய வாக்காகிய கந்தபுராணம். இந்தக் கந்தபுரா
 ணத்தை விதிப்படி மெய்யன்போடு நியமமாகக் கேட்ப
 வர்கள் நோய் நீக்கம், செல்வம், புத்திர பாக்கியம்,
 சத்துரு ஐயம், இராச வசியம் முதலிய பயன்களைத் தாம்
 தாம் வேண்டியவாறே பெறுவார்கள். இது நெடுங் காலம்
 பலராலும் அநுபவத்தினால் நிச்சயித்து உணரப்பட்ட
 விஷயம்; இது சத்தியம்; சத்தியம்; முக்காலும் சத்தியம்.”

கந்தபுராணத்தைத் திருமுறை வரிசையிலும் கச்சியப்ப சிவாசாரியரைக் குரவர் வரிசையிலும் வைத்துப் போற்றி வந்தனர் ஆன்றோர். அதனால் அக்காலத்தில் நம்மனோர் மனநிறைவுடன் வாழ முடிந்தது.

ஆனால் இன்று நம்முடைய நாடி நரம்புகளில் புராண இரத்தம் இல்லை; ஓர் அருளாளனைக் கருவிற் தாங்க ஒரு மாதா உதரமும் இல்லை என்றே சொல்லத் தோன்றுகிறது.

தருமதேவதை தன் கால்களைத் திருவருட் குறிப்பின் வழியே பூமியில் ஊன்றி நடக்கும். கிருத யுகத்திலே நான்கு கால்களையும், திரேதா யுகத்திலே மூன்று கால்களையும், துவாபர யுகத்திலே இரண்டு கால்களையும், கலி யுகத்திலே ஒரு காலையும் இந்தப் பூமியில் ஊன்றி நடக்குக என்று, தருமதேவதையாகிய இடபத்துக்கு இறைவன் திருவருள் புரிந்தார். ஆனால் இன்று தருமதேவதை அந்த ஒருகாலேத்தானும் ஊன்றுதற்கு இந்தப் பூமியில் இடம் உண்டோ என்று கேட்கத் தோன்றுகின்றது.

புராணக் கருத்துக்களைச் சிரமேற் கொண்டு வாழ்கின்ற சமுதாயம் நம்மிடையே வளரவேண்டும். கந்தபுராணம் சுத்த அத்வைத சைவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டும்; அது சிந்தைக்கு இனிய செவிக்கு இனிய நல்விருந்து; வந்த இருவினைக்கும் மாமருந்து. கருக்கமாகச் சொன்னால், அறிவிலே தெளிவு—நெஞ்சிலே உறுதி தந்து திருவருள் நலன் பெற்று வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ வழிகாட்டுவது கந்தபுராணம். கந்தபுராணத்தினால் சிந்தை தெளிந்திடும்; செம்மை பிறந்திடும்.

கந்தபுராணக் கற்பகதருவின் தன்நிழலிலே வாழ்கின்றவர்களைக் கலியுக வரதனும் முருகப்பெருமான் எடுத்துச் சுமப்பான்.

தோத்திரம்

வீநாயகர் காப்பு

துகட சக்கரச் செம்முகம் ஐந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

உச்சியின் மகுட மின்ன ஒளிந்தர நுதலி னோடை
வச்சிர மருப்பின் ஒற்றை மணிகொள்கிம் புரிவ யங்க
மெய்ச்செவிக் கவரி தூங்க வேழமா முகங்கொண் றேற
கச்சியின் விகட சக்ர கணபதிக் கன்பு செய்வாம்.

சுப்பிரமணியர் காப்பு

முவிரு முகங்கள் போற்றி முகம்பொழி கருணை போற்றி
ஏவரும் துதிக்க நின்ற இராறுதோள் போற்றி காஞ்சி
மாவடி வைதம் செவ்வேள் மலரடி போற்றி அன்னான்
சேவலும் மயிலும் போற்றி திருக்கைவேல் போற்றி போற்றி.

நூற்பயன்

இந்திர ராகிப் பார்மேல் இன்பமுற் றினிது மேவிச்
சிந்தையில் நினைந்த முற்றிச் சிவகதி அதனிற சேர்வர்
அந்தமில் அடிணர் தங்கள் அடல்கெட முனிந்த செவ்வேற்
கந்தவேள் புராணம் தன்னைக் காதலித்து ஓய வோரே.

வாழ்த்து

வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளம் கரக்க மன்னன்
கோன்முறை அரசு செய்க குறைவிலா துயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகொள் சைவ நீதி விளங்குக உலகம் எல்லாம்.

ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க அறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்
கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்
ஏறிய மஞ்சை வாழ்க யானைதன் அணங்கு வாழ்க
மாறிலா வள்ளி வாழ்க வாழ்கசீர் அடியார் எல்லாம்.

கச்சியப்ப சீவாசாரிய சுவாமிகள் துதி

போதமுறு சூதமுனி புகன்ற காந்தப்
 புகழ்க்கடலில் படிந்ததன்கட் பொருள தான
 மேதகுவண் புனல்அருந்தி வைபம் உய்ய
 வெய்யதுயர்ப் பிறவினானும் வெம்மை தீரத்
 தாதவீழ்பும் பொழிற்காஞ்சிக் குவட்டில் ஏறிச்
 சலதிஅமு தினைநிகர்செந் தமிழ தான
 காதல்மறை பொழிந்தஅருட் கொண்ட லான
 கச்சியப்பன் இருபாதம் உச்சி வைப்பாம்.

சிவசிவ

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேலும் மயிலும் துணை.

கச்சியப்ப சீவாசாரிய சுவாமிகள்

திருவடி வாழ்க.

அறவமுதம், தத்துவத்தின் அணிகள் என்ன
 அளித்துள்ளான் ; இந்நூலிற் கதையை ஒதும்
 முறைசொல்கோ ? தத்துவத்தின் விளக்கம் சொல்கோ?
 முத்தமிழின் நயம்சொல்கோ ? யாவும் உண்டே !

கருத்துவளம், உவமைசொல்லும் பாங்கு, காதை
 காட்டுகின்ற உட்கருத்தைச் சொல்லும் தன்மை,
 அருத்தியொடும் சமயநூற் கருத்தைச் சார்த்தி
 அருமையாய் விளக்குகின்ற ஆழம். யாரும்
 பொருத்தமென இசைகின்ற வகையில் கேள்வி
 போட்டதற்கு விடைசொல்லும் ஆற்றல், எல்லாம்
 திருத்தமுற இதன்கண்ணே காண லாகும் ;
 சிந்தனைக்குப் பெருவிருந்தாய்த் திகழும் இந்நூல்.

தனபால சிங்கனெனும் அன்பன் முன்னால்
 தருநூல்கள் பலவுண்டு , மற்ற வற்றின்
 கனமான பொருளெல்லாம் சொல்லி யுள்ளான் ;
 கவிச்சுவையைக் காட்டியுள்ளான் ; எனினும் இந்நூல்
 தனியான பெருமைகொளும் ; தொடர்ச்சி யாகச்
 சாற்றுகின்ற கதையென்னும் பந்தர் பற்றி
 இனியனவாம் பலகனியை ஈனும் பாங்கை
 இதன்கண்ணே பார்க்கின்றோம் ; எனவே மேலாம்.

வேலுடைய திருக்காத்து முருகன் அன்பில்
 வீறிநிற்கும் தனபால சிங்கன் இன்னும்
 நூல்பலவும் தால்வேண்டும் ; கந்தன் செய்யும்
 நோன்மையுறும் பேரருளால் வலிமை சேர்ந்து
 சால்புடைய உடல்உளத்தைப் பெற்று வாழ்க !
 சலியாத நிலையினிலே நிமிர்ந்து வாழ்க !
 ஏலுமரு மைகொண்ட இந்த நூல்தான்
 எத்தமிழர் காத்தினிலும் இலங்கி வாழ்க !

— கி. வா. ஜ.

“.....இதில் 33 கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. கந்தபுராணக் கதையைத் தெளிவான முறையில் இந்தக் கட்டுரைகளில் எழுதியுள்ளார். வெறும் கதையாக மட்டும் இருந்தால் ஆசிரியருடைய சிந்தனைக்கு இடம் இல்லாமல் போகும். இதன் ஆசிரியரோ கந்தபுராணத்தைப் படித்து இன்புற்றார்; கதையைத் தெளிந்தார்; கதையினூடே உள்ள கருத்தைச் சிந்தித்தார். அந்தச் சிந்தனையின் விளைவாகவே இந்தக் கட்டுரைகளை எழுதி இருக்கிறார்.

கதையைத் தெளிவான நடையிலே சொல்லும் இவ்வாசிரியர் இடையிடையே நின்று அந்தக் கதையின் தத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

இப்படித் தத்துவத்தை விளக்கும்போது சிவஞான சித்தியாரைச் சான்றாக அழைக்கிறார்; திருமூலரைச் சாட்சியாக நிறுத்துகிறார்; தேவார திருவாசகங்களை மேற்கோளாகக் காட்டுகிறார். இராமகிருஷ்ணரும் விவேகானந்தரும் காந்திஅடிகளும் மார்க்கஸ் ஓளரேவியஸும் “இவர் சொல்வது சரிதான்” என்று தலையை ஆட்டுகிறார்கள்.....

இந்த நூலில் சங்கநூல்கள் முதல் இராமலிங்கர் பாடல்வரையில் இடையிடையே ஒளிவீசிக் கருத்தைத் தெளிவாக்குகின்றன. வடமொழிக்காந்தமும் உபநிடதமும் காட்சி அளிக்கின்றன. சமயநூல்களும் இலக்கிய நூல்களும் அங்கங்கே வந்து நிற்கின்றன.

விஞ்ஞானம் என்றும், பகுத்தறிவு என்றும், புரட்சி என்றும் சொல்லிக்கொண்டு வாதமிடும் போலிவாதங்களுக்கு ஏற்ற விடைகளைத் தருகிறார். விரிவான கல்வியும் ஆழமான சிந்தனைத் திறனும் அழகாக எழுதும் ஆற்றலும் உண்மையான பக்தியும் இணைந்த உள்ளம் படைத்தவர் அன்பர் தனபாலசிங்கன் என்பதை இந்த நூலைப் படித்தவர்கள் நன்கு உணர்வார்கள்.

“இவருடைய வாழ்வு நீளட்டும்; வலிமை பெறட்டும்; இவருடைய பேரூ இன்னும் இத்தகைய பயனுள்ள நூல்களை எழுதிக் குவிக்கட்டும்” என வாழ்த்துகிறேன்.

— கி. வா. ஜகந்நாதன்